

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSICA PENNINGTON

Gece Yarısı Buluşmaları

ARTEMIS MILENYUM

JESSICA PENNINGTON

Gece Yarısı Buluşmaları

*Platte Gölü'ne ve bu kitabı gerçek kılan
yirmi küsur yıllık yaz anılarına...*

I. GÜN

Sidney

Birini on yaşından beri tanıyorsanız ve onunla on üç yaşından beri tatile çıkıyorsanız şöyle bir sorun oluyor: Sizin hakkınızda çok fazla şey biliyor! Sadece bir kez yaptığınız çılgınca şeylere ya da unutmak istediğiniz utanç verici anlara şahit oluyor. Sevdiğiniz insanlar, zararsız görünen bu tür şeylere genelde tanık olurlar zaten. Ama o kişi, hayatta nefret ettiğiniz insan olunca... Geçmişinizin o küçük parçaları, onun size karşı en güçlü silahı olur. Ve sahip olduğu bu silah, savaş çıkması için yeterli bir sebeptir. “Yaz mevsimi” diye adlandırdığım bu savaş, tam olarak elli altı gün sürüyor, bir türlü bitmiyordu. Bu savaşın sadece iki tarafı vardı: Ben ve o.

Asher Marin, utanç verici olabilecek hiçbir şeyi unutmama izin vermiyordu. Aynı şekilde ben de ona izin vermiyordum. Tatilin ilk günü, sabah 08.37’de ikimizin de dışarı fırlamamızın sebebi buydu. Pencerenin kenarına oturmuş, bir kâse mısır gevreğini yerken onu gözetliyordum fakat silüetini zar zor seçebiliyordum. Bu yüzden, kendi yansımanı da gördüğüm mutfak camındaki herhangi bir hareketlilik, yerimden sıçramama neden oluyordu. Göl kenarındaki küçük bir tepenin üstünde bulunan bitişik evlerde tatil yapıyor oluşumuzun altıncı yılıydı. Birbirimizi tanıdığımız söylenemezdi. Yazı atlatmak için Asher’ı sadece *tanımam* yetmezdi, *onun beyninin içine girmem gerekirdi*.

“Saçların bugün güzel görünüyor,” dedi. Evden çıkarken onunla karşılaşmıştım. Elimdeki mısır gevreği kâsesini öyle bir fırlatıvermiştim ki sanırım metal lavabonun içinde parçalara ayrılmıştı. İkimiz de evlerimizin yanındaki beton kaldırımında yürüyüp güverteye doğru ilerleyerek güne başlıyorduk. Birbirimizin yansıması gibiydik. Bana tembelce gülümsüyordu; *bizi* tanımayan biri onun tatlılık yaptığını, bana iltifat ettiğini falan düşünürdü. Ama aslında gülümsemiyor, pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Bunu bilmek için yüzüne bakmama gerek yoktu, sesinin tınısından fark edebiliyordum. *Saçların* kelimesi, tutmaya çalıştığı kahkahasının arasında fısıltıya dönüşüyordu.

Çünkü Asher da *benim* beynimin içindeydi. Buklelerimin böyle olmasından nefret ettiğimi biliyordu. Saçlarım, yazın rutubetli havasında vahşi ve evcilleştirilemez bir hâle geliyordu. Küçükken okula giderken buklelerimi her sabah düzleştirmeye çalışırdım. Akşama doğru Michigan havası kötüleşir; buklelerim yüzümün iki yanında kabarır, kestane rengi bir orman yangını gibi beni âdeta yutardı. On altı yaşına geldiğimde, nihayet çaba harcamaya değmediğine karar vermiştim. Yüzmeye gittikten sonra saçlarım gerçek formunu belli eder; o, buna kıs kıs güler, yan yan bakıp dururdu... Gerçekten değmezdi. Hem kimi etkilemeye çalışıyordum ki? Senenin sadece iki ayı boyunca olsa da günlük rutinimi kolaylaştırıyordu, fena mı?

Elimi dalgınlıkla saçlarıma götürüp birkaç tutamı parmaklarıma doladım. Kendimi, gözlerimi kısmış bir hâlde ona bakarken yakaladım. Kaldırımdan inip hızlı adımlarla yanıma yaklaştı, bana ayak uyduruyordu.

Üzerindeki dar, yeşil tişörtlü bir bakış atıp onunki gibi masum bir ses tonuyla, “Tişörtüne bayıldım,” dedim. “Jordan mı seçti?” Onun *saçların* derkenki ses tonuyla *Jordan* demiştim, sanki dilimle ateş ediyotmuş gibi.

“Jordan ve ben ayrıldık.” Sesi, benimki gibiydi; arkadaş canlısı ve sakindi. Yollarımızın birleşeceği yerden belki de dokuz metre uzaklıktaydık. Kolumun altındaki havluyu sıktım. Dünyanın en yavaş iki kişilik koşusuna katılırken nabzım hızlandı, damarlarımda adrenalin birikti. O, parlak, beyaz spor ayakkabılarıyla alışveriş merkezinde hızlıca ilerleyen yaşlılar gibi görünüyordu. Benimse parmak arası terliklerim taşa çarpıyordu.

“Ya, öyle mi?” Sesim sahte bir masumiyetle doluydu. Asher ve Jordan, yaklaşık bir ay önce ayrılmışlardı. Annemle onun annesinin haftalık olarak yaptığı, tatilimizi konu alan telefon konuşmalarından birine kulak misafiri olmuştum. *Zavallı bebeğim, çok tatlı bir kızdı, falan filan.*

“Beni mi takip ediyorsun?” derken sesi muzip bir ton aldı.

Jordan hakkında bilgi sahibi olmam, *kulağa sapıkça geliyordu.* Ama bilgi güç demektir. Annemin, Sylvie’yle her konuşmasından sonra beni Asher hakkında bilgilendirmekte ısrar etmesi konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Sanki arkadaşmışız gibi. İstersem Asher’la iletişime geçmek için milyonlarca farklı yol bulamayacakmışım gibi. Onun varlığına maruz *kalmadığımı*, yaz tatili dışındaki on ayda ne yaptığını merak ediyormuşum gibi. “Rüyanda görürsün.” Yüzümü görmüyordu, yine de gözlerimi devirdim. “Bu konuda konuşmak için annenin benim annemi araması gerektiğine göre çok perişan olmuş olmalısın.”

“Yıkılmıştım,” dedi dramatik bir şekilde, sesi hiç de yıkılmış gibi çıkmıyordu.

“Şanslı kız,” dedim.

“Şey nasıl... Ah, adı neydi?” Sanki unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışırmışçasına eliyle baldırına vurduğunu gözümün ucuyla görebiliyordum. İkimiz de çok fazla çabalıyorduk. Gülümsüyor, kızdırıyor ve işkence ediyorduk. Tıpkı avlarını yemeden önce onlarla oynamayı seven vahşi hayvanlar gibi.

Ne söyleyeceğini anlayıp olduğum yerde büzüldüm. Jordan konusunda üstüne gitmemeliydim, konuyu kendi hâline bırakmalıydım. *Ama onun o kendini beğenmiş suratı...* Kendimi hazırladım:

“Taylor? David? Evan?” Uzun bir sessizlik olunca içten içe ürperdim. “Yoksa hepsi miydi?”

Derin bir nefes alıp verdim. Yüz ifadem değişmedi. Gözlerim hareket etmedi, önümüzdeki iskeleye odaklıydı. Bitiş noktasına.

Sesi çok rahattı. “Hiçbiri kalmadı, ha?”

“Şimdi, *stalk* yapan kim?”

“Kendime hâkim olamıyorum. Görünüşe göre senin aşk hayatın, *The Bachelor* izlemekten daha heyecanlı. Ayrıca, *senin* annenin de çenesi düşük.”

Kıs kıs güldüm. “*The Bachelor*’ı mı izliyorsun?” Tepenin doğruuna, beton merdivenli bir patikaya giden noktaya gelmiştik. Yollarımız burada birleşiyordu. İkimiz de merdivenlerde sıkışınca gözlerimi kısıtım. Merdivene iki kişi zar zor sığıyordu ama biz yan yana yürüyorduk. İki insan, koşmadan, takılmadan veya yarışıyor gibi görünmeden ne kadar hızlı yürüyebilirse tabii. Ve *yarışıyorduk* da. Küçük bir kahkaha attım. “Üzücüymüş.”

“İki haftalık erkek arkadaşların kadar üzücü mü?”

Omuz silkerek, “On gün,” diye düzelttim onu. “Ne yapabilirim? Kolayca sıkılıyorum.”

Bu doğruydı, ne zaman biriyle çıksam birinci haftayı doldurduktan sonra bana bir şey olurdu. İlişkinin göz alıcı yeniliği biter, beni deli eden tüm ayrıntıları fark etmeye başlardım. Taylor sürekli ağzı açık yemek yerdı. David bana *bebeğim* demeye başlamıştı. *Çok şirin görünüyorsun, bebeğim. İyi geceler, bebeğim. Patlamış mısır ister misin, bebeğim,* gibi. Onunlayken düşünebildiğim tek şey, bir zamanlar kuzenlerimle birlikte anneannemin evinde izlediğimiz o eski filmi. Küçük, pembe domuzlu film... Benim adım *bebeğim* değildi.

Ve Evan... *Tamam, en az Evan'la gurur duyuyorum.* Benden tam olarak üç santim kısaydı. Boyunun beni rahatsız etmemesi gerekiyordu, etmemesi gerektiğini biliyordum. Etmemişti de... Tam dokuz gün boyunca. Ama onuncu günden itibaren düşünebildiğim tek şey, balo fotoğraflarımızdı. Onunla altı santimlik topuklularıyla dans ederken, kafasının üstünü görüp göremeyeceğim ve beni öpmek için parmak ucunda yükselmesinin gerekip gerekmeyeceği... Ya evlenseydik ve düğünümüzde düz tabanlı ayakkabı giymem gerekseydi, ne yapacaktım? On gün boyunca hepsi küçük ve önemsiz şeyler gibi gelmişti. Bunların hiçbirisi yakın zaman içinde gerçekleşmeyecekti. Ama yine de boş verememiş, aylarca ya da yıllarca görmezden gelebileceğimi düşünmemiştim. İşler ciddiye binmeden ve kalbimi kıracak kadar bağlanmadan önce bitirmek en iyisiydi.

Asher, "Büyük ihtimalle kalpleri kırıldı," derken omuzlarımız birbirine sertçe çarpınca dengemi kaybettim. Ayağım merdiven basamağından çimenlere kaydı. Beni dirseğimden tutup doğrulttu. Tabii ki onu ittim ve o da yine kıs kıs güldü.

"Yıkılmışlardı," dedim.

"Hayal edebiliyorum." Ses tonu alaycıydı.

"Eminim benim hakkımda bir sürü şey hayal ediyorsundur."

Hafifçe homurdandı ama kahkahasını tuttuğu belliydi. "Bu, muhtemelen beraber geçirdiğimiz son yazımız, Sincap."

"Bana öyle deme." Resmen hırlıyordum.

"Ama bence çok tatlı." Sesindeki sahte mutsuzluğu duyabiliyor, üzgünmüş gibi eğdiği mavi gözlerini ona bakmadan bile görebiliyordum. Bu lakabı Asher'in önünde ağzından kaçırdığı için babamı asla affetmeyecektim.

"Seni *mahvedeceğim*," dedim gülümseyerek. "Yazın sonunda, bana çok farklı bir şekilde sesleniyor olacaksın."

“Kulağa edepsizce geliyor,” dediğinde, rahatsızca homurdandım. “Sabırsızlıkla bekliyorum... Sincap.” Sesinde, gülümseyen bir tını vardı.

Tahta iskeleye iyice yaklaşmıştık. Aramızda bir sorun yokmuş gibi davranmayı bırakıp iskelenin öbür ucundaki şezlongu kapmak için *yarışmaya* başladık. Bu şezlongun yumuşak, kalın minderi, plastik şezlongların arasındaki tek renkli şeydi. Benim tabirime göre *tek boynuzlu at şezlongu*’ydu. İskeledeki rahat, minderli tek şezlong. Ucuz plastik şezlonglar denizindeki gizemli, sihirli bir şezlong. Asher’ı kalçamla itip şezlonga yöneldim ama arkamdan atak yaparak bir kolunu belime doladı.

“Bırak beni,” diye homurdandım. Asher’ın ayak bileklerini tekmeliyor, ondan kurtulmaya çalışıyordum. Ama beni göğsüne sıkıca bastırıp döndürünce dengemizi kaybettik. Asher şezlongun üstüne düştü, ben de onun kucağına düştüm.

“Benden şu an ne kadar nefret ediyorsun?” Sözcükleri boynuma fısıldaması, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

“On üzerinden dokuz,” dedim dişlerimi sıkarak. Göğsü, zapt etmeye çalıştığı kahkahasıyla titredi. “Beni. Bırak.”

Kolunu gevşeterek, “Zevkle,” dedi ve konforlu yeşil mindere geri yaslandı.

Bir dakika boyunca ona bakarak orada durdum. Kafasını geriye yaslamıştı, gözleri kapalıydı, tek boynuzlu at şezlonguna bir yaz prensi gibi uzanmıştı. Uzun, bronzlaşmış bacaklarına ve alnını kapatan kumral saçlarına baktım. Asher’da yüzücü vücudu vardı. Geniş omuzlar, ince bel. Keşke kaşlarımı çatmadan bakabilseydim dediğim yağsız kaslar. Ama yapamazdım çünkü Asher Marin tam anlamıyla berbat biriydi. Ve yaz sonuna kadar, bundan önceki tüm yazlardan, tüm şakalarından ve eleştirel yorumlarından pişman olması için elimden geleni yapacaktım. Aramızdaki bu savaşı kimin başlattığı önemli değildi, ben bitirecektim. Hem de yaz sonuna kadar.

Küçük iskelenin öbür tarafındaki plastik şezlonglardan birinin üstüne havlumu sermek üzereydim ama durdum. Asher hızı ve vahşi gücü sayesinde avantajlı olabilirdi fakat ben ondan daha sabırlıydim. O bir bombaydı, bense bir keskin nişancı mermisiydim.

Yüzümde bir gülümsemeyle, “Şezlongunun tadını çıkar,” dedim. Ardından arkamı dönüp evlere doğru yürüdüm. Hangi eve gideceğimi ve orada ne yapacağımı merak etsin diye yönümü biraz değiştirdim. Artık beni göremezdi, yabani çalılar beni gizliyordu. Nereye gittiğimi bilmemeye alışmalıydı. Onun için planladığım şeyi asla tahmin edemeyecekti.

Asher

Sidney Walters, yüzde yirmi beş ihtimalle bir gün beni öldürebilirdi. Ama kimse ondan şüphelenmezdi çünkü uzun bir yapılacak işler listesi hazırlayıp kendini sağlama alacak kadar nevrotik biriydi. Sidney, cesedimi saklamak konusunda muhtemelen en ince ayrıntıya kadar kafa yorardı. Bildiğim üzere, son on aydır bu konuda araştırma yapıyordu. Belki de on üç yaşında burada beraber tatil yapmaya başladığımız yazdan beri araştırıyordu.

Sidney için yazın en keyifli kısmı benimle uğraşmak olsa da hiç öyle değilmiş gibi masum *görünüyordu*. Belki de tüm iç çamaşırlarımı şekerli suya bulamak -ki bu da karıncaları ve diğer böcekleri çekerdi- ya da kokusunu sadece köpeklerin alabileceği bir şeyi duş jelime karıştırmak üzereydi. Mahalledeki çivavalar¹ beni kasaba boyunca takip etmeye başladıklarında, Sidney oralı bile olmazdı hatta.

Yemeğimin peşine düşmesi de olasıydı. Bir keresinde, her sabah yediğim greyfurta şırıngayla sirke enjekte etmişti. Tam bir seri katil hareketi, değil mi? Sidney evimize bir avuç dolusu şırınga ve

1 Çivava (*Chihuahua*), dünyanın en küçük köpek cinslerinden biri. -ed.n.

bir çanta dolusu tüy dökücü kremle girebilirdi ve annemin umurunda bile olmazdı. Ona bir bardak kahve teklif eder, onu tatlı bir gülümsemeyle uğurlamadan önce lisenin son senesinin nasıl geçtiğini falan sorardı. Çünkü Sidney Walters, ben hariç herkes için tam bir neşe kaynağıydı.

Bu şezlong için gözümü karartmıştım. Kesinlikle benim oturmam gerekiyordu. Şimdi vazgeçmek, korkumu kabullenmek olurdu. Bu da Sidney'e göre yenilgiyi kabullenmekle aynı anlamı gelirdi. Gözlerimi kapattım, kulaklıklarımı taktım ve en sevdiğim şarkıyı dinlemeye çalıştım. Ama aklım, odama ve her şeyi stratejik planlayıp planlamadığıma gidip duruyordu. Yaz, kendini savunmak ve korunmakla alakalı olduğu kadar karşı saldırılarla da alakalıydı. Hassas noktaları azaltmak, saldırı alanımı daraltmak... Ne zamandan beri bir deniz komandosu gibi düşünüyordum, emin değildim.

Gardırobumdaki her şeyi kafamda canlandırıp neyi unuttuğumu hatırlamaya çalıştım ama eşyalarımı gözümün önüne getiremedim. Onun yerine, Sidney'e bu yaz için hazırladığım şeye odaklandım. Sene içinde, bu sekiz haftalık tatili itiraf edebileceğimden daha çok düşündüm. Ve özellikle de bu sene, son altı aydır düşünebildiğim tek şey resmen bu olmuştu. Yaşlılık beni *zorluyordu*.

Yazın vaktimi verimli şeyler için değerlendirebilir miydim? Kesinlikle. Mr. Ockler'a, yazmam için babamın aylardır beni sık-boğaz ettiği o mektubu yazabilirdim. Bir mektup, e-posta değil. Çünkü babamın dediğine göre, önemli her şey basılı olmalıydı. *Gereken tek şey bir mektup, Ash. Finansal planlamada ne kadar tutkulu olduğunu gösteren bir not*. Babamın gözünde, bu mektuptan sonra hayata hazır olacaktım. Üniversite boyunca iş için staj yapacak ve mezun olduğum gibi kendi ofisimi açmak için hazır olacaktım. Kapı kapı dolaşacak, insanlara emekliliklerinin tadını çıkarmaları için nasıl yardımcı olabileceğimi anlatacaktım. Tıpkı

babam gibi. Yapmam gereken tek şey o mektubu yazmaktı. Ama Sidney'e şaka yapmayı düşünmek çok daha ilgi çekiciydi.

Bir kutu malzemem vardı. Düşmanımın eline -*Sidney'in eline*- geçmesin diye kutuyu kayıkhaneye, *onun* evinin altındaki depoya saklamıştım. Sidney'le aramdaki olay, psikolojik bir savaştı. Her şeyi, tanıştığım herkesten daha fazla kafaya takıyordu. O yüzden bir şeye ihtiyacım olduğu zaman -gün ışığında, beni görebileceği bir zamanda- kayıkhaneye girmeyi planlıyordum. Onu şaşırtacağı kesindi. Herhangi bir şeyi böyle görünür bir yerde saklayacağıma asla inanmazdı.

İlk tepkisi beni kontrol etmek olacaktı, ardından da sadece onun dikkatini dağıtmaya veya onu bir şeye çekmeye çalıştığıma kendini ikna edecek ve oraya inmemeye karar verecekti. Ayrıca kayıkhanenin içi bir örümcek şehri gibiydi; onu, kutuma ulaşmak için böcek krizi geçirmeden oradaki şeylerin arasından geçerken hayal edemiyordum. Ve bu da kendi başına bir zafer olurdu. En azından benim için bir zafer.

Sidney

İçeri girdim. Koyu renk ahşapla kaplanmış odam biraz dağınıktı. Sanırım hep biraz dağınık olurdu ama ben sadece yaz başında, geldiğimiz ilk gün fark ederdim; koku burnumda yer etmeden ve benim yeni normalim hâline gelmeden önce. Yaz sonunda eve dönüp çantamı açtığımda nemli kıyafetlerimle karşılaşır, ancak o zaman kokuyu hatırlardım. Kötü bir koku değildi, önümüzdeki iki ay boyunca sınav sonuçlarını unutabileceğimi ve suda yarışırken ne yapabileceğimden başka hiçbir şeye odaklanmama gerek olmadığını hatırlattığı için neredeyse rahatlatıcıydı. Ve bu yaz, *antrenman* benim göbek adım olacaktı. Çünkü on kısa hafta içinde bir üniversite yüzücüsü olacaktım. Anneme, onun 1500 metrelik serbest stil rekorunu kıracağımın sözünü senelerdir veriyordum. Neredeyse yirmi beş yıldır kırılmamış rekorunu... Antrenman

yapmak için bir daha hiçbir zaman bu yaz olduğu kadar zamanım olmayacaktı. *Arkani kolla anne, ben geliyorum.*

Kocaman spor çantamı çıkardım, bir trampelen gibi yaylanıp gıcırdayan yatağın üzerine fırlattım. Yatağın üzerindeki yosun yeşili yorganı on iki yaşından beri kullanıyordum. *Five Pines Resort*'a ve Göl Evi A'ya geldiğimiz o ilk yazdan beri. Pencereyi sertçe açıp, sıcak ve nemli havanın odama girmesine izin verdim. Evde klima olmasa ölürdüm. Ama sıcaklık burada farklıydı. Bulunduğumuz sahil kasabası (Riverton) haziran, temmuz ve ağustos ayları dışında çok sakin olurdu. Kışın yaşadığımız yere göre daha kuzeydeydik, yani burası biraz daha serin olurdu. Esinti, sanki üzerinde bir büyü varmış gibi gölün üstünden kayardı. Biz şezlonglarda yayılıp güneşin altında yatarken, esinti keyif verici olurdu.

Bavulumu bıraktım. Önceki gece geldiğimizde bavulumu boşaltmalıydım ama hem vakit geç olmuştu hem de yolculuk, enerjimin tamamını sömürmüştü. Ama bavulumu daha sonra, güneş battığında ve göl beni çağırmayı bıraktığında açabilirdim. Küçük koridordan mutfağa yöneldim. Göl Evi A'daki mutfak çok küçüktü. Annem mutfağa *posta pulu* derdi; küçük yemek odasının ve oturma odasının karşısında bir köşeye sıkışmıştı. Mutfak ve yemek odası, bahçeye ve komşu eve -Göl Evi B'ye- bakıyordu. Oturma odasında da barbunya şekilli göle bakan bir dizi pencere vardı.

Annem çantaları ve kutuları boşaltıyor, tost makinemizi ve birkaç tavayı küçük tezgâhın üzerine yerleştiriyordu. Görünüşe göre önceki gece normalden geç geldiğimiz için hepimiz biraz tembellik etmiştik. Annem buraya ikinci gelişimizde, koca yazı ikinci el tencere ve tavalarla geçiremeyeceğimizi söylemişti. O sene mutfakta küfredip duruyordu. O yaz, genellikle annemle baş başa kalıyorduk. Annem mozaik camî üzerine çalışıyordu ve ben de o kadar çok yüzüyordum ki neredeyse balığa dönüşmüştüm. Annem öğretmendi, okul tatile girer girmez buraya gelmiştik. Babam da çoğu hafta sonu yanımıza gelmişti. O sene Göl Evi B, evlerinin

iskelesinde oturup, geceleri ateş yakıp taze pişirilmiş kurabiyeler atıştıran yaşlı, kibar bir çift tarafından kiralanmıştı. Wortmanlar.

Kapıdan çıkmak üzereyken, annemin sesi beni durdurdu: “Hey.”

Bavulları boşaltmaya ara verme şansımı kaybetmediğimi umarak duraksadım, muhtemelen bu şansı kaçırmıştım. “Çıkışken benim için marketten birkaç şey alabilir misin?”

“Çok mu az mı?”

“Az.”

“Olur.” Kutu boşaltmaktansa buradan çıkmak daha iyiydi. Annem, valizlerini sanki buradan hiç ayrılmayacakmışız gibi doldururdu. Dürüst olmak gerekirse, mayom ve bir havlu bana yeterdi bence. Ve boyalarım. Belki birkaç kitap. Pekâlâ, *birkaç* şeye ihtiyacım vardı. Ama yine de anneminkiler kadar fazla değildi.

Babam eğilmiş, yemek odasındaki bir kutuya bakarken bana döndü. “Unutma,” dedi göz kırparak. İki hafta daha buradaydı, sonrasında birkaç günlüğüne ofise gidip geri gelecekti. Yaz tatilinin çoğunda burada olacak, yaklaşık son beş senedir yaptığı gibi evden çalışacaktı. Pencereden dışarı bakıp, iskelenin kenarına bağlı duran teknemizi izledim. Annem teknemizi sürmekten nefret ederdi ama babamla ben tüm vaktimizi suda, kollarımızı bronzlaştıran güneşle ve yanaklarımızı yakan rüzgârla geçirirdik. Ama tekne sürmek beni hâlâ ürkütüyordu ve genelde bu işi başkasının devralmasında karar kılıyordum. Teknelerin direksiyonu tuhaftı, araba kullanmak gibi değildi. Arabaları kolayca döndürebilirdiniz ama tekneleri kontrol etmek çok zordu. Asher, tekneyi düzgün süreceğim diye kafamı fazla yorduğumu söylerdi. Sanki kafa yormak kötü bir şeymiş gibi.

Yolumuzun aşağısında, The Little Store (Küçük Dükkân) adlı -yemin ederim ki gerçek adıydı- bir bakkal vardı. Aynı zamanda da kasabanın iki pizzacısından biriydi. Binanın rengi, evimizin duvarları gibi koyuydu. İçi, babamın her sene tatilin ilk gününde,

saklamam için gönderdiği solucan dolu beyaz kutu gibi yosun kokuyordu. On iki yaşındayken pembe bisikletime biner, plastik kutuyu dikkatlice dengede tutarak evin yolu boyunca pedal çevirirdim.

Şimdiyse, ön kapının yanında asılı olan çividen babamın araba anahtarlarını çalıp kapıyı arkamdan hızlıca çarparken, “Hemen dönerim,” diye seslendim. Annemin, her şeyin iki kat pahalı olduğundan şikâyet ettiği, yirmi dakika ötedeki marketten yaptığı bir haftalık mutfak alışverişini yerleştirdiği sırada kâğıt poşetlerin çıkardığı hışırtı, dışarıdan bile duyuluyordu.

Çakıl taşlı araba yoluna çıkan küçük beton kaldırımında yürüdüm. Tam önümde, annemle babamın “ucube evi” diye adlandırdığı Nadine ve Charlie’nin evi vardı. Nadine ve Charlie, Göl Evi A ve B’nin sahipleriydi. İki yıl öncesine kadar dört minik kiralık evleri daha vardı. Hayallerindeki evi inşa etmek için onları yıkmışlardı. Teknik olarak, buranın adı Five Pines Resort’tu ama bana sorarsanız kiraya verilecek sadece iki ev varken böyle adlandırmak pek de mantıklı değildi.

Charlie sessiz ve kısa biriydi, az konuşurdu ama nadir de olsa onu dışarıda bir şeyle ilgilenirken gördüğünüzde mutlaka gülümseyordu. Bir saat uzaklıktaki bir bankada, tam zamanlı olarak çalışıyordu. Nadine ise tam tersiydi. Gürültücü biriydi ve insanlarla konuşmak için hevesliydi, iyi bir şey hakkında olmasa da. Kabarık, sarı saçları, bir gemi gezisiyle egzotik bir yere gidiyor-muş gibi görünürdü. Kıyafetleri bol, tiril tiril ve parlaktı; dudakları ya pembe ya da kırmızıydı. Etrafımda olmasına alışmış olsam da ona bakmamak zordu. Yaz tatilini birinin arka bahçesinde geçirmek biraz tuhaftı.

Küçük ve sade göl evlerinin aksine onların evi, Nadine gibi uzun, geniş ve tarif edilemeyecek biçimde enteresandı. Yabanmer-sini rengindeydi; ne çok mavi ne de çok mor. Açık yeşil panjurları ve ön kısmı kaplayan beyaz verandası vardı. Göl kenarında değil de bir tarlada bulunması gereken bir ev gibi görünüyordu.

Ev geçen yaz yoktan var olduğunda, evle beraber bir avuç dolusu bahçe dekoru da gelmişti. Bir köşede kırmızı şapkalı bir bahçe cücesi; A ve B'yi gören bahçeye inen arka merdivenlerin orada da tuhaf, şapkalı yeşil bir mantar vardı. En ilginç bir horozdu; boyu neredeyse çeneme geliyordu, ön kapının yakınlarına konulmuştu. Ama bu sene evin etrafı yıkık dökük bir dekor ordusuyla doluydu. Evi çevreleyen bahçe, saman örtüsünü kirleten köpeklerle, kazlarla ve süslü elbiseler giyen küçük kızlarla doluydu. Dikkatle bakmadan hiçbirini ayırt edemiyordum. Babamın arabasına doğru yürüdüm, bir tanesinin bile değerini anlayamadan yol bitmişti. Nadine ve Charlie'nin evinde neler oluyordu? Kızları -güzel, şık, hep düzenli olan Lindsay- bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

Babamın siyah camlı, parlak krom kaplama, gümüş rengi arabası, küçük evin arka tarafındaki garaj yolunda, odunlardan oluşan kocaman bir duvarın önünde duruyordu. (Charlie çimleri biçmeyi bırakınca, metal salıncak setini uzun çimler sarmıştı. Buranın umursanmadığını görmek, on iki yaşındaki kalbimi birazcık üzmüştü.) Telefonum titreyince düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıyı açıp kalçamla iterken telefonun ekranına baktım. Daha garaj yolundan çıkmamıştım bile ve annem unuttuğu üç şeyi daha mesajla bildirmişti. Bunları The Little Store'da bulamazdım. Şehre gitmem gerekecekti, normal standartlara göre aslında küçük olan *büyük* markete. Anneme hemen *tamam* diye cevap verip, koltuğa kendimi bıraktım ve kontak anahtarını çevirdim. Araba, kulakları sağır edecek bir gümbürtüyle dolunca yüreğim ağzıma geldi. Elim ses butonuna fırladı.

Dağınık, kahverengi saçlar arka koltukta belirirken, "Lanet olsun, Asher," diye mırıldandım. Onun arabanın *içinde* olmasını beklemediğim için ürkmüştüm. Kafasını yana yatırdı, yüzüne bir gülücük yayılırken mavi gözleri ışıldadı.

Çoğu büyük düşmanlıktaki gibi, Asher Marin'den hiç hoşlanmıyor olmamın nedenlerini saptamak imkânsızdı. Nedeni, Asher'ın, kendi eviyle aynı olan evimize gelip sanki hepimizi görmek için çok heyecanlıymış gibi, sanki son on aydır bana işkence ermenin hayalini kurmuyormuş gibi anneme gülümsemesiydi belki de. Tıpkı benim de ona yapacağım her şeyin hayalini kurduğum gibi... Nedeni, on dört yaşındayken güneş kremime kattığı bronzlaştırıcı, on altı yaşındayken dondurduğu mayolarım ya da geçen senenin unutulmaz başarısı, diş macunuma karıştırdığı kırmızıbiber olabilirdi.

Ama bunların hepsi sonradan olmuştu. Ve o kadar fazla şey olmuştu ki artık bu düşmanlığı neyin başlattığı önemli değildi bile. Önemli olan tek şey bu yazdı. Asher Marin'i sekiz hafta boyunca görmek zorunda olduğum, üniversiteye başlamadan önceki son yaz. Bu meseleye son noktayı koyacaktım.

"Umarım yaz tatilinin ilk günü iyi geçer, Sidney." Kısık gözlerime bakıp boğazından gelen bir hırıltıyla güldü. Kapıyı açıp çıktığı gibi evin etrafında dolaşan, açık kırmızı bir brontozora² benzeyen Asher'ı geride bırakıp garaj yolundan çıktım.

2 Brontozor, dört ayaklı, uzun boyunlu bir dinozor cinsi. -ed.n.

2. GÜN

Sidney

Riverton, yaşadığım yere alt tarafı dört saat uzaklıktaydı ama burası farklı bir dünya gibiydi. Çek kabul eden ama kredi kartı kabul etmeyen ve saat tam beşte kapanan marketlerle dolu bir dünya... Tüm evlerin ismi vardı; Mavi Gümbürtü, Copper Koyu ve Göl Evi A gibi. Odunlukların arasına iş yerleri inşa edilen ve insanların otopark yerine yol kenarına rastgele park ettiği bir dünya.

Ertesi gün, babamın arabasıyla River Deposu'na gittiğimde günlerden pazartesi olmasına rağmen her yerde araba vardı. Gölün üstündeki küçük köprüden geçerken kanoların etrafındaki kırmızı tişörtlü insan selini gördüm. Park edecek yer bulmakta zorlanmıştım. İki arabanın arasına zar zor park edip kahverengi binaya yürüyene kadar bir ömür geçmişti sanki. River Deposu, dışarıdan bakıldığında, kütükten yapılmış küçük bir binaydı. Ancak içeri girince, göle inen eğimli yolun üstüne inşa edilmiş olduğundan, bir sürü oda ve katla karşılaşıyordunuz.

Kara'nın, River Deposu'nda, masabaşında çalıştığı üçüncü yazdı. Anneannesini, Five Pines'tan beş ev aşağıda oturuyordu. Buradaki ilk yazımda, ben henüz on iki yaşındayken tanışmıştık ve *yanlışlıkla* yüzme simidini çalmıştım.

Çalmak denilemezdi aslında. Simit, denizde kaybolup sahile vurmuştu. Simidi alıp koyun öbür ucuna taşımıştım. Kara beni simidin üzerinde, gözlerim kapalı bir şekilde yatarken bulmuştu. Beni simidin üstünden itmişti. Şoke olmuş bir şekilde sudan çıktığımda, çılgın bir su perisi gibi bana gülmüştü. Bunun da Kara'yı mükemmel bir şekilde anlatan bir olay olduğu ortaya çıkmıştı. Boyu kısaydı, neredeyse 1.45'ti ve bu yüzden onun yanındayken 1.73 boyumla kendimi dev gibi hissediyordum. Tüm dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi.

O ilk yaz ayrılmaz bir ikiliydik. Asher'in ailesinin bizimle olmadığı tek yazdı. Kara, simidini bizim koya getirmişti. Biz de simidi annemlerin bana yolun hemen aşağısındaki The Little Store'dan aldığı, aynı simidin sarısının yanına bağlamıştık. Anneannesini izin verdiğinde, Kara akşam yemeği için bize gelirdi. Birlikte çılgın yaz perileri gibiydik. İskelede oturur, ayak tırnaklarımızı simli ojeyle boyardık. İkimiz de herhangi bir şey yakalayamasak da küçük bir sandaldan balık tutuyormuş gibi yapardık. Yakaladığımız zamanlarda da bahğı oltadan almaya korkardık zaten. Bazı günler, Nadine ve Charlie'nin bizden bir yaş büyük olan kızı Lindsay de bize katılırdı. Bizi, arabayla gezinip yüzmemiz için WaveRunner'a bırakırlardı. Ama bir sonraki yaz -Kara on dört yaşındayken- akşamları River Deposu'nda çalışmaya başlamıştı. Lindsay ise ara sıra geldiğinde benden çok, yeni komşum Asher'a karşı ilgiliydi.

River Deposu'na geldiğimde sıcaklayıp terlemiştim. Herhangi bir kano gezisinin bu tür bir özveriye degebileceğine inanmakta zorlanıyordum ancak insanları listeye kaydettikleri çardağın önündeki uzun kuyruk tam tersini söylüyordu. Kalabalığı yaparak, dışarının kalabalığına kıyasla ölü ve terk edilmiş görünen he-diyelik eşya dükkânına girdim.

Ben deniz fenerlerinin, dalgaların ve altın kum tepcikle-rinden oluşan kalelerin resmedildiği bir dizi kartpostal ve *shot*

bardaklarıyla dolu bir rafın yanından geçerken, Kara tezgâhın arkasından, “Evvveet,” diye cırladı. “İşte *şimdi* yaz geldi!”

Kara, bir kutu kraker ve bir şişe çakmak gazıyla tezgâha yaklaşan müşteriyi umursamayarak minik kollarını bana sardı. “Ne zaman geldin?”

“Cumartesi gecesi.” Yanımdaki adama bir bakış attım ama Kara oralı olmadı.

Beni baştan aşağı hızlıca süzdü. “Hâlâ tek parçasın,” dedi. Kendinden memnun görünüyordu. “Geleli bir gün oldu ve hâlâ ciddi bir hasar yok mu?”

Asher’in bu yaz benim için ne planladığını düşünerek, “Valizleri boşaltmakla meşgulüz,” dedim.

“Stoğun var mı, yoksa sana birkaç şişe acı sos ve tüy dökücü krem vereyim mi?”

Gülümsedim. Bence Kara, Asher’la aramdaki maceralar karşısında heyecanını gizleyemiyordu. Konu bize gelince eğlencesini zar zor dizginleyebiliyordu. “Gerek yok.”

“Tüm hafta çalışacağım.” Öğürecekmış gibi dilini çıkardı. “Ama cuma günü bir parti var. Partiye geleceğine söz verir misin?” Tiz sesi ağlamaklıydı. “Sadece *bir kereliğine*?” diye yalvarırken, omuzlarını kaldırıp kafasını eğdi.

Solumda duran, ödeme yapmayı bekleyen adam boğazını temizledi.

“Düşüneceğim,” dedim ama gitmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Partilerden nefret ederdim. Yabancılarla sohbet etmekten ve ne giyeceğimi bilememekten hoşlanmazdım. Yıllar içinde öğrendiğim bir şey de Riverton’da işlerin beklediğimden farklı yürüdüğüydü. Hazırlıksız olmaktan nefret ederdim.

“Adresi mesaj atarım,” dedi.

Müşteri, “Hanımefendi,” diye seslendi. Adam sandığımdan daha sabırlıydı. Tatilinin henüz başında olmalıydı. Başka

turistlerin, üç dakika boyunca görmezden gelinmekten çok daha hafif sebeplerden dolayı kriz geçirdiğini görmüştüm.

Kara, sanki orada birinin olduğunu şimdi fark etmiş gibi başını eğerek gülümsedi. Beyaz dişleri ve sarı saçlarıyla ışıldıyordu. Burnunda parlayan küçük, pembe taşlı hızmayı fark ettim; yeni taktırmış olmalıydı. Kara, adama, “Başka bir şey ister miydiniz?” diye sorarken, yan kapıdan dışarı çıktım. Tahta duvardaki iki pencereden birinin önünde durdum, üzerlerine beyaz boyayla “THE GRILL”³ yazılmıştı. Göle varmak yazın geldiğinin ilanıdır ve yazın en güzel yanı dondurma yemektir.

Arkadaş canlısı bir ses, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diyerek ilgimi gölden uzaklaştırıp güzel yüzündeki bir çift kahverengi göze çekti. Biraz *fazla* güzel bir yüzü vardı. Parmaklarımı üstünde gezdirebileceğim elmacık kemikleri ve şu anda beni göğsümden bıçaklayan garip his kadar keskin bir çene...

Pencereye neden gittiğimden emin bile olamayarak, “Dondurma?” dedim. Dondurma. Buraya gelme nedenim kesinlikle dondurmaydı.

Gülümseyerek, “Spesifik bir çeşit ister misin,” diye sordu. “Yoksa sürpriz mi olsun?”

“Sürprizleri severim.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylediklerimden nefret ettim. Kahverengi gözleri yüzünden gardım düşmüş; her şey, ağzımdan kontrolsüzce çıkıvermişti. Bunu gergin bir şekilde söylemişim ama sesim flört ediyormuşum gibi çıkmıştı. İçimden kendi kendime motivasyon konuşması yaptım. *Bunu yapabilirsin, Sidney. Sadece devam ettir. Şu an tatildesin. Başka bir yerden gelen, gizemli ve tecrübeli bir kızsın. Eğlenmek için taş boyadığını veya kayak yapmayı beceremediğini bilmiyor. Bu yaz herkes olabilirsin.*

Ama aslında olduğum kişi, boğazını temizleyip dondurmayı kapta mı yoksa külahta mı istediğini soran çocuğa bir ucubeymiş

3 *Ing.* The grill: Izgara. -ed.n.

gibi dik dik bakan bir kızdı. “Külahta.” Gülümsedim. “Affeder-sin, bu önemli bir karar. Üniversite tercihi kadar büyük değil ta-bii.” Ah, süper. Gerilmiş ve saçmalamaya başlamıştım.

Çocuk güldü. Bana mı gülüyordu yoksa benimle mi gülüyordu emin değildim ama kendimi ikincisine ikna ederek ben de güldüm. “Tamamdır,” dedikten sonra tezgâhtan geri çekilip karşı duvardaki uzun, beyaz dondurucuya gitti.

Çılgınca davranıp rastgele bir çocuğun dondurmamı seçmesine izin verdiğim için kendimi tebrik ettim. *Sen sıradan, yazlıkçı bir vahşi çocuksun, Sidney Kristine Walters.* Elinde bir külah dondurmayla geri geldi, külahta birbirinden farklı renklerde üç top dondurma vardı.

“Vay canına,” dedim. “Bu dondurma, hayatım boyunca yediğim tüm dondurmalarından daha büyük olabilir.”

Dondurma toplarını teker teker işaret etti. “Süpermen.” Külahın arkasından bana bakıp fikrimi belirtmemi bekledi. Onaylayarak başımı salladım. “Çilek.” Bir kez daha onayladım. “Ve kahverengi tereyağlı pastırma.” İstemsizce yüzümü buruşturdum, dünya üzerinde pastırma aromalı şeyleri sevmeyen tek insan olabilirdim. “Evet.” Kafasını salladı. “Bununla riski göze aldım.”

Gülümseyerek, “Sorun değil,” dedim ve külahta uzandım. Ama ben daha külahı alamadan öbür elindeki kaşıkla pastırma aromalı dondurma topunu alıp bir kutuya koydu.

“Bunu daha sonra Ellis’e veririm, o her şeyi yer. Bir kez daha denememe izin ver.” Dondurucuya geri yürüdü ve aşağı eğildi. Benimle flörtleşiyor muydu yoksa işini mi çok seviyordu, bir türlü emin olamıyordum.

“Çikolatalı olan her şeyi severim,” diye bir teklif sundum.

Renkli külahımı kahverengi ve beyaz bir sosla kaplanmış hâlde pencereye yaklaştırdı. Bana şüpheli bir bakış atarak, “S’more,”⁴ dedi. “Çikolata, marşmelov ve şekerli kraker parçacıkları.”

4 S’more, iki bisküvi ya da kraker arasına marşmelov ve çikolata yerleştirilerek yapılan, ABD ve Kanada’da popüler bir kamp tatlısı. -ed.n.

Gülümsedim. “Mükemmel.”

Sanki bir sınavı geçmiş gibi bana gülümsedi.

Birden, “Ben Sidney,” deyiverdim. “Burada çalışan bir arkadaşım var.” Kafamı sallayarak Kara’yı işaret ettim, gözleri üzerimizdeydi. “Muhtemelen beni buralarda sık sık göreceksin. Tatildeyim. Pek bir sosyal hayatım yok,” dedim bir bahane olarak. *Kapuçeneni, Sidney.*

“Ben Caleb.” Ben, annemin market alışverişi için dün verdiği paradan artan on dolarlık bir banknotu ona verirken o da bana tezgâhın üzerinden dondurma külahını uzattı. “O zaman görüşürüz, Sidney.”

Kafamı salladım, gülümseyerek paramın üstünü aldım ve eridikçe külahtan akan mavi dondurmaya yalayıp Kara’nın yanına döndüm. Yüce Tanrım, ben arabama gidene kadar bu dondurma eriyecekti.

Ben tezgâha yönelirken, “Lezzetli, öyle mi?” dedi Kara.

Dondurmadan daha fazlasından bahsediyormuş gibi bir his vardı içimde. Ama onu onaylamam gerekiyordu. “Fazlasıyla.”

“Ya sana partinin *o çocuğun* evinde olduğunu söyleseydim?”

“Öyle mi?”

“Hayır.” Gülümseyince omzuna vurdum. “Ama o da partide olacak.”

“Düşünürüm.” Arabama doğru yürürken, kesinlikle düşünüyordum. Çünkü Caleb’i partide görmek, her gün dondurmacıya gelmekten daha cazip görünüyordu.

Asher

Bazen, *Ash ve Sid eşek şakası yaparak birbirlerinin hayatlarını cehenneme çevirsinler* olayının içinde ailelerimizin de olduğunu düşünüyordum. Ya da aramızdaki gerilimi fark edene dek ne kadar süre geçeceğine baktıkları, kendilerine ait bir oyunları olduğunu. Mesela birbirimize iğneleyici bir şey söylediğimizde gülmezlerse

birer puan, eğer bizi dikkate almayarak konuşmaya devam ederse iki puan alıyorlardı. Yemek masasının altından birbirlerine para veriyor bile olabiliyorlardı. Her yaz bir şampiyon seçip seçmediklerini ya da bizim oyunumuzun uzunluğunun onlarınkini geçip geçmediğini merak ediyordum. Tamam, onların önünde yüzümüze gülücük kondurup çenemizi kapalı tutmak için elimizden geleni yapıyorduk ama yıllardır devam eden hastalıklı oyunumuzu fark etmemeleri için alık olmaları gerekirdi.

Ama oldukça zeki ailelerimiz, on dört yaşındayken bir araya geldiğimiz ilk yazdan beri aramızdaki atışmayı fark etmemişlerdi. O sene benim ailemin Sidney'in ailesiyle tatile geldiği ikinci sene idi ve o zamanlar eşek şakalarına henüz alışmamıştım. Bazen tüm bunlardan önce, Sidney'le benim *aynı takımda* olduğumuz o ilk yaz neler olup bittiğini neredeyse hiç hatırlayamıyordum. Ama her şeyin bir öncesi *vardı*.

Akşamları birlikte yemek yemeye başlayacağımız gibi saçmalıkları duyurduklarında, bizi kendi eğlenceleri için kullandıklarından şüphe ediyordum. Sidney'in annesi Kris, birlikte yemek yemenin mantıklı olduğunu öne sürüyordu. Oturup birlikte yemek yiyebilecekken neden kendi evlerimizde oturup aynı anda ayrı ayrı yemek yiyorduk ki?

Çünkü bu, evimizi korumak için bize zaman kazandırıyor?

Çünkü kendi evimde, odama ve Sidney'in didik didik etmek için can attığı eşyalarım daha yakındım?

Kris, sadece eğlenceli ve pratik olacağını hatırlatmakla kalmıyor, beraber yediğimiz aile yemekleri sayesinde elektrik ve sudan -yani akıl sağlığımız hariç her şeyden- tasarruf edeceğimizi de hatırlatıyordu. *Her akşam. Elli altı* akşam boyunca beraber yemek yiyecektik

Bu da Sidney ve ben akşam yemeği masasında esir tutulurken, yaklaşık bir saat boyunca kibar davranmak zorunda kalacağımız anlamına geliyordu. Artık normal insanlar gibi yaşamayı bilip

bilmediğimizden dahi emin değildim. Aynı yerde, bir saat boyunca birbirimize işkence etmeden, sıkıntıdan patlayana dek öylece duracak mıydık? Sinirlenince alınanda oluşan küçük çukur, bu yaz elli altı saatlik akşam yemekleri boyunca benimle aynı yerde bulunmak zorunda olduğu için kalıcı hâle mi gelecekti?

Bu akşam onların evindeydik. Uzun, oval masada karşılıklı oturmuştuk. Bir yanımızda onun ailesi, diğer yanımızda benim ailem oturuyordu. Mutsuzluktan ölebilirdik. Birbirimizin kellesini almaya çalışmadan ızgara tavuğumuza, haşlanmış brokoli-mize ya da aşırı lezzetli olan tatlı mısırmıza -kısacası her yere- kan bulaştırmadan uslu uslu oturabilmeyi umut ediyorduk.

Akşam yemeklerinin birkaç öngörülebilir avantajı *vardı* elbette. Sidney'in kullandığını bildiğim küçük banyoya giden koridora bir bakış attım. Düşman yuvasında geçirdiğim bu zamanı avantajıma kullanabileceğim birden fazla şansım olduğuna emindim.

En azından biraz eğlenebilirdim. Sidney'le göz göze geldim ve gözlerimi kaçırmadım. Tabağıma brokoli alırken bile gözlerimi ona dikeyiyor, bakışlarını kaçırmaması için ona meydan okuyordum. Evet, bunu başarabilirdik. Birbirimizi rahatsız etmek kadar bizi oyalayan hiçbir şey yoktu. Sinirden gözleri seğiren Sidney, yine de gözlerini benden kaçırmadı. Tuzluğa uzandım ve mısırmaya hiç bakmadan tuz döktüm. Sidney su bardağına uzandı, bardağı kav-rarken parmaklarıyla bardağı vurdu. Annem sepeti bana uzatınca, ona dönerken sendeledim ve Sidney tabağındaki pilavı beceriksizce kaşıklarken masaya biraz pilav döktü. Zihnimde tuttuğum çetelede kendime bir puan verdim. Bıçak yerine yanlışlıkla kaşığımı alıp, bir parça tavuğu kaşıkla bölmeye çalıştığımda da o bir puan aldı.

Su bardağıma düşürdüğümde, ikimiz de aynı anda gülen ailelerimize bakarak göz temasımızı kestik. Sakarlığımı mı yoksa küçük oyunumuza mı gülüyorlardı, emin değildim ama annem yere

döktüğüm suyu silmem için bana bir bez fırlatınca, masanın altına girdim ve oyunumuz resmî olarak sona erdi.

Sidney

Asher yerden kalkarken, bakışma oyunumuzdan beri ilk defa tabağımın çevresinin, servis altlığı ve renkli kalemle süslenmesi gerekiyormuş gibi görüldüğünü fark ettim. Tabağıma hiç ulaşmamış bir tutam pilav, muhtemelen önüme bakmadan tavuğumu keserken düşürdüğüm üç parça brokoli ve bir parça erimiş tereyağı vardı. *Çok şıksın, Sid. Birkaç hafta sonra üniversiteye başladığında kampüse hemen uyum sağlarsın. Okul hakkındaki düşünceler, bana bu yaz asıl neye odaklı olduğumu hatırlatıyordu. Kendimle yemek savaşları yapmak veya Asher’la bakışma oyunları değildi elbette. Sağımda, ikinci ligin 1500 metre serbest stil şampiyonu oturuyordu. Eğer bu konu hakkında bir yorum yapmam gerekirse, üniversite birinci sınıf dönemimin sonuna kadar şampiyonluğunun el değiştireceğini söyleyebilirdim. Dokuz yaşında, Speedo marka ilk takım mayomu giydiğimden beri, bunu yapacağımın sözünü vermiştim ona. O zamanlar bu boş bir hayaldi, ne anlama geldiğini bile bilemeyecek kadar gençken söylenen türden bir şeydi. Ama şimdi hedefim tam gözümün önündeydi.*

“Alarmım kur,” dediğimde, babam sızlandı. Gözlerimi devirdim. Kahvaltıdan önce gölde yüz elli metre yüzen o değildi, huyusuz olma ve mızızlık etme hakkı yoktu. Bense yemek yemeye çalışırken, Asher’ın karşısında oturup, her yerine yemek dökmesine gülmek için kendimi tutmak zorundaydım.

Asher boğazını temizledi ve çatalını tabağına yerleştirdi. Bana değil de babama bakarak, “Sidney’e ben göz kulak olabilirim,” dedi. Yeni bir bakışma oyunu başlamıştı. Babamın bana bakması için uğraşıyordum ama onun gözleri Asher’ın üzerindeydi.

Gülüyor muydum yoksa boğuluyor muydum, emin değildim. Ama herkesin bana bakmasına neden olan bir boğulma sesi

çıkardığım kesindi. *Sanki babam beni Asher'a emanet edecekmış gibi.*

"Emin misin?" Babamın umut dolu sesini duyunca paniğe kapıldım.

Lütfen, lütfen, lütfen. Hayır.

"Hiç sorun olmaz." Asher çatalını bir parça tavuğa batırdı ve benimle göz teması kurdu. "Zaten altı buçuktan sonra uyuyamıyorum." Bu, Asher'ın tüm sene boyunca sabahları erkenden yaptığı yüzme antrenmanlarının bir yan etkisiydi muhtemelen. Benden daha fazla antrenman yaptığını düşündüğüm tek kişi Asher'dı. Takımımındaki çocukları güçsüz gösteriyordu. Bu yaz, yoluma devam etmem için bir sebebim daha vardı: Üniversite, tamamen farklı bir rekabet seviyesinde olacaktı ve takımımın yarısı, Asher'ın kız versiyonları gibi olacaktı.

Oyun başlasın. "Altıda çıkıyorum." Gülünserken göz teması kurmadım ve babamın, Asher'ı caydıracağını düşündüğüme dair yalanımı ortaya çıkarmamasını umdum. O bile sırf bana işkence etmek için uykusundan otuz dakika feragat etmezdi.

Asher da bana gülümsedi. Diğerlerinin bu gülücüğün kibar olmaktan ziyade öldürücü olduğunu fark edip etmediğini düşündüm. "Sorun değil," dedi soğukkanlı bir şekilde.

Babam ellerini çırttı. "Tamamdır o zaman." Rahatlayarak nefesini bıraktı ve sanki bir tür kâbustan uyanmış gibi kafasını salladı.

Yumuşak ama iğneleyici bir sesle, "Bu kadar korkunç olduğunu fark etmemiştim," dedim.

Babam bana sempatik bir bakış attı. "Hayır, değil. Sincap..."

Tanrım, şu lakap. Asher'a uyarıcı bir bakış attım. Suratı gerindi, omuzları hafifçe titriyordu.

"Sadece..." Derin bir nefes alıp iç çekti. "Antrenmanlarının saati fazla erken. Ve... Sıkıcı." Suratı, benim suratımdaki şaşkınlığı yansıttı, sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibiydi.

Bunu *sesli bir şekilde* söylediğine inanamadım. Üniversitede annemin her toplantısına katılmakla övünen babam, kızının antrenmanlarını izlemenin sıkıcı olduğunu mu itiraf etmişti?

Suyumdan bir yudum alıp bardağımı yavaşça masaya bıraktım. “Ama biz sabah yüzmelerini hep birlikte yaparız.”

“Biliyorum ama Ash de bir yüzücü... Belki o sırada sana birkaç tüyo bile verebilir.”

Homurdandım. Asher’ın bana göz kulak olup, başıboş bir balıkçı teknisinin üzerimden geçmediğinden emin olması, ha? Tamam, sorun değildi. Ama güya koçum olması? Hayır. Kesinlikle olmazdı. Babama *olur, düşünürüm* dercesine gülümsedim.

Asher masanın karşısından bana gülümsüyordu. Pis pis bakma isteğimi bir kenara bırakıp, onun yerine bir parça brokoliye çatalımı sapladım.

Mısırından koca bir ısırık alıp, “Saat altıda teknede buluşuruz,” dedi.

“Altıyı çeyrek geçe,” diye düzelttim. “Önce duş alıp kendime gelmem lazım.” Normalde olduğu gibi evden altı buçukta çıkmak *isterdim* ama artık yalanım ortadaydı. Bu, bana on beş dakikalık uykuya mal olacaktı.

Asher benimle göz teması kurmadan, mısırını yavaşça ısırdı. Gülümsemesini saklıyordu. Yüz ifademe hâkim olmaya çalıştım ancak kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. Mısırdan son ısırığını aldı ve ağzını *ding* diyormuş gibi oynattı.

Delirmeme ramak kalmıştı. *Annem ve onun aptal hikâyeleri*. Birkaç yıl önce annem, küçükken mısırımı nasıl da büyükanne-min eski moda, elektrikli daktilosunu taklit ederek yediğime dair sevimli hikâyeyi herkese anlatmakta bir sakınca görmemişti. Mısıırı düz bir çizgide yer, sonuna geldiğimde *ding* der, ardından da bir sonraki sırayı yemeye başlardım. *Nam, nam, nam, nam, ding! Nam, nam, nam, ding!* O aptal hikâyeyi aradan bir milyon yıl geçse

bile sadece Asher hatırlardı. Bir yerlere not mu alıyordu acaba? Tüm bu aptal aile sohbetlerini telefonuna mı kaydediyordu?

“Altıyı çeyrek geçe.” Mısır koçanının arkasından gülümsedi. “Eğlenceli olacak.”

Eğlence. Sanırım Asher’la benim eğlence tanımlarımız farklıydı.

“Kesinlikle. Mayonu getirmeyi unutma. Yüzerek dönmen gerekebilir,” dedim. “Ben de *sana* birkaç tüyo vermekten mutluluk duyarım.”

Asher gülümsedi. Sanki biz tekrar görünmez olunuz gibi ailelerimiz tadım yaptıkları şarap evlerinden ve gidebilecekleri yeni restoranlardan bahsetmeye başladılar. “Sabırsızlanıyorum.”

3. GÜN

Sidney

Ertesi sabah, baygınlık geçirmiş gibi uyandım. Son beş yıldır her tatil günü sabahın köründe kalktığım için bunun artık bir sorun olmayacağını, vücudumun neler olduğunu hatırlayıp harekete geçmesi gerekeceğini düşünebilirsiniz. Ancak sabahın altısında uyandığımda vücudum hiçbir şeyi tanıdık bulmuyordu, her şeyi acı verici buluyordu. Fazla acı dolu. Gözlerimi bir daha açıp kapamak istiyorsam göz kapaklarımın ameliyatla birbirinden ayrılması gerekiyormuş gibi. Odam ve koridor karanlıktı. Sendeleterek banyomun kapısından çıkarken *gün ışığını son kez görüyor olabilirim*, diye düşündüm. Göz kapaklarım kalıcı olarak birbirine yapışmıştı. Hayatıma artık bu şekilde devam edecektim.

Banyoya sıvıştım, küçük duş kabininin tavanındaki floresan yerine, masanın üstündeki loş ışık veren ampulü tercih ettim. Kolsuz tişörtümü ve şortumu çıkarıp soğuk suyun beni uyandırmasına hazır bir şekilde duşa girdim. Ayılmak için buz gibi göle girmeyi de bekleyebilirdim ama miskinliğimi antrenmandan önce üstümden atmayı tercih ettim. Özellikle de Asher'la ilk sabah antrenmanım için. Ah... Sadece düşüncesi bile kahrediciydi. Büyük ihtimalle tekneyle üstümden geçmeye çalışacaktı. O yüzden dışarı

çıktığımda aksiyon filmi moduna geçmeliydim, teknenin altından yüzmem gerekebilir diye her ihtimale karşı uyanık olmalıydım.

Krem rengi fayansa kafamı dayayıp, kendimi zihinsel olarak saldırıya hazırlayarak, şeffaf, plastik kapı kolunu tuttum, kabinin kapısını açtım. İlginç bir koku, ani bir şekilde burnuma çarptı. Tanıdıkta ama burayla alakası yok gibiydi. Ekşiydi belki de. Turunçgil kokusuna benziyordu biraz. Çocukluğumdan anımsadığım bir kokuya benziyordu. Bu evdeki her şeyin kendine has bir kokusu vardı ama bu koku eve uyum sağlamıyordu. Vücudumdaki soğuk keskinlik dikkatimi dağıttı ama şakır şakır akan suya alışınca rahatlamaya başladım. Böylece gözlerim de yavaşça açılmış oldu.

Bu da ne böyle?

Her yer kırmızıydı. Önce bir yerimin kanadığını düşündüm. Bir şekilde, farkında olmadan ayağımı mı yarmıştım acaba? Bir korku filmi sahnesinin içinde gibiydim. Sanki yanımdaki duvarda kanlı, kırmızı bir el izi belirecekmiş gibi. Yorgundum ama ayak parmağımı koparmış olsaydım hatırlardım herhalde. Önce lekelenmiş bacaklarımdan akan kırmızı suyu, sonra da göbeğimin kırmızıya boyanmış bir hâlde olduğunu fark ettim. *Kırmızı.* Her yerim kıpkırmızıydı. Zihnim hâlâ bulanıktı, hâlâ bir kâbusun etkisinde gibiydim.

Suyun rengi açılırken duş başlığına doğru baktım. Kokuyu sonunda kestirebilince dilimi tereddütle dışarı çıkardım. *Vişne.* Kool-Aid'in⁵ en sevdiğim aroması gibi kokuyordu. Ne kadar şeker tükettiğimi umursamadığım zamanlar, her yaz bu içecekten içerdim.

"Asher." Adını sanki lanet okurmuş gibi söylemiştim; boğazımın derinliklerinden, fazlasıyla sıkıştığım için gıcırdayan dişlerle.

Duştan çıktığımda, vücudumu ovalamaktan havlu'm lekelenmişti ama yine de cildimdeki kırmızılığı tamamen çıkaramamıştım.

5 Kool-Aid, aromalı, konsantre içecek markası.

Kırmızılık, dizlerim ve dirseklerimin etrafında yoğunlaşmıştı. Yüzümde ve göbeğimde de benekler hâlinde izler vardı. Şükürler olsun ki mayom göbeğimi kapatıyordu.

Yeni korumam, yeni işinin ilk gününde, iskelede beni bekliyordu. Hapishaneye giremeyecek kadar klostrofobim olduğu ve erkenden sıkıldığı için şanslıydı, yoksa benimle suda olmaktan endişe etmesi gerekirdi.

“Günaydın,” dedi. Gözleri, yanına doğru ilerlediğim gümüş rengi teknenin tankını doldurduğu benzin bidonundaydı. Babam, her sene küçük bir balıkçı teknesi getirirdi göle. Ancak gölde yüzmek için hep Five Pines’in gümüş rengi teknesini kullanır; teknenin dıştan takmalı motoru olduğu için kürekleri geride bırakırdık. Asher öne eğilince, şortunun içine giydiği mayosunun bel kısmı göründü. Naylon bir poşetteki telefonu teknenin zemininde duruyordu. *Belli ki o da bana güvenmiyordu. Güzel. Güvenmemeliydi zaten.*

Asher benzini doldururken teknenin ön kısmındaki küçük sıraya oturdum, gözlerimi kafasının arkasına dikmişim. Arkasını dönünce gözlerimin içine baktı. Gözleri, önce yüzüme sonra benekli bileklerime, ardından vücudumun en kırmızı bölgeleri olan dizlerimdeki lekelere doğru hareket etti. *Kendime not: Zaman zaman dizlerimi nemlendirmem gerekiyor.* Küçük mataramdan bir yudum aldım. “Günaydın.”

Ağzının kenarı kımıldayınca gülümsemesini bekledim ama gülümsemedi. “Bugün güzel kokuyorsun,” dedi. Hâlâ gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Asher’in gülümserken neye benzediğini hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değildim. Sırıtırken, evet. Ama gülümsemek, suçunu itiraf etmekle eş değerd. Ve bu, her yaz girdiğimiz savaşın konuşulmayan üç kuralından biriydi.

1. Suçlu olduğunu asla itiraf etme.
2. Çok ciddi bir yaralama yok.
3. İspiyonlama yok.

İlk kural, gülümsemeyeceğimiz, kahkaha atmayacağımız ya da yaptığımız kötülüklerden tam olarak zevk almayacağımız anlamına geliyordu. Nedeninin ne olduğundan emin değildim, belki de birinin içeceğini soya sosuyla doldurduğunu ya da yatağına solucan bıraktığını söylemek kulağa kaba geliyor diyeydi. İkinci kural, üçüncü kuralı asla çiğneyemeyeceğimizi sağlama alıyordu. On beş yaşında olduğumuz sene, Asher yere, yatağımın yanına bilye koyduğundan beri birbirimizi ispiyonlamamıştık. Beni öldürmeye mi çalışıyordu yoksa yaptıklarının sonucunu düşünemiyor muydu, emin değildim ama dengemi kaybetmiştim ve komodine çarpan kafam yarılmıştı. Bana kalsa onu aileme ispiyonlamazdım ama kafam o kadar çok kanıyordu ki öleceğimi düşündüm. Neticede sadece üç santimlik bir kesikti, altı dikiş atılması gerekmişti. Asher özür dileyip durmuştu. Yaşadığımız onca olayın içinde ikimizden birinin özür dilediği tek olay buydu. Eğer bu yaptığına birkaç gün sonra karşılık vermeseydim her şey orada bitecekti. Kafamda yara olsun ya da olmasın, onun *gerçekten* kazanmasına izin vermeyecektim.

Asher motoru çalıştırdı ve karşıma oturdu. Gümüş rengi bardağını bana doğru uzattığında iskeleden üç metre uzaklıkta bile değildik. “Kahve?”

Mataramı önümde salladım. “Gerek yok.”

“Doğru.” Sırıtmak üzere olduğunu görebiliyordum. “Muhtemelen bu sabah Kool-Aid’le şiştin, değil mi?”

Asher

Sidney ayağa öyle hızlı kalktı ki göle düşmesin diye motoru kapatmak zorunda kaldım. Daha motor susmadan teknenin kenarına çıkıp kendini suya bıraktı.

“Sen ne yapıyorsun?”

Derinliği baldırlarının hizasındaki sığ suda yürürken, “Yüzüyorum,” dedi. “Kollar. Bacaklar. Su.” Tişörtünü çıkardı ve tekneye,

tam önüme fırlattı. “Bir teknenin içinde seni takip eden vurdum-duymaz bir çocuk. Tanıdık geldi mi?” Yürümeye devam etti. Ben de tekneyi, yanlışlıkla ona çarpmayacağım kadar uzakta tuttum. Sade, koyu lacivert bir mayo giymişti. Dar ve parlaktı, bir takım mayosuna benziyordu, bacak kısmı baldırlarında bitiyordu. Göğüs hizasında derinliğe ulaşınca suya daldı. Ayaklarını tabandaki kum üzerinde çırptı, etrafında oluşan dalgalı bir bulutun içinde kendini ileri itti.

Suyun altında kaybolan Sidney yaklaşık beş metre ileride yüze çıktı. Gölün hafif dalgalarına doğru durmadan yüzüyordu. Başını suya sokup çıkardı. Tekrar suya daldı. Motoru çalıştırdım ve aramıza birkaç metre mesafe bırakıp, hızına ayak uydurarak tekneyi yanına yaklaştırdım. Göle hızlı bir bakış attım, yakınlamızda bir tekne görünmese de bir elimde Tom’un bana verdiği korna vardı. Balıkçı tekneleri çoktan yerlerine yerleşmişti. Su kayakçılarını çeken sürat tekneleri de sabah serinliği geçene kadar saatlerce gölde olmayacaktı. Bu saatte göle gelenler, nevrotik yüzücüler ve o yüzücüleri sinir etmek uğruna kendi sabahlarını mahvedecek kadar kararlı çocuklardı.

Kıyının iç kısmına uzanan küçük koyu düşünerek gölün öbür tarafına baktım ama hâlâ seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Bu iş biraz uzun sürecekti. Sidney hızlanmaya çalışmıyordu, dayanıklılık kazanıyordu. Açık sularda yüzmek, buz gibi dalgaların ve akıntının olmadığı havuzda yüzmekten çok daha zordu. Sidney ve benim, o aptal minderli şezlong için atıştıktan sonra sabahları sessizlik içinde iskele şezlonglarında yatmamızı saymazsak, en son ne zaman baş başa bir saat geçirdiğimizi hatırlayamıyordum. *Tek boy-nuzlu at.* Artık benim önümde öyle demese de şezlongu öyle adlandırdığını biliyordum. Güldüm çünkü kafası suyun altındaydı ve beni göremezdi. O şezlonga atladığını ve vişneli Kool-Aid’leri bir bir başına diktiğini düşünerek titredim. *Teşekkürler, aile yemekleri.*

Sidney'in kafası suda batıp çıkıyordu. Burası sessizdi, motor neredeyse çalışmıyordu. Göl pek dalgalı değildi; kayakçılar, su sporu yapanlar ve jet skilerle henüz dalgalanmamıştı. Ve Tom haklıydı, şimdiden sıkılmışım. Yanımdaki bankta duran telefona baktım. Koskoca on dakika geçmişti. Açık suda yüzmek, havuzda yüzmekten çok daha yavaştı; bu göl gibi sakin bir gölde bile. Ve Sidney acelesi yok gibi duruyordu. Belki bu da planının bir parçasıydı.

Sidney'in batıp çıkan kafasına doğru, "Sıkıldım," dedim ama tabii ki bana cevap vermedi. Bir bebek gibi davrandığımı söylemek için bile duraksamadı. *Seni duyamaz.* Bu düşünce beni rahatlattı.

"Bunu her gün yaptığına inanamıyorum." Bu bir yalandı, kesinlikle onun yapacağı bir şeydi. "Vazgeçtim. Bunu her gün yaptığına kesinlikle inanabiliyorum. Çünkü tanıdığım en takıntılı insansın. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın. Tatile giderken çantalarımı savaşa gidiyormuş gibi hazırlamamın sebebi de bu." Açık havaya doğru konuşmaya devam ettim. "Saygıdeğer bir rakipsin, Sidney Walters. Nevrotiksin ve sırtında küçük bir meşe ağacı büyüklüğünde bir sopa varmış gibi gerginsin ama şüphesiz ki saygıdeğersin."

Sesimi biraz yükselttim ve Sidney'in beni duyabildiğini hayal ettim. Söylediğim her şeyi dinlemek zorunda olduğu fikri hoşuma gitti, buradayken ikimiz de birbirimizin esiriydik. "En yakın arkadaşım Todd'a eşek şakası yapmaya çalıştığım zamanı sana hiç anlattım mı?" Güldüm. "Tabii ki anlatmadım. Geçen seneydi, eve dönüşümden bir hafta sonraydı ve yaz tatili yüzünden hâlâ gergindim. Bizim... Bu şey, her neyse işte. Birbirimize yaptığımız pislikler yüzünden. Todd evime gelip en sevdiğim kulaklıklarımı çalmıştı. Kulaklıklarımı çok uzun zamandır istiyordu ve onları göle getirmeyi unutmuştum, o yüzden kaybolduklarında onları kimin aldığını tahmin ettim." Bunu dışımdan anlatmak bile kulağa kaçıkmişim gibi geliyordu. Hele de sırtı bana dönük birine

anlatmak çok ayrı bir seviyeydi. “Ben de arabasına bindim ve tüm klima kapaklarının içine sim döktüm. Simin plastik kapakların kenarlarında durabilmesi için küçük bir damlalık kullanmam gerekmişti. Todd arabayı aldığından beri kliması bozuktu ama hep bir noktada kriz geçirip klimayı çalıştırıyordu. Mucizevi bir şekilde kendi kendine düzeleceğini düşünüyormuş ya da içeri giren hava, dışarıdakinden daha serin olacaktı gibi. Yani üstü başı sim olduğunda bayağı terliydi.” Bu ânı gözümün önünde canlandırarak güldüm. “Çok kızgındı çünkü tatile giderken kulaklıkları ödünç alacağına dair bana mesaj atmıştı. Kulaklıkları ona annem vermiş. Mesajı görmemiştim. Simlerden kurtulması için milyonlarca kez duş alması gerekti ve yemin ederim ki *hâlâ* arabasının içindeki tüm küçük deliklere sıkışmış sim var.” Kafamı salladığımda Sidney’e mi yoksa kendime mi sallamıştım, emin değildim. Belki de bana yaptığı şeye sallamıştım. “Kafamı karıştırıyorsun,” dedim suya doğru.

Sidney

Gölün diğer tarafındaki koya ulaşana kadar Asher konuştu da konuştu. Bana arkadaşı Todd’un onunla iki gün konuşmadığından bahsetti. Görünüşe göre Asher’in, arkadaşına pislik yapması *benim* suçumdu. Kendimi suçlu hissetmem için uğraşıyorsa, işe yaramıyordu. Ama eğer beni sinir etmeye çalışıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyordu. Çünkü ben yüzerken benimle konuşması, dişçinin çenenizi zorla açık tutarken okulunuzun nasıl gittiğini sorması gibiydi. *Diş ipi kullanıyor musun? Hâlâ yüzüyor musun? Eğer A otobüsü Cincinnati’den salı günü ve B otobüsü Detroit’ten çarşamba günü ayrılıyorsa, pi sayısının karekökü nedir?* Cevap veremediğin zamanlar, ayrı tür bir işkencedir. Ama onu duyduğumu belli etmek, amacına yardımcı olurdu; o yüzden kollarımı ve bacaklarımı yumuşamış erişteler gibi hissedene kadar kendimi itebildiğim kadar ittim.

Suyun rengi açılmaya ve dibini görebilmeye başladığımda Asher'a bana doğru gelmesi için işaret yaptım. Öbür tarafa kadar gitmediğim iddiasında bulunamazdı, açıkça görülüyordu ki koydaydım. Motoru kapattı ve tekneyle süzüle süzüle yanıma yaklaştı. O küçük kayıklardan bir farkı olmadığını bilsem de tekneye tek başıma çıkamazdım. En azından teknenin *oldukça* sığ olan suda otuz metre daha süzülmesini istemiyorsak. Bunun için fazlasıyla yorgundum.

Yine de denedim. İki elimi de kenarlara koydum ve yukarı çıkmaya çalıştım ama tekne suya batınca kendimi yukarı çekemedim. Metali avuçlarıma battı. On aydır havuz dışında bir yerde yüzmemiştım ve çok bitkin hissediyordum. Eğer babam gelmiş olsaydı, kendimi alıştırmak için bu mesafenin sadece yarısını yüzerdim. Asher oturduğu yerin kenarına doğru kaydı ve sırtarak kolunu uzattı. Kolunu kavrarken tek düşünebildiğim şey, bana *nevrotik* deyip sırtımda bir sopa varmışçasına gergin olduğumu söylemeseydi. Hayır, sırtımda bir *ağaç* varmışçasına. Bir kolumla kendimi tekneye yasladım ve Asher'ın koluna asıldım. Asher denmesini kaybedince suya düşmesi için bir kez daha asıldım.

"Sıra sende," dedim neşeli bir şekilde. Bir kolumla teknenin kenarına tutunuyordum.

"Harika." Asher suyun içinde kafasını salladı. "Şimdi ikimiz de teknenin içinde değiliz."

Genelde ailelerimizin etrafta olduğu zamanlara sakladığım tatlı gülümsememle, "Sen *yüzerek* geri gideceksin," dedim. En azından artık suçluluğumu saklamak yoktu. Asher, kendini suyun yüzeyine çıkarmak için bacaklarını çırpıp tişörtünü çıkarıyordu. Tişörtünü teknenin içine fırlatınca ıslak kumaşın kenarı yüzüme çarptı.

"İğrenç," diye mırıldandım.

"Bu göl suyu. Sen de suyun içindesin," dedi gözlerini devirerek. Nefesini tuttu ve suya daldı, sudan geri çıktığında şortu

elindeydi. Şortunu tekneye fırlatırken, birkaç metre ötemde sadece iç çamaşırıyla durduğu gerçeğinin farkına vardım. Asher'dan daha fazla giyinik olmayan erkeklerin etrafında, haftada neredeyse on beş saat geçiriyordum; şimdi beni sıcak basmasının nedenini anlayamamıştım. Belki de sebebi, düşmanın çıplakken yakınında olmanın garip olmasıydı. *Neredeyse çıplak.*

"Peki, al bakalım," dedi. "İsteddiğini elde ettin."

Neyi kastettiğini anlamayarak kaşlarımı kaldırdım.

"Neredeyse çıplağım."

Düşmanım sadece çıplak değildi, aynı zamanda akıl da okuyabiliyordu. Kafamdan çıkması için ona bağırarak istiyordum ama ağzımdan sadece küçük bir tiksinti sesi çıktı.

"Her neyse, Sidney. Bir daha kıyafetlerimi çıkarmamı istediğinde rica edebilirsin." Suyu daldı ve otuz santim ilerimde yüzeye çıktı. "Dürüst olmak gerekirse, beni bu şekilde objeleştirmenden sıkıldım. Ben *Speedo* giyen yakışıklı bir erkek değilim sadece. Ben bir *insanım*."

"Pek sayılmaz," dedim ama gözlerim, boynuyla omuzlarının birleştiği noktadaki keskin hatlara takıldı ve birdenbire göğüs kafesine doğru aşağı kaymaya başladı.

Asher güldü ve gülme şekli beni hazırlıksız yakaladı. Ve sanki hatasını fark etmiş gibi göle dalarak sesini suyla boğdu. Sudan çıkışı bir aksiyon filminde canavarın ortaya çıkışı gibi yavaş ve dramatikti. Su parlayarak yüzünden damlıyordu. Tam önümdeydi, o kadar yakınımdaydı ki bacaklarının dalgalandırdığı su benim bacaklarıma değiyordu. Koyu kirpiklerine tutunan su damlacıklarını sayabiliyordum.

Asher teknenin kenarına bir kolunu atarak bana döndü. Ayakları, suda tembelce süzülürken benimkilere dokundu. Saçları ıslaktı ve parlıyordu; son küçük su damlaları, bronzlaşmış yüzünden akıyor, çenesinin altından göğsüne düşüyordu. Kendini

tekneye dayayınca tüm kasları kasıldı ve benim göğsümün içinde bir şey de aynı şeyi yaptı.

“Ne yapıyorsun?” Sesimin bu kadar nefes nefese ve endişeli çıkmasını istememiştim.

Asher öne eğildi; ağzı kulağımın yanındaydı, nefesi soğuk gölün aksine sıcaktı. Suyun altından elini uzatıp baldırımın üzerine koyunca fark etmediğini umduğum bir ürperti vücudumu titretti. Dokunuşu tüm vücudumu titretiyordu.

“Sidney?” Sesi yumuşacık bir fısıltı hâlindeydi, o kadar yakındı ki nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Çekilmeliydim, kendimi bu teknenin içine sokmak için insanlık dışı bir güç bulmalıyım ama bulamıyordum. Uzun bir zaman sonra ilk defa, yüzmeyi unutmuşum gibi hissediyordum.

Bu kadar açıkta su soğuktu ama şimdi bunu hiç hissetmiyordum. Tüm vücudum alev almış gibiydi. “Efendim?”

Eli baldırımdan ayağıma doğru kaydı ve ayağımı yavaşça sallayarak elini orada bıraktı. “Tekneye binmene yardımcı oluyorum.” Sesinde gizlediği bir kahkaha tınısı vardı.

Ayağımı eline sertçe bastırduğымda aradığım o gücü buldum ve kendimi teknenin içine ittim. Maalesef ki onurlu, ateşli ya da meydan okuyan bir şekilde değildi. Kalbim nasıl göğsümden fırlayacak gibi atıyorsa ben de aynı şekilde kendimi tekneye fırlattım. Motorun yanına oturup çalıştırdığımda, motorun başlama sesiyle Asher’in gülüşünün sesini birbirine karıştırdığımı sandım.

5. GÜN

Sidney

Babamın, tatillerde yediğı kuru ete bir zaafı vardı. Sadece tatillerde yediğı kuru ete. Çünkü babam sadece biz göldeyken kuru et yerdı. Bazı tatilciler, minik şemsiyeli tropikal içeceklerle ya da açık büfedeki yemeklerle tıknırdı. Babamsa, kokusu babamın yaz parfümü gibi kokmaya başlayana ve iki ev uzaklığındaki herhangi biri yargılamaya başlayana kadar teriyakili et çubuklarıyla tıknıyordu.

Kendini *gerçekten de* lezzetli olduklarını söyleyerek savunuyordu. Etleri şehirdeki büyük markette satıyorlardı. Babam, annemin alışveriş listesine bu etleri dâhil etmekten hoşlanmıyordu çünkü asıl yargılama *bizim* evde başlıyordu. O yüzden etleri almak için genelde beni gönderirdi. *Al bakalım, yirmi dolar. Markete git ve kendine eğlenceli bir şeyler al. Belki oradayken benim için de bir şey almak istersin.* Sanki markette eğlenceli bir şey bulacaktım gibi. Babam çaktırmadığını zannederdi ama annem ben evden çıkmadan önce beni durdurur ve kendisi için gereken şeylerin listesini verirdi.

Asher koşarak arabaya gelirken tam da garaj yolundan çıkmak üzereydim. Arabayı durdurur durduramaz kapıyı açmaya çalıştı

ama kapının kilidini açmadım. Yemin ederim ki elinin, bacağı-
mın üzerinde durduğu yerde hâlâ hayalî bir gıdıklanma hissediyordum ve bu his, gazı köklemek istememe sebep oluyordu. Kafasını çekti ve cama bir kâğıt parçası dayadı. Camı iki kez tıklatınca camı açtım. “Annem için birkaç şey almam gerekiyor.”

“Of.” Huysuz bir şekilde iç çektim çünkü Asher’a hayır diyebileceğim olsam da Sylvie’ye hayır diyemezdim. “Tamam.” Bu, arabanın suçu değildi ama yine de arabanın kilidini açmak için butona gereğinden daha agresifçe bastım. Asher yan koltuğa oturur oturmaz ekrana dokunarak çalma listesindeki bir sonraki şarkıyı açtı. “Araban var, biliyorsun, değil mi?”

“Annem beni, annenin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için yolladı. Ve senin annen, alışverişe *iki* arabayla gitmemize gerek olmadığı konusunda ısrarcı oldu. Sana yetişebileyim diye beni neredeyse kapı dışarı etti.”

Şimdiden hissedebiliyordum, annemin karbon ayak izi takıntısı akıl sağlığımın sonunu getirecekti. Garaj yolundan çıkarak markete doğru ilerlemeye başladım. İkimizden biri sessizliği bozduğunda market yolunun yarısına varmıştık.

Asher neredeyse sempatik bir şekilde, “Kuru et almaya mı?” diye sordu.

“Cevabı biliyorsun.”

Arabayı park edip markete sessizce girdik ve ikimiz de et reyonuna yöneldik. Asher listemi alınca ellerimi onun arkasından uzattım ve listeyi geri almaya çalışırken birinin bana seslendiğini duydum.

“Sidney?” Ses arkamdan, bir ya da iki reyon gerimden gelmişti. *River Depot* logolu kırmızı tişörtü yerine yumuşak, gri bir tişört giyen dondurmacı çocuk, bir dizi marşmelovun yanında durmuş, bana bakıyordu. Tam burada, benim marketimde.

Şaşırıp kalan Asher’dan listeyi aldım ve biraz dikleşerek kendime çekidüzen verdim. “Selam, Caleb.”

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini Asher'a uzattı. Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdim. "Bu, Asher." Buraya gelmemin sebebi olan küçük kuru et kasasının yanında el sıkışırken onları tanıştırdım. Bir paket et aldım ve sepetime koydum.

"Senin..." Gözleri, Asher'dan bana kaydı. "Erkek kardeşin mi?"

Asher ve ben aynı anda *hayır* dedik. Sesi, benimle kan bağı olması olasılığından tiksiniyormuş gibi çıkmıştı.

"Ailelerimiz birlikte tatil yapıyor," derken, söylediğim şeyin kulağa biraz garip geldiğini fark etmiştim. "Annelerimiz üniversitede oda arkadaşıydı, buraya her sene beraber geliyoruz. Five Pines'ta evlerimiz yan yana." Sanki evler tam dışarıdaymış gibi kapıları işaret ettim salak gibi. "Evlerimiz, neredeyse birbirinin aynısı hatta. Bu, bir..."

Asher omzuma elini koydu. "Bence ailelerimizin hikâyesini bilmesine gerek yok." Elini omzumdan ittim ama en azından beni susturmuştu.

Caleb'a doğru bir adım atarak, "Aslında meyve reyonuna gidip elma almam gerekiyor," dedim.

Caleb gülümsedi. "Ne tesadüf. Elmalara bayılırım." Marketin uzak köşesine doğru yola koyulduğumda beni takip etti. Asher'a bakmadım ama ayak seslerini arkamızda duyabiliyordum. Şükürler olsun ki ayak sesleri yaklaşmak yerine uzaklaşıyordu.

Sebzelerin diğer ürünlerden ayrıldığı reyona geldiğimizde, "Eminim bunun bir adı vardır," dedim.

Sorgulayıcı bir şekilde bana baktı. "Alışveriş yapmanın mı?"

"Hayır," diyerek güldüm. Gülünce kendimi iyi hissetmiştim. "Daha önce hiç görmediğin birinin, birdenbire her yerde karşına çıkmasının."

Gülümsedi. "*Her yerde* miyim, bilemem."

Sesimdeki alaycı tonla, "Buraya önce ben geldiğim için mutluyum," dedim. "*Sen, beni* takip ediyorsun."

Caleb gülümseyerek omuz silkti. “Öyle olsun.”

Küçük meyve reyonuna doğru yürürken beni takip etti. “Annem için birkaç şey alıyorum sadece.” Dönen stanttan aldığım naylon poşetin içine iki elma koydum.

Neden markete gelme sebebimi açıklamam gerekiyormuş gibi hissetmişim, emin değildim. Bunu eğlenmek için yaptığımı düşünmesini istememişim sanırım. Yalnız ve acınası bir şekilde, her fırsatta River Deposu’nun etrafında gezinecekmişim gibi *konuşmuştum*.

Caleb poşetime uzandı ve elmaları çıkardı. Farklı bir sıradan iki tane elma alarak, “Bunları al,” dedi.

“Pe... Peki.” Az önce ne olduğundan emin değildim. *Mansplanning*’in alışveriş versiyonu gibi hissettirmişti. Az evvel organik ürün yargısına mı uğramıştım? Elma seçmeyi bilmiyor muydum? Bir aşçı olmayabilirdim ama eğer elimde ezilip elma sosuna dönüşecek kadar büzülmüş olsalardı, elmaları kendim de geri koyardım.

Organik ürün bölümünden ilerleyerek alışverişe devam ettim. Caleb benim için bir karpuz seçti, aldığım dört şeftalinin üçünü değiştirdi ve bir günden fazla dayanmayacakları için indirimdeki frambuazlardan almamamı tavsiye etti. Kendimi, nasıl hissedeceğimi bilemediğim çaresiz bir şekilde Asher’in nerede olduğunu merak ederken bulduğumda, Caleb’in ürün seçiciliğiyle beni gerçekten korkuttuğunu anlamıştım.

Hissettiğim endişe, bakışlarımdan belli olmalıydı ki Caleb sanki elektriklenmişler gibi yiyeceklerimi ellemeyi bıraktı. Belki gerçekten de elektriklenmeliydiler. Bu, ellerini başka insanların sepetine sokmamayı ona öğretirdi.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, “Özür dilerim,” dedi. “Babam bu marketin sahibi.”

Derin bir nefes bıraktım ve omuzlarım sanki doksan santim hafiflemiş gibi hissettim. “Şükürler olsun.” Alışveriş deneyimim birdenbire daha fazla anlam kazanmıştı. “Organik ürünler hakkında fazla agresif olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

“Yakalandım,” dedi gülümseyerek. “Özür dilerim, bunun garip görüldüğünü anlayabiliyorum. Görünüşe göre gerginken agresif bir şekilde yardımcı oluyorum.”

Saçmalamıştım.

Şimdi gergin çıkan sesi, karnımın burulmasına sebep olmuştu. Konuyu değiştirmeyi denedim. “Neden seni daha önce burada görmedim? Bazen ailemin resmî market sorumlusu benmişim gibi hissediyorum.”

Ellerini şortunun ceplerine sokarak bana baktı. “Belki de etrafına bakmıyordun?”

Bu markete milyonlarca kez gelmiştim. “Belki de,” dedim şüpheli bir sesle.

Caleb gülümseyince gözleri neşeyle kırıştı. *Bana* gülümsüyordu. “Genelde yazları Tennessee’de, annemle geçiririm.”

“Ah. İnsanları deliymiş gibi hissettirmek hiç hoş değil.”

“Not edildi,” dedi. Fırın ürünleri bölümünden geçerken, sepetimden bir somun ekmek alıp daha ağır bir somunla değiştirdikten sonra sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini kaldırdı. “Bu sondu, yemin ederim.”

Asher köşeden çıktığında, Caleb’in hâlâ alışveriş sepetimin üstündeki ellerine bakıyordum. “Hey, Sid...” Caleb’la aynı anda Asher’a baktık. Asher’ın çirkin ses tonundan, işlerin iyiye gitmeyeceğini anlayabilmişim. “Bunlar uygun mu?” Asher, açık mavi bir tampon kutusunu havaya kaldırdı ve Caleb’i es geçerek bana baktı.

Çılgılığımı engellemek için dudağımı ısırdım. Beni *tamponlarla* utandırdığını düşünüyorsa kesinlikle hayal görüyordu. “Evet, sanırım bunlar senin için uygun olur, *Ash*. Ama biraz daha büyük bir kutu almalısın, burun kanamalarına çok iyi geliyorlarmış diye duydum. Anlarsın ya, biri yüzüne yumruk atarsa diye.” Dramatik bir şekilde durakladım. “Ya da onun gibi bir şey.”

Ona tatlı bir şekilde gülümsedim, Caleb kahkahasını saklamak için öksürdü. Elimden geldiğince masum bir şekilde ona bakarak, “Tabii kışkırtılmadıkça kimse vurmaz,” dedim en uslu ses tonumla.

Asher, “Tamamdır, Slugger,”⁶ dedi. Gülümsemek istediğini biliyordum ama yüzünü benden Caleb’a çevirdikten sonra gülümsemesini tutamadı. Göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gülümseme... “Buna dikkat et,” dedi. Eğer kükreyebilseydim, kükrerdim. Asher’a asla vurmazdım ama *onu burada mı bıraksam yoksa arabamın peşine mi taksam* diye ciddi ciddi düşünüyordum.

Asher geldiği reyna geri gitti. Caleb, Asher’ın neden olduğu bir sisin içindeymiş ve ondan kurtulamıyormuş gibi kafasını salladı. Sanki açıklama yapmamı istermiş gibi kaşlarını kaldırıncaya omuz silktim. *Asher ve ben* hakkında yapılabilecek bir açıklama yoktu.

“Kara, yarın geceki partiye geleceğini söyledi,” dedi.

“Söyledi mi?” Hâlâ tedirgindim ve flörtöz havamın bir kısmını kaybetmiş gibi hissediyordum. *Asher yine saldırmıştı.*

“Sesin ikna olmuş gibi değil.”

“Ben... Gelmeyi düşünüyorum.” Beni takip etmesini umarak kasalara doğru yürüdüm. Peşimden gelince midemin burulması da kaburgalarımı gıcıklayarak geri geldi.

“*Ben* orada olacağım,” dedi sepetimden bir plastik poşet alıp, siyah kasa bandına koyarken. Ben de aynısını yaptım ve sepeti birlikte boşalttık. “Anlarsın ya, listenin artılar kısmına bir şey eklemek istersen diye.”

“Listem olduğunu nereden biliyorsun?” derken gülümsedim. Bu sefer de Caleb omuz silkti. Kasiyer bana poşetlerimi uzatınca kapıya yöneldim, anlık bir sessizlik oldu. Caleb’a hızlı bir bakış attım. “O zaman yarın görüşürüz, sanırım.”

6 İng. Slugger, yumruğu sert boksör. -ç.n.

Asher

Babam ve Tom, biz alışverişten dönünce Tom'un teknesine yeni bir sensör almak için marinaya gitmişlerdi. Ben iskelede oturuyor, yan evin iskelesindeki, kızlara özel taş boyama partisini görmezden geliyordum.

Sidney taş boyardı. Yerde bulduğunuz taşları hem de. Onları sahilde toplardı. Taşları neye göre seçtiğini anlayamıyordum, hepsi birbirinden farklıydı. Ama kumu, sanki ne aradığını tam olarak biliyormuş gibi elerdi. Ardından iskelede ya da çimin üzerindeki bir battaniyede saatlerce oturur, taşları boyayarak üzerlerine küçük şeyler çizerdi. Dediğim gibi, nedenini bir türlü çözemiyordum. Bazı taşlara yazılar yazmıştı, bazılarına renkli çiçekler çizmişti. Birinin üzerinde kafatası vardı. Bu, Sidney'in uğraştığını gördüğüm tek sanattı ve o kadar rastgeleydi ki ilgilenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Gün içinde dört ya da beş tane taşı kolayca boyayabilirdi. Eğer günündeyse ve tüm gün beni görmezden gelmeye kendini adanmışsa on tane bile boyardı. Yazın sonuna kadar en az yüz tane boyamış olması gerekirdi. Annem hep birkaçını alırdı ama Sidney'in odasında bir yerde, kovalar dolusu taş mı vardı acaba? Arkadaşlarına mı veriyordu? Bu kadar aptalca bir şeyi önemsememeliydim ama kendimi merak etmekten alıkoyamıyordum. *Tüm bu taşlarla ne yapıyordu?*

Geçen yaz, annesi de arada taş boyamaya başlamıştı. Bu, benim annemin de işin içine karıştığı anlamına geliyordu ve şu anda olduğu gibi üçü bir araya geldiğinde burası küçük bir taş boyama atölyesine dönüşüyordu. Telefonum mesaj bildirimiyle titredi ve gözlerim yan evdeki boyama partisinden kitabımın üzerinde duran telefonuma kaydı.

Lindsay: Evde misin?

Evet. Gerçek buydu ama yazmaya başladığım şey bu değildi. Çünkü Sidney, Lindsay'i benden daha uzun süredir tanıyordu

fakat yine de ne zaman buraya gelse biraz garip davranırdı. Lindsay, Nadine'in kızıydı ama onu son birkaç senedir çok fazla görmemiştim. Burada olduğum ilk yaz, Lindsay sahilin olmazsa olmazı gibiydi. Annesi ya da babası onu sahile bırakırdı ve o da günü iskelede ya da tepedeki çimenlere serilmiş bir havlunun üzerinde uzanarak geçirirdi. Ama o ilk yazdan sonra eskisi kadar gelmemeye başladı. Ailesi, bizim evin hemen yanına bir ev inşa etmişti, buna rağmen geçen yaz onu bir kez bile görmemiştim. Ama yine de derin bir sessizlik vardı. Lindsay'e ne cevap versem diye düşünürken arkamdaki ayak seslerine döndüm ve onu karşımda gördüm.

"Selam." Ürkmüş gibi konuşmamaya çalıştım ama muhtemelen öyle konuşmuştum. Çünkü öyleydim.

"Özür dilerim, çat kapı gelmem garip mi oldu?" Utanmış görünüyordu. "Evdeydim ve sana mesaj attıktan hemen sonra seni gördüm. Ben sadece..."

"Hayır, sorun değil." Ayağa kalkıp ona sarıldım. Yeniden gülmüsedim. Benim sandalyemin yanındaki beyaz plastik sandalyeye doğru kafamı salladım. "Takılmak ister misin?"

"Tamam. Olur." Oturdu ve ayaklarını iskelenin ahşap parmaklıklarına uzattı. Lindsay, fazlasıyla bronzlaşmış cildi, sahilde bir gün geçirmiş gibi görünen uzun saçları ve hiç çıkarmadığı şortlarıyla tipik bir göl kızıydı. Telefonunu koyduğu cebinde dikdörtgen bir çerçeve izi vardı.

Oturup benim lisedeki son senem ve onun üniversitedeki ilk senesi hakkında konuştuk. Sonbaharda Oakwood'a gideceğimden bahsettim, o da hangi öğrenci kulübüne katılacağını ve sonbaharda yurda taşınacağını anlattı. Lindsay oldukça tatlı biriydi, onunla konuştukça Sidney'in ondan hoşlanmamasına neden olabilecek tek bir sebep bulmak bile zorlaşıyordu. Ama Lindsay iskeleden ayrılmadan önce bana bir kez daha sarılıp, sonra görüşeceğimizin sözünü verirken Sidney'in onu izlediğinden emindim. Problemin ne olduğunu sormak istiyordum ama biz öyle insanlar değildik. Biz arkadaş değildik.

6. GÜN

Sidney

Cuma gecesi, akşam yemeğinden kalkar kalkmaz hazırlanmaya başladım. Duşta rahatlayana kadar, her sabah oyalandığımdan daha fazla oyalandım. Kool-Aid'den değil de temastan kızarana kadar dizlerimi ve dirseklerimi ovdum. Kaslarımın yumuşayıp gevşediğini hissederken gardırobumu zihnimde canlandırdım. Caleb saçlarımın doğal hâlini çoktan görmüştü, o yüzden düzeltmekle uğraşmadım. Ama saçlarıma üç farklı ürün sürdüm ve yumuşak, parlak bir kıvrıcılıkta olması için fazlasıyla zaman harcadığım için kendimi alkışladım. Saçlarım asileşip bozulana kadar partide durmazdım muhtemelen. Bunu umut ediyordum.

Filmlerde, bir kızın kıyafet üstüne kıyafet denediği, yere bir şeyler fırlattığı ve mükemmel kıyafeti bulana kadar diğer tüm kıyafetleri askılardan çılgın bir şekilde çıkardığı uzun bir sahne olurdu. Benzediğim şey işte buydu, son kısmı hariç. Mükemmel kombini hiç bulamadım ama kısa, beyaz bir etekte ve belimin tam üstünde biten yumuşak, pembe bir tişörtte karar kılmıştım. Sahip olduğum en zarif kombindi. Uzun, bronz bacaklarımı ortaya çıkarıyor ve geniş omuzlarımı yumuşatıyordu. Göğüslerim, yaka-
mın eğimi sayesinde sanki daha büyükmüş gibi duruyordu.

Ama istediğimden daha süslü olmuştum. Kara ya da Lindsay gibi insanlarla içmek için fazla süslüydüm. Tişörtler, şortlar ve dekoltesi olmayan askılı bluzlerden ibaret salaş kıyafetler giyen Kara. Ve Lindsay... Olduğum yere uyum sağlamayan bir turist gibi göze batma ihtimalim vardı. Ki bu da benim kişisel kâbusumdu.

Belki de süslü değildim de bir haftadır mayoyla dolaştığım için şimdiki hâlim bana süslü geliyordu. Bu, insanın tarz anlayışını kesinlikle bozabilirdi. Ağustosta eve döndüğümde, genelde her gün kıyafet giymek tuhaf hissettiriyordu. Pantolonlar, bacaklarımı bir deli gömleği giymişim gibi sıkıyordu. *Kıyafetimin altına mayo giymeli miyim*, diye aklımdan geçirdim ama *eğer giymem gerekseydi Kara beni uyarırdı*, diye düşündüm. Çoğu yerli, gölün yakınında yaşamıyordu. Gölde ziyade bir evin içinde veya arka bahçesinde olmamız daha olasıydı.

Mutfığa girdiğimde annem masada oturuyor, küçük metal puanlama çarkını kırmızı bir cam etrafında döndürüyordu. Sene içinde, ortaokulda İngilizce dersi veriyordu ama yazın, tasarım gösterilerinde veya internette satmak için mozaik cam yapıyordu. Göldeki günlerinin tadını çıkarabilmek için akşamları çalışabildiği kadar çalışmaya veya mümkün olduğunca dışarıda oturmaya özen gösteriyordu. Bize hatırlatmayı sevdiği göldeki günlerimizde, kısmen onun yazlık cam işiyle geçiniyorduk. Yemek odasından mutfığa girerken, cam kırılması sesi geldi.

“Ash’le aynı yere mi gidiyorsunuz?” diye sordu annem. *Parti* demedi çünkü ben ona öyle dememiştim, Kara ve birkaç arkadaşıyla takılacağımı söylemiştim, bu da gerçektir. Boşlukları kendi doldurabilirdi ama annelere özgü anksiyeteyeyle dolu gümüş bir tepsiyi gönüllü bir şekilde ona uzatmayacaktım. Ama bu sorgulamanın nereye gittiğini zaten biliyordum.

Aklını benzin tasarrufundan uzaklaştırmaya çalışarak, “Muhtemelen benden daha uzun süre kalmak isteyecektir,” diye cevap verdim. “Ve ben içmeyeceğim.”

“Ama ya Ash’in eve bırakılmaya ihtiyacı olursa?” Şimdi anne sesini kullanıyordu. “Ne olur ne olmaz, birlikte gelip gitseniz daha iyi hissederim.”

“Anne... Birkaç ay içinde partilere gidiyor olacağım ve senin haberin bile olmayacak. Aynı durum, Asher için de geçerli.”

“Belki birbirinizi o partilere de götürebilirsiniz?” dedi alaylı bir sesle.

Tiksinti seviyem onun alay seviyesiyle eşitlenmişti. “Belki de götürmeyiz,” dedim.

“Her şeyden haberim *var* ve eğer böyle yaparsan kendimi daha...”

“Tamam.” Pes ettim çünkü ona karşı asla kazanamazdım. Beş dakika daha devam etseydik, alkollüyen araç kullanma istatistiklerini araştırıp, kızını bir kez daha görmeyi dileyerek ağlayan bir anne tarafından seslendirilmiş bir video izletirdi bana. Annem bu tarz şeyleri çok kısa bir sürede bulmak konusunda hünerliydi. Bilgisayarında ve telefonunda, riskli aktivitelere göre kategorilere ayrılmış dosyalarda öyle şeyler bulunmadığından tam olarak emin değildim. *Alkollüyen araç kullanma, uyuşturucu, seks*. On altıncı yaş günümde, araba sürerken mesaj atmanın yanlışlığıyla ilgili uzun bir ders vermişti bana. Hâlâ arabaya bindiğimde, şoför ben olmasam bile nadiren mesaj atıyordum. Tamamen sarsılmıştım. İnsanlara bu konuda ders vermeliydi.

Yatak odasına giderken kafama hızlı bir öpücük kondurdu. “Güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler.” Sözleri, karnımdaki burulmayı rahatlatmaya yardımcı oldu ama o benim annemdi, pek objektif olduğu söylenemezdi. Genetik olarak beni sevmeye ve güzel olduğumu düşünmeye programlanmıştı.

Birlikte gideceğimizi haber vermek için Asher’a mesaj atıp, beş dakika içinde hazır olacağımı söyledim. Parti on beş dakika içinde başlayacaktı. Asher’ın numarası bende yıllardır vardı ama

daha önce hiç kullanmış mıydım, emin değildim. Numarasını ekranımda sadece bir kez, bu senenin başlarında görmüştüm. Beni yanlışlıkla aramıştı.

Mutfakta gergin bir şekilde mısır gevrekli bar yiyerek tezgâha dayandım. Eteğimin sert ucunu çekiştirdim ve neredeyse dokuz yüzüncü kez fazla süslü olup olmadığını düşündüm. Ya da az süslü. Fazla düşündüğüme yüzde yüz emindim ve oraya gidene kadar düşünmeyi bırakma ihtimalim hiç yoktu. Boynumu rahat bırakıp kafamı geriye yasladım ve derin bir nefes aldım.

Sinekliğin duvara çarpma sesini duyunca kafamı aşağı eğdim. Asher, günün erken saatlerinde giydiği şort ve üzerinde “SWIMMERS DO IT BETTER”⁷ yazan, başkası giymiş olsa çok yumuşak gözüktüğü için dokunmak isteyeceğim koyu gri bir tişörtle kapı ağzında duruyordu. *Salaş*. Kelime, kafasının üzerinde eski, neon bir tabela gibi parlıyordu. Benden çok daha salaş görünüyordu. Normalde giydiklerinden bile daha salaştı. Bana işkence etmeye mi *çalışıyordu*?

Bana biraz fazla uzun bakınca beyaz eteğimle ince pembe tişörtümü bir kez daha gözden geçirdim. “Hızlıca üstümü değiştireceğim.” Asher bileğimi kavradığında, oturma odasına geçmek üzereydim. Gölde yüzerken ayağıma nasıl dokunduğunu hatırlayınca tenim karıncalandı. Kolumu hızla geri çektim.

“İyi... İyi görünüyorsun.” *İyi*. Bunu söylemekten acı duymuş gibi duruyordu. Duyması daha da acı vericiydi.

“Harika destek oluyorsun,” dedim. Ondan ne beklemiştim bilmiyordum ama *iyi*, seçtiğim kıyafet hakkında kendimi harika hissettirmiyordu. Harika göründüğümü *düşünerek* dışarı çıktığım her an sadece *iyi* mi gözükmüştüm? Her ne kadar bunu söyleyen, bana işkence etmek için yaşayan Asher olsa da özgüvenimde bir göçük bırakmıştı.

Ellerini şortunun ceplerine soktu. “Yalan söyleyemem, içeri seninle girmek zorundayım.”

7 *Ing.* Swimmers do it better: Yüzücüler daha iyi yapar.

Tişörtüne bakıp dramatik bir şekilde kaşlarını kaldırarak, “Ve ben de *seninle* girmek zorundayım,” dedim.

“Ah, hadi ama. Bu çok komik.” Sanki orada ne yazdığını unutmuş gibi tişörtüne tekrar baktı. “Ve *bunun* yanında ne kadar iyi görüneceğini düşün.” Elini sallayarak tişörtünü işaret etti.

Yaptığı hareket gülümsememe neden oldu. *Aptal gülümseme.* Keşke gerçekten kötü görünseydi.

“Üzerimi değiştirmemi ister misin? Daha hızlı olur. Eğer o odaya girersen...” Yatak odama giden koridora baktı. “Buradan hiç çıkamayabiliriz.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu. “Eminim ki akşam yemeğinden hemen sonra hazırlanmaya başlamışsındır.”

Bu lanet akşam yemeklerinden *nefret* ediyordum. “Röntgenci,” diye mırıldandım. Gerçekten röntgenci olmasa bile bu kadar tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyordum. “Tamam,” dedim.

“Üstünü değiştirmeyecek misin?”

“Üstümü değiştirmeyeceğim... Eğer sen değiştirirsen, tabii.” Ona, *al bakalım* dercesine baktım.

Asher gözlerini devirdi.

Masum ve tatlı bir sesle, “Sen teklif ettin,” dedim.

Omzunun üzerinden bakıp, “Beş dakika sonra arabada buluşuruz,” diyerek kapıdan çıktı.

Asher evinden çıktığında babamın arabasında oturmuş, klimayı sonuna kadar açmıştım. Hava neredeyse karanlıktı ama iskelenin ışığında onu hâlâ seçebiliyordum. Ve birdenbire kıyafetlerimin çok farklı bir sorunu olduğunu fark ettim. Adını küfreder gibi mırıldandım.

Asher

Yol boyunca gülümsememi kontrol etmekte zorlandım. Sidney’in yüzü kıpkırmızıydı, öfkesini zar zor saklayabiliyordu. Sırf beni öldürmek için arabayı yoldan saptıracakmış gibi bir hâli vardı.

Çünkü kıyafetlerimiz uyumluydu.

Bunu yapmayı planlamamıştım. Yani, tamam, planlamıştım. Ama odamdaki çekmecedeki duran pembe gömleğime bakana kadar planlamamıştım. Bu, kaderdi.

Eve doğru yürürken kendimi daha fazla tutamadım. “Şu an benden ne kadar nefret ediyorsun?”

Sidney dirseğini dalağıma geçirdi ve ben sırtırken somurttu.

Gömleğin kollarını kıvrarak, “Üstümü değiştirmemi *rica ettin*,” dedim. “Daha doğrusu, emrettin.” Sesimde sahte bir kızgınlık vardı.

Homurdandı. Sadece Sidney’in homurtusu böyle mükemmel olabilirdi.

“Sadece yardımcı oldum.”

“Sen hiç yardımcı olmazsın,” diye karşı çıktı ve kapıya geldiğimizde sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi durakladı. Belki de kaçacaktı.

“Fazla kafaya takıyorsun. Alt tarafı bir parti. İçerideki insanları da muhtemelen bir daha görmeyeceksin.” Benden önce girebilsin diye kapıyı açtım. “Ayrıca, dün yardımcı oldum. Tamponlarını alırken.”

Birden kafasını bana çevirdi. Gözleri küçülüp birer delik hâline gelmişti. Hak edip etmeyeceğimden emin olamasam da Sidney böyle günlerden birinde bana yumruk atacaktı, bundan eminim. Geçen gün almayı reddettiği tamponun bende olması iyiydi, bir yerim kanarsa durdurabilirdim. Annemin para üstü veya fiş isteyen biri olmaması da iyi bir şeydi, aksi takdirde bir açıklama yapmam gerekirdi. Sonuç olarak, yatağımın altında koca bir kutu tampon vardı. *Yaz tatillerim aşırı garip.*

“*Senin* tamponlarını mı kastettin?” dedi, insanlarla dolu bir oturma odasına girerken. Bu ev, gölün etrafındaki kiralık evler gibi değildi. İnsanların tüm sene yaşadığı, duvarlarında aile

fotoğrafları ve uyumlu ev eşyalarıyla normal bir evdi. Yılın altı ayı boyunca kapalı kalmış gibi de kokmuyordu. Ama göle ya da nehre yakın değildi. Riverton'ın küçük şehir merkezinin dışında, bir yan sokaktaydı.

Evde daha birkaç metre ilerlemiştik ki Kara yanımıza gelerek, "Vay canına," dedi. Onu görür görmez kaçmadığıma şimdiden pişman olmuştum. "Uyumlu bir çift gibisiniz."

Sidney ellerini beline koydu ve boğuluyormuş gibi ufak bir ses çıkardı.

Kara, pembe gömleğimi baştan aşağı süzerek, "Beraber baloya giden çiftler gibi," diye devam etti.

Gözlerimi devirdim.

Sidney'e dönerek, "Sen neden bu kadar süslüsün?" dedi. Elinde bir kutu diyet kola vardı. Üzerindeki Riverton Futbol Kulübü tişörtünü arkasında sıkıca bağlamış, eskimiş bir kot şort giymişti. Bulduğu ilk kıyafetleri üzerine geçirmiş gibi duruyordu ama yüzünde Sidney'den on kat fazla makyaj vardı.

"Öyle miyim?" dedi Sidney, homurdanıp ellerini tekrar eteğinden geçirerek. "Sana mesaj atmalıydım."

Kara'nın sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Hayır, harika görünüyorsun." Gülümseyerek bana baktı. "Sen de öyle, Ash."

"Teşekkürler, Kara." Ona tek kolumla sarıldım ve mutfığa doğru ilerledim, arkama baktığımda Sidney'in çıldırmış gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Odanın ortasında çıplak bir şekilde duruyormuşum gibi bakıyordu bana, beş senedir tanıdığım birine sarılmışım gibi değil. Partilere *giden* birine. "İçki alacağım, bir şey istiyor musunuz?"

Kara somurttu. "Ben istemiyorum. Yarın erken kalkmam gerekiyor."

Sidney sadece kafasını salladı.

Sidney

Gözlerimi tanımadığım insanların üzerinde gezdirerek odayı taradım.

Kara kimi aradığımı bildiğini belli eden bir gülümsemeyle, “Henüz gelmedi,” dedi. “Bugün isteyken, geç kalabileceğinden bahsetti. Onu ızgara bölümünden özel ekibe aldılar.”

“Özel ekip mi?”

“Sıranın sonunda durup kanoları bekleyen kişiler. İnsanların yanlış yerlerde durup kaybettiği kanoları bulmalarını sağlayan özel aletleri var.”

“Ah.”

Kara, kafasını mutfığa doğru eğdi. “Gidip orada neler döndüğüne bakmak ister misin?”

“Olur, her şeye varım.”

Kara güldü. “Evet, bu kulağa sen gibi geliyor.”

Tişörtünün arkasındaki küçük kumaş yumağını çekmemle *hey* diye cırladı. Mutfaktaki tezgâhlar, plastik bardaklarla ve kısmen boş alkol şişeleriyle doluydu. Koca bir kasa ucuz bira ve içi yeşilimsi, kahverengi bir sıvıyla doldurulmuş, üzerine siyah kalemle “SENİN DEĞİL” yazılmış bir cam şişe, tezgâhın öbür ucunda duruyordu. Mutfığın ilerisinde, alanın çoğunluğunu uzun, ahşap bir masanın kapladığı bir yemek odası vardı. Masanın altına büyük, mavi bir muşamba serilmişti ve üstü kırmızı bardaklarla kaplıydı.

Asher masanın yakınlarında durmuş, iki çocukla beraber *shot* atıyordu. Onları daha önce hiç görmemiştim. Onları tanıyıp tanımadığını merak ettim. Belki de sadece her zamanki gibi davranıyordu. Herkesle arkadaşmış gibi. Bardağı ağzından indirirken kafasını aşağı eğdi ve gözleri, gözlerimle buluştu.

Kara, elimi kavrayıp, beni masaya doğru çekerken, “Oynamak ister misin?” dedi.

Asher masanın öbür ucundaydı, yanında başka bir çocukla dikiliyordu. Kara ve ben masanın diğer ucunda yerlerimizi aldık.

“Oynayabilir miyiz?” dedi Kara. “Wilson, iki kişilik içebilir misin? Ben bu gece içmeyeceğim.”

Çocuk gülümsedi ve sanki Kara saçmalıyormuş gibi kahkaha attı. Yanımıza gelirken, “Kesinlikle,” dedi.

“Üçümüz birden mi?” dedim.

Asher güldü. “Sen benimlesin, Sincap.”

Ben homurdanınca Asher yine güldü. Farklı bir evrende miydim? Partici Asher kendini hiç kontrol edemiyor muydu? “Neden Kara ve ben bir takım olamıyoruz?”

“Çünkü ikimiz de içmiyoruz.” Sırtıma elini koydu. “Oraya geç.”

Asher, bana ping pong topu uzattı. “Berbat oynamamaya çalış, tamam mı?”

Ona dilimi çıkarınca, dilimi yakalıyormuş gibi yaptı. “Ne yapıyorsun be?” Gülmeme engel olamadım, bunu yapması çok saçmaydı. Hiç ona göre bir hareket değildi. “Kendine hâkim ol, Marin.”

Asher gülümsedi ve elini *senindir* dercesine masaya doğru saldı.

Asher adına üzülüyordum, maalesef ki bu oyunda gerçekten de berbattım. Ancak üç atıştan sonra topu alanın dışına atmayıp bardaklara temas ettirebildim.

Asher benimle bir daha dalga geçmedi. Atışı her kaçırdığımda *çok yaklaştıydın* veya *bir dahaki sefere* diye bağıırıyordu. Sonunda ilk atışımı gerçekleştirdiğimde, sanki olimpiyat şampiyonu olmuşum gibi çak işareti yaptı. İçmesi gereken her bir bardak bira için dramatik davranıyor, bardaklar yarıya kadar dolu olmasına rağmen kafasını geri atıyor ve birayı höpürdeterek içiyordu. Asher’la bu şekilde takılmak, tamamıyla gerçek dışıydı. Belki de berbat el

ve göz koordinasyonum yüzünden içmek zorunda kaldığı biralardan dolayı böyleydi.

Bitirdiğimizde -kazandığımızda değil, çünkü Kara ve Wilson bizi tam anlamıyla yok etmişlerdi- Asher çöpe bir bardak atmaya çalıştı ve ben de bardağa havada vurdum. "Hey! Bu bardaklar yıkanabilir veya geri dönüştürülebilir."

Asher bir kahkaha patlattı. "Pekâlâ, Küçük Kris." Asher kafamı okşadı. "Annene benziyorsun."

Gözlerimi kıstım ve masaya geri döndüm.

Asher yanıma geldi ve kulağıma fısıldayarak, "Şaka yapıyorum. Anneni seviyorum. Ona böyle dediğimi söyleme lütfen," dediğinde, gülümsedim. Caleb mutfağa girdiğinde Asher'ın dudakları kulağımdaydı, öylece duruyorduk.

Asher gözlerini benden Caleb'a çevirdi ve mutfaktan bir şey alacağını söyledi. Kara yanıma gelerek bana bir beşlik çaktı.

Caleb bize doğru gelirken gergin ama mutlu görünüyordu.

"Gelmişsin," dedi. Burada olduğuma hem şaşırmış hem de sevinmiş gibiydi. Yanıma gelip kolunu bana uzattı. Elindeki kırmızı bardağa dokunmadan, dikkatlice sarılmaya çalıştım. Tuhaftı ama çok da kötü değildi.

"Geldim." Keşke söyleyebilecek flörtöz ya da akıllıca bir şey bulabilseydim ama kendimi hazırlıksız yakalanmış hissediyordum. Asher'ın bana kibar davranması, kendimi garip hissetmeme sebep olmuştu.

Kara'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, Caleb'la yan yana durduğumuz için mutluluktan patlayacakmış gibi görünüyordu.

Caleb içeceğinden bir yudum aldı. "Son zamanlarda birileri markette seni takip etti mi?" Sesi alaycıydı. "Biliyorsun ki o benim işim."

Ona gülümsedim. "Kimse senin gibi elma seçemiyor."

Kara bunun nesinin komik olduğunu anlamamış gibi bir ona bir bana baktı.

“Caleb bir organik gıda uzmanı, bunu bilmiyor muydun?” diye açıkladım.

Caleb bardağını biraz kaldırarak, “Yakalandım,” dedi.

Kara ve Caleb, River Deposu’ndaki hoşnutsuz bir müşteriden bahsediyorlar, bana isimleri geçenlerin kim olduğunu açıklıyorlardı. Tam o sırada birinin varlığını hissettim. Kara’nın gözleri gergin bir şekilde yanımdakine kaydı. Baktığı yere başımı çevirdiğimde Asher’ı gördüm. Bana bir bardak uzatınca önce bardağa sonra ona baktım. Diğer elindeki shot bardağına bakarak, “Dönüşte arabayı ben kullanacağım,” dedim. “İçmeyi planlamıyorum.”

Bardağı önüme bırakarak, “Bu diyet kola,” dedi.

“Ah.” Bardağı şüpheyle aldım ve Caleb’a geri döndüm. Tama-
mını üzerime tüküreceğim bir bardak dolusu soya sosu olmadığından emin olmak için içeceği kokladım.

Kulağım hafifçe gıdıklandı ve burnuma alkol kokusu geldi. Asher, “Rica ederim,” diye fısıldayınca sırtımdan yukarı doğru bir ürperti yükseldi. Bunu yapmayı *bırakması* gerekiyordu. Uzaklaştığından emin olana kadar dönüp ona bakmadım, yakınlığı beni rahatsız etmişti.

Koladan büyük bir yudum aldım. Kara, sanki saçım alev almış gibi bakıyordu.

Caleb, gidip gitmeyeceğinden emin değilmiş ya da ayakkabısına bir şey kaçmış gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. “Sizin aranızda... Bir şey var mı?” diye patladı.

“Birbirlerinden nefret ediyorlar,” diyen Kara’yla aynı anda, “Kesinlikle hayır,” dedim. Kara bunu oldukça soğukkanlı bir şekilde söylemişti ama onaylamam gerekiyormuş gibi kaşlarını çatmış, sorgularcasına bana bakıyordu. Gözlerim fal taşı gibi açık bir şekilde kafamı salladım. İnsanların *sorunu* neydi? Partiye

birbiriyle uyumlu kıyafetlerle geldik diye dünya birden *tersine* mi dönmeye başlamıştı?

“Kıyafetleriniz uyumlu duruyor ve bu biraz şey gibi...”

“*Delirmiş* gibi mi?” Gözlerimi Kara’dan çekip Caleb’a baktım. “Birbirimizle uğraşmaya bayılırız,” dedim. “Kıyafetlerimden emin olamamıştım. Onun üzerinde de aptal bir yüzücü tişörtü vardı. Kendini çok komik sanıyor çünkü... Ona üzerini değiştirmesini söylediğimde değiştirmeye gitti ama üzerine bu gömleği giydi, sırf gıcıklık yapmak için...” Geveliyordum ve kendimi nasıl durduracağımdan emin değildim. Kara anlayamadığım bir şey mırıldandı ve odanın diğer tarafındaki Asher’a baktı.

“Anladım.” Caleb gülümseyerek bardağını bıraktı. “Bir yere oturmak ister misin?”

Üzerimdeki kısacık etekle bir yere oturmak istiyor muydum? Hayır. Marketin organik gıda reyonu veya *bira pongu* masası dışında bir yerde Caleb’la konuşmak istiyor muydum? Evet. Kara, kolumu sıktı ve birkaç arkadaşına bakınacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Bazen Kara’nın burada yaşadığını unutmak kolaydı. Bir ton arkadaşı ve bir işi vardı. O, benim buradaki tek arkadaşımdı ama ben onun hayatına sadece birkaç aylığına dâhil oluyordum.

Caleb ve ben, oturma odasının bir duvarına dayalı, iki kişilik, mavi bir koltuğa oturduk. Kara’nın dediği gibi, işinde birkaç sıkıntı yaşamıştı. Gecenin çoğunluğunu, River Deposu’na gelen turistlerin ne kadar saçmaladığından bahsederek geçirdi. Daha önce hiç kürek tutmamış şehirli çocuklar ve ormanlıklardan kanoyla geçerken vahşi yaratıkları itelemek için sopaya ihtiyaçları olacağını düşünen anne ve babalar... “Sanki bir sopa onlara yardımcı olurmuş gibi,” dedi Caleb gülerek. Teknik olarak *benim* de bir turist olduğumu unutup unutmadığını merak ettim. Öyle hissetmesem de Riverton benim ikinci evimdi.

Zaman zaman Asher’ın odanın diğer tarafından gelen sesini duyuyordum ve bu beni korkutuyordu. Biriyle tartışmıyordu,

sadece yüksek sesle konuşuyordu. Onu daha önce duyduğumdan çok daha sesliydi. Söylediklerini anlamaya çalışmama bir türlü engel olamıyordum ama hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gecenin kalanını, dikkatimin yüzde altmışını Caleb'a vererek, yüzde kırkını da Asher'ı dinleyerek geçirdim. Gecenin sonuna doğru, sesi sanki bir şey tarafından bastırılıyormuş, sanki dışarıda ya da bodrumdaymış gibi gelmeye başlamıştı. Bu gece kendinde değil gibiydi.

Bir saat sonra Caleb telefonuna baktı ve somurttu. "Gitmem gerekiyor. Sabah bir eğitimimiz var." Kara'nın da gitmesi gereken eğitimden bahsediyordu.

"Peki. Öyleyse... Takılabildiğimize sevindim." *İyiydi, Sidney. İyiydi.*

"Ben de." Caleb elini kısa, sarı saçlarından geçirdi. "Yarın akşam dışarı çıkmak ister misin?"

Göğsüm daraldı. "Tabii. Kesinlikle." Ona telefonum numaramı verdim. "Bana mesaj at."

Caleb gülümseyip ayağa kalktı ve beni koltuktan kaldırmak için elini uzattı. Gece boyunca ilk defa temas etmiştik. Otururken bile koltuğun karşı uçlarındaydık. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum; sadece elini mi sıkmalıyım, ona sarılmalı mıydım, yoksa...

Kararı benim yerime vererek beni kendine çekti ve kolunu sırtıma sardı. "İyi geceler, Sidney."

"İyi geceler."

Caleb gidince evde gezindim. Kara çoktan gitmişti. Gittiğini bir saat önce bir mesajla bildirmişti bana. Ama hâlâ Asher'ı bulmam gerekiyordu. Mutfaktan çıkıp, bir ofise benzeyen küçük odaya geçtim. Bahçeye doğru kafamı uzattım ama onu görmedim. Sonunda, oturma odasından ikinci geçişimde onu merdivenlerden çıkarken gördüm. *Cidden* bodruma inmişti.

"Gitmeye hazır mısın?"

Arkama bakarak mutfığa göz gezdirdi. "Hayır."

“Hadi ama. Sıkıldım.”

“O zaman eve git.”

“Gidemeyeceğimi biliyorsun. Seni eve ben götüreceğim.”

Bana sadece boş bir bakış attı. Bir şey mi diyecekti yoksa uyuya mı kalacaktı, anlayamadım.

Asher’ı, arabaya gelmesi için on beş dakika boyunca ikna etmeye çalıştım. Eve gittiğimizde ona yemek vereceğime söz verdim. Ailesini aramakla tehdit ettim. Bir dakika daha burada kalırsak yorgunluktan bayılacağımı söyledim. İkimiz de sabah altıdan beri ayaktaydık. Bu, onu ikna etmiş gibiydi. Belki de ne kadar yorgun olduğunu unutmuştu. Eğilerek kendini yavaş bir şekilde yolcu koltuğuma bıraktı ve garaj yoluna geldiğimizde, motoru durdurumama bile fırsat kalmadan arabadan fırladı. Ama evine gitmek yerine, göle çıkan kaldırıma ilerledi.

Kahretsin.

Onu, göle inen yamacın kenarındaki kamp ateşi bölgesiyle, bahçelerimizi ayıran çiçekli çalı sırasının hemen diğer tarafında otururken buldum. Üzerine bir su şişesi fırlattım ve yiyecek bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. Gitmemi söyledi ama gitmeyecektim.

“Neden bana kibar davranıyorsun?”

“Çünkü bunu sabah hatırlayacağını düşünmüyorum. Ve ben kibar davranmıyorum. Ölmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Bu kibar davranmak değil, sadece herhangi birinin ölmesini istemeyen iyi bir insan olmak.”

“Aynen,” dedi. “İnsan.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Eğer annenle baban seni yarın sabah kendi kusmuğunun içinde ölü bulurlarsa beni öldürürler.” Sabırlı olmaya çalışıyordum ama o kadar üşümüştüm ve yorgundum ki ben de biraz sarhoş gibi hissediyordum.

“Değilsin ama.”

Neden bahsettiğinden emin olamayarak kafamı salladım. “Ne değilim?”

“İnsan,” diye mırıldandı.

“Uyumaya git, Asher.”

“Uyumamı sağla,” dedi Asher gülümseyerek.

Tanrım, bu çocuk çok zor. Asher’in eve gitmesini ne sağlayabilir diye düşündüm ve en iyi şansımın onunla konuşmak olabileceğine karar verdim. Belki de sadece varlığımla onu evine geri götürebilirdim. Beton kaldırımında yanına oturdum. “Biliyor musun, bugün Caleb’ı korkuttun. Benimle uğraşmak ve o uyumlu gömleği giymek zorunda mıydın?” Su şişemden bir yudum içtim. “En azından yarın gece bir şansım daha var.”

Asher sanki bunu bir milyon kez duymuş gibi homurdandı.

“Eğer konuşmamı dinlemek istemiyorsan uyumaya gidebilirsin.” Ona, *en az senin kadar sinir bozucu olabilirim* gülümsememi gösterdim. “Problem çözüldü.”

“Buraya getirdiğim en güzel gömlek bu.” Gömleğinin göğüs kısmını parmaklarının arasında sıkıştırdı. “Senin yanında neden bir sürü güzel kıyafet var bilmiyorum ama benim yok.” Kelimeler birbirine giriyordu. “O yüzden pembe gömleği giydim çünkü güzel olan tek kıyafetim buydu. Ve sen de güzel görünüyordun. Fazla güzel.” Gömleğinin altını kavradı ve göğsünün ortasına kadar çekti. Düğmeleri açmaya başladı, tekrar konuşmaya başladığında düğmelerin yarısını açmıştı. “Böylece ikimiz de şık görünecektik. Ve evet, aynı zamanda da uyumlu giyinmiş olduk. Özür dilerim.”

Ben süslenmiş tek kişi olmayayım diye o da mı süslenmişti? Fazla yorulmuş beynim bunu sindiremiyordu. Asher bana *kibar* mı davranıyordu? Ama yüzünü görmüştüm, uyumlu olduğumuz için çok heyecanlıydı. Tek sebebinin bu olduğuna emindim. Güzel görünmek ve dikkatleri üzerimden almak, bana işkence etmenin

başka bir yoluydu. Tüm düğmeleri açmıştı, gömleğinden bir kolunu çıkarıyordu. “Ne yapıyorsun?”

Gömleğini yana atarak, “Sıcakladım,” dedi.

Tüm gün tişörtsüz olmasına rağmen ona böyleyken bakmak garip olduğu için kafamı göle çevirdim. Ama daha az evvel giyinikti. *Ben de* giyiniktim ve bu bir şekilde farklıydı. “Cidden, içeri geçer misin, lütfen?” Asher hareket etmeyince ayağa kalktım. “Gidip aileni uyandırabilirim.”

“Tamam, tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Gidiyorum.”

Ama gitmiyordu. Kafasını gökyüzüne çevirmiş, sanki orada bir şey araştırıyormuş gibi oturuyordu.

“O ilk yazı hatırlıyor musun?” dedi.

Onu burada otururken gördüğümde aslında düşündüğüm şey buydu. Ailelerimiz akşamdan umudu kestiğinde saatlerce bu tepede otururduk. Gece hava soğuduğunda kimse ateşe odun atmak istemezdi. Yakacak odun burada çok pahalıydı. Ağgözlü Nadine, ironik bir şekilde Göl Evi A’nın hemen dışına dizdiği kişisel zulasını kimseye kullandırtmazdı. Beraber geçirdiğimiz ilk yazın üzerinden koca bir ömür geçmiş gibiydi.

“Ah.” Baldırımın üzerinde duran bir böceğe vurdum. Asher’ı ayak parmağımla dürttüm ve evlere doğru kafamı salladım. “Lütfen?”

“Gidebilirsin.”

“Seni burada bırakamam.”

“Kusmuk göletimin içinde ölmeyeceğim, Sid.” Görünüşe göre Asher sarhoşken bana *Sid* diyordu. Fazlasıyla sinir bozucuydu. “Sırtüstü yatmayacağıma söz versem?” Yüzüstü dönerken son birkaç sözcüğü çimenlerin arasında kayboldu ve ben gülmeme engel olamadım.

“Hadi ama Asher.” Onu bir kez daha ayak parmağımla dürttüm ve oradan uzaklaştım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Şşş,” diye fısıldadım. “Hemen döneceğim.” Beton merdivenlerden çıkarken kızgın bir şekilde tekrar seslendim. “Ölme.” Tekrar sırtüstü yatmıştı ama eve gidip geleceğim iki dakika içerisinde bir şey olacağını düşünmüyordum.

Kocaman, turuncu bir sürahi ve bir paket susamlı krakerle geri döndüm. (Annem eskiden bu sürahinin içinde bana vişneli Kool-Aid yapardı.)

Asher, yanına koyduğum sürahiye baktı ve ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi paketi elimden aldı.

“Mutfak annemlerin odasının tam yanında. Gizli olmak zorundaydım. Suyu iç.”

“Ve dünyanın en iğrenç krakerleri, bulabildiğin *en gizli* şey miydi?”

“Bilgin olsun, ben bunlara bayılıyorum.” Paketi ondan alıp açtım.

Sürahiyi tek eliyle aldı. “Eğer bunun hepsini içersem kesinlikle kusarım.”

“Bu riski alalım, olur mu?” *Tüm* suyu içmesini beklemiyordum, sadece eve birkaç kez gidip ailemi uyandırma riskini almak istememiştim.

Sürahiyi kulpundan tutarak ağzına doğru kaldırdı ve kocaman yudumlar aldı. Her yutkunuşunda boynu titriyordu. Belki de sırf beni sinirlendirmek için *gerçekten* kusmaya çalışıyordu. Ya da eve gitmemi sağlamak için. Kulpu kavrayıp sürahiyi elinden aldım. Çenesinden çıplak göğsüne bir miktar su aktı.

Gözlerimi hemen yüzüne doğru geri çevirerek, “Affedersin,” dedim.

Sahte bir şokla gözleri büyüdü.

“Her neyse,” diye mırıldandım. Yanındaki çimene doğru eğilip sırtımın üzerinde gerindim.

“Yerleşiyor musun?”

“Buradan hiç ayrılmayacakmışın gibi gözüküyor. Yerleşsem iyi olur.”

Sessizlik içinde yatarak gökyüzüne bakıyorduk. Her geçen dakika göz kapaklarım ağırlaşıyordu.

Ne kadar süredir uyuduğumdan emin değildim ama birden uyandım. Asher’in yüzü, benim yüzümün tam yanındaydı, biraz çimene gömülmüştü. O kadar sabit duruyordu ki bir anlığına öldüğünü düşünüp panikledim. Onunla yüz yüze gelmek için yana döndüm. “Asher.” Sesimdeki paniği duyabiliyordum. Omzunu kavrayıp hafifçe silktim. Bu, onu ürküttü. Sanki elektrik çarpmış gibi geri çekildim. Ama Asher gözlerini kırptırıp, esneyerek yavaşça uyandı. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kirpiklerini kırptırdı.

Yana doğru biraz kaydı. Sonunda kalkacağını düşündüm ama bunun yerine bir elini yüzüme uzatınca ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Yüzlerimiz arasında sadece santimler vardı ve eli yanağıma yaklaştıkça bu santimlerin kapandığını hissedebiliyordum. Sanki acelesi yokmuş gibi iki parmağını üşengeç bir biçimde çeneme götürmeden önce, avucunu yanağıma dayayıp bir tutam saçını kulağımın arkasına attı. Sanki hep birbirimize temas ederek çimende yatıyormuşuz gibi. Yumuşak bir fısıltıyla, “Şu an benden ne kadar nefrer ediyorsun?” dedi. Yine uyuyakalacaktı. Ümitli miydim yoksa endişeli miydim, anlayamıyordum.

Nefesimi tutuyor muydum, bilmiyordum ama gözleri tekrar açılana kadar geçen iki saniyede göğsüm patlayacak gibi hissetmiştim. Gözlerini açtığında öne doğru eğildi ve tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarının sıcaklığının, benim dudaklarımdan soğukluğuna temas etmesi saniyeler mi yoksa dakikalar mı sürmüştü, emin değildim. Geri çekildiğinde iç çekmiş gibi ağzından küçük bir ses çıkmıştı. Avucumun üzerine avucunu koydu, gözlerini kapadı ve sanki az önce burada aşırı saçma bir şey yaşanmamış gibi tekrar uyudu.

Ben uyumadım.

İLK YAZ

Sidney

Burada, Marinlerle birlikte olmak, geçen yaz sadece annem ve babamla olmaktan çok daha farklıydı. Tek başıma çok fazla zaman geçirmiştim. Tek başıma olmazsam tüm vaktimi ailemle geçirmem gerekecekti. Onlarla vakit geçirmek kötü değildi ama bir dahaki ay on dört yaşıma girecektim; özel alan, benim göbek adımdı. Arada bir yüzmeye ya da tepeden iskeleye indirdiğimiz şezlonglarda yatmaya geldiğinde Kara'yla vakit geçiriyordum. Ama genel olarak tek başımaydım; gün içinde takılıyor, yüzüyor ve güneş altında yatıyordum. Her şey sakindi. Sessizdi. Ben ve ailem gibi.

Bu sene Five Pines'taki tüm atmosfer farklıydı. Suyu giden kaldırımın bir kenarı boyunca uzanan ahşap meşaleler vardı. Marinlerin iskelesinin yakınındaki bir ağaca rastgele asılmış, yanıp sönen ışıklar. Ahşap parmaklıkların üzerine yerleştirilmiş bir hoparlörden çalan müzik tüm bahçeyi dolduruyordu. Yetişkinler, günlerinin çoğunluğunu içerek, kart oyunları oynayarak ve şezlonglarda uzanarak geçiriyorlardı. İstenmediğimi düşünmüyordum, bunlar sadece... Çok fazlaydı. Çok fazla ebeveyn, çok fazla kıkırdama. Duymaya ihtiyacım olmadığını bana bir kez daha anımsatan üniversite hikâyeleri...

Neredeyse bir haftadır tatildegdik. Asher'la ben artık yabancı değildik ama arkadaş da sayılmazdık. Bence bu benim hatamdı. Çünkü Asher, tanıştığım en tatlı çocuk olabilirdi. Komikti ve kibardı, benim okulunda olsa bana iki dakikasını bile ayırmayan çocuklardan olurdu. Hem de bir yüzücüydü. Kâğıt üzerinde, Asher Marin benim hayalimdeki erkek sayılırdı. Bu da yalnızken yakınım bir metre dahi yaklaştığında konuşmayı bile unutuyorum demekti.

Tatile geldikten birkaç gün sonra şehirdeki dükkândan bir boyama seti almış ve taş boyamaya başlamıştım. Konuşursak gergin anları doldurabileceğim, oyalanabileceğim bir şeyim vardı en azından. Henüz konuşmamıştık ama buna hazırlıklı olmayı tercih ederdim.

Annem karşımdaki sandalyeye oturduğunda iskelede bir taş boyuyordum. Kafasını yana doğru eğince Kris Walters'ın "kalp kalbe karşı" anlarından birini yaşayacağımızı anladım. Annem bir taşı alıp parmaklarının arasında çevirdi. "Bu çok şirin olmuş, Sid."

"Sağ ol."

"Öyleyse, şey..." Annem gri taşın yumuşak dokusunun üzerinde başparmağını gezdirdi. "Asher'la aranız iyi mi?"

Ellerim donakaldı. "Nasıl kötü olabilir ki? Birlikte pek vakit geçirmedi bile."

"Biliyorum. Sadece şey diye düşündüm... Yani, Sylvie şey diye düşündü... Ondan hoşlanmadın mı? Bir şey mi oldu?"

Benim profesyonel bir pislik olmam dışında, hayır. Hiçbir şey olmamıştı. "Hayır, hiçbir şey olmadı. Sadece bir keşiş yengeci gibi yalnız takılmayı seviyorum."

Annem gülümsedi ve omzumu sıvazladı. "Keşiş yengeçleri harikadır. Eğer öyle olmasalardı, insanlar onları evcil hayvan olarak sahiplenmezdi."

Gülümsedim. "Onlar yengeç, anne."

“Olsun.” Annem bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. “Asher iyi biri. Sen iyi birisin. Sadece bu yaz sıkılmanı istemiyorum. Belki... Biraz çaba harcayabilirsin? Eğer ondan nefret edersen istediğin kadar taş boyayabilirsin, tamam mı?”

“Tamam.” Elimi uzattım ve annem taşı avucuma bıraktı. “Sanırım bunu yapabilirim.”

Annem diğer ebeveynlerin yanına doğru yürürken omzunun üzerinden bana, “Seni seviyorum, Sid,” diye seslendi.

Ailelerimiz üç sene önce, mezunlar gecesi yüzme yarışmasında kısa bir süreliğine bir araya gelmişti, o zamandan beri Asher’la pek zaman geçirmemiştik. O zaman on yaşındaydık. Asher’ın tabletini kullanarak oyun oynamıştık. O zamandan beri birlikte kapalı bir alanda bulunmamıştık. Bu geceye kadar. Çünkü *bunu yapabilirdim*. Akşam yemeğinden sonra pencereden dışarı bakıyordum. Asher’ın, minyatür elmalara benzeyen büyük, kırmızı meyvelerle kaplı bir sıra çalının hemen ötesindeki ateş çukuru-
nun yanından geçtiğini, bahçenin kenarındaki tepeye doğru gittiğini gördüm. Son bulaşıkları yıkayıp, kuruması için tezgâhtaki bir havlunun üzerine dizdim. Lavabo hâlâ çatal bıçakla doluydu ama bunları annem yıkayacaktı.

Geçen yaz, babam her gece ateş yakar, ben de ona yardım ederdim. Bu yaz, Asher fevri bir şekilde işi üstüne almıştı. Küçük, kapalı balkondan aldığım bir yığın gazete kucağımda, derin bir nefes aldım ve *ölümüme* doğru ilerledim. Yani ateş alanına. Bu gece kırılıp yakılacak tek şeyin birkaç odun olmasını umuyordum. Ümitliydim. Ben üç tahta banktan birine gazeteleri koyarken Asher da metal halkanın içindeki yığına odun atıyordu.

“Selam.” Asher bana gülümseyince düşünmeden karşılık verdim. Çünkü dudakları... Dişleri... Mavi gözleri...

“Selam,” diye cırladım sonunda. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Asher ellerini beline koydu ve kafasını küllü halkadan kaldırıp bana baktı. “Evet. Bu işte berbatım.” Güldüğümde bana baktı. “Ne var?”

Bir şey demedim çünkü bunu itiraf etmiş olması, bir konuda çok farklı olduğumuz anlamına geliyordu. Ben onunla konuşmaya bile korkuyordum. Asher ise bir işte berbat olduğunu itiraf edecek kadar özgüvenliydi. Onun beceremediği şeyi benim yapıp yapamayacağımı umursamıyordu bile.

Gazeteleri Asher’a verirken, “Ben aslında bu işte çok iyiyim,” dedim. “Odunlarla ben ilgilenirim. Sen bunları kıvırmaya başla.” Bir gazete kâğıdı alıp kıvırdım.

Ben tüm odunları halkanın dışına çıkarırken, Asher önünde küçük bir yığın yaparak karşımdaki banka oturdu ve gazetelerle uğraştı.

“İstifimi beğenmedin mi?”

“Daha çok bir yığın gibi.” Kalın, düz bir odun buldum ve dik bir şekilde küllü halkanın ortasına koydum. “Ateşlerin havaya ihtiyacı vardır, odunu oraya öylece atamazsın.” Babam hep bunu derdi. İlk koyduğum odunun tersi bir açıda bir odun daha koydum yığına. “Yani onu çakmak gazına bulamak istiyorsan başka ama bence bu hile yapmak olur.”

“Kurallar olduğunu fark etmemiştim.” Komik olduğumu düşünüyormuş gibi bana gülümsüyordu.

Omuz silktim. “Kural yok, bazen bunları ben uyduruyorum.”

Ben elimdeki odunları koni şeklinde dizerken, Asher beni izliyordu. Son parçayı koymadan önce Asher’a el salladım. “Buraya bir avuç dolusu gazete sıkıştır.” Elimdeki odunla boşluğu işaret ettim. Asher eğilerek, gösterdiğim yere gazete sıkıştırdı. “Diğer tarafa da aynı şeyi yap,” dedim. Odunu dikkatlice kaldırıp biraz daha gazete sıkıştırdı.

Asher elleri belinde, ateş alanının yanında duruyordu. Memnun görünüyordu. “Güzel.”

“İşimiz bitmedi.” Biraz daha gazete aldım ve kısa odun parçalarını toplayıp odunların arasındaki boşluklara sokmaya başladım. Asher da aynı şeyi öbür tarafa yaptı. “Bunlar, odunların tıruşmasını sağlar.”

Asher kafasını salladı ama bir şey demedi. Yanımdaki bankta duran uzun çakmağı alıp Asher’a uzattım. Kafasını bu kez sağa sola salladı. “Bence bunu sen yapmalısın.”

Kâğıtları alevlendirerek yarattığımız şeyin etrafında bir daire çizdim. Ortası parlamaya başladı, koni hâlindeki odunları yakana kadar daha da parlak oldu. Arkamdaki banka, Asher’ın tam yanına oturdum. Hiç düşünmeden hareket etmişim ama artık oturmuştum ve kalkmak garip olurdu.

“Bunu nerede öğrendin?” diye sordu.

“Geçen sene öğrendim. Bir sürü deneme ve yanılmayla. Ama çoğunlukla babam öğretti.”

“Havalıymış.”

Asher sonunda konuşana kadar, birkaç dakika sessizce oturduk. “Annem dedi ki üç yüz elli metrede *bireysel karışık* yüzebiliyormuşsun. Benim de favorilerimden biri.”

“Öyle mi?” Bireysel karışık yüzmeyi seviyordum çünkü grup yüzüşlerinin aksine diğerleri için bir şeyi mahvetmekten korkmuyordun. Sadece sendin, iyi ya da kötü. Karışık yüzmeler, *sev ya da nefret et* tarzı bir şeydi ve Asher’la aynı fikirde olduğumuzu bilmek, içimde bir şeyleri rahatlatıyordu. Küçük de olsa ortak bir şeyimiz vardı.

Ailelerimiz de ateşin etrafında bize katıldı. Onlar konuşurken Asher ve ben marshmelov kızarttık, çift katlı s’mores yaptık ve patlayıp patlamayacaklarını görmek için küçük elmaları ateşe attık. Sonunda ailelerimiz kart oynamak için Marinlerin evine gideceklerini söylediler ve giderken de közleri ıslatmamızı istediler.

Yalnız kaldığımızda sessizleştik. Asher sessizliği bozana kadar ateşe dik dik bakarak ve parlayan odunları metal çubuklarımızla

dürterek birkaç dakika oturduk. “Bu hafta bir meteor yağmuru var. Birkaç gün daha yoğunlaşmayacak ama muhtemelen bu gece birkaç meteor görebiliriz.” Asher ayağa kalktı ve bankın arkasına geçip çimenlere oturdu. Yere sırtüstü uzandı ve ben de onu izleyerek bankta oturdum. Asher, karanlıkta daha güzel görünüyordu. Belki de bunun sebebi ateşin kalıntılarıydı; cildine yumuşak, sıcak bir parıltı yansiyordu. Ya da benimle konuşurkenki gülümseme şekli ve beyaz dişlerinden ışık saçılmasıydı. Yanındaki boşluğa baktım. Ayağa kalkıp oraya gitmeye kendimi zorlarken göğsüm sıkıştı.

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Bankın ve iskeleye giden beton kaldırımın arasına sıkışmıştık. Belki de bu kadar yakın olmamamız için bankı çekmeliydim ama artık buradaydım. Sırf ona bu kadar yakın olmamak için kalkıp bankı hareket ettirmek tuhaf olurdu. *Gergin bir pislik gibi davranma, Sidney.*

Birlikte sessizlik içinde uzanmanın tuhaflığına hazırdım ama Asher bu sessizliğin birkaç saniyeden fazla sürmesine izin vermedi. Kafam çimenlere değince bana gökyüzünü işaret etti. “Meteor yağmurları genellikle bir takımyıldızın etrafında oluşur. Takımyıldızı bulursak meteorları görmemiz de daha kolay olur. Özellikle de yağmur henüz yeni başlamışken ve gece henüz ilerlememişken.”

“Neredeyse gece yarısı oldu.”

“Çoğu meteor yağmuru, genellikle sabah dört ya da beşe doğru görünür olmaya başlar.” Gökyüzüne işaret etti. “Perseus’u arıyoruz.”

“O hangisi?”

“O bir tanrı.” Asher’in parmağı, sanki parmak ucuyla harita çıkarıyormuş gibi gökyüzünü takip etti. “Ama dürüst olmak gerekirse daha çok tek bacaklı bir çöp adama benziyor. Benim üç yaşındaki kuzenimin çizeceği bir şey gibi.”

Güldüm. “Hepsi bana tuhaf gözüküyor.”

Asher gökyüzünü işaret etti. “Orada.” Parmağını takip edemediğim bir örüntüyle hareket ettirdi. “Görüyor musun?”

“Evet.” Sihirli bir şekilde odağıma girmesini umarak Asher’in elinin işaret ettiği yere baktım.

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

Asher cebinden telefonunu çıkardı ve parmaklarını ekranda gezdirdi. “Eğer ne aradığını bilmiyorsan bulmak zor oluyor.” Ekran, çizgiler ve yıldızlarla doluydu. Asher haklıydı; bu, değil bir tanrıya, bir insana bile doğru dürüst benzemiyordu. Bunu bir insana benzeten birinin *fazla* geniş bir hayal gücü olmalıydı. Gözlerimi gökyüzüne geri çevirdim ve aramaya devam ettim.

“Herhangi bir şey?” dedi.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kafamı salladım. Ama gökyüzüne bakıp, *acaba beynim takımyıldızları görmeye uygun değil mi?* diye düşünürken küçücük bir ışık parıltısı gördüm. “Orada!” Ben parmağımı gökyüzüne doğrultunca Asher güldü. “Bir tane gördüm!”

“Bu ilk seferin mi?”

“Evet.”

“Sanırım şu anda saatte sekiz ya da on tane geçmesi gerekiyor. Hepsini görebileceğimizden değil ama...” Sesi yavaşça kısıldı.

Asher elimi dürtüp, beni uyandırana dek sırtüstü yatıp gökyüzüne baktık. “Sid, saat çok geç oldu. Uyuyakaldığını fark etmedim.”

Evlerimize geri döndük ama ertesi gece yine aynı yerdeydik. “Takımyıldızlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

Asher’in omuzlarını silktiğini hissettim. “Onları dördüncü sınıfta öğrendik ve ben hep havalı olduklarını düşündüm. Sanırım sonrasında onlar hakkında biraz meraklı oldum.”

Kafa salladım. “Bana Yengeç’i gösterir misin?”

“Burcun mu?”

“Evet.”

“O zaman yakında doğum günün var.” Bu bir soru değildi.

“Sen de mi tüm burçları biliyorsun?”

“Genel olarak hangi tarih aralığında olduklarını biliyorum.” Asher gökyüzünü işaret etti. “Yengeç en soluklarından biri.” Bir şey bulmaya çalışırken hep yaptığı gibi parmağını gökyüzünde gezdirdi ve sanki asma bir haritaymış gibi parmağıyla işaret etti. “Tamam, orada.”

Asher gökyüzünde bir şekil çizerken baktım ama dürüst olmak gerekirse bir sürü küçük ışık harici bir şey görmedim.

“Takımyıldızları görme konusunda tam bir yüz karasıyım,” dediğimde Asher güldü.

Meteor aramaya devam ettik ve o gece tam yirmi tane meteor saydık. O hafta, her gece sırtüstü yatarak meteor aradık, onları plaj kovalarımıza düşen taşlar gibi teker teker saydık. Meteor yağmuru bittikten sonra bile çoğu gecemizi, çimenin üzerinde parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın yatıp, gökyüzüne bakarak geçirdik.

Ve ertesi ay, doğum günümde, yatak odamın tavanında bir sürpriz buldum. Karanlıkta parlayan yıldızlarla çizilmiş, kendime ait bir takımyıldızı. Çok sevdiğim için tüm yaz orada tutmaya karar verdiğim bir Yengeç takımyıldızı, benim kendi yengecim.

7. GÜN

Asher

Yatağa girdiğimi hatırlamıyordum ama ertesi sabah yatağında uyanmıştım. Soğuk bir su birikintisinin içinde.

Lanet olsun, gerçekten de yatağıma mı işemiştim?

On sekiz yaşındaki çocuğunun yatağına işediğini anneme nasıl açıklayacağımı düşünürken hâlâ uykuluydum. Benimle nasıl da gurur duyacaktı. Yakalanmadan her şeyi paketleyip atabilir miydim? Buralarda yeni bir nevresim nereden alınırdı, bilmiyordum bile. İçinde market, ucuzluk dükkânı, hobi dükkânı ve kuaför bulunan küçük bir mağaza şeridi vardı. Alışveriş merkezine gitmek için kırk beş dakikalık bir yolculuk yapmam gerekirdi.

Bir daha asla içmeyecektim.

Saat 09.20'yi gösteriyordu. Mutfaktan gelen sesler duydum ve vücudumun doğrulmasıyla birlikte başımın ağrımaya başladığını hissederek yataktan fırladım. Midem sarsıldı ve kusmayacağımdan emin olmak için beşe kadar saydım. Odamın kapısını kilitledim. Annemin odama dalıp günün tadını çıkarmam için ısrar etmesine on dakika vardı. Kıyafetlerimi çıkarıp yatağımın üzerine fırlattım. Çarşaflarımı bir yığın hâline getirip yatak minderinin altındaki plastik minder pedine sardım. Tüm bunları yenilemek

ne kadar tutardı? Bunlar benim çarşaf larım bile değildi, Nadine'in çarşaf larıydı. Onları gerçekten de çöpe atabilir miydim?

Çekmecemden kıyafet çıkarıp bir basketbol şortu giydim. Her şeyi, yakalanmadan bir çamaşırhaneye nasıl götüreceğimi daha çözememiştim ama ailemin yanına gitmek bana zaman kazandırdı. Mutfağa girdiğimde annemler masada oturuyordu. Ortada bir tabak tarçınlı çörek vardı ve annemin sağındaki sandalyede fal taşı gibi açık gözleriyle gülümseyen Sidney oturuyordu.

"Günaydın." Sesi o kadar neşeliydi ki neredeyse can yakıcıydı.

"Günaydın," diye mırıldandım. "Alarmım çalmadı."

"Böyle olmasından nefret ederim." Sesinde yapay bir sempati vardı.

Annem, "Sidney bize tarçınlı çörek getirdi," dedi, bir tanesini ısırmadan önce.

"Ben tarçınlı çöreği çok severim ama babam sevmez," dedi Sidney. "Elimizde çok fazla vardı." Sidney yapış yapış çöreklerden birini ısırdı. "Ayrıca benimle koşuya gelmek ister misin diye merak etmiştim. Göl kenarındaki pistlere gidecektim."

"Bu harika bir fikir," dedi annem. "İkiniz yakında takım arkadaşısı olacaksınız."

Sidney'in gözleri annemden bana kaydı. Birkaç ay içinde, ailelerimizin mezun olduğu okulda yüzeceğimize şaşırdıysa da belli etmedi. Sanırım biz konuşmasak bile annelerimiz bizi bilgilendiriyordu. Gelecekteki takım arkadaşına bu sabah koşu yapmanın imkânı olmadığını söyleyecekken bunun benim şansım olduğunu fark ettim. Hiçbir soru sorulmadan evden birkaç saatliğine çıkma biletim.

"Harika." Sesim fazla mutlu çıkmıştı. Sidney'in şaşırmış yüzü, kendi sesimin kafama sapladığı keskin ağrıya değerdı. *Evet* dememi beklemiyordu. "Bana birkaç dakika ver."

Sidney, soru yağmuru bitmeyen anneme geri döndü. Yapışkan çörek lere odaklanmış olan masadakilere ve Sidney'e bakarak

lavaboya yöneldim. Sidney'in evimde olmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Musluğun altındaki dolabı sessizce açtım ve siyah bir çöp torbası çıkardım. Masaya geri bakmadım. Torbayı yumruğumun içine sıkıştırdım ve koridora doğru olabildiğince hızlı bir şekilde yürüdüm. Odama geri gelince nevresim yığınımı siyah torbaya tıktım. Çorap, ayakkabı ve bir tişört giydim ve utanç torbamı camdan attım. Torba, evin arkasındaki garaj yoluna düştü, duvarla babamın arabasının arasına sıkıştı. Bahçenin köşesinde anlık bir hareket gördüm. Nadine bahçede duruyor, camın önünde durduğum sırada bir bana bir yerdeki torbaya bakıyordu. Normal görünmeye çalışarak kararsız bir şekilde ona el salladım ve yatak odama geri girdim. *Burada görülecek hiçbir şey yok!*

"Hazır mısın?" dedim mutfığa geri girip, kapıya koşmadan önce bir çörek ve mendil alırken.

Sidney arkamdan geldi, bir elinde anahtarları diğer elinde de bir su şişesi vardı. "Bu sabah iyi hissediyor musun?" dedi. Sesi, sempatik değil de siniri bozulmuş gibi çıkıyordu.

"Harikayım," dedim.

"Harika görünüyorsun."

Bu sabah kendime hiç bakmamıştım. Banyoda bile vakit geçirmemişim. Dün gece yüzüme bir şeyler çizmiş olabilirdi.

"Yüzümde bir penis falan mı var?"

"Ne?" Gerçekten şoke olmuş gibiydi. "Hayır." Yüzünü tiksintiyle buruşturarak kafasını salladı. "Neyim ben, on yaşında bir erkek çocuğu mu? Bana haksızlık etmeyi bırak."

Sidney arabaya ilerledi, ben de hemen sağ tarafa koştum. Çöp torbasını aldım ve garaj yolunun diğer tarafına, arabasına doğru sürükledim.

"Ne yapıyorsun?" dedi Sidney.

"Bagajı aç."

Arabaya yaslandı ve kollarını birleştirdi. "Bana torbada ne olduğunu söylemeden olmaz."

“Arabada söylerim,” dedim ve bagajın açılma sesini duydum.

“Ee?” Sidney, bagajındaki kaçak mal hakkında bilgi almak için bana baskı yapmaya başladığında bir kilometre kadar ilerlemiştik. “Bir ceset saklamana yardım mı ediyorum?”

“Neden, bu konuda deneyimli misin? Almak için geri dönmen gereken bir listen mi var?”

Sinirinin bozulduğunu belli ederek homurdandı. “Lütfen... Sanki ben bunun herhangi bir kanıtını tutarmışım gibi,” dedi yumuşakça.

“Beni çamaşırhaneye bırakman lazım.”

“Neden?”

“Çünkü kasabadaki en iyi kahvaltı onlardaymış diye duydum.” Gözlerimi devirdim. “İnsanlar genelde çamaşırhanede ne yaparlar?”

“Baban çamaşırları salı günleri yıkamıyor mu?”

“Beni çamaşırhaneye bırak, Sidney.”

Parmaklarıyla direksiyonuna yumuşakça vurdu. “Bir... Kaza falan mı oldu?” Sidney kendini zar zor kontrol ediyordu. Sesi, her an gülmeye başlayacakmış gibiydi. Omuzları hafifçe sallanıyordu.

“Sen ne yaptın? Elim ılık suya falan mı soktun? Tanrım, Sidney.”

“Sakin ol.” Sesi savunmacıydı. “Gerçekten yatağına işediğini mi düşündün?”

“Islak bir yatakta uyandığımda ne düşünmem gerekiyordu?”

Sidney kafasını salladı ve gözlerini devirdi. *Erkekler* diye mırıldandı. “Belli ki hiç bakıcılık yapmamışsın. Çişin çok değişik bir kokusu vardır.”

“Üzerine işediğim çarşafı koklamadığım için özür dilerim. Yatağa işediğim düşüncesiyle biraz dikkatim dağınıktı!”

“Vay be, bu sabah çok dramatiksin,” diye mırıldandı Sidney. Bugün tamamıyla dram beklemiştim ama aklımda hiç bu yoktu. Yolun geri kalanını sessizlik içinde gittik. Çamaşırhanenin önündeki otoparka girdiğimizde Sidney kapının kilidini açtı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni bırakıyorum,” dedi sakince.

“Burada olmama gerek yok gibi,” dedim sinirlerim bozuk bir şekilde. Onunla koşmak istediğimden değildi ama onu beklerken bir yerde oturabilirdim.

“Yine de onları yıkaman gerekiyor,” dedi. “Yapış yapış olacaklar.”

“Neden?” Bunu ona resmen kükreyerek söylemiştim. Bu sabah hiç havamda değildim.

“Limonata,” derken ağzının köşelerinde beliren gülümsemesini dizginlemeye çalışıyordu. “Eğer doğru hatırlıyorsam, senin favori içeceği.”

Kapıyı çarptım ve torbamı bagajdan aldım. Görünüşe bakılırsa bir saatimi çamaşırhanede geçirecektim.

Otoparktan çıkmadan önce açık camdan bağıarak, “Benden şu an ne kadar nefret ediyorsun?” diye sordu.

Sidney

Asher muhtemelen sarhoşken önüne geleni öpüyordu. Belki herkesi. Büyük ihtimalle normalde standartları çok düşüktü, sarhoşken ondan ne bekleyebilirdim ki? Belli ki düşmanını öpmesini bekleyemezdim. Bu, şu an bir *Bond* filminde oynamayan herhangi bir erkekten bekleyebileceğiniz en son şey gibi gözükse de. Öyleyse benim bahanem neydi? Şok? Gölde yaptığı o hareket için intikam alma? Daha yeni uyanmıştım. Belki de rüya gördüğümü zannetmiştim.

Benden cidden hoşlanıyormuş gibi görünen Caleb garaj yoluna girdiğinde, mutfak camından dışarı bakıp sarhoş öpücüğümüzü ve düşük standartlarımızı düşünüyordum.

“Anne, dışarı çıkıyorum, birkaç saat sonra dönerim.” Anneme seslenirken kapı yarı açıktı. Annem küçük, kapalı verandamızda, camla kaplı masasında oturuyordu.

“Asher’la mı?” Sorunun bir suçlama gibi çıkması gerekmiyordu ama öyle çıkmıştı, *hayır* diye ciyaklayıp kapının arkamdan çarpmasına engel olmadım.

Ardından, sanki annem karanlıkta bir aynaya üç kere adını söylemiş gibi Asher beliriverdi. Bahçede, evlerimizin ortasında duruyordu. Bana ve garaj yolunda duran eski siyah arabaya baktı. Ben Caleb’a doğru yönelirken o da göle doğru sola döndü.

Beş dakika sonra arabadan indiğimizde Caleb yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü beni kapımda karşıladığında üzgün görünüyordu. Ben, tepenin kenarına inşa edilmiş, Hobbit evlerine benzeyen taş kaplama restorana bakarken, Caleb bana bakıyordu.

“Partide çok süslüydün.” Ellerini bej şortunun ceplerine soktu. “Her zaman böyle olduğunu düşündüm.”

Haksız değildi, partide giydiğim beyaz eteği muhtemelen bugün de giyerdim. Ama hâlâ çamaşır sepetindeydi, bir tarafında dün gecedan kalma çimen izleri vardı. *O öpücük*. Onun yerine bol duran, sade, mavi bir kolsuz tişört giyiyordum. Bir eteğin üstüne giyebilseydim süslü olabilirdi ama etek giymiyor, şort giyiyordum. Nasıl rahatlayacağını bilmeyen, kendini beğenmiş bir turist olmadığımı Caleb’a göstermekte kararlıydım. Beni tüm Riverton’daki tek güzel restorana getirmesini beklemiyordum.

“Başka bir yere gitmek ister misin?” Caleb elini kısa saçlarından geçirdi. Yüzü, planında bu restoranın olduğunu söylencesine gerildi. Evet dememi istemiyordu, ben de demedim. Kafamı salladım, zorla gülümsedim ve sorun olmadığını söyledim. Beni sakinleştiren tek şey, Caleb’ın da pek şık olmamasıydı. Üzerinde kısa kollu bir gömlek vardı, ikimiz de sandalet giymiştik. Şirin, süslü sandaletlerden değil, plaj sandaletlerinden. Parmak arası terlik gibi olanlardan. Benimkiler kiremitli girişe çarparken, kendime nefes almamı, kimsenin bana bakmadığını ya da ne giydiğimi fark etmediğini söyledim.

Bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceksin. Sözcükler bana Asher'ın dün gece evin kapısının önündeyken söylediği şeyi hatırlattı. Kendime engel olamayıp öpücüğü düşünmeye başladım. Caleb ve ben karanlık bir köşeye sıkıştırılmış masamıza yönlendirilirken, ben Asher'ın dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum; sıcak ve yavaştı. Elimin üzerindeki elinin ağırlığı... Kendimi ona çevirirken çıplak bacaklarıma çimenlerin sürtüşünü... Kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırdığımda elimde bir menü vardı.

Mumlarla ve beyaz seramiklerle donatılmış küçük, tahta masalara bakarak, "Bu çok güzel," dedim. Uzun, sıra sıra dizilmiş pencereler göle bakıyordu. Tüm ışıklar bal rengiydi ve bu yer hakkındaki her şey sıcak bir his veriyordu.

"Annemin fikriydi." Caleb sanki annesini de bizimle getirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Rezervasyonu kendim yaptım."

Birbirimize gülümsedik. İçimde bir şey kırılmış gibi hissettim çünkü artık gergin değildim. Garson bize bir şarap listesi teklif etti ama gerçekten içmek isteyeceğimizden endişelenmiş gibi görünüyordu. Caleb bana meyveli böreklerin bir aperatif olarak kulağa iyi gelip gelmediğini sordu ve kafamı sallayınca sipariş verdi. Beklerken babasının, annesini ilk randevularında buraya getirdiğini anlattı. Bu hem tatlı hem de garipti. Bana söylemesi tatlıydı, bunun bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşünmek garipti. Sonrasında daha da tuhaflaşmıştı çünkü boşandıklarını söylemişti.

Aperatif geldiğinde küçük, metal maşalarla yiyecekleri alıp tabağına birkaç parça koydu. Bana göre çubuk şeklindeki kızarmış her şey elle yenirdi. Caleb'la randevuya çıkmayı düşünürken aklımda olan şey bu değildi. Kasabanın çıkışındaki küçük eğlence parkına gider, su botlarına ya da bir kumsal arabasına bineriz diye düşünmüştüm. Metal maşaları ve levrek balığını hayal etmemiştim.

Ama benim levreğim gerçekten lezzetliydi. Ben çatalımla kıl-
çıkları ayıklarken Caleb bifteğini kesiyordu. Geldiğimizden beri
havadan sudan konuştuğumuzu fark ettim. Esprili atışmalarımız,
eğlenceli flörtleşmelerimiz ve ilginç bir gıda alışverişimiz olmuştu
ama aslında birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ebevey-
nlerinin bu restoranda ilk randevularına çıkmış olmaları hariç ta-
bii. O yüzden ailesi hakkında, Caleb hakkında bildiğimden daha
fazla şey biliyordum teknik olarak.

Balığımı ayıkladıktan sonra sessizliği bozdum. “Spor yapıyor
musun?”

Kafasını salladı. “Sekizinci sınıftan beri yapmıyorum. Anlaşı-
lan o ki basketbolda iyi olmak için uzun olmaktan fazlası gereki-
yormuş.”

Gülümseyerek kafamı salladım. “Evet, yedinci sınıftayken sı-
nıfımdaki en uzun kız bendim ve basketbolda berbattım.”

“Sen yüzüyorsun, değil mi?” Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş
olmalıydı. Hemen, “Kara bahsetti,” dedi.

Benimle alakalı bir soru sormasıyla kalbim biraz hızlandı. *Bu
iyiye işaretti.*

“Evet, sonbaharda Oakwood’da yüzeceğim.” Söylemesi hâlâ
garip hissettiriyordu. Bu kadar senedir hayal ettikten sonra ger-
çekleşmesi garipti. Hep gerçekleşmesini ummuştum ama belki de
içimde bir yerlerde, hayalimin liseden sonra bitmesine kendimi
biraz da olsa hazırlamıştım.

Ağızına bir parça kırmızı et daha atarak, “Güzel,” dedi. Uzun
bir sessizlik oldu. Her geçen saniye kendimi biraz daha hayal kı-
rıklığına uğramış hissediyordum. Birinin, sizin için önemli olan
bir şeyin farkına varmaması; hayatınızın binlerce saatini bir şeye
çalışarak harcadığınızı ve bunu gerçekten başaran küçük bir dili-
min içinde olduğunuzu görememesi, gerçekten boktan bir şeydi.

Herkesin bu konu hakkında şaşırıp beni tebrik etmesine ihtiyacım olduğundan değildi ama belli ki Caleb ilgili değildi. Hem de hiç.

“Aynen,” dedim ağzıma bir çatal dolusu pilav sıkıştırarak. Ona sevdiği bir hayvanın olup olmadığını sormak, onlardan bahsettiğinde de umursamazca omuz silkmek istiyordum. Ama bu kadar kaba bir şeyi, Asher hariç kimseye yapmazdım. Bu düşünce, dudaklarımın hafifçe yukarı kıvrılmasına sebep oldu.

Caleb sorgulayıcı bakışlarla, “Ne oldu?” diye sordu.

“Efendim?”

“Gülümsüyordun.”

Gülümsüyor muydum? Sadece kafamı salladım, şu an konuşmak benim için epey zordu. Belki de o öpücüğün ertesi günü bir randevuya çıkmak iyi bir fikir değildi. Ya da belki de *tüm* fikir buydu. Asher biliyor olabilir miydi? Dün gece kafası çok bulanıktı, ona söylemiş miydim? Caleb’in sesi, sessizliği böldüğünde balığı gereğinden on kat daha agresifçe parçalıyordum. “Üniversitede hangi bölümü okuyacaksın?”

“Aslında... Bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” Yüzündeki şaşkınlık beni rahatsız etti.

“Gerçekten. Bu seni neden şaşırttı?” *Beni neredeyse tanımıyor-sun*, diye sessizce ekledim.

“Kara bahsetmişti de... Şey, tam olarak bu kelimeleri kullanmadı tabii ama senin oldukça düzenli biri olduğunu söyledi. Planları sevdiğini.” Sanki bir karate hamlesi yapıyormuş gibi eliyle bölme hareketi yaptı.

Tabağımdaki pilavla oynadım. “Liste yapmayı severim. Kara’yla konuşmayı bırakmalısın, tüm sırlarımı ifşa edecek.”

“Daha heyecanlı sırların olduğuna eminim.” Gülümseyince ben de gülümsedim. Flörtleşmeye ve esprili atışmalara geri dönmüştük. Beni evime bıraktığında, beni öpmemişti ama öpmek istediğini anlamıştım. Ama o iyi bir çocuktu, sizi ilk randevuda

etkilemeye çalışan ve öpmeye çalışmayan türdendi. Mutfak masasına oturmuş, annemin meşhur çikolata parçacıklı kurabiyelerinden birini yerken telefonuma bir mesaj geldi.

Caleb: Bu gece eğlendim.

Sidney: Ben de.

Bu doğru sayılırdı. Bu gece oldukça yeterli bir geceydi ama Kara beni soru yağmuruna tuttuğunda *eğlenceli* diyecek miydim, emin değildim. Caleb yeterince kibardı ama kesinlikle eksik bir şey vardı. Ve uzun bir zaman sonra ilk defa, o şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek için on gün beklemek istemiyordum.

Caleb: Plaj günü yapalım mı?

Sidney: Düşünüyordum da...

Caleb: Eyvah.

Sidney: Yakında okula başlayacağız ve eyaletin iki ayrı ucunda olacağız. Sadece düşünüyordum da belki her şeyi oluruna bıraksak daha iyi olur.

Ah Tanrım. Gerçekten oluruna bıraksak mı yazmıştım?

Sidney: Arkadaş gibi! Gece geç saatte mesajlaşmak gibi değil!

Caleb: Anladım. Eğer takılmak istersen bana mesaj at.

Sidney: Tamamdır.

Yatak odamın kapısını açtım. Telefonu cebime soktuğum sırada ayaklarım ıslak ve soğuk bir şeye temas etti. Birkaç saniye içinde ayaklarım kaydı, odamın karanlığında herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım ama ellerim de kayınca sırtüstü düştüm. Kalın ve yağlı bir şey, ellerimle ayaklarımı kapladı. Gözlerim karanlığa alıştığında zeminin beyaz bir yansımayla parladığını gördüm. Ben Caleb'la dışarıda yemek yiyip dün gecenin öpücüğüyle travma yaşarken, Asher bana işkence etmeye devam ediyordu. Onlarca metrelik streç filme benziyordu. Kalındı. İnce, eski halıyı kaplamıştı. Sanki banyoma bir kat daha seramik döşenmişti. Parmağımı yerdeki şeye sokup tereddütlü bir şekilde ağzıma götürdüm. *Mayonez*. Ben mayonezden nefret ederdim.

Aklımda, bu yaz için mükemmel planlanmış milyonlarca eşek şakası vardı. Ama balık temizleme evinin ışığı odama vururken, dünyanın en iğrenç sosuyla parlayan zeminimin üzerine ışık hüzmeleri saçıyordu... Yeni bir fikir, diğer hepsini gölgede bıraktı.

Başlayalım.

8. GÜN

Asher

Saat on civarlarında koşmak için dışarı çıkmış, Sidney iskelede oturup bana düşmanca bakışlar attığı için gerilmemiştim. Çünkü Sidney, hiçbir şeyi birdenbire yapmazdı. Akşam 8.05'te markete gidip yirmi rulo streç film almaya karar vermezdi. Hakkını vermem gerekirse, metrekaresi hesaplar ve yirmi ruloya ihtiyacı olmadığını, çok fazla streç film aldığını ve on iki taneyle yetinebileceğini bilirdi.

Annemle babam onların evindeydi. Onlarla film izledikten iki saat sonra banyoya kaçtım, Sidney'in odasının camını açtım ve ardından yatmaya gittiğimi söyledim herkese. Berbat hissediyordum, öyle göründüğüme emindim. Kesinlikle inanılırdı. Yirmi dakika sonra, herkes ellerinde kocaman margarita bardaklarıyla ateş alanına gittiğinde camdan içeri sızdım ve işe koyuldum.

Bir eşek şakasının güzelliği, spontaneliğinde saklıydı. Yakanma heyecanı, problemleri son dakika çözmek... Streç filmi süpürgeliklere yapıştırıp tüm zemini kaplamam bir saatimi almıştı. Tabii eğer işleri Sidney gibi planlamış olsaydım, mayonezi sürmeye odanın uzak köşesinden başlayıp cama doğru ilerlemem gerektiğini akıl ederdim. Sidney'in odasının bir köşesinde mayonez

kaplı ayakkabılar olmazdı. Ama o ayakkabılar, hayatımın sonuna kadar mayonez kokacak olsa bile, Sidney'in randevusundan geri geldiğinde odasında kaymasına değecekti.

Terletici, sıcak bir gündü. Öğle yemeğinden sonra sahile inip yüz-müş, sonra da iskelede yatarak günü geçirmiştım.

"Ash!" Annemin sesi mutfaktan geldiğinde iskelede kitap okuyordum. Akşam yemeği saati yaklaşıyordu. Yemek hazırlığı için çağrıldığımı bilerek kitabımı yanıma aldım. Ama annem akşam yemeğine hazırlanmıyordu, arınma gibi bir şey yapıyordu. Etin paketini burnuna tutmuştu, masanın üzeri buzdolabımızdaki gıdalarla doluydu.

Paketi bana fırlattı. "Bunu kokla."

"Peki?" Bana doğru uzattığı paketi kokladım. "Sanırım, bu... Et gibi kokuyor."

"İyi et gibi mi?"

"Evet?" Daha önce hiç çiğ et koklamış mıydım, bilmiyordum. "Kokusu pek yok gibi."

Sanki aklını yitirmediğini onaylamışım gibi kafasını sallayarak bana arkasını döndü. Buzluktan başka bir paket daha çıkarıp koklamadan önce pakete değer biçen bir bakış attı. Paketi kokladığımda ona ne yaptığını sormak üzereydim. Ne yaptığını tam olarak anlayamıyordum ama yaptığı şey yanlıştı, yersizdi ve *kötüydü*.

"Banyodaki su borularını kokla," dedi iç çekerek. "Belki bir şey tıkanmıştır."

Tesisat böyle mi çalışıyordu, bilmiyordum ama annem mutfığımızın zeminine oturmuş, tüm yemeklerimizi koklarken o kadar sinirli görünüyordu ki bunu sorgulamayacaktım.

"Babam nerede?"

"Karbonat alması için markete gönderdim."

Karbonatın bu sorunu çözeceğine olan inancım gittikçe azalsa da başımı salladım.

Musluk borusunu, küveri ve tuvaleti kokladım. Ama etraftaki koku burnumu ele geçirdiği için başka bir koku alamıyordum.

Kokular garipti. Ama bir yandan da yanlış anlaşılamazlardı. Demir tavada pişirilmiş krep kokusu, beni anneannemlerin evindeki cumartesi sabahlarına götürebilirdi. Bir havuzda çok fazla klor olduğunu suya girmeden anlayabilirdim. Ama şu anda evimizi ele geçiren koku, dilimin ucundaki bir kelime gibiydi. Tam söyleyebileceğimi düşündüğüm anda yapamıyordum.

Odadan odaya geçtim, panjurları kaldırıp pencereleri açabildiğim kadar açtım. Oturma odasına, yatak odasına, banyoya ve kendi odama gittim. Her an kusabilirdim. Odamda yoğun koku harici farklı bir şey yoktu. Bu kokunun sebebi her neyse, odam onun merkeziydi.

Havalandırma deliğini arayarak, duvarımdan bazı şeyleri çekerken, “Anne?” diye kapıma doğru bağırdım. Bu kadar kötü bir kokunun tek açıklaması, bir yerde bir şeyin ölmüş olmasıydı.

Annem kapının birkaç santim gerisinde durdu. “Tanrım...” diye mırıldandı.

“Bence burada bir şey ölmüş. Nadine’e birini aramasını mı söylesek?”

“Ben evlerine giderim.”

Bu iş çabuk halledilmeyecekti ama annem sanki harcadığı her saniye önemliymiş gibi evden fırladı.

Dün gecedan kalma mayonez kaplı çorapları ve şortu gördüğümde odanın öbür tarafındaki pencereye gidiyordum. Bir havlu da vardı. Ama koklamadan bile, bu kokunun sebebinin bunlar olamayacağını biliyordum.

Hay aksi.

Annemin, Nadine’in bahçesine gittiğini, arka bahçeye girdiğini pencereden görebiliyordum. Kendimi pencereye attım ve ona seslendim.

“Sidney buraya geldi mi?” Sesimi kontrol etmeye çalışıyordum ama öfkeme hâkim olamıyordum.

Annem epey uzakta olduğundan sesinin bana ulaşması için neredeyse bağıırıyordu. “Ne? Neden?”

“Anne. Evet mi hayır mı? Sidney bugün eve geldi mi? Ben yokken?”

Kafasını salladı ve Nadine’in evine doğru birkaç adım daha attı. Göz açıp kapayınca kadar odamdan çıktım. Bahçeyi geçip iskeleyle doğru ilerlerken neredeyse koşuyordum. Sidney küçük, plastik bir masada oturuyordu, önüne taşlar saçılmıştı. Ayaklarım tahta parçalarına çarpınca Sidney yukarı baktı. Yüzümdeki öfkeyi gördüğündeki yüz ifadesi, şüphelerimi doğrulamaya yeterdi.

“Sen ne yaptın?”

Bana gözlerini kısarak baktı ve fırçasını parlak siyah bir taşla sürterek boyamaya geri döndü. “Sen ortalığı dağıtabiliyorsun ama başkasının dağıtmasını kabullenemiyor musun?”

Sidney

“Bunu sen başlattın.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, sekiz yaşında şımarık bir çocuk gibi konuştuğum için pişman oldum ama söylediğim şey için pişman değildim. Bunu neden ona açıklamak zorundaydım ki? Biz böyle şeyler yapardık, biz buyduk.

“Hangi hayalî dünyada bunların hepsini ben başlattım?”

“Of.” Sesim, boğazıma yabancı bir hayvan takılmış gibi çıkmıştı. “Hâlâ mayonez kokuyorum, Asher.”

“Peki ondan önce?”

“Hey! O kadar içtiğine pişman olmayı hak ettin. Sana bakıcılık yapacağım diye her yerimi böcekler ısırды. Sırf sen kendi...”

“Kusmuğumun içinde ölmeyeyim diye.” Asher gözlerini devirdi. “Biliyorum, biliyorum. O kadar da sarhoş değildim, Sidney. İsteddiğin zaman gidebilirdin.”

Bu bir suçlama gibiydi ve hoşuma gitmemişti. *O kadar sarhoş değildim* mi? Beni öpecek kadar sarhoştur. “Ve ondan önce?” Ondan önce beni öpmüştü. Sorduğuma pişman olmuştum, aslında bunu sesli bir şekilde söylemesini istemiyordum.

“Ondan önce senin duşuna Kool-Aid koydum. Sen vişne koktun. Bizim evin her yeri sanki bir şey ölmüş gibi kokuyor. Annem aklını kaybetmek üzere.” Eve doğru kafasını sallayınca oraya doğru baktım.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. “Ben böyle...”

“Her ne yaptıysan düzelt. Tüm evi aradık. Ne yaptın, havalandırmaya bir şey mi soktun? Borularımıza yavaşça salınan kapsül falan mı koydun?”

Keşke bunların herhangi birini yapacak kadar ileriye düşünmüş olsaydım. “Yatağının altına bir balık koydum.” Göz teması kurmadım. “Yani, bütün bir balık değil, daha çok... Balık parçaları gibi, sanırım. Ama marketteki gibi kâğıda sarılıydılar ve...”

“Bu hamleyi sana Caleb mı öğretti?” Kafasını salladı. “Kâğıt mı, Sid?”

“Fark etmedim. Yani hepsi donmuştu ve ben sadece düşündüm ki...”

“Evlerimizin içi bir milyon derece. Belli ki düşünmüyordun.”

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, sadece kafamı salladım. Haklıydı. Dün gece çok sinirliydim. Vasat randevumdan sonra, zaten beni öptüğü için ona kızginken odamı öyle bulunca gaza gelmiştim. Düşünmüyordum, hiç kendim gibi davranmıyordum.

Benden uzaklaşıyordu. “Sadece düzelt.”

Eğer Asher önümde olmasaydı, Sylvie’ye ne kadar üzgün olduğumu söylemek için evlerine koşardım. Ama onun yerine, beni çağırdığı anlaşılmasın diye aramızda sağlıklı bir mesafe bıraktım. Asher istediği zaman oldukça dramatik olabiliyordu ama mutfağa girince anladım ki şu an o zamanlardan biri değildi. Tezgâhları

yiyeceklerle kaplıydı, kapağı açık bozdolabı tamamen boşaltılmıştı. Ve koku... Tanrım. Şu an başım çok büyük dertteydi.

Sylvie ve Greg'le yüzleşmenin düşüncesi cildimi karıncalandırıyordu. Bir de ailem vardı, tabii. "Annen nerede?"

Asher oturma odasının köşesinde, küçük koridorun bir tarafının onun odasına, diğer tarafınınsa yatak odasına ayrıldığı noktada dikiliyordu. "Ona sizin evde takılıp dinlenmesini söyledim." Ellerini şortunun ceplerine soktu. "Bunu görmesine gerek yok."

Kendisinin mi yoksa benim mi kötü görünmemden endişe duyuyordu, merak ettim. Yine de şu anda evinin *böyle* kokmasının sebebi bendim ve dolayısıyla Sylvie'yi görmeme gerek olmadığı için minnettardım. Asher odasına doğru yürüyünce onu takip ettim.

Bana bakmadı, ben de hiçbir şey demedim. Yatak odasının kapısı açıldığında daha güçlü bir koku dalgası geldi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Asher kapıyı arkasından kapatıp, bizi kokuyla boğarken, "Düzelt şunu," dedi.

Yatağının önünde dizlerimin üzerine çökerken, "Böyle kokacağını düşünmemiştim," diye mırıldadım

"Nasıl kokacağını düşünmüştün?"

Yatağının altına elimi soktum. "Süpermarketteki deniz ürünleri reyonu gibi?" Bu, aslında bir soru değildi, gerçek fikrimdi. Istakoz akvaryumunun etrafındaki küçük alan gibi kokacağını düşünmüştüm. Ama daha doğrusu, *düşünmemiştim*.

Asher kafasını salladı. Elim ıslak ve yumuşak bir şeye temas etti. Neredeyse yatağının yanına kusacaktım ama kendimi tutup onu çekmeye zorladım. Su, gazete kâğıdını ıslatmıştı. Kâğıt, ellerimde eriyordu. Etrafındaki halı ıslaktı.

"Sidney..." Asher'ın sesi tiksinti, hayal kırıklığı ve üzüntünün mükemmel bir karışımıydı. Adımın söylenişinden daha önce hiç bu kadar utanmış mıydım, bilmiyordum. "Ne düşünüyordun?"

Gözleri, ellerimdeki lapa gibi yığından, yatağına kaydı. Benden kaçınmaya özen gösterip altındaki metal çerçeveyi açığa çıkararak yatak minderini duvara itti. Koyu, ıslak bir nokta vardı. Asher dikdörtgen çerçevenin içine girdiği an odanın dışından bir ses geldi. “Merhaba?”

“Buradayız.” Sözcükler, ağızımdan kendiliğinden çıkıvermişti.

Yaptığım hatayı fark etmeden önce Asher’ın yüzündeki korkuyu gördüm. İkimizden biri hareket edebilene kadar kapı açıldı ve Nadine içeri girdi.

Bana doğru bir adım atarken kusacak gibi oldu, sesi öğürür gibi çıkmıştı. Asher yatak çerçevesinin içinde eğilmişti, bir eliyle yatak minderini duvara doğru kaldırıyordu. Sırılsıklam kâğıt yığını benim ellerimdeydi, ayakkabılarıma balıklı su damlıyordu. Bu ayakkabıları yakmam gerekecekti. Bu raddede, tüm evi yakmamız gerekebilirdi. Nadine ellerimdeki sıırılsıklam yığını çene siyle işaret etti. “O ne?”

Daha önce hiçbir şeyi elimden bırakmayı bu kadar istememiştim ama sakın kalmaya çalışıp, bırakmadım. Asher’a baktım ve konuşmadan önce yaklaşık on dokuz kere yutkundum. “Balık,” diyebilirdim.

Nadine’in elleri beline yerleşirken bileklikleri sallandı. “Onun burada ne işi var?” Yerdeki koyu noktaya baktı. “Halıya ve yere nüfuz etmesi dışında.” Kafasını salladı.

Arkamda yumuşak bir çatırtı oldu. Asher yanımda duruyordu. “Bu bir kazaydı. Bir şaka.” Bugün duyduğum en sakın, en dostane ses tonuydu. Dirseğiyle nazikçe beni dürttü ve yumuşakça, “Onu mutfığa götür, Sid,” dedi. Ardından, “Şu anda onu temizliyoruz. Biz hallederiz,” derken sesi güçlü ve özgüvenliydi.

Hâlâ mutfağın köşesinde duruyordum, Nadine bir kelime etmeden yanımdan geçip kapıdan çıktığında, onun cevabını duymak için dinliyordum.

Asher

Bu akşamki akşam yemeğinin bizim evde olması gerekiyordu ama belli sebepler yüzünden yan eve taşınmıştı. Akşam yemeği için saat geçti, neredeyse sekiz olmuştu çünkü tüm pencerelere vantilatör koymamız gerekmişti ve Sidney bir havlu temizleme makinesi kiralamak için dört farklı yere gitmişti. Yatağımı söküp yatak minderimi koridora taşımıştım ama konuşmamıştık. Ailelerimiz de bize neredeyse hiçbir şey dememişti ama hayal kırıklığı âdeta üzerlerinde parlıyordu.

“Bu akşam bulaşıkları ben yıkarım,” diye teklif etti Sidney. Şu anda ne kadar berbat hissettiğini düşününce kendimi neredeyse kötü hissettim. Ailesel hayal kırıklığını kaldırabilen bir insan değildi. Tahminimce Sidney, ailesinin ona hissettirebileceğinden on kat daha kötü hissediyordu.

Tam benim annem, “Asher yardım eder,” derken, onun annesi, “Bir zahmet,” dedi. Ne olduğu hakkında detaya inmemiştik. Ailelerimiz, ikimize de eşit olarak kızabilecekken kime kızgın olmaları gerektiği hakkında detay istememişlerdi. Çok da haksız değillerdi.

Kapı sinekliğinin metal çerçeve üzerinde titreyeceği kadar yüksek bir sesle kapı çaldığında Sidney bir parça sarımsaklı ekmek didikliyordu.

Kapı sertçe açıldı. Tom sandalyesinden kalkmış, kapıdan bir adım uzaklıktaydı. Nadine mutfığa girdi, üzerinde her zamanki parlak renkli, tişört gibi elbiselerinden biri vardı. Kocaman, gökkuşağı desenli bir kumaş çantaya benziyordu. Sarı saçlarını topuz yapmıştı. Dudağının köşelerindeki kırmızı ruju cildine taşıyordu. Gölde yaşayan biri nasıl bu kadar açık tenli olabilirdi, asla anlamıyordum. Ya da huysuz. Göl hayatı, margaritayı, soğuk birayı ve ayak parmaklarını kuma sokmayı seven neşeli insanlar için değil miydi? Yoksa country müzik bana tüm hayatım boyunca yalan mı söylemişti?

“Nad...” Tom’un şaşkın sesi kısıldı.

Nadine, bir parça kâğıdı masaya vurarak koydu. “Hepinizin kırk sekiz saat içinde çıkmanızı istiyorum.”

“Nadine...”

“Her yıl bir şey. Gizemli bir leke.” Kool-Aid’li duşu düşündüm. Leke olup olmadığını ve bir şekilde bilip bilmediğini merak ettim. “Kırık bir mobilya.” İki yaz önce kırdığımız şezlong. Nadine’in *tek boynuzlu at* ile değiştirdiği şezlong. “Tencereleri farklı evlerde buluyorum. Dolaplar da yanlış şeylerle dolu oluyor.”

Annem, “Biz onları paylaşıyoruz,” derken sesi yumuşak ve şaşkıncıydı.

“Çünkü fazla rahatsınız.” Nadine’in yüzü soğuktu. “Burası sizin eviniz değil. Benim evim.”

Kris kusacak gibi görünüyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. İki aylığına da olsa bunlar *bizim* evlerimizdi. Burada bizden sonra kalan diğer insanları düşünmüyorduk. Bu evler, tüm sene bizi bekliyordu. Onlar *bizimdi*. *Bizim* gölümüzde, bizim evlerimiz.

“Nadine, arızaların ödemesini her zaman yaptık,” dedi babam. Bu, yüzümün ısınıp kızarmasına sebep oldu. Sidney ve benim neden olduğumuz problemler için para ödediklerini bilmiyordum. Neden bize hiçbir şey dememişlerdi? Parayı benim üniversite birikimimden falan mı alıyorlardı?

“Evet ama onları benim düzeltmem gerekiyor. Gelecek kiracılar için her şeyin durumunu benim düşünmem gerekiyor.” Pencereden dışarı, bizim eve doğru baktı. “Bu evlerin içinde ne olduğunu benim merak etmem gerekiyor.”

Tom gözlerini devirdi ama Nadine bunu görememişti. “Bu biraz fazla oldu, eminim ki biz...”

Nadine hızlı bir şekilde kafasını salladı. “Kırk sekiz saat içinde çıkmanızı istiyorum. Gelecek yedi hafta için para iadesi alacaksınız.”

Babamın beti benzi attı. Annem her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. *Ben de* ağlayabilirdim. Ya da çığlık atabilirdim. Sidney

tıpkı annem gibi hareketsiz ve sessizce oturuyordu. İkisi de ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Nereye gitmemiz gerekiyor? Sezonun ortasındayız, kiralık ev bulamayız.” Tom’un sesi hâlâ sakindi, yüzünde soğuk bir sinir vardı.

“Nadine, lütfen,” dedi Kris. “Buraya senelerdir geliyoruz, burası bizim ikinci evimiz.”

Nadine, Kris’e sempatik bir şekilde bakınca boyun eğeceğini düşündüm. Ama ardından çenesi hafifçe yukarı kalktı, yüzü yine sertti. Bunu hayal ediyor olabilirdim ama içten içe küfreden dört yetişkine geri dönmeden önce, gözleri, Sidney’i rahatsız edecek kadar uzun bir süre onun üzerinde kaldı. “Kırk sekiz saat.”

Sidney

Akşam yemeğinden sonra annem, babam, Sylvie ve Greg oturma odamızda toplantı yaptı. Asher’la ben bulaşıkları yıkadıktan sonra iskelede sessizce oturduk. İkimiz de muhtemelen bize delice tartışmamızın sonucunu hatırlattığı için tek boynuzlu attan kaçınarak beyaz şezlonglara oturmuştuk. Belli etmeden kulak misafiri olmak için buraya gelmişim ancak öfkeli sesler azaldığında hiçbir şey duyamadığımı fark ettim.

“Bu bizim suçumuz.” Nadine evimize daldığından beri bunu düşünüyordum ve dışımdan söylemeden edememiştim.

“Bizim mi?” diye mırıldadı Asher. Nadine bizi yakaladığından beri benimle ilk kez konuşuyordu.

İçimde savunmasızlık hissi kabardı. Suçluluk, boğazımı tırmaladı.

“Gölün etrafında tekneyle gezeceğim ve kiralık tabelaları arayacağım.”

“Ben de gelebilir miyim?” Sesimin bu kadar çaresiz, neredeyse panikli çıkmasından nefret ettim.

Uzun bir sessizlik oldu. Onun daha fazla sinirlenmesini bekliyordum. Daha öfkeli olmasını. Çünkü dışımdan ne dersem diyeyim, bu *benim* suçumdu. Bu basit soru hakkında bu kadar fazla düşündüğü için Asher'ın kulaklarından duman çıkmalıydı. Sanki tekne gezisine bir seri katille çıkması istenmiş gibiydi. Neden gitmek istediğimi bile bilmiyordum. Belki de ailelerimiz sonunda toplantılarını bitirdiğinde burada yalnız olmak istemiyordum. Suçluluk duygusunu tek başıma yaşamamak çok daha kolay oluyordu.

Sessizlik beni öldürüyordu. Dayanamayıp konuştum: "Bir şeye vurmak istiyorum."

"Bana vuramazsın." Gözleri, gölde odaklandığı hayalî noktadan ayrıldı ve bana döndü. Sesindeki hafiflik beni şaşırttı.

Gözlerimi devirdim. "Ve senin o güzel yüzünü mahvedeyim, öyle mi? Bunu asla yapmam."

Asher sıırttı. "Güzel olduğumu düşünüyorsun." Sesindeki tanıdık iğneleme, beni kısmen de olsa rahatlattı.

"Güzel olduğunu asıl sen düşünüyorsun." Bir mikserin vınlama sesini duydum ve kabine geri baktım. Onların, üzüntülerini şeftalili kokteyllerle bastırabilmeleri ve bizim acı çekmeye mahkûm olmamız hiç adil değildi. Birbirimizle... Ama burada oturmak beni sadece geriyordu. Bir şey yapmayı, bir şekilde yardım etmeyi yeğlerdim.

Belki de iç sesim dışıma vurmuştu. Asher şezlongunda kıpırdayarak, "Tamam, hadi gidelim," dedi.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Normal bir insan, uzatılan eli düşünmeden tutardı ama ben eline dik dik baktım. Sanki bu kadar değişik bir uzuvla ne yapmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi. Gözlerini devirdi ve elimi tutarak beni şezlongdan kaldırdı. Ardından tekneye doğru ilerledi. Cesaretim neden bu kadar kırılmıştı, bilmiyordum ama kırılmıştı. Bir pusuya doğru yürüyormuş gibi hissediyordum. Katledilmeye götürülmeden önce yemek

verilen bir hayvan gibi. Asher'in elimi tutması bir tehdit olduğundan *değildi*. Geçen geceyi düşündüm. Yüzümü elleyişini, elini elimin üzerine bırakışını, dudaklarını dudaklarımın üzerine koyuşunu... Hafif bir şekilde ürperdim. Bu zevk miydi yoksa korku muydu, bilmiyordum. Belki de konu Asher olduğunda bu ikisi birbirine fazla benziyordu. Onun çimenden geçip iskeleye çıkmasını izlerken kendime birkaç saniye beklemek için izin verdim.

Durdu ve bana döndü. "Geliyor musun?"

Göl sakin ve dalgasızdı, cam gibi yumuşaktı. Babamın küçük balıkçı teknesiyle gölde ilerledik. Asher arkada, direksiyonun başında oturuyordu ve ben onun önündeki oturma yerinde oturuyordum. Rüzgâr, saçını mohavka⁸ benzeyecek şekilde uçuruyordu. Saçı yüzünü örtmediğinde, parlak mavi gözlerini ve güneşten kırmızı olan yanaklarını fark etmek daha kolaydı. Asher *güzeldi*. Hakkını vermem gerekti. Gösterişçi ve küstahtı ama güzeldi.

"Camdan kafasını çıkarmış bir köpeğe benziyorsun," dedim, gözlerimi ondan çekip kıyı şeridine yöneltirken.

"Öyle hissediyorum."

Hazırcevap bir karşılık vermek istedim ama düşünebildiğim tek şey, gölün etrafında pek fazla kiralık tabelası olmadığıydı. Şu âna kadar üç tane görmüştüm. İki tanesi, yatak odamdan daha küçük görünen minik evlerdi ve hiçbiri birbiriyle yan yana değildi.

"Sence ev bulamazsak ne olur?" Sesim gergindi. Genelde Asher'in görmesine izin vermediğim türden bir gerginlik.

Omuz silkti. Belki de yanaklarını kızartan şey rüzgârdı. Tüm yüzü kızarmaya başlamıştı. "Sanırım hepimiz eve gideriz."

Uzun, oval gölde ilerlerken sessizlik içinde oturduk. Genelde gölün *karşısına* yavaşça ilerlerdik. Normal bir hızla giderken tüm

8 Mohavk, başın her iki tarafının da tıraş edildiği, orta kısımdaki saçın ise daha uzun bırakıldığı bir saç modeli. -ç.n.

çevreyi bu kadar hızlı dolaşabilmemiz şaşırtıcıydı. Asher, evlerimizin önündeki derin suda motoru durdurduğunda yarım saat geçmişti. *Bizim* evlerimiz. Nadine'e *bizim* mutfağımızda dururken bağırarak söylemek istediğim şey buydu. İskeleden hâlâ onlarca metre uzaklıktaydık, yavaş yavaş ilerleyebilecek kadar yakınlaşmamıştık.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Asher'a.

Cevap vermedi. Yanındaki bir bölmeyi açtı ve karıştırmaya başladı.

"Beni burada öldürecek misin?"

Asher birbirine dolanmış gümüş rengi bir çapa ve ip çıkararak bana kafasını salladı. "Yapma." İpi bir eline dolayıp çekmeye başladı. Çapayı derin suya doğru fırlatıp, ipi gerilene kadar çekerken teknenin kıçına doğru kaydı. Ardından yerine geri çöktü. "Henüz dönmek istemiyorum."

"Burada oturacak mıyız?"

"Evet, sence bunu başarabilir miyiz?" Sesi sinirliydi, bundan ne çıkarmam gerektiğine emin olamamıştım. Genelde takılmamız alaycı ve eleştirel olurdu ama hiç kaba ya da sinirli hissettirmemişti. Ne yaptığımdan emin değildim. Olanların *hepsi* benim suçum değildi. Şakalarımız kısasa kısastı ve o da en az benim yaptığım kadar şaka yapmıştı.

Hiçbir şey demedim, ona kirpiklerimin altından baktım ve *her neyse* diye mırıldanarak omuzlarımı silktim. Kıyıya, suyun üzerinde birer yansıma gibi duran iki küçük, beyaz eve baktım. Arka-
larındaki Nadine'in evi, onlardan iki kat daha yüksekti. Sonunda yeni ev bulsak bile, bir daha asla *buraya* dönmeyeceğimiz kafama dank etti. Göğsüm sıkıştı, gözyaşlarımın geldiğini hissedebiliyordum. Bu çok fazlaydı. Çok fazla şey bitiyordu. Lise, arkadaşlıklar ve yaz tatilleri. Bu iki aptal, rüküş ev.

Gözyaşım ben durduramadan, sessiz bir veda gibi yanağımdan süzülerek aktı. Asher'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onu görmezden gelerek gözlerimi kıyıya odakladım.

"Buraya sonsuza dek geliriz diye düşünmüştüm." Asher'ın sesi benim hissettiğim kadar üzgün çıkıyordu.

"Sonsuza dek mi?"

Omuz silkti. "Neredeyse sonsuza dek, sanırım."

"Evet, ben de." Gerçekten de böyle düşünmüştüm. Kendime bunun son senem olacağını, üniversiteye gittiğimde aile tatilleri için fazla meşgul olacağımı, ailemle takılmak için fazla büyümüş olacağımı söylemiştim. Ama buraya geri geleceğimi içten içe biliyordum. Belki iki aylığına değil ama bir ya da iki haftalığına. Yaz derslerinden ya da çok şey isteyen bir işten kaçacaktım. Her sonbahar, yüzme antrenmanları başlamadan önce bir mola verecektim... Kendimi daha da üzgün hissediyordum. Bir gözyaşı daha akıp bacağıma düştü. Bu sefer gözyaşını sildim, bunu Asher'ın görmemiş olma ihtimali yoktu.

"Annem, Oakwood'daki takıma girdiğini söyledi."

Derin bir nefes aldım ve sesimi toparladım. "Evet." Gülümsemeden edemedim. "Birkaç ay önce öğrendim."

"İlk defa aynı takımda olacak olmamız garip, değil mi?"

Takım arkadaşı olacağımıza şaşırmamalıydım çünkü Oakwood'un ikinci ligde harika bir yüzme programı vardı. Üstelik ikimizin de ailesi burada okumuş, annelerimiz bu okulda yüzmüştü. Bu, uzun bir zamandır ikimizin de listesinin en üstündeydi. Ama şaşırmıştım çünkü Asher'ın hep birinci lige gideceğini düşünürdüm. "Annen dün sabaha kadar hiçbir şey söylememişti. Bilmiyordum," diye itiraf ettim.

Asher omuz silkti. "Belki de havuzda karşılaşmamızın komik olacağını düşünmüştür."

"İyi tarafından bakarsak, bana saldırmak istersen kolayca erişebileceksin," derken benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu.

“Aynen.”

“Eğer istersen gidebiliriz.” Asher ayağa kalktı ve bir elini çapanın ipine koydu.

“Belki biraz daha kalabiliriz.”

Asher gülümsedi. Bana en son ne zaman gülümsemişti, hatırlayamadım ama sonra öpücüğümüzün anısı bana bir dalga gibi çarptı. Ağzının beni öpmeden önceki kıvrımı, dudaklarının yumuşaklığı, gözlerindeki bakış... Şu anki gülümsemesi, o gece vadedtiği sözü vadetmiyordu. Küçüktü, önemsizdi ama karşılık verdim. “İstediğin kadar kalabiliriz,” dedi. Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

9. GÜN

Asher

Ailelerimiz ertesi günü hararetle ev arayarak geçirdi. Sabahları mutfak masasının etrafına toplanıp, bir çeşit savaş konseyi gibi yan yana büzüşerek oturup plan yapıyorlardı. Onları öğleden sonra, ev sergilerindeki bir boşlukta eve gelene kadar görmüyorduk.

“Nasıl gidiyor?” diye tedirgince sordum babama. Bir şişe birayla iskelemizde oturuyordu. Sanki yakında veda edecekmiş gibi göle hasretle bakışı, bana kendimi çok da iyimser hissettirmiyordu.

“Eh,” dedi bir yudum alıp. Şişeyi yanındaki beyaz plastik masaya koydu.

“Özür dilerim,” dedim, dilemem gerekiyormuş gibi hissederek. “Sid’le benim her yaz yaptığımız saçmalıkları biliyor olmalısınız. Bu sefer ne oldu, bilmiyorum. İşler, sadece...” Hâlâ göle bakıyordu. “Her şeyi mahvettiğimiz için özür dilerim.”

“Sid’le aranızdaki bu tuhaf düşmanlığı desteklemek istediğimden değil.” Babam bir yudum daha alıp şişesini geri koydu. “Ama bence olanlar tamamen bununla alakalı değildi.”

“Ama Nadine dedi ki...”

“Ne dediğini biliyorum ama bize ilk defa böyle bir şey söylüyor. Bence farklı bir problem var.” Arkamızda yükselen kocaman evi işaret etti. “Bu evi yaptıklarından beri işler burada gergin. Belki sonunda arka bahçesinde kiracılar olmasından bıkmıştır.”

“O zaman neden kiralık evlerin arkasına ev inşa edersin ki?”

Babam hiçbir şey demedi, sadece *aynen öyle* dermiş gibi bira-sıyla bana işaret etti ve kaşlarını kaldırdı.

Söyledikleri, hiçbir şeyi değiştirmede ama durumun tamamen Sidney ve benimle alakalı olmadığını düşünmek bana biraz daha iyi hissettirdi.

Babam yutkunarak dudaklarını yaladı. “Dinle, işlerin sen ve Sidney’le... Garip olduğunu biliyorum. Ama bunu halletmeniz gerek. Onunla aranı düzelt. Bir şeyleri kendiniz halletmeniz için size hep izin verdik çünkü ikiniz de iyi çocuklarsınız.” Babam boş şişesini parmaklıklara koydu. “Ama bu, herkesi etkilemeye başlıyor.”

Kafamı salladım.

“Mektup nasıl gidiyor?” Babamın sesi daha aydınlıktı, Sidney’le aramızdaki problem-den, aydınlık ve mutlu geleceğime hızlı bir geçiş yapmış, finansal planlama sihirbazı gibi konuyu değiştirmişti. Ya da belki de babam bir sihirbaz olduğuna göre, ben de çirak oluyordum. Benim sihirbaz olmam onu bir büyücü mü yapardı?

Sihirbazlar ve büyücüler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sanırım sadece mektuptan kaçınıyordum. Kulağa çok kaygı verici ve önemli geliyordu. *Önemliydi*. Sadece düşüncesinin bile neden karnımı düğümlediğini anlamak zor olsa da biraz kaygı vericiydi de. “Üzerinde çalışıyorum.”

“Şu âna kadar yazdıklarını okuyabilir miyim?”

Sevgili Bay Ockler...

İçimden bir ses, babamın şu âna kadarki ilerlememden etkilene-meyeceğini söylüyordu. “Belki haftaya bakabilirsin?”

Babam kafasını salladı ve tekrar göle baktı.

“Sence ev bulma şansımız var mı?”

Babam sandalyesinden kalkarak eve doğru döndü. “Hiçbir fikrim yok ama elimizden geleni yapacağız.” Mutfak kapısına doğru birkaç adım attı. Annem de orada duruyordu.

“Bugün birkaç ev daha bakacağız. Bize dönüş yapıp bilgi verecekleri yerler de var. Normalde uygun olmayabilecek evler bulmaya çalışarak, arayabileceğimiz tüm yerlileri aradık.” Elini omzuma koydu. “Ama durum çok iyi gözüküyor. Bilmen gereken bir şey daha var. Annenle ben, aramızda anlaştık. Bulduğumuz ilk evi Walterlar alacak. Beraber tatil yapma planı, onlar sayesinde başladı.”

Paniğe kapıldım. Sidney kalabilecekti ve ben gidecek miydim? *Bu* adil miydi? Sidney’in tek boynuzlu atın üzerine uzanıp saçlarını arkasına doğru savurduğu göl kenarındaki iskeleye baktım. Bu mesafeden huzurlu görünüyordu. Buradaki ilk yazımda tanıştığım kız olduğunu ve aslında rekabetçi bir psikopat olmadığını neredeyse hayal edebiliyordum. Güneş kremi ve su şişesi yanında, iskelenin üzerindeydi. Ona bakarken çok önemli bir şey düşündüm: *Eğer sona geldiysek, Sidney Walters’a son vedam ne olacaktı?*

Sidney

“Yeni evimizi görmek ister misin?” Annemi görmeden önce sesini duydum. Kanepede kıvrılmış, kitap okuyordum. Kapıyı çarpıp neredeyse bağırarak içeri girdi. “İçeride misin?” dedi, gölde geçirebileceğim koca bir günü yarım bıraktığım için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki saçlarımı kazıyormuşum da beni basmış gibi bakıyordu.

Kolsuz tişörtümün beyaz askılarının altındaki kırmızı göğsümü görebileceği şekilde dönerek, “Bu sabah hava çok güneşli,” dedim. “Kendimi aloe veraya buladım, yarın tekrar dışarıda olacağım diye umuyorum.”

Annem onaylayarak kafasını salladı.

Kitabımı koltuğa koydum ve babamın bizi beklediği arabaya doğru annemi takip ettim. Asher'ı mutfağında ailesiyle konuşurken görebiliyordum.

Onlar da mı ev bulmuştu? Tanımadığım ara sokaklara girene kadar en az on beş dakika boyunca gölü çevreleyen yolu takip ettik.

Cam gibi suya bakıp gölün çevresinde durduğumuz noktayı bulmaya çalışarak, "Neredeyiz?" diye sordum. Önümüzdeki evlerin ötesinde görebildiğim ağaç ve evler kafamı karıştırmıştı.

"Gölün karşı tarafında sayılırsınız," dedi babam.

"Girintili koydayız," diye ekledi annem onaylayarak. "Su burada hep daha sakin."

Annem, hep umut ışığını bulurdu.

Hiçbir şey demedim çünkü gölün diğer bölgeleri hakkında pek bir fikir sahibi değildim ve neden sormuştum, emin bile değildim. Gölde bildiğim tek şey *bizim* olduğumuz taraftı. Dibinin kumlu olduğu ve sığ suların mümkün gözüktüğünden daha uzağa açıldığı taraf. Ana yoldan, bir sürü çam ağacına giden toprak yola doğru döndük. Çimenli bir bahçeye çıkana kadar bir yol olduğunu tahmin etmiştim. Önümüzde gri bir ev vardı. Göl Evi A veya B'nin aksine, bu ahşap bir kulübeden çok gerçek bir eve benziyordu. Daha büyüktü, daha yeniydi. Arkasındaki "SATILIK" yazısının tam yanına park ettik.

"Evi satın mı alacağız?" diye sordum, kendime engel olamamıştım.

"Onları, satılana kadar kiralamaya ikna ettik," dedi babam. "Emlakçı, birilerini arada bir evi göstermeye getirebilir."

Annem araya girdi: "Ama bu bir tatil evi ve bir yıldan fazla süredir piyasada, o yüzden çok sık rahatsız edilmeme şansımız yüksek."

Babam kafasını salladı. "Umarım."

"Güzel." Başka ne demeliydim bilmiyordum. Seçtikleri herhangi bir evle bir problemim olmasını planlamıyordum. Sonuç olarak *bizim* evimizden atılıyor olmamız benim suçumdu.

Annemle babamı evin yan tarafına kadar takip ettim. Güzel, koyu renkli ahşap bir kapı, uzun bir odaya açılan küçük, kiremitli bir girişe açılıyordu. Sağımızda mutfak, solumuzda yuvarlak, ahşap bir masa ve beyaz sandalyeler vardı. Arkasındaki üç pencere de göle doğru bakıyordu.

Tezgâh ve üç parlak kırmızı tabureyle mutfak, eski mutfağımızın iki katı büyüklüğündeydi. İlerisinde tavan pencereleri olan bir oturma odası ve solunda da geniş, iki katlı bir iskeleye açılan camla kaplı bir oda vardı. Göl Evi A gibi bu ev de bir tepe üzerindeydi ama tepenin tam ucundaydı. Neredeyse suyun üzerinde, bir sıra ağacın yanında duruyorduk. İskelenin solunda küçük bir sahil alanı uzanıyor.

Evin öbür ucundaki koridorun bir tarafında banyolu bir yatak odası, diğer tarafında da geniş bir oda vardı. Onların ilerisinde bir çamaşır odası ve geniş bir banyo vardı. Koridorun sonunda iki oda daha vardı. Bu evdeki her şey beyaz, mavi, sarı ve gri tonlarındaydı. Göl Evi A'nın koyu ahşap kaplamaları ve mobilyalarına kıyasla, burası açık renkliydi. Güneşe bakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Bu çok saçma,” dedim, iskeledeki aileme katılırken. Güneş batıyordu ve gölün öbür tarafında, tepenin üst kısmındaki ağaçlar yanıyormuş gibi görünüyordu. Ev o kadar da şık değildi ama alışık olduğumdan yüz kat daha iyiydi. Burada, Nadine'in belli ki hiç dikkat etmediği bir detay vardı. Bu, birinin tüm sene yaşayabileceği bir ev gibiydi. Bir tatil evi için neredeyse fazla güzeldi. Yıpranmış mobilyalar ve uyumsuz lambaların rahatlatıcı ve az stresli bir yanı vardı. “Paramız buna yetiyor mu?”

Bunu söylediğime pişman oldum. Annemle babam paradan hiç söz etmezdi. Göldeki evimizin fiyatı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu ev, en az iki kat daha büyük ve on kat daha güzeldi.

Annem gözleri göle odaklı, yanımdaki parmaklıklara dayanarak, “Bir tür adaptasyon olur,” dedi. Sesi dikkatliydi. Belki de bu,

kesin bir iş değildi. Belki de ümitlenmemeliydim. Eski evimizin ne tarafta olduğunu kestirmeye çalışarak karşı kıyıya baktım ama bu uzaklıktan her şey yeşil ve mavinin bir karışımı gibi gözüküyordu.

Arkamızda bir kapı çarptı, evin içinde sesler duydum. Önce Sylvie'yi duydum.

“Onlar da bir ev buldu mu?” dedim anneme. Onlar iskeleye gelince sormam kabalık olurdu.

“Buldular,” dedi annem. Sesi rahatlamış gibiydi.

Asher'la ben, herkesin yazını tam olarak mahvetmiş sayılmayız diye sevinerek gülümsedim. Belki de yol açtığımız her şey düzeltilebilirdi.

Sylvie, arkasında Greg ve Asher'la beraber iskeleye çıkarken, “Nerede?” diye sordum.

Annem saçını yüzünden çekti ve babama baktı. Babam, yan yana olmaları gerekiyormuş gibi anneme doğru bir adım atmıştı. Bana cevap vermesi için neden yan yana olmaları gerekiyordu?

Asher, camlı odanın kapısını iterek çıktı. Hafifçe sırtıyordu. Çantamı bulup içine solucan dolduracakmış gibi bir hâli vardı. Ama kapının tam dışında durdu ve başının ucuyla bana selam verdi. “Selam, oda arkadaşım.”

Kalbim yerinden fırladı, ayaklarıma düştü ve iskelede yuvarlanıp gölü boyladı. “Pardon?” Asher'la konuşuyordum ama Asher'a kaşlarını çatan anneme bakıyordum.

Annem, “Tam o konuya geliyorduk,” dedi. Daha önce Asher'a bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim.

Asher güzelce azar işitmiş görünüyordu. Ellerini ceplerine soktu. “Özür dilerim, Bayan Walters.” *Bayan Walters?* Nasıl da yalakaydı.

“Gerçekten mi?” Ağzımdan çıkabilen tek şey buydu. Tam bir cümle bile kuramıyordum. Kelime hafızamı yitirmiş gibiydim.

“Gerçekten bir oda paylaşmayacaksınız tabii ki.” Sanki saçmalıyormuşum gibi bana kafasını salladı. “En iyi şansımız bu. Bu kadar kısa sürede başka hiçbir yer bulamayız ve burayı birlikte ödeyebiliriz.”

Göle baktım ve bunu sindirmeye çalıştım. Asher Marin’le aynı evde yedi hafta. Birlikte sadece akşam yemekleri yemeyecektik. Kahvaltılar ve öğle yemekleri de olacaktı. Paylaşılan bir televizyon, iskele ve bahçe... Belki paylaşılan bir banyo. *Her şeye* erişimi vardı. Kıyafet çekmecelerim için asma kilit almam gerekcekti. Belki özel çamaşırlarım için endüstriyel bir kilit.

“Odam yasak bölge,” dedim, Asher’ı bir bakışla kıştırarak.

Babam, beklediğimden daha agresif bir şekilde, “Tabii ki,” dedi. Sanırım o ve ben, Asher’ın odamda ne yapabileceği konusunda farklı endişelere sahiptik. Annemin arkasında, Sylvie bize katılarak başını sallıyordu.

Asher iskelenin bahçeye en yakın ucuna gelmişti. Ona kaçamak bir bakış attım. O zaten bana bakıyordu, yüzü duygusuzdu. “Tabii ki.” Ellerini ceplerine soktu ve bana kaşlarını kaldırdı. “Aynısı senin için de geçerli.”

Ona bir bakış attım ve gözlerim annemle babama kaydı. Onların önünde sorunlarımızdan hiç bu kadar çok bahsetmemiştik. “Tabii ki.”

Annem ciyakladı ve Sylvie mutlu bir şekilde zıpladı. Babam ve Greg herkesin tatilinin sonunu getirebilecek bir felakete çözüm buldukları için kendileriyle gurur duyup, onaylayarak kafa salladılar.

Asher yanımdan geçerken, “Burası yakında çılgın bir üniversite partisi gibi olacak,” diye mırıldandı. “Haydi, gidip odalarımızı seçelim.” Bunu o kadar sakın söyledi ki ardından gelecek alaycı yorumu bekledim ama hiçbir şey gelmedi.

Gün batımında bile ışıltılı olan eve doğru onu takip ettim. Asher sonunda tekrar konuştuğunda uzun, beyaz koridoru

yarılamıştık. "Hangi odada kalacağım benim için fark etmez, o yüzden sen seç." Koridorun sonundaki iki odanın önünde durdu, biri solda biri sağdaydı.

"Aynı banyoyu mu kullanacağız? Burası nasıl bir cehennem!"

"Yaz tatilinde eve dönmemize gerek olmayan türden." Benim solumdaki yatak odasının kapısına doğru kafasını salladı. "Bebek gibi davranma."

Somurtmamak için dudaklarımın bükülmesine engel olmaya çalıştım ve delice görüldüğünden emin olduğum bir şekilde gülümsedim.

"Banyonun kapısını içeriden kilitleyebilirsin," dedi. "Odana sızmayı planladığımdan değil tabii."

İlk odaya girerken hafifçe homurdandım. Sarı ve beyaz çizgili nevresimleri ve dantel kaplamalı küçük lambaları olan mavimsi gri, soluk renkli bir odaydı. Duvarda kocaman bir nergis resmi ve parlak, beyaz kabuklarla şekillendirilmiş bir ayna vardı. Yatağın ucunda hasır kapaklı, uzun, tahta bir kutu vardı. Yatağa dağınık bir şekilde koyulmuş koyu mavi yastıklardan birinin üzerinde elimi gezdirdim. "Ben burayı alırım."

Asher, banyonun açık kapısına doğru bakarak, "Diğerine bakmak istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Neden, oraya bir şey mi yaptın?"

"Belki de buraya bir şey yapmışımdır." Kaşları çatıldı ve ellerini ceplerine soktu. "Bu odayı daha önce hiç görmedin." Gülümsedi. "Neyin yanlış olduğunu bilemezsin bile." Odayı inceledi. "Anlaman günlerini alabilir. Belki de haftalarını."

Ona kafamı salladım. "Sorun değil. Burayı beğendim." Yatağa oturdum ve biraz zıpladım. "Bu pencere göle bakıyor."

Asher ellerini yine ceplerine soktu. Bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu ama arkasını döndü ve kapıyı ardından kapatarak banyo kapımdan içeri girdi.

Yatağa yattım ve yatağın üzerindeki vantilatörün yavaş bir şekilde dönmesini izledim. Bu oda o kadar temiz ve taze kokuyordu ki şüphe uyandırıcıydı. Derin bir nefes aldım ve alışık olduğum o pis göl kokusunu almaya çalıştım ama koklayabildiğim tek şey parlak, beyaz komodinin üzerindeki keten mumun, Asher'in kokusuyla karışan kalıcı kokusuydu. Banyo kapısına doğru yürüdüm ve kilidini sertçe çevirdim. Kapıma barikat kurmam gerekse bile Asher'in bu odaya girdiği son sefer olacaktı.

10.
GÜN

Sidney

Yatağımın üzerinde duran kâğıt parçasını gördüğümdeki ilk düşüncem, *Asher odamı işgal etmeden bu evde yirmi dört saat bile geçiremeyeceğiz*, oldu. İkinci düşüncem, *ne yaptığını anlamak için tüm odayı aramam gerek*, oldu. Şifonyerimin üzerindeki her şey normal görünüyordu. Asher'ın odamı karıştırdığını anlayabilmemin tek yolu, şifonyerimin üzerindeki özenle düzenlediğim tüm şeyleri dağıtması olurdu. Eşyaları dağınık bırakmakta mide bulandırıcı bir zevk buluyordu. Banyo eşyalarımı düşündüm, onları da kontrol etmem gerekecekti. Ama önce kâğıda bakmalıydım.

Kartpostal boyutunda, üzerinde koyu mavi harflerle "Five Pines" yazan beyaz bir kâğıt parçasıydı. Nadine'in evlerindeki her odaya koyduğu not defterlerinin birinin sayfasıydı. Evden çıktığımızda hepsini toplayıp çantama atmıştım. Onları yeni evimizin mutfak çekmecesine koymak, kinci kalbimi mutlu etmişti. *Hah. Bu da sana kapak olsun, Nadine. Yazı malzemelerini çaldım.*

Kâğıdı yataktan aldım ve mavi kalemle yazılmış sözcükleri okudum.

Benimle gece yarısı iskelede buluş.

Asher. İmzayı aklımdan ekledim çünkü ismi orada yazılı değildi fakat bu notu bırakmış olabilecek insanların listesi kısıtlıydı.

Şifreli notlar Sylvie ya da Greg'in stili değildi ve eğer annemle babam benimle konuşmak istiyor olsalardı direkt konuşurlardı. Gece yarısı buluşmalarına ve gizemli notlara gerek olmazdı. Ayrıca şüpheli isimler listesi olsaydı bile, Asher'dan fidye tarzı notlar almıştım, el yazısını tanıyabilecek kadar. Akşam yemeği ve buradaki ilk kamp ateşimiz arasında ne zaman buraya sızacak zaman bulmuştu acaba, merak ettim. Ama düşündüğüm kadar hızlı bir şekilde, artık aynı evde yaşadığımızı ve sadece bir oda uzaklıkta olduğunu kendime hatırlattım. Banyonun kapısını kilitlemiştim ama odama koridordan girecek kadar cesaretli olmasını hiç beklememişim. Bu artık çok farklı bir durumdu. Birbirimize korkutucu derecede erişimimizin olduğu türden bir durum. Sanırım duşu paylaştığımız için daha fazla Kool-Aid banyosu yapmama çağıma şükretmeliydim. *Kendime not: Banyoya ilk giren asla sen olma.*

23.30'a kadar odamın geri kalanına da yerleşmişim. Kara bana mesaj attı ve planlarımızı son dakika bir taşınmayla ektiğim için beni önümüzdeki hafta sonu bir partiye daha gitmeye ikna etti. Hemen yatmalıydım. Asher'ın gizemli buluşmasından kaçınmalı ve uyumalıydım. İki ailenin eşyalarını toparlayıp yerleştirmekle geçen bir günden sonra çok yorulmuştum.

Gitme. Bunun kesinlikle iyi olamayacağı hakkında beni uyaran, yanıp sönen bir ampul gibi beynimde titredi: *Gitme, gitme, gitme.*

Ama gece 11.59'da yatağımda yatmak yerine, ayakkabılarımı ayağıma geçiriyor ve iskeleye inen tahta merdivenlerden iniyordum. Kaldırımın yanında bir ışık direği vardı ama henüz düşmesinin nerede olduğunu bulamamıştık, iskelemizi çevreleyen küçük ışık hüzmelerinin ardı kapkaranlıktı. İskeleye giden tahta merdivenlerde ayak başparmağımı çarptım ve kendimi düşmekten zar zor kurtardım. Belki de *bu*, merdivenlerden düşmem ve

ayaklarına yuvarlanmam, Asher'in gizli planıydı. Büyük ihtimalle baygın bir şekilde.

Ona tekme atmak üzere olana kadar onu iskelede görmedim. Karanlık gölgenin, onun vücudu olduğunu fark ettiğimde hafifçe ciyakladım. Kenarda oturuyor, ayakları suya değiyordu.

O, gölü ilk defa gören küçük bir çocuk gibi ayaklarını suda gezdirirken, yanında tuhaf bir şekilde dikilerek, "Beni korkuttun," diye mırıldandım. Ayağa kalkmadı, ayakkabılarımı çıkardım ve tahtaları eskimiş iskeleye dikkatle oturarak yanına çömel-dim.

"Beni aradın?" dedim sessizce. Sesim, gecenin karanlık sessizliğinde fazla gürültülü hissettiriyordu.

"Aslında sana yazdım."

Ellerimi önüme uzattım. "Ve işte buradayım."

İkimiz de ayaklarımızın suya battığı yere odaklanıp suyla oynarken uzun bir sessizlik oldu. Gözlerim sonunda karanlığa alışmıştı. Berbat bir şey itiraf etmek üzereymiş gibi uzun bir nefes alan Asher'a kaçamak bir bakış attım. Birbirimize tüm yaptıklarımızdan sonra onu bu kadar gerdiğine göre ciddi den berbat bir şey olmalıydı.

"Ateşkes istiyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Onu doğru mu duymuştum? Merdivenlerden yuvarlanmıştım ve bu Asher'ın gerçek Asher olmadığı başka bir evrende uyanmıştım sanırım. Belki de ölmüştüm. Ya da bu bir rüyaydı.

"Bir barış antlaşması," diye açıkladı.

"Ateşkesin ne olduğunu biliyorum. Aptal değilim."

"Sana asla aptal demem." Asher'ın sesi sınırı bozulmuş gibiydi. Belki de benim kadar yorgundu.

"Neden?"

"Çünkü şeytani zekâmızla daha iyi şeyler yapıyor olabiliriz, Sid."

Asher bana asla *Sid* demezdi. Eğer sarhoş olduğu geceyi saymazsak. Beni öptüğü geceyi... Bu, beni rahatsız eden ve hasta gibi hissettiren sıcak, pofuduk bir top gibi karnıma çarptı. “Ne teklif ediyorsun?”

“Tanıdık bir düşmana karşı güçlerimizi birleştirmemizi teklif ediyorum.”

Etrafımızdaki diğer insanlar ailelerimizdi ve eğer ilgimizi onlara yönlendirirsek işlerin iyi gideceğini hiç sanmıyordum. “Anne-min şampuanını sabote edemem, üniversite ücretini ödemek için hâlâ ailemin yardımına ihtiyacım var. Ve *benim* şampuanım,” dedim. “O şey pahalı.” Parmaklarımla bir tutam saçımı tuttum. Dudaklarımın tam arkasında bekleyen gergin gevelemeden kendimi alıkoyarak, “Bu saç kontrol altında tutabilmek için sülfatsız şampuan, özel bir saç kremi ve fazla yumuşak havlulardan almam gerekiyor,” dedim sakın bir şekilde.

“Nadine,” diye mırıldandı Asher. Doğru duyduğumdan emin olamayarak ona döndüm. “Birbirimize yaptığımız her şey üzerine bir barış antlaşması imzalayalım. Ve Nadine’in, yaz tatilini biz oradayken olduğundan daha kötü geçirmesine odaklanalım.”

“Bu...” Bunu azıcık düşündüm. Sindirebilmek için kendime izin verdim. Olgunca değildi, Çok çocukçaydı. “Aşırı kinci,” dedim azarlayarak. Yüzü biraz düştü. Gözlerimi önce suya, ardından tekrar ona çevirdim. “Hoşuma gitti.”

Gülümsedi, ben de gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. “O zaman buna var mısın?” Sesi umutlu ama şaşkıncı.

“Varım.”

Asher

“Detayları konuşmalı mıyız?” diye sordu Sidney. “Bu, kalıcı bir ateşkes mi? Yoksa belirli saatler için mi geçerli? Ya da sadece beraber bir görevde olduğumuzda mı?”

Görev kelimesine kahkaha attım. Görünüşe bakılırsa hayali, tek kişilik bir ordusu olduğunu düşünen tek kişi ben değildim.

“Ve tüm yazdan mı bahsediyoruz yoksa sadece Nadine tamamıyla cezasını çekene kadar mı?” Sidney’in henüz nefes aldığından emin değildim. Ya da göz kırptığından. “Ve onunla ilgili hedefimiz ne ki? Sence biz...”

İşte başlıyoruz. “Sidney?”

“Asher?”

Adımı söylerken sesinde her zamanki gibi bir küçümseme vardı ama her zamanki mesafemizin aksine sesi bu sefer yanı başımdan geliyordu, o yüzden biraz daha canımı acıtmıştı.

“Ben bunu önereli on saniye oldu. Henüz detaylı bir stratejiye ihtiyacımız yok. Kontrol manyağı beynini iki saniyeliğine sakinleştirebilir misin?”

Gözlerini kısıtı ama bana sinirlenmiş gibi görünmek için normalden fazla çaballıyor gibi duruyordu. Belki de hepsi kafamdaydı. “Artık aynı tarafta olduğumuza göre detaylara olan ilgimi takdir edeceksin.”

Çapraz yaptığım parmaklarımı havaya kaldırıncı gözlerini devirdi. “Bunu umuyorum. Aksi takdirde, sunabileceğin başka neyin var?”

“Her neyse,” diye mırıldandı. “Pişman ola...”

Son kelimesinde kekeleyince güldüm. “Hadi,” diye ona meydan okudum. “Cümleleri bitir.”

“Olacaksın.”

“Bunu söylediğin için pişman mısın?”

Omuz silkti. “Şimdiden ne diyeceğimi unuttuğum için öyleyim. Aynı tarafta olmaya biraz alışmam gerekebilir.” Gerçekten kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı. “Normalde tüm...” İhtiyacı olan kelimeyi çevresinde arıyormuş gibi etrafına baktı. “Plan yaparak harcadığım fazladan zamanımla ne yapmam gerekiyor?”

İşkence yaparak, diye düzeltecektim neredeyse. “Bilmiyorum, sanırım beraber plan yaparız. Normal bir tatil geçiririz. Eskiden yaptığımız gibi.” Gözlerim karanlığa tamamen alışmıştı, yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için, “Bunları beraber yapmamız gerektiğini söylemiyorum,” diye ekledim. “Yani planı beraber yaparız, evet. Ama diğer şeyler...”

Cümlemi bitirmeme izin vermedi. “Plan.”

II. GÜN

Sidney

Ben kaba biri değilimdir. Gerçekten değilimdir. Ve partilerde bir araya gelen yabancıların oluşturduğu koca grupları sevmiyorum diye asosyal olduğum da söylenemez. Dolayısıyla kendimi yataktan kalkmaya zorlamak, bu kadar zor olmamalıydı. Onunla mutfak masamızda oturmanın düşüncesi, neden gerçekten mutlu olabileceğim tek yer yatağımış gibi hissettiriyordu bana? Normal bir insan, biriyle tartışmıyor olmanın, hayatını çok daha fazla kolaylaştıracağını düşünürdü.

Ama biri uzun süredir düşmanın olduğunda, kafandaki o sesi değiştirmek çok da kolay değildi. Diken üstünde olman gerektiğini söyleyen o ses... Tuzaklara dikkat et, intikam için hazır ol. O, seni kendi tuzaklarından birinde yakalamadan önce sen kendi tuzaklarını kur. Ona. Güvenme. Ya bu ateşkes, dünyanın en uzun eşek şakasıysa? Asher ateşkesi önerdiğinde samimi görünüyordu, üstelik Nadine'in hayatını berbat etmek *istiyordum* ama o ses, kafamın içinde hâlâ bağıırıyordu. Ona güvenip gardımı indirmem için doğru zaman olmadığını söylüyordu.

Saate baktım, 06.02'ydi. Asher'ın her sabahki standart seslerini dinlemiştim bile. Kapısının açılış ve kapanışı, banyo musluğunun

açılması. Dişlerini duşa girmeden *önce* mi fırçalıyordu? Ucube. Kısa bir duş aldı, güzelce yıkanmış olsaydı daha uzun sürmesi gerekirdi. Ve kapı sesi tekrar duyuldu. Hepsini dinlemek, biraz onunla banyoda olmak gibi hissettirdi. Odam bile şu an onun duş jeli gibi kokuyordu. *Sanki tüm bu durum daha rahatsız edici olabilirmiş gibi.*

Zamanım daralıyordu. Eğer daha fazla oyalanırsam, vakrinde gelmeyecek olmama rağmen *onu* erken uyandırdığım için bana kızacaktı. Ya da kızmayacaktı. Ateşkesimiz her zaman barışçıl olmamızı mı gerektiriyordu? Artık arkadaş canlısı mı olacaktık? Yoksa sadece eşek şakalarına mı bir son veriyorduk? Keşke bu şeyin işleyişi hakkında daha fazla detay belirleseydik. Asher'a iyi davranamayacağımdan değildi. Ben bir canavar değildim, bence herhangi birine iyi davranabilirdim. Sadece *ne bekleyeceğimi* bilmek istiyordum.

Sonunda, saat 06.32'de mutfığa girdiğimde Asher kahvaltı barındaki kırmızı taburelerden birinde oturuyor, küçük bir cam kavanozdaki yulafı kaşıklıyordu. Anneannemin, yaptığı çilek reçellerini doldurduğu türden kavanozlardan. Gözlerime baktı ve yanındaki sandalyenin önünde duran bardağa doğru kafasını salladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülümsemek istemiştim ama sanki yüzüm Asher'a bakarken bunu yapmayı unutmuş gibiydi. Eminim daha çok kabız falanmışım gibi yüzümü buruşturuyordum. Demeye çalıştığım şey, harika olmadığıydı. Tekrar denemek daha da tuhaf olurdu, o yüzden denemedim.

Boş ver, Sidney. Ona sadece normal bir insan gibi davran. Geçen yaz yoğurt kaplarını ekşi kremayla doldurmuş ve bir keresinde mayonu dondurmuştu ama şu an sana kahve yapan, normal bir insan.

Meyve ve ekşi krema *olmadığını* umduğum yoğurdu aramak için buzluğa gittim ve üst rafın, Asher'ın kullandığı gibi küçük, şirin kavanozlarla dolu olduğunu gördüm. Kavanozların hepsi yulafıla doldurulmuştu. Bazılarında çilek, diğerlerinde altın sarısı ve

kahverengi bir malzemeyle karışık fındık vardı. Muhtemelen bal ve akçağaç şurubuydu. “Bunları senin için annen mi yapıyor?” diyerek, küçük kavanozlardan birini alıp daha yakından inceledim.

“Ben on iki yaşında mıyım?” Kafasını salladı ve bu, bana onun babasını hatırlattı. Sanki kendini azarlıyormuş gibiydi. “Affeder-sin. Hayır, onları ben yapıyorum. Çekinme,” dedi ve çenesini elimdeki küçük cam kavanoza doğru salladı. *Belli ki alışmakta zorlanan tek kişi ben değildim.*

Kavanozu geri koydum, ardından tereddüde düşerek tekrar aldım. *Sadece yulaftı.*

Bu mutfakta, eski mutfağımızdakilerden dört kat fazla çekmece vardı. Çatal bıçakları bulmaya çalışırken üç başarısız denemeden sonra Asher, arkasındaki çekmeceyi kaşığıyla işaret etti. Çekmeceyi açtım ve *kahvaltı benim için ne zaman bu kadar stresli bir zaman dilimi hâline geldi?* diye düşünerek bir kaşık aldım. Tekrar gülümsemeyi denedim ve bu sefer ağzımı ortalama bir başarıyla hareket ettirebildim. Dişlerimi gösterecek kadar gülümsememiştım ama performansında belirgin bir gelişme vardı.

Yan yana veya karşı karşıya oturmadığımıza şükrederek kahve bardağımın başına oturdum. Tam bir sessizliğin içinde yiyorduk. Garipliğimize, kaşıklarımızın tabaklarımıza sürtüşü, bardaklarımızı yumuşakça masaya koyuşumuz ve taburelerimizin hareket ederken ciyaklayışı eşlik ediyordu.

Tekneye yürüyüşümüz, kahvaltımız kadar sessizdi. Tekneye geldiğimizde sırf sessizliği kırmak için çığlık atmak istiyordum. Bu, onun gerçekten benimle uğraşmadan benimle uğraşma yolu muydu? Çatlayıp bir şey demeden ne kadar devam edebileceğime mi bakıyordu? Hayır, kesinlikle olamazdı. Sonuçta ateşkes *onun* fikriydi. Ama kahvaltıdaki sessizliğini, ben konuşmadan onun da konuşmadığını düşündüm. Ama biz hep sessizdik. Bir değişim mi istiyordum yoksa bunu bekliyor muydum, emin değildim.

Asher tekneye bindi ve bana elini uzattı. Sanki asitle kaplıymış gibi eline baktım ve gözlerimi ona çevirdim. Gülümsemesini tutuyordu ve sonunda elini tuttuğumda kendini dizginlemeyi bırakıp gülmeye başladı. Ben, teknenin başındaki yerime otururken, o gülmekten titreyerek küçük motorun önüne oturdu. Yüzü, kahkahasını tutmaya çalışmaktan kıpkırmızı olmuştu.

Onun sorunu neydi? Görünüşe göre, bu ateşkes *ikimizi de* biraz delirtiyordu.

Bana, “Yarın gece, Five Pines’a keşfe gideceğiz,” dediğinde kendini zar zor toparlamıştı. Yüzmemizi bitirdik, sessizce eve geri yürüdük ve günün geri kalanında birbirimizden kaçındık.

12. GÜN

Asher

Bir ateşkesin, Sidney ve benim normal insanlar gibi davranmamızı sağlayacağını düşünürdünüz. Oturup normal şeylerden bahsedebilen türden, eski ev sahiplerine nasıl eşek şakası yapacakları gibi. Öyleyse, yanlış düşünürdünüz. Ateşkesimize başlayalı daha kırk sekiz saat olmadan, normal insanlar gibi davranmayı *bilmediğimiz* belli oldu. Sinir bozmayı ve birbirimizden kaçınmayı biliyorduk. Ve tam bir sessizlikte arabada gitmeyi. O yüzden, Nadine planımızdaki ilk gecemiz doğaçlama olacaktı.

Five Pines evlerinden ayrılalı birkaç gün olmuştu ama şimdiden buraya ait değilmişiz gibi hissediyorduk. Göl Evi A ve B karanlıktı; ışıklar kapalı, perdeler örtülüydü. İki evde de hiç araba yoktu. Hava bile farklı kokuyordu. Genelde Nadine'in evinin yanındaki kulübeden gelen, babalarımızın yakalayıp temizledikleri yumuşak balık kokusu eksik gibiydi. Sidney o kokuyu silah olarak kullandığından beri özlediğimi söyleyemezdim.

"Ürkütücü," dedi Sidney arkamdan. Gözleri, küçük bir çalılığın yanından bize bakan, uzun, mavi, kafasına kırmızı bir şapka geçirilmiş cücedeydi. Nadine'in heykel koleksiyonunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm hep. Yemin ederim ki gözleri sizi takip

ediyordu, sanki küçük, ürkütücü, beton Mona Lisalar gibi. Ve sadece bahçe cüceleri yoktu. Kurbağalar, ejderhalar ve kırmızı bir brontozor heykeli bile vardı. Bir *brontozor*. Buraya ilk geldiğimde birkaç tane heykel vardı, eskiden burada sıra hâlinde duran küçük kabinlerin etrafına yerleştirilmişlerdi ama geçen yaz ev yapıldığından beri katlanarak artıyor gibiydiler.

Sidney yapmacık bir iğrentiyle kafasını sallayınca gülmek istedim ama kendimi tuttum. Nadine'in evinin arkasında, garaj yolunu takip eden ve mülkünü diğer evlerden ayıran ağaç sırasındaydık. Sidney'e hayran kalmanın vakti ya da yeri değildi, ateşkes olsun ya da olmasın. Yolun aşağısına gittiğimizde saatlerdir kapalı olan The Little Store'un oraya park ettik, ardından Five Pines'a yarım kilometre kadar yürüdük.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Sidney.

"Eğileceğiz."

"Peki..." Sesi alaycıydı. "Ve bu tam olarak ne gerektiriyor? Birlirsin ya, profesyonel olarak gözcülük yapmayanlarımız için."

"Sanki sen bu işi vasıflandırabilirmişsin gibi," diye onu küçümsedim. "Sidney'e selamlar olsun, gözcülerin kraliçesi," diye mırıldandım. Neden benimle sadece normal bir insan gibi konuşmıyordu?

"Her neyse." Benden önce bir adım atınca onu kolundan tuttum ama o, benden sertçe kurtuldu.

"Sidney." Gölgesi, ağaçların korumasından garaj yoluna doğru ilerleyince fısıldayarak seslendim. Evin yanında eğildi ve kırmızı saman örtüsünün içinden gri bir fil heykeli çıkardı. Filin şişkin karnında sarı girdaplar vardı ve kafasından gövdesine doğru, küçük bir üçgen oluşturacak şekilde yakut kırmızısı taşlar diziliydi. Bu, Nadine'in koleksiyonundaki en normal *şeylerden* biriydi, peygamberdevesine benzeyen bir heykelin yanına iliştirilmişti. Sidney onu kucağına alıp salladı. Kazanmış gibi gülümserken kafasının

üzerinde bir ışık yandı ve onu parlak, beyaz ışığa boğdu. Hareket sensörlü ışıklar... Keşfediyor olmamız gereken şeylerden biri *buydu*.

Kahretsin.

Sidney

Ben çocukken saklanmanın T-Rex metoduna fazlasıyla inanırdım. Bilirsiniz ya, o tüm *hareket etmezsen seni göremezler* yaklaşımı. Annem, dört yaşındaki beni bir şey yaparken yakalayıp, sabit durabilirsem görünmez olacağıma inanarak olduğum yerde donduğum hakkındaki anılarını anlatmayı çok severdi. Annem ve babam bunun o kadar komik olduğunu düşünmüşler ki bana ayak uydurmuşlar. Bunun aslında en kötü saklanma metodu olduğunu tamamen kavradığımda sekiz yaşındaydım. Ama on sene sonra ışık açıldığında hâlâ ilk refleksim *buydu*. Işık hüzmeleri yere inerken elimdeki taş heykeller kadar sabittim.

Asher ismimi o kadar yüksek fısıldadı ki normal konuşsa daha iyi olurdu. “Çekil.” Ardından daha yüksek sesle, “Sidney, çekil,” dedi. “*Koş.*”

Bu kelime beni uyandırdı ve sanki biri tetiği çekmiş gibi bahçede depar atmaya başladım. Asher benden sonra koşmaya başladı. Arkamda kalan çimenlerde koşarken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Göl Evi B’nin yanındaki kaldırıma çıkarken ilk defa ikimiz de aynı taraftaydık. Fili kolumun altına bir futbol topu gibi sıkıştırmıştım. Merdivenlerden çıkıp aşağı, suya doğru inene kadar Asher’in aklında muhtemelen bu olmadığını fark etmedim. Arabaya *doğru* koşmalıydım, tam aksine değil.

Yoğun çalılık sırasının arkasında merdivenlerin alçaldığı yere vardığımda, neredeyse kendimi onların arasına atarcasına durdum. Asher birkaç adım arkamdaydı, çalılıkların arkasında yüzüstü yatıyorduk: Asher, ben ve adını *Edith* koyduğum, yanımdaki

fil. Eğer tüfeklerimiz olsaydı, 2. Dünya Savaşı filmlerinden çıkmış gibi gözükürdük. Yani, fil hariç.

Asher, Edith'in üzerine bir kolumu koyduğum yere baktı. "Sen ne yapıyordun?" Yüzü benimkine o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum.

Yapmacık bir iğrentiyle yüzümü buruşturdum. "Bir daha birlikte mahsur kalma potansiyelimiz olduğunda dişlerini fırçala."

"Eğer sen planı duymak için bekleyebilseydin..." Gözlerini devirdi. "Mahsur kalmış olmazdık."

"Sen lider olduğun için mi?"

"Ne yapacağını sen sordun!"

Haklıydı ama ona o tatmini yaşatamazdım. Bahçenin karşısında bir kapı çarpınca ikimiz de donakaldık. Çalının aralıklarından baktım, evin önünde bir silüet olduğunu görebiliyordum.

"Gitmemiz gerek," diye mırıldandı Asher.

Bir zahmet. Yavaşça, çalıların altından çıkmamak için eğilerek ayağa kalktım.

"Bu taraftan," dedi Asher, kafasıyla suyu işaret ederek.

"Yüzmek mi istiyorsun?" *Olmaz* anlamında kafamı salladım. "İnsanlar bu şekilde ölüyor, Asher. Karanlıktayken bir gölde yüremezsin, delirdin mi? En azından bir kano ya da kayık alıp oraya öyle gitmeliyiz."

Delirmişim gibi bana bakarak kafasını salladı. Belki de delirmiştim. Şu anda kendimi Bonnie ve Clyde gibi hissediyordum, sanki bir uçurumun kenarında duruyor ve polisler tarafından sıkıştırılıyormuşuz gibi. *Sanırım olan şey buydu.* Ama polisler, Nadine; sirenler ise bahçede tasmaıyla gezen neşeli, küçük köpegiydi. Uçurumun aşağısı, çok sevdiğim bu göldü ve şu an o kadar gaza gelmişim ki kıyının kırk beş santim derinliğindeki suyunda boynumu kıracağımdan emin olmasaydım sırf aksiyon olsun diye kenarından balıklama atardım.

“Yüzmeyeceğiz. Ve kayık falan çalmayacağız.” *Benimle dalga mı geçiyorsun*, dermiş gibi mırıldandı. “Birkaç ev aşağı yürüyeceğiz.” Bunu yavaşça söylemişti, eğer hızlı konuşursa hiçbir şey anlamamışım gibi. “Ardından yola doğru geri daire çizeceğiz.”

“Ha.” Bu çok daha iyi bir fikirdi. Çok daha kolay ve güvenli bir fikir. Fakat böyle düşündüğümü bilmesine gerek yoktu.

“Beni takip et.”

“Önümden git de ben kolayca yakalanayım diye mi?”

“Yakalanmak mı? Kim tarafından tam olarak?” Delirmiş gibi bakıyordu. “Bu gece hapse girmeyeceğiz, Sidney. Yani eğer tekrar asilik yapmaya karar vermezsen.”

“Tamam. Hadi gidelim. Yolu göster, ey bilge.”

Asher ayaklarıma doğru baktı. “Onu burada bırakamayız.” Hâlâ çimenlerde yatan bodur, küçük heykele bakıyordu.

“Onu çalamam.”

“Yani büyük kaçışın için bir tekne çalmakta sorun yok ama dandik bahçe heykelleri mi kırmızı çizgin oluyor?” Gözlerini devirdi. “Sadece on saniyeliğine benimle tartışmayı kesebilir misin?”

Dudaklarımı sessizce oynatmaya başladım. *Bir...iki...üç...*

“Onu çalmayacağız. Onu eski yerine geri koyabileceğimiz zaman geri getireceğiz.” Elini eve doğru salladı. “O çalının arkasında pek görünmüyordu zaten, kaybolduğunun fark edileceğini bile sanmam.”

Eğildim ve Edith’i kolumun altında tekrar sağlama aldım. “Tamam. Hadi gidelim.”

Asher

Gölün oradaki herkesin kendi mülklerini diğerlerinden ayıran ağaçları vardı. Mahremiyet için harika, aralarından yürümek için berbatlardı. Nadine’in evinin birkaç ev aşağısındaki bir sıra ağaç ve olgunlaşmamış bitkilerin arasından geçip yola geri dönerken bacaklarım parçalanıyordu.

Belki de sonunda sabrımı taşıran şey, dizime ince bir çizik atan dal oldu. “Ben başka biriymişim gibi davran.” Arkamdaki Sidney’in fısıltıyla küfrettiğini duyabiliyordum ama ona bakmadım, muhtemelen dallar yüzünden onun da bir yerleri çiziliyordu. Gece boyunca yüzünden silinmeyen somurtmadan sıkılmışım.

“Pardon?” dedi. Sesi, sırtıma bir ok gibi doğrultulmuştu.

“Seni, insanlarla normal bir insan gibi konuşurken gördüm. Kara’ya, Caleb’a, alışverişini kasadan geçiren rastgele birine iyi davrandığını gördüm.” Sesim seviyeliydi. “Bu senin içinde, derinlerde bir yerlerde var. O yüzden eve döndüğümüzde farklı biri olduğumu düşün...” Bir dalı elimle kaldırıp altından geçtim ve Sidney’in benden önce geçmesine izin verdim. Altından geçerken bana şüpheyle, yan yan baktı. Sanki ona lanet olası bir ağaç dalıyla vururmuşum gibi. Yüzündeki ifadeyi görünce bunu gerçekten yapmak istedim. “Eğer bu ateşkesin işlemesi için ihtiyacın olan buysa.”

“Sen öyle mi yapıyorsun?”

“Yapmama gerek yok.”

“Bu ne demek?”

“Sidney... Sadece yürümeye devam et.” Birkaç adım önüme geçmesine izin verdim. Bu altı metrelik ağaç dizisinde kaybolacağımızdan değil tabii. “Ve bunu düşünmeyi bırak.”

13. GÜN

Sidney

Ben kolsuz tişörtümü ve şortumu çıkarırken Kara battaniyemizin üzerine oturdu. “Asher’a bunu yaptıramaz mıydın? O senin yeni yüzme arkadaşındı hani?”

Nehrin, kumsalı yarıp Michigan Gölü’ne aktığı sahildeydik. Bazı profesyonel yüzücülerin, yüzerken sabit bir noktada kalmalarını sağlayan, sahte bir akıntıya sahip o küçük antrenman havuzlarından vardı. Bundan bende de vardı. Ve Kara yanımdaydı. Çünkü annem, “Eğer rekorumu geçmeye çalışacaksan, en azından bunu denediğin sırada boğulma,” demişti. Boğulacağımdan değildi ama işin içine akıntı girince tedbirli olmak, pişman olmaktan iyiydi.

Asher’dan benimle gelmesini neden isteyemediğim hakkında konuşmak istemiyordum. Onun yerine Kara’ya, olabildiğim kadar ilgisiz bir şekilde Asher’ın meşgul olduğunu söyledim ve suya koştum. Mutlu olduğum yere. Hamlelerimi düşünerek ayaklarımı daha sert çırttım, vuruşlarımı uzattım. Eğer akıntının üstesinden gelip kendimi ileri itebilirsem, belki başka şeylerin de üstesinden gelebilirdim.

Yüzerken beynimi otomatik pilota bağlamak kolaydı. Asher'ın dediğini düşündüm. *Ben başka biriymişim gibi davran.* İlk yaz tatilimizi düşündüm ve o Asher'ı tekrar zihnime sokmaya çalıştım. Bana yıldızlar gösteren, doğum günü sürprizleri bırakan ve benimle ateşler yakan Asher'ı. Diğer yazların hiçbirinin yaşanmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Akıntıya karşı yüzerken, o yaz yaptığımız her şeyi düşündüm. Tüm tekne gezilerini, patika yürüyüşlerini ve sahil yolculuklarını. Kamp ateşinin yanındaki geceleri. Birbirimizle yeni tanışmış olmanın tazeliğini.

Asher bunu düşünmeyi bırakmamı söylemişti ama belki de gerçekten yapmam gereken şey, *hatırlamayı* bırakmaktı. İlk tatilimizin ilk gününe geri gitmem ve baştan başlamam gerekiyordu. Ya da belki de telafi etmem gereken şey, o yazın son haftasıydı.

Telafi edecektim. Su soğuklaşıyordu. Kaslarımdaki yanmayı hissederek ayaklarımı çırpmaya ve kulaç atmaya devam ettim. Asher'a bir şans verecektim. *Bir.* Ve eğer aynı şeyleri yapmaya devam ederse, topu bana attığında daha da güçlü bir şekilde hamle yapacaktım. Ama şimdilik, benim hakkımda ne kadar yanıldığını ona gösterecektim. *Onun dilediğinden çok daha kibar olabilirdim.*

Asher

Sidney'e kızgın olmak, sonunda Bay Ockler'a yazacağım mektubuma başlamam için beni nedense motive etmişti. Belki de bu ateşkesin ne kadar berbat ilerlediğini düşünmemem için bir şeye ihtiyacım olduğundandı. Sidney'in bana sadece normal bir insan gibi davranması neden bu kadar zordu? Telefonum önümde yatağımın üzerinde duruyordu ve ben boş not ekranına bakıyordum. Sidney'in hazırlandığını, musluğun açılıp kapanışını ve tezgâha bir şeylerin çarpışını banyo kapısından duyabiliyordum. Orada bu kadar uzun vakit geçirmesine sebep olan şeyi merak ettim. Belki de banyoda zaman geçirmeyi çok seviyordu.

Sarı ekrana dokundum ve babamın Bay Ockler'a söylememi tavsiye ettiği her şeyi düşündüm. Babam sayesinde elime geçen bu fırsat için ne kadar heyecanlı olduğumu ve insanlar beni sevdiği için bir finansal planlamacı olarak harika olacağımı. Bir finansal planlamacı olmanın, sayılarla aranınızın iyi olması demek olduğunu zannederdiniz ama aslında en zor kısmı satışlardı. Bir müşteri tabanı oluşturmak, kapı kapı dolaşıp insanlarla tanışarak, hizmetleriniz konusunda onları bilgilendirmek, insanların paralarının kontrolünü size vermelerini sağlamak. Babam, kariyerinin ilk on sekiz haftasını kavurucu bir sıcaklıkta, şakır şakır yağın yağmurun altında ya da Michigan'ın gelmiş geçmiş en soğuk havasında kapı kapı gezerek geçirdiğini, şirketi yeni bir ofis açmasına izin bile vermeden bir müşteri tabanı oluşturduğunu anlatmayı çok severdi. İlk beş yıl nasıl durmadan çalıştığını. Komik olan şeyse, uzaktan çalışabildiği için artık pek de çalışmadığını düşünüyordu ama her zaman ya telefonunda ya da dizüstü bilgisayarındaydı. Hiçbir bildirimi gözden kaçırmazdı. Bana sorarsanız aynı iş, farklı ofisteydi.

Sayın Bay Ockler,

Sizinle çalışmak için çok heyecanlıyım. Benden harika bir finansal planlamacı olur çünkü paraya, sayılara ya da borsaya hiç ilgim olmamasına karşın, insanlar beni sever. Verandalarında durup onlara bir şey satmaya çalışmamı muhtemelen umursamazlar. Babam eğer bu mektubu yazmazsam bana yemek vermeyeceğini söyledi.

Kendi şakama güldüm ve banyodan gelen ses durdu. Deliye benziyor olmalıydım. Düşüncesi yine bende gülme isteği yarattı. *Sidney'in korkmasını ve garip bir varlıkla aynı banyoyu kullandığını düşünmesini sağlamak.* Eğer bana öyleymişim gibi davranacaksa, buna alışmaya başlasam iyi olurdu.

Sayın Bay Ockler,

Sizinle çalışmak için çok heyecanlıyım. Harika bir finansal planlamacı olabileceğimi düşünüyorum çünkü planlamak ve plana

geçirmek konusunda bir sürü deneyimim var. Parayla değil, genel olarak çeşnilerle, şekerli içeceklerle ve komik kokan şeylerle bağlantılı. Ama daha önce çok film izledim ve her iyi işin bir rakibi olduğunu biliyorum. Lobideki bir sebili balıkla doldurma ya da bir ofis camına tıraş köpüğüyle ayıp bir şey çizme vakti geldiğinde, takımınızda olmamdan çok memnun olacaksınız.

Yaşlı Bay Ockler'ı siyah giyinmiş, ofis camlarına tıraş köpüğü sıkarken hayal ettim ve o kadar çok güldüm ki sonunda kafam, gülmemi kesecek kadar sert bir şekilde yatağa düştü. Banyodan hafif bir kıkırtı duyduğuma yemin edebilirdim. Ama belki de bu sadece hayal gücümdü.

14.
GÜN

Asher

Nadine'in bahçesinden kaçtığımızdan beri Sidney'le benim aramda tam olarak yirmi altı saatlik bir sessizlik vardı. The Little Store'da arabama bindiğinde tek kelime etmemiştik. Eve sessizce geri dönmüştük. Dün sabah evde yoktu. Ardından tüm öğleden sonra taş boyamıştı. Akşam yemeğinden önce, annesine akşam yemeğinde ona yer ayırmamasını söylemiş, taşlarla doluymuş gibi görünen bir bez çantayı yanına alıp ortadan kaybolmuştu. Yemeğimi boş bir sandalyeye bakarak yemiştım. O akşam, yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda özür dileyip dilememem gerektiğini düşünüyordum. Nedeninden emin bile değildim ama bu sessiz ve sakın Sidney, parfümümü böcek ilacıyla değiştiren Sidney kadar korkutuyordu beni.

Bu sabahki yüzme antrenmanımıza gitmemek için hazırdım ama saat tam altıda Sidney'in duş aldığını duyunca iyimser olup, düşmanca bir Sidney'le karşılaşmayı bekleyerek en azından ona görünmeye karar verdim. Ama asıl bulduğum şey, banyo aynasına yazdığı bir nottu. Kan kırmızısı rujla yazılmıştı ve eğer aynada sözcükler yerine başka bir şey olsaydı, kırmızı çizgiler sanki aynadan akıyormuş gibi gözüktüğü için korku filmi sahnesine benzerdi.

Benimle 06.30'da mutfakta buluş.

-S

“Meraklı” kelimesi beni anlatmaya yetmezdi. Berbat bir şeyin içine yürüyor olabilirdim ama yine de mayomu ve şortumu giymek dışında her şeyi atladım. Mutfğa girerken kafamdan bir tişört geçiriyordum. Sidney eski moda bir pinpon oyunu gibi etrafta zıplıyordu. Dolapları açıp çekmeceleri kapatıyor, fırının önüne geçiyor ve lavaboya bir şey fırlatıyordu. Mutfak, tereyağı ve şeker gibi kokuyordu. Kahvaltı barındaki sandalyelerimizde iki tabak vardı. Tabakların arasında bir bardak kahveyle bir kâse meyve duruyordu ve benim tabağım da beş tane küçük krep vardı.

“Hımm.” Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Tabağa, sanki ilk defa yemek görüyormuşum gibi dik dik baktım. Başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylıymışım gibi. Ki bu da nasıl hissettiğime oldukça yakındı çünkü bu, Sidney’in bana ilk kez yemek yapışydı. İçine bir şey karıştırmamışsa tabii. Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü gülümsedi. Kocaman, ısıltılı bir gülümseme; yıllardır yüzünde görmediğim türden. En azından bana karşı.

Spatulayı bana doğru kaldırdı ve etrafta salladı. “Sorun yok. Ateşkes onaylandı, falan filan. Ben kendiminkini bitirirken sen de tabağındakileri ye.”

Tereddütlü bir şekilde oturarak yanımdaki tereyağı ve şurup kutularını aldım. Sidney oturup yemeye başlayana kadar oyalanmak için ilk krep i dört küçük parçaya kestim. Bana gerçekten iğrenç *olmayan* yemekler yapmış olabilir miydi? Belki ben de onun kadar isteksizdim ve travmaya uğramıştım ama yine de kendimi riske atmaya karar verdim ve ilk parçayı ağzıma attım. Ben küçük bir homurtu çıkardığımda, o krepleri çeviriyordu. Bunlar sadece

krep değildi, bunlar *çikolata parçacıklı* kreplerdi ve resmen ağzımda erimişlerdi.

Üç parçayı daha ağızma atarken, “Bu benim en sevdiğim yemek,” dedim.

Sidney kafasını salladı. “Biliyorum.” Kreplerin sonuncusunu tavada çevirdi. “Gördün mü, sürekli diken üstünde olan parano-yak bir pislik olmamayı becerebiliyorum.” Gülümsüyordu ama sesindeki incinmeyi duyabiliyordum. O sabah yüzerken beni duyduğunu fark etmemiştim.

“Ben...” Küçük kreplerle dolu tabağa baktım. “Ben özür dilerim, geçen gece tam bir pisliktim. Ve ondan önce de sanırım.” Ağızma bir parça daha attım. “Bir de bu krepler neden bu kadar küçük?”

Sidney omuz silkti. “Hey, bu bir nebze doğru. Ama sen kendine hâkim olduğun sürece, ben de kendime hâkim olurum.” Tavadan bir krep sıyırıp aldı ve fırının yanındaki kâğıt tabağa koydu. “Ayrıca, senin daha kibar olan taraf olmana izin veremem. Bu, kabul edilemez.” Spatulasını kaldırıp küçük kreplerle dolu tabağıma işaret etti. “Bir süredir krep yapmamıştım, o yüzden eğer ilk kısmı berbat olursa karışımın yarısını atmak istemedim. Ayrıca, küçük şeyler daha lezzetli olur.”

Güldüm. Kahvaltısı için bir B planı düşünmeyi Sidney’e bırakın. Ve birbirimize pislik gibi davranmamayı bile bir yarışmaya dönüştürmeyi. “Yani kibarlık yarışında şu âna kadar kıcımlı tekmeledin. Bunu nasıl başarıyorsun?”

Tabağına bir krep daha koydu ve gülümsedi. “Senin tavsiyene uyuyorum ve Logan Hart’mışsın gibi davranıyorum.”

“Buralarda büyüyen şarkıcı mı?”

“Bu tarafa uğrarsa ve onu şaşırtmam gerekirse diye pratik yapıyorum. Gölde bir evi varmış diye duydum.”

“Eminim bir dedikodudur. Turistlerin evlere daha fazla para ödemelerini sağlamak için söyledikleri bir şey falandır.” Ağzıma bir parça krep daha attım.

“Çok can sıkıcısın.” Sesinde alışık olduğum aynı iğneleyici ton vardı ama yüzü aydınlık ve neşeliydi. Bu, *önceden eksik olan tek şey gülümsemesi miydi acaba?* diye merak etmeme neden oldu. *Normal sesi böyle miydi? Hayır, kesinlikle olamaz.*

“Haklısın.” Son krep parçasını da ağzıma attım ve kaybı için yas tuttum. “Ne olacağını hiç bilemezsin. Yani bana krep yapıyorsun, o yüzden sanırım bu kesin: Artık her şey mümkün.”

Yalan söylemeyeceğim, krepler lezizdi. Ama Sidney’in o laksatifli⁹ çikolata barlarından birini, küçük çikolata parçacıkları hâlinde kesmeye zaman harcadığı fikrini boş veremiyordum. Ya da gölün yarısında, teknenin ortasında iki büklüm olup ona mutsuzluğuma son vermesi için yalvaracağım fikrini. Çünkü ateşkes ve birbirimize güvenmek hakkında ne demiş olursam olayım... Biz hâlâ bizdik. Ve benim ölme dileğimi gerçekleştirmeyeceğinden emin değildim. Küçük, leziz krepler olsun ya da olmasın.

9 Laksatif, dışkıyı gevşeten, bağırsak hareketleri artırıcı etkisi olan maddeler. -ç.n.

19.
GÜN

Sidney

Plan yapmak için geçirdiğim onca zamanla ne yapacağımı sorarken Asher'a şaka yapıyordum ama iskelede buluştuğumuzdan beri neredeyse bir hafta geçmişti ve bu düşüncenin bu kadar doğru olması beni şaşırtıyordu. Düşünecek, planlayacak ve üstesinden gelecek eşek şakaları olmadan sadece daha fazla boş zamanım olmamıştı, hafiflemiş de hissediyordum. Ve tüm yaz sürecektir olmasa bile, bunu riske atmaya hazır değildim. O yüzden Asher, şezlonglardan birinde uzandığım sırada iskelenin önünden geçerken bana hafifçe el salladığında ben de ona el salladım.

Kolunun altında bir havlu vardı ve merdivenlerden aşağı, koya doğru ilerliyordu. Son bir haftadır beraber yaptığımız kahvaltılara rağmen yeni normalimiz, kendi başımıza takılmak olmuştu. Ben iskelede, bazen annelerimizle ya da Kara'yıldızdım, Asher da koydaydı. Bu konuda biraz kötü hissediyordum. Koy güzeldi, suyla çevriliydi ama rastgele boyutlardaki odun parçalarının üzerinde uzanmak konforlu değildi. Asher'ın yere serdiği iki havlu bile bu konforsuzluğu gidermiyordu. Dün, *belki de üzerine uzanması için o ucuz, plastik şişme yataklardan almalıyım ona*, diye düşünmüştüm. Ama şimdi çok daha kolay bir çözüm yolu olduğunu fark etmiştim.

“Selam.” Kendime engel olamadan kelime ağzımdan çıkmıştı. Asher adımlarını durdurdu. “Burada takılabilirsin. Yani eğer istersen. Burası benim özel alanım falan değil. Evi paylaşıyoruz, biliyorsun. Benim iskelem, senin iskelendir. Ya da o tarz bir şey...”
Geveliyordum. Neden geveliyordum?

İskeleye çıktı ve hiçbir şey söylemeden yanımdaki şezlonga havlusunu serdi. Bir şey söylemeden önce orada en az bir saat kitaplarımızı okuyarak yan yana oturduk. Çıkardığımız her ufak ses, havada eko yapıyor gibiydi; kâğıdın parmaklarımızın altında sürtünüşü, hareket ettiğimizde şezlonglarımızın gıcırdaması.

Asher’ın sesi, etrafımızdaki gürültülü sessizliği bozduğunda, gözlerim kapalı bir şekilde yatıyordum, neredeyse uyuyakalmıştım.

“Yarın akşamki şu partiye beraber gitmek ister misin?”

Partinin yarın olduğunu unutmuştum.

Burada günleri takip etmek zordu. Okul yoktu, iş yoktu, televizyonu bile çok nadiren izliyorduk. Bir şekilde üç haftalık tatil uçup gitmişti. Ve hafta sonunu, diğer günlerden ayırmanın hiçbir yolu yoktu. İlk partiden sağ çıktığım için Kara’ya bu partiye gideceğimi söylemiştim. Bu yaz, onu görebileceğim tek zamanmış gibi gözüktüğü için. Caleb’in birkaç saat uzaklıktaki bir arkadaşını ziyaret edecek olduğu için gitmeyeceğine dair Kara’nın emin olduğu parti.

“Sana borçluyum.”

Ona bakmak için döndüm; gözlerinin, benimkilere çok yakın olduğunu görünce korktum. Şezlonglarımızda, birbirimizin yanması pozisyonlarda oturuyorduk. Yüzlerimiz birbirinden otuz santim uzaklıktaydı. Otuz santimin nasıl bu kadar yakın hissettirebildiğini ya da Asher’ın neden bana herhangi bir şey borçlu olduğunu düşündüğünü anlamıyordum. Geçen seferki partiye beraber gitmemiz için bizi annem zorlamıştı.

Görünür olanı göremiyormuşum gibi kaşlarını kaldırdı. “Sen muhtemelen hatırlamakta zorlanıyorsundur çünkü ben çok zarif,

çekici bir sarhoşum.” Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Onu, *şu an benden ne kadar nefret ediyorsun*, derken gördüğüm tarzda, eğlenceli bir gülümseme. “Ama o son partiden sonra bir şeyler oldu.”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım ama o gece yaşanan her şeyi hatırlamam için yeterli bir süreydi. Karnım gerginlikle buruldu. *Sarhoş. O sarhoştı, Sidney. Bunu sadece randevunu mahvetmek için yaptı.* Ondan başka bir yere bakmam gerekiyordu. “Ah, evet, senin neredeyse kendi kusmuğunun içinde ölmen.” Bunu söyledim çünkü sinirlerini bozduğunu biliyordum.

“Asla.”

Ona baktım, o gülümseme yine oradaydı.

“Bunun için fazla güzelim.”

“Hımm.”

“Az evvel benim güzel olduğumu mu itiraf ettin?”

“Hayır.”

“Evet, öyle yaptın.”

“Ben artık seninle tartışmayacağım.” Ona, kendi eğlenceli gülümsememle döndüm. “Artık daha kibar olan benim. Bunun böyle kalmasını planlıyorum.”

“Pardon?” Bana tamamen kafa karışıklığıyla baktı ve ben alaycı bir korkuyla elimi göğsüme vurdum.

Bir parmağımı yüzünden sadece birkaç santim uzaklıkta havaya kaldırarak, “Tek kelime,” dedim. “Krepler.” Kelime dudaklarımdan neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

“Ah, yani şimdi puan mı tutuyoruz?”

“Öyle demedim.”

“Hımm.”

Asher gözlerini kapayınca ben de kendi gözlerimi kapadım. Sylvie mutfak camından bağırarak öğle yemeğini duyurana ve biz sanki yakalanmışız gibi şezlonglarımızdan fırlayana kadar, şezlonglarımızda huzurlu bir sessizlik içinde yattık. *Düşman güçlerle birlik olup komplo kurmanın cezası neydi?*

20.
GÜN

Sidney

Bu kıza nasıl dönüştüğümden emin değildim ama Riverton'da üçüncü hafta sonumdu ve ikinci kez bir partiye geliyordum. Asher ve ben, planladığımız gibi beraber gitmiştik ama kapıdan adımımızı atar atmaz farklı yönlere doğru ayrılmıştık. Neyse ki bu sefer kıyafetlerimiz uyumlu değildi. Telefonum cebimde titredi. Kara'dan bir mesaj vardı.

Kara: Geç kalacağım. Özür dilerim! Bir saate orada olurum.

Ürperdim. *Bir saat mi?* Oturma odasının ortasındaydım, tek başıma duruyordum. Birdenbire, sanki üzerimde bir spot ışığı parlıyormuş gibi hissettim. *Particilerin dikkatine: Aramızda yalnız, münzevi, şehir dışından gelmiş biri var!* Evet, yalnızlığım tamamen gözler önündeydi. Mutfığa giderken tanıdığım herhangi birini görmek için odayı taradım. Geçmişte iki kelime olsun sohbet ettiğim ya da The Little Store'dan veya River Deposu'ndan tanıdığım herhangi biri. Ama bu gece, tüm yüzler yeni gibiydi. Soğuk ya da dostça değilmiş gibi değil, sadece yeni. Bu gece istediğimden daha fazla çaba sarf etmem gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Mutfakta durdum ve kırmızı bir bardak aldım. Bir şeyler içmeden bir saat geçirmem imkânsızdı. Ve eğer gerekirse -Asher bu gece içmeyeceğine dair söz vermiş olsa bile- beni almaları için ailemi arardım. *Soru sormak yok*, onların mottosuydu ve bunu hiç denememiş olsam da onlara inanıyordum. Annem, sosyal medyada zorla paylaşacağı viral bir videoda bulunmamı istemiyordu.

Tezgâhta büyük, mavi bir sebil vardı. Sebilin tıpasının altına koyduğum bardağıma kırmızımsı, kahverengi bir içecek neredeyse ağzına kadar doldurdum. Bir yudum aldım ve arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıya doğru ilerledim. Bahçenin bir köşesinde ateş yanıyordu ama henüz kimse ateşin etrafındaki banklara oturmamıştı. *Özgürlük*.

Ateş parlaktı ve onun yanıp sönen yalnızlığıyla aramıza giren tek şey, kısa bir tahta merdivendi. İsmimin seslenilmesi beni durdurduğunda aşağı inmek üzereydim.

“Sid?” Bu Asher’dı. Düzeltme: Bu, *sarhoş* Asher’dı. Sanırım. Sadece sarhoş Asher bana *Sid* diyordu. Ama Asher’ın sarhoş olacağı kadar uzun süredir burada değildik.

Yavaşça dönünce birkaç metre arkamda durduğunu gördüm. Sadece birkaç uzun adımla aramızdaki kısa mesafeyi kapadı. Doğal görünmeye çalışarak bardağımdan bir yudum aldım.

“Nereye gidiyorsun?” Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafıma baktı. “Kara nerede?” *Bir şey arıyormuş gibi değil... Birini arıyormuş gibi*. Hoşnutsuzca iç geçirdim, rahat ve kaynaşmış bir görünüm sergileme şansımı teptim. “Geç kaldı.” Bahçeye doğru baktım. “Ateşin yanında oturacaktım.”

Ateşe bakmakta olan Asher gözlerini bana çevirdi, yüzü düşmüştü. “Tek başına mı?”

“Hayır, görünmez arkadaşım Roger’la.” Kollarımı, sanki Asher’a birini tanıtıyormuş gibi yanıma doğru salladım. Ama ellerim belimin hizasındaydı, görünüşe göre hayalî arkadaşım oldukça minikti. Ki bu sorun değildi. Minik şeyler harikaydı.

Asher gülümseyerek gözlerini devirdi. "Tam bir münzevisin." Elimi tuttu ve beni eve doğru çekti.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?"

"Benimle geliyorsun." Sesi sertti, sanki başka şansım olmadığı konusunda beni haberdar ediyor gibiydi. Sürgülü kapıdan evin içine girdik. İnsan kalabalığının, arkadaş gruplarının içine. Kaçınmaya çalıştığım tüm yabancılar... Ama Asher benim gibi değildi. O, insanlara doğru gidiyordu ve onlar ona akın ediyordu. O, herhangi biri hakkında hiçbir şey bilmeden sohbet edebilen türden insanlardandı.

Elimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu. "İnsanlarla konuşmak istemiyorum." Bunu sesli söyleyince kulağa biraz acınası geliyordu ama doğrudu da.

"O zaman sadece benimle konuş," dedi Asher, bana bakmadan. Onu itmeyi bıraktım. Mutfığa girerken, elimi tutan eli gevşedi. Şişelerin ve bardakların karmakarışık durduğu tezgâha yaklaştı ve bardağıma baktı. "Bunu içmeye devam edecek misin?"

Bir yudum aldım. "Olur. Pek fena değil."

Asher bardağa baktı ve gülümsedi. "Eminim öyledir." Bir dizi kırmızı bardaklardan birini alıp tezgâha koydu.

Dikkatle bardağa baktım. "İçmeyi bırakmalı mıyım? Yani, ailemi arayabilirim sanırım. Eğer aramam gerekirse."

"Sakin ol." Asher gözlerini devirdi. "İçmeyeceğimi söyledim. Ve en son gördüğünün aksine, ben aşırı bir alkolik değilim."

"Orta seviye bir alkolik misin?" Gülümsememe engel olmaya çalıştım ama kokteylim kendimi tutmamı engelliyordu.

"Olsa olsa başlangıç seviyesindeyim." Bir şişe kola aldı ve bardağını doldurdu. "Ama susadım." Sol eliyle bardağını, sağ eliyle de elimi tuttu ve insan kalabalığının içine geri döndük.

Eline asılarak, "Biliyor musun, çok ısrarcısın," dedim.

Güldü. "Biliyorum ama eğer seni daha iyi bir yere sürüklemesem, arka bahçede sivrisineklerin açık büfesi gibi oturursun."

Oturma odasından geçiyorduk. Biz geçerken Asher insanlara gülümsüyor ve kafa sallıyordu. “Buraya geldiğinde, sivrisineklerden arta kalan parçalarını tanımlayabilmesi için Kara’ya yardım etmem gerekir.”

Bu doğru, sivrisinekler beni severdi. “Çünkü ben çok tatlıyım,” dedim dalga geçerek. En azından annem, bir yürüyüşten döndüğümde ya da kamp ateşinde vakit geçirdikten sonra izleri hafifletmeye çalışarak kendimi kortizonlu kreme bularken hep böyle derdi.

“Kendinle dalga mı geçiyorsun? O kokteylden ne kadar içtin?”

“Sadece arayı kapatmaya çalışıyorum.”

Asher durdu ve bana baktı. “Ben seninle dalga geçmiyorum.”

Boştaki elimi belime koydum, diğer elim hâlâ onun elinde tuttu.

“Ne zaman?” Sesi inanamıyor gibiydi. “Ben seninle ne zaman dalga geçtim?”

“*Her sabah* desem?” Bana boş boş baktı. Parmaklarımın arasına saçlarımın bir tutamını aldım. “*Saçın bugün çok güzel görünüyor.*” Onun alaycı, monoton sesini yapabildiğim en iyi şekilde taklit ettim ve gözlerimi devirdim.

“Saçının gerçekten güzel göründüğünü düşünüyorum.”

“Her neyse.”

“Pekâlâ, bunu senin sinirlerini bozmak için söyledim. Ama bu, senin hoşuna gitmediğini bildiğim içindi. Bence saçın çok güzel.” Sanki bunu söylemesi çok normal bir şeymiş gibi omuz silkti. “Artık saçını düzlememene seviniyorum.”

Gülümsememe engel olamadım. “Düzleştirmek.”

“Her neyse.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü hayatın artık bir anlamı yoktu. Ne kadar az mantığı olduğuyla beynim bozulmuş olabilirdi. Ama ben, artık Asher’in ortağı olduğum hayatımın garipliğini sorgularken, o bir bodruma inen halıyla kaplı bir merdivene gelene

kadar odada beni çekmeye devam etti. Beni bıraktı ve yukarı çıkan insanların yanına zar zor sıkışarak tek sıra hâlinde aşağı indik.

Bodrum, açık yeşil duvarlar ve retro kahverengi fayanslarla kaplı büyük, uzun bir odaydı. Merdivenlerin altında bir yığın sandalye ve koltuk vardı. Ve onun arkasında, köşede büyük, yuvarlak bir masa vardı. Bu, tahta kapağı olan ve genelde içinde bir poker panosu saklı olan türden bir oyun masasıydı. Masanın etrafındaki katlanan metal sandalyelerden birinde oturan bir çocuğu ve oraya yaklaşan iki kızı görebiliyordum. Üç sandalye daha boştu ve Asher iki tanesinin arkasında durana kadar elime asıldı.

Asher, “Selam,” deyince, çocuk, kafasını salladı. Onun sağındaki çocuk gülümsedi ve solundaki kıza... Nadine’in kızı, Lindsay’di. Kısa bir zaman önce bahçesinde dolandığımız aklıma gelince içime bir suçluluk dalgası çarptı. Önce bana baktı, ardından ellerimize bakana kadar Asher’a gülümsüyordu. Hâlâ el ele tutuştüğümüzü unutmuştum, elimi Asher’dan kurtardım. Odadan odaya sürüklenmek, size bunu yapıyordu sanırım. Ellerinizi Stokholm sendromlu gibi oluyordu.

Az evvel tutsak olan elimi, münzevi olmadığımı kanıtlamaya çalışarak önümüzdeki gruba doğru salladım.

Asher, benim için bir sandalye çekerken, “Bu, Sidney,” dedi. Hareketine şaşırarak ona baktım, bana göz kırptı. “Krepler,” diye fısıldadı masaya dönmeden önce. “Bu, Trevor. Hannah ve Lindsay’i tanıyorsun.”

“Merhaba.” Asher’ın hâlâ tutmakta olduğu sandalyeye oturdum ve o da yanıma oturdu.

Asher, Lindsay’e baktı. “Yaz tatilinde okulda olacağını sanıyordum.”

Lindsay önündeki masaya bir el dolusu kart koydu. “Öyleyim ama çoğu hafta sonu eve geliyorum. Pek çok birinci sınıf, yaz tatilinde okulda kalmıyor. Şu sıralar okulda pek hayat yok gibi.”

İçeceğimden bir yudum alıp, yabancılarla ve Lindsay'le dolu bir masada oturmanın, Kara gelene kadar evde gezinmekten ya da kamp ateşinde tek başıma oturmaktan daha iyi olduğunu kendime hatırlattım. Kokteylimden büyük bir yudum daha aldım.

Masa, kartlarla ya da beklediğim diğer klişe içme oyunları ile kaplı değildi. Kocaman bir kutu oyunu vardı. Dağlar, göller ve derelerin olduğu karışık bir haritanın üzerinde sınırları göstermek için küçük noktalı çizgiler vardı. Masaya dağıtılmış metal, altın, siyah ve bronz rengi parçalar vardı ama hiçbirinin ne olduğunu bilmiyordum. Hangi oyunu oynuyorlardı, hiçbir fikrim yoktu ama kutuyu gören biri, bunun hangi tür oyunlardan olduğunu söyleyebilirdi. Bu bir savaş oyunuydu. Asher'a baktım ve gülümsedim. *Oyun başlasın.*

Asher

“Sidney yeni olduğu için biz takım olarak oynasak olur mu?” diye sordum. Kimsenin itiraz etmeyeceğini biliyordum. Masadaki herkes daha önce oynamıştı ve aynı zamanda da içiyordu, oyunu bilmeyen birinin tek başına oynamasına izin vermenin zamanı değildi.

Sidney beni dirseğiyle dürttü. Sesi yumuşaktı. “Oyunun ortasında mı onlara katılacağız? Onlar çoktan başlamış gibi görünüyor.”

Trevor benden önce davrandı. “Geçen hafta sonu,” derken parmağıyla beni işaret etti. “Eğer bu, sarhoş olmaya karar vermeseydi çoktan bitirmiş olabilirdik.”

“Bir seferliğine.” Ona kafamı salladım. “Üzgün olduğumu söyledim.”

Gülümsedi. Trevor bana pislik yapmayı seviyordu. “Biliyorum, biliyorum, zor bir gece geçiriyordun. Şey problemleri...” Sarhoş Trevor'ın ağzından bir şey kaçırmasını engellemek için

öksürdüm. Önce Sidney'e sonra bana baktı ve beceriksizce, "Seni affediyoruz," dedi.

Trevor'la iki yaz önce, bir partide tanışmıştım. Genel olarak takıldığımız yerler de partilerdi. Arada bir, ailesi su kayağı yapabilelim diye bizi tekneleriyle büyük göle götürürdü. Benim hakkımda suçlayıcı bilgi edinmek için adam öldürebilecek birinin yanında (Sidney gibi) ağzından kaçırmaması gereken birçok şey biliyordu. Sidney incelediği figürü masaya koydu ve meraklı bir şekilde bana baktı. "Neden zor bir gece geçiriyordun?" Bu çok normal bir soruydu ama onun ağzından çıkınca kulağa çok yabancı geliyordu. Ne kadar içtiğini görmek için bardağına baktım. Hâlâ yarısı doluydu.

"Gerçekten böyle söylediğimi düşünmüyorum."

Trevor, bardağından bir yudum daha alarak, "Ah, böyle söyledin," dedi. Altın parçayı Sidney'in önünden aldım ve yerine geri koydum. "Bunları hareket ettiremezsin, şu an her şey oyunda." Ellerini masadan kaldırıp az evvel baldırını ellediğimi fark ederek kucağına koydum. Onu azarlıyormuş gibi yapıp, aynı zamanda kendime de hatırlatarak, "Ellemek yok," dedim.

Sidney sessizleşti. Belki de sarhoş gecem hakkında konuşmayı bırakmıştık. "Bu, senin partilerde yaptığını hayal ettiğim bir şey değil," dedi Sidney. Ellerini kaldırdı, ardından sanki birden onları hareket ettirme izni olmadığını hatırlamış gibi geri indirdi. Gülmek istedim ama gülmedim, çünkü eğer Sidney benden daha kibar olabileceğini düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Onun yerine, Trevor'ın önüme koyduğu küçük kart destesine baktım.

"Ama partilerde nasıl olduğumu düşünüyordun, öyle mi?" Kartları aramızda tuttum.

Sidney bana baktı. Yanaklarının hafifçe içe doğru çöküp elmacık kemiklerini belirginleştirmesinden, yanaklarını ısırdığını anlayabiliyordum. Kucağındaki elleri irkildi ve boğazının derinlerinden, iğrenmişçesine küçük bir homurtu çıkardı. "Genel olarak

sarhoş ve iğrenç olduğunu hayal ediyordum,” dedi bir kaşını kaldırarak. “Son partide gördüğüme göre, çok da yanılmamışım.” Bana sırtıttı, ardından kartlardan birine parmağıyla vurdu. “Bunların anlamını söyle.”

Herkes oynarken ben Sidney’e hikâye kartlarını açıkladım, hangi parçaların bana ait olduğunu ve haritada nasıl ilerleyeceğimi gösterdim. Olması gerektiğinden daha uzun sürdü çünkü bununla bayağı ilgilenmişti ve ben hâlâ yeni bölgeleri açıklarken o bana hamle önermeye başladı.

“Yani mavi paralı her şey benim.”

Bardağından bir yudum alarak, “Bizim,” diye düzeltti. Bardağı neredeyse boştu, bunun takım arkadaşı olma isteğiyle ya da Trevor komşu bölgelerimizden birine kötü bir hamle yaparken bana gülümseyiş biçimiyle ne kadar ilgisi olduğunu merak ettim. Kartlarımızı aldım. Sidney, eliyle kulağını kavrayarak bana doğru eğildi. “Nehre doğru ilerlemeye başlamalıyız,” dedi ama parmağını oyunun tamamen farklı bir yerine doğru sallıyordu. Çakır keyifken bile iki adım önde düşünüyordu. “Kuzeydeki o bölgenin alt kısmı apaçık duruyor. O küçük olanı alıp kuzeye yönelebiliriz. Birasını bitirmeden onu sıkıştırabiliriz.”

“Üniversitede hangi bölümü okuyacaksın?” diye sözünü böldüm.

Kafası karışmış göründü. “İngilizce, sanırım. Neden? Senin bölümün ne?”

“Finans.” Kafamı salladım. “Sende dâhi bir suçlunun zekâsı var.”

Boş bir şekilde bana baktı. “Ah. Teşekkürler, sanırım.” Parmağıyla bir kart çekti. “Ama bunun için uygun bir bölüm olduğunu sanmıyorum.”

“Gerçekten. Bu kadar sene boyunca bana *daha* kötü şeyler yapmadığın için minnettar olmalıymışım gibi hissediyorum.”

Masanın kenarına parmağımı dokundurdum. “O kreplere bir tür metabolizma yavaşlatıcı falan koymadın, değil mi?”

Gülümsedi ve kafasını salladı. “Senin cidden de çok üstüne gitmiyorum, Marin. Bunu sonunda fark etmeni takdir ettim.”

“Bunu fark edilmiş kabul et.”

O, “Finans mı? Gerçekten mi?” diyene kadar uzun bir sessizlik oldu.

“Gerçekten.”

“Hımm.”

“Sen ne okuyacağımı düşünüyordun?”

Omuz silkti. “Bilmem. Sadece seni bir masada çalışırken hayal etmekte zorlanıyorum. Ama seni bir öğretmen ya da o tarz bir şey olarak görebiliyorum. İnsanlarla iletişimin iyi.”

“Finansta da insanlarla çalışıyorsun.”

Omuz silkti. “Sanırım öyle.”

“Belki de senin gerçek tutkun bir rehberlik öğretmeni olmaktır.”

Sidney başını yana yatırdı ve şeytanice gülümsedi. “Kimseye iyi hayat seçimleri yapma konusunda rehberlik ediyor olmamalıyım.” Gözleri Lindsay’ın oturduğu yere gitti, ardından bana baktı. “Geçmişim pek de mükemmel sayılmaz.” Bana döndü, ben sabit dururken burnu omzuma dokunuyordu. Çok küçük bir ses çıkardı. Kafasını kaldırıncaya nefesini yanağımda hissettim. “Hâlâ balık kokmuyor olmana şaşırdım.” Gülümsedi ve oyuna geri döndü.

Kara sonunda geldiğinde Sidney’in ikinci kokteyl bardağı neredeyse bitmişti. Biz, Hannah’nın hazinesinin çoğunu çoktan almıştık ve Trevor’ın kuzey bölgelerine hamle yapmak için derin bir araştırma yapıyorduk.

Sidney bacaklarını altına almış, oturuyordu. O, figürlerimizden bir tanesine daha uzanırken omuz omuzaydık. Zarı attım, iki

tane altı belirince Sidney hafifçe haykırdı. Figürümüzü bölgeye doğru ilerletti ve küçük, bronz figürüyle başka bir figürü devirdi.

Mavi parayı yerine yerleştirirken masanın öbür ucuna zar zar uzanarak, "Puan kazandık!" diye bağırdı

Trevor, az evvel olan şeyin içinden çıkmak için bir yol bulmaya çalışırken, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı.

Sidney, tatlılık ve rakibini yok etmenin hırsıyla, "Evet, evet, evet," diye fısıldadı.

Yerine geri otururken avucunu benim avucuma koydu. Arkasındaki Kara, sanki ikimiz bodrumda çıplak oturuyormuşuz gibi yerinde donmuştu.

"Ne yapıyorsunuz?" Sesi, yüzündeki kafa karışıklığını yansıtıyordu. Gözlerinin önce bana, sonra Lindsay'e, ardından da Sid'e yönelmesini izledim.

Benim, "Oyun oynuyoruz," dememle aynı anda, Sidney, "Kazanıyoruz!" dedi. Neredeyse bağıırıyordu.

"Bir oyun olduğunu görebiliyorum, Ash." Kara, gözlerini devirdi, ardından kafasını bize doğru eğerken gözlerini daha çok açtı. "Ne yapıyorsunuz?"

Önce Sidney'e baktım. Bana o kadar yakındı ki vücudu tüm vücuduma değiyordu. Ardından Kara'ya, onun ilk kez gördüğü durumu fark ederek baktım. Bunun ne kadar garip görünüyor olduğunu düşündüm. Muhtemelen buraya oturduğumuzda hissettirdiği kadar garip. Ama bir saat oynadıktan, güldükten, kahkaha attıktan ve kuleleri talan ettikten sonra, artık o kadar garip hissettirmiyordu. Ben bir şey diyemeden önce Sidney'in sesi normalden daha yüksek bir şekilde bodrumu inletti. Sesi, normalden daha yüksek çıkıyordu. Sanırım bu, içtiği ikinci bardağın bir yan etkisiydi.

Kara'ya dönerek soğukkanlı bir şekilde, "Biz bir ateşkes ilan ettik," dedi. "O, bana bir not yazdı, bir gece yarısı toplantısı yaptık ve kurallar pek tartışılmadı ama sanırım bir ara ona da geleceğiz.

Ama yine de..." Kara'ya, bunu onaylıyormuş gibi başını salladı. "Anlaştık. Biz düşman değiliz," dedi, ardından sinsî bir gülümsemeyle bana döndü. "Şimdilik."

"Neden?" Kara'nın sesi endişeliydi.

Sidney hayalî bir fermuarı çekiormuş gibi parmaklarını dudaklarına götürürken, "Aşırı gizli sebeplerden," dedi. Görünüşe bakılırsa sarhoş Sidney, ayık Sidney'den çok daha paranoyak ve deliydi. Ama aynı zamanda da çok daha kibar ve biraz da şirindi. İlk tatilimizdeki Sidney gibiydi, beni sürekli azarlamayan ya da onunla dalga geçtiğimi düşünmeyen Sidney. "Ama sana sonra söylerim," dedi Kara'ya komplocu bir sesle.

Kara sadece, "Enteresan," dedi ama daha fazla bilgi bekliyormuş gibi bana baktı.

Omuz silktim. "Bunu genel olarak Sid halletti."

"Sid?" Kara, beyni patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ayrıca, burada birilerinin kıcını tekmeliyoruz," diye ekledi Sidney. Gözleri, taşlarını en değerli bölgemize yaklaştıran Trevor'daydı. Hannah, bölgelerinin sonuncusunu yirmi dakika önce kaybetmiş ve masadan kalkmıştı. "Trevor başkentimize bir taş dahi koyarsa, tam olarak nasıl kış tekmelediğimizi görecektir."

Trevor, "Bir dahakine partnerin olmayacak," diye mırıldandı.

Sidney'in gözleri parladı. "Bir dahakine mi?" Ama cevap için Trevor'a değil, bana baktı.

Sidney'in oyun masasında kalıcı olması hakkında nasıl hissettiğimden emin değildim. Özellikle de bir rakip olarak. Bir yancı olarak, ki çakırkeyif bir yancıydı, eğlenceliydi. Ama rekabet etmemiz için başka bir yere daha ihtiyacımız var mıydı, bilmiyordum. Bu kırgın ateşkesin tuhaflığının içinden kendimizi zar zor çıkarıyorduk. Ve bunu *ikimiz de* ayıkken sürdürebilecek miydik, bilmiyordum. Dünyada bunu sağlayabilecek kadar çikolata parçacıklı krep ve fethedilecek bölge var mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sidney asık bir suratla.

“Kreplerini düşünüyorum,” dedim ve Sidney kontrolsüzce gülmeye başladı.

“O zaman...” Kara’nın gözleri Sidney’den bana, oradan kartlar ve metal taşlarla dolu masaya, ardından tekrar Sidney’e gitti. “Benimle geliyor musun, yoksa...” Gözleri bana geri dönmüştü.

Sidney sandalyesinden bir bacağını çekti, ardından durdu. İki parmağının arasındaki mavi parayı ovdu ve avucuna yuvarlanmasına izin verdi. “Aslında... Önce burada işimi bitirsem, senin için sorun olur mu?”

“Biz tüm gece oynarız ama sen eğer istemiyorsan kalmak zorunda değilsin. Ben tek başıma oynayabilirim.” Onu neredeyse buraya sürükledikten sonra benimle sıkışıp kalmış gibi hissettirmek istemiyordum. Özellikle de Kara tüm akşam etrafta takılıp bize yanlış gitmiş bir bilimsel deneymişiz gibi bakacaksa.

Kara’ya baktı ve üzgünce kaşlarını kaldırdı. “Senin için sorun olur mu?”

Kara gülümsedi ama mutlu değil de gergin gibiydi. “Tabii, hiç sorun değil. Eğer işler...” Bakışları, Sidney’den tekrar bana döndü. “Burada karışırsa, ben yukarıda olacağım.”

Sidney onu eliyle onayladı ve masaya geri döndü. “Hadi, yapalım şunu, Marin.”

“Vay canına. Sen tam bir ineksin.” Sidney, arabaya planladığımızdan çok daha geç girdi ve beni çok ciddi, sarhoş bir bakışla kısırdı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bana gülümsüyordu. *Bu bizim yeni normalimiz olabilir*, düşüncesiyle göğsümde bir şey sıkıştı. “Dedi taş boyayan kız.”

“Bir puan kazandın,” dedi ve ikimiz de güldük. Emniyet kemerini, birkaç kez ıskaladıktan sonra yerine takarken kafasını salladı. “Ama benim taşlarım harika. Bunu unutma.”

Arabayı çalıştırırken sesimi olabildiğince normal ve ilgisiz çıkarmaya çalıştım. “Onların hepsiyle ne yapıyorsun ki?”

Sidney kafasını arkaya yasladı, bana bakmak için dönerek, “Bilmek istemez miydin?” diye fısıldadı.

Peşimdeydi. Nedenini bilmiyordum ama bilmek istiyordum. Çok ama çok istiyordum.

21. GÜN

Asher

Her sabah krep olmuyordu çünkü Sidney'in bana söyleyip durduğuna göre, Sidney benim özel şefim değildi. Ama bir gülücük oluyordu. Bu sabah, bir şişe su ve protein barı da vardı. İlişkimizin ana iletişim aracı olan aynanın üstüne karaladığım, ona sabah koşusuna çıkmayı teklif ettiğim notla uyumluydular. İkimiz de her gün koşuyorduk, o yüzden bunu beraber yapmamız mantıklı gelmişti. Ama bu, yüzerek ya da koşarak artık her sabahı birlikte geçireceğimiz anlamına geliyordu. Yüzmek daha kolaydı, birimizin kafası hep sudaydı. Tekneye binip inerken geçirdiğimiz birkaç dakika haricinde muhabbet etme beklentisi de yoktu.

İlk koşumuz sessizdi. Üç kilometre boyunca muhakkak bir hata yapmıştım, bundan emindim. Her dönüşte farklı yönlere gidiyor, normal koşu yönergelerimizin ve sezgilerimizin birbirine tamamen ters olduğunu fark ediyorduk. Sidney arabaların bize doğru geldiği, kalabalık sokaklardan gitmeyi seviyordu; bense fırsat buldukça yolun dışına dönmeye meyilli oluyordum.

İkinci koşumuzda, Sidney'in bizi yönlendirmesine izin verdim. O sabah onun normal yol yönergesiyle, patikalar ve toprak yollar üzerinde koştuk. Sekiz yüz metrenin sonunda dinlenirken,

yakında Nadine'e gerçekten bulaşmaya karar verdik. Sidney'e artık şifonyerinin üzerinde yaşadığını bildiğim fil Edith'i sordum.

O yüzden şimdi koşarken plan yapıyorduk.

"Birinin bahçesini *patateslemeyi* duydun mu?" diye sordum, sesim kelimelerin garipliğine rağmen fazla normal çıkmıştı. Bir kilometredir koşuyor, ana yoldan sapıp doğal bir ormana giden uzun, toprak bir yola giriyorduk.

"Ah. Hayır." Bana, *belki de onunla sadece alay ediyorumdur*, der gibi baktı.

"Kısacası, birinin bahçesine tozlaştırılmış patates püresi dökül-yorsun. Bilirsin ya, karton kutuda gelenlerden?"

"Peki..."

"Ve yağan ilk yağmur, bahçeyi patates püresiyle dolduruyor."

Sidney o kadar çok güldü ki koşmaya devam edemedi. "Vay canına, bu... Bu biraz iğrenç."

"Ve ben düşünüyordum da... Belki patates püresiyle bir tür mesaj yazabilir ya da garip bir fotoğraf çizebiliriz?" Bana çok tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Ne?"

"Bu sadece... Harika."

Tekrar koşmaya başladık. "Sağ ol."

"Sadece tek bir problem var."

Uzun, sesli ve dramatik bir şekilde homurdandım çünkü Sidney şu âna kadar fikirlerime karşı çok oyunbozanlık yapmıştı. Evet, dikkatli olmamız gerekiyordu ama bahçesine bomba falan atmıyorduk. Yani, ben tüm bu şeytani fikirleri düşünürken Sidney tüm olası yansımaları gözden geçiriyordu.

"Patates püresi sence çimenleri öldürür mü?" diye sordu.

"Asit falan değil. Onlar patates. Toprağın içinden çıkıyor-lar, öyle değil mi?" Sidney'in olayı, tuhaf ve ayrıntılı fikirler üret-mek değildi sadece, aynı zamanda tüm detayları da düşünebili-yordu. Karşılaştığı her ufak tefek soruya bile bir cevap istiyordu. Bu, eşek şakalarını yapmadan önce düşünmeye ne kadar zaman

harcadığını düşünmeme sebep oldu. Peki o balıklı şakada senaryo dışına çıkmasını ne tetiklemişti? Belli ki hiç düşünmeden hareket etmişti, azıcık bile düşünmemişti.

“Doğru, sanırım patatesler gerçekten de sebze,” derken sesi o kadar düşünceliydi ki beni güldürdü.

“Sanırım mı?”

Koşarken koluma vurunca bunu tekrar yapabilmesi için bana yetişmesi gereksin diye hızlandım. “Tozu çimenlere dökmek için bahçede çok zaman geçirmemiz gerekir. Bu pek de sinsî olmaz.”

“Gecenin bir yarısı gidebiliriz. Hani, bayağı geç saatte. Gece üçte falan?” Yine yan yana olalım diye yavaşladım. “Eminim o kadar uzun sürmez... Tozu önceden hazır edebiliriz, böylece tek yapmamız gereken gidip dökmek olur. Havalı bir şey yapsak bile muhtemelen yirmi dakikada girip çıkabiliriz.” Çarpışan arabaymışız gibi omzumu ona vurdum. “Ama bir milyon kutu patates püresi tozu almamız gerekir.”

“Ve köpek hepsini yemeden önce, yakın bir zamanda yağmur yağmasını ummamız gerekir,” dedi. “Lanet köpek.” O tekrar konuşana kadar üç metre daha koştuk. “Patatesleri bu öğleden sonra alabiliriz... Yeteri kadar almak için birkaç markete gitmemiz gerekebilir. Belki Nadine’e yarın ya da ondan sonraki gece gidebiliriz, tüm detayları düşündükten sonra.”

Kahretsin. Bu, günlerdir kendimi neye hazırlamaya çalıştığımı Sidney’e anlatmak için mükemmel bir zamandı. Artık birbirinden nefret etmeyen iki normal insan gibi davranmaya çalışsak bile onunla yüz yüze konuşmak hâlâ zordu. Artık birlikte bir şeyler yapıyorduk ama sadece rujlu notlar sayesinde. Birlikteyken, genel olarak Nadine hakkındaki planlarımızdan ya da anne ve babalarımızın üniversite yıllarının ikinci bir kuşağını yaşayacak olmalarının ne kadar tuhaf olduğundan bahsediyorduk. Bizi bundan nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Bunu neden hâlâ istiyordum, bazen emin olamıyordum. Ama istiyordum.

Yolun yanında durup öksürdüğümde ormana çıkan bir yan yolda koşuyorduk. Bir tür servis yoluydu ve asfaltsızdı. Ama aynı zamanda da gölgelikti, bu yüzden de gelişigüzel bir şekilde yolumuzu kesen bir ağaç kökünden kaçınmamızı gerektirirse de koşmak için mükemmeldi. Yanımdaki çalılıkta bir şey hışırdadı ve Sidney'in gözleri benden oraya kaydı. "Yarın gece arabalı sinemaya gidecektim. Şu yeni filmi gösterecekler, trende kaybolan kadının olduğu filmi."

Bir gülümsemeyle kafa salladı ve uzun bir nefes bıraktı. "Evet, o bayağı güzele benziyor." Kafasını salladı. "Sorun değil, bunu başka bir akşam yapabiliriz."

"Aynen." Ayak parmağımı yere çarptım. "Düşünüyordum da... Eğer benimle gelmek istersen..." Sözcükler aramızda sallanırken pişmanlığım arttı. Bu, berbat bir fikirdi. "Sadece... Sinemaya kendi başına gitmek biraz acınası, anlarsın ya."

Yutkunurken tüm çenesinin gerildiğini görebiliyordum. "Ah."

"Gelmen gerekiyormuş gibi hissetme. Sadece filmi izlemek istedim ama baskı yapmıyorum, cidden." *Kahretsin, bu tuhaftı.* Eğer ana yolda olsaydık, en azından bir arabanın yanlışıyla beni ezip bunu sonlandırmasını dileyebilirdim. Ama hayır, ben ormanın ölüm sessizliğinin, bunu yapmak için en doğru yer olduğuna karar vermiştim. *Ben bir dâhiydim.*

Sidney dudağını ısırды ama gülümsemedi, suratı şimdi ifade-sizdi. İlgili değildi ama rahatsız da olmamıştı. "Evet. Hayır. Yani, haklısın. Film güzele benziyor." Dudağını tekrar ısırды. "Gelirim."

Bir kelime etmeden tekrar koşmaya başladı ve ben bir adım arkasından takip ettim, ardından yanına geçtim. Tuhaf bir gerginlik baloncuğunda koşuyormuşuz gibi hissediyordum ve ikimiz de içinde boğulmadan önce balonu patlatmam gerekiyordu. "En iyi film atıştırılmalığının hangisi olduğunu biliyor musun?" dedim alaylı bir sesle.

"Patlamış mısır mı?" Sesinden ironi akıyordu.

“Yani, patlamış mısır çok güzel ama...”

“Jelibon ayıcıklar.”

“İyy.”

“Ne?” Sesi bunu kişisel algılamış gibiydi. “Hayır, jelibonlar en iyi atıştırıcıdır.”

“Tekrar dene.”

Güldü. “Sana krep yapmayacağım.”

Somurttum. “Ah, hadi ama.”

“Hayır.” Toprak yolun sonunda U dönüşü yaparken kafasını salladı. “Sen iyice krep sarhoşu olmuşsun, Marin.” Haklıydı. Onu krep yapmaya bu hafta iki kez ikna edebilmişim. İlkinde, babama ondan rica etmesini söyleyerek, ikincisinde de akşam yemeği bulaşıklarını yıkama vardiyalarından iki tanesini tek başıma yapacağımı söyleyerek. Sidney’in benim özel şefimden sonra daha az olmak istediği tek şey, akşam yemeği sonrası bulaşık makinesi.

“Lütfenn?” Kreplerin Kraliçesi, Tanrıça Sidney’e dua ediyormuşum gibi ellerimi birleştirdim.

“Film izlemeye giderken yanımızda krep götürmeyeceğiz.” Sanki salakmışım gibi kafasını bana doğru sallıyordu ama gülümseyordu. Ve gergin enerji çoktan gitmişti bile. “Bize çikolata parçacıklı muffin yaparım.”

“Evet!” Havaya yumruğumu savurdum. “Anlaştık!”

“Ama biletimi sen alacaksın,” dedi.

“Muffinler için mi? Tabii ki.”

“Paramı patates püresi için biriktirmem gerek.” Güldü ve kendi kendine gözlerini devirdi, bu da gözlerini bana devirmesinden önce güzel bir değişiklikti. “Herkesin yaptığı gibi.”

Güldüm. “Herkesin yaptığı gibi.”

Ev yolunun geri kalanında konuşmadık ama bu son birkaç senedir normalimiz hâline gelenden farklı bir tür sessizlikti. *Umarım da bir arabada dört saat geçirmek bunu mahvetmesin.*

22. GÜN

Asher

Ertesi gece, bizimkilerin küçük, siyah SUV'siyle arabalı sinema Cherry Bowl'a giriyorduk. Hava kararmıştı. Alan, daha anca arabalarla dolmaya başlıyordu. Cherry Bowl, kasabanın en ucunda yer alıyordu ve 50'ler komedisinden fırlamış gibi görünüyordu. Alanın etrafı, soluk bir turkuaz rengine boyanmamış olsalar hurdalıktan çıkmış gibi görünecek dalgalı metal levhalarla çevriliydi. İçinde, yüzde altmışı ölü çimenlerle kaplı olan büyük, açık bir arazi haricinde pek bir şey yoktu. Bir tarafta küçük, tuğla bir bina, onun içinde de büfeler ve tuvaletler vardı. En uçta da kocaman, beyaz bir ekran, gökyüzüne uzanıyordu.

Yolcu koltuğundaki Sidney'in kucığında, muffinlerle dolu olduğunu tahmin ettiğim, hatta bunun için dua ettiğim plastik bir kutu vardı. İki şişe su getirmişti. Sular şimdi aramızdaki rafta duruyordu. Tüm yolculuk boyunca sessiz kalmıştık ve bunun dünyanın en kötü fikri olmadığını umuyordum çünkü düzeltmeyi umduğum şey tam da buydu.

Bulduğum ilk müsait yere geri geri park ettim. Sidney emniyet kemerini açtı ama dışarı çıkmadı. Koltuğunda döndü ve arabanın arka tarafına, dev ekranın olduğu yere doğru şaşkınlıkla baktı.

Kapımı açtım. Arkamdan kapıyı kapatıp, arabanın arkasına doğru giderken, “Hadi,” dedim. Bagaj kapağı yavaşça yükselirken Sidney yanıma geldi. Yüzündeki ifade, elinde tuttuğu keklerden almamı mı söylüyordu yoksa şansımın tükendiği anlamına mı geliyordu, emin değilim.

Sidney

Bunun bir randevu gibi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyordum çünkü çok saçmaydı. Asher ve ben randevuya çıkmazdık. Birkaç hafta önce, hiç de barışçıl sohbetler etmiyorduk. Ama arabanın arkası, Sylvie’nin genelde plaj için yanına aldığı yumuşak, ekoseli bir örtüyle kaplıydı ve arka kısımda yastıklar vardı. Muffin dolu kutumu tamponun üzerine koydum ve Asher’ın biletimi almasının tek sebebinin, yanımda getirdiğim unlu mamuller olduğunu kendime hatırlatarak rahat ama göz korkutucu yerin içine dik dik baktım. *Biletini almasını ona sen söyledin.* Bu kesinlikle bir randevu değildi.

“Bu...” *Tuhaftı. Göz korkutucuydu. Biraz ürkütücüydü.* “Hoş,” dedim. Sesim, istediğimden daha çekingen çıkmıştı. Bagaja çıktım ve kendimi yolcu tarafındaki köşeye sıkıştırdım. Önce kendi alanımı belirlemem en iyisi olacaktı. Bagaja çıkarken çekiştirmek zorunda kaldığım örtüyü ayak parmaklarımla düzelttim. Asher da benden sonra bagaja çıktı ve ellerini kafasının arkasında birleştirip yastıklara yaslanarak karşı tarafa oturdu. Ayakları, arabanın tamponundan sarkıyordu.

Uzattığımız bacaklarımızın arasında on beş santim vardı ve bagaj normal bir boyuttaydı ama klostrofobik bir şekilde küçük hissettiriyordu. Asher’ın duş jelinin kokusu, sanki ondan kaçamayışımın dalga geçermiş gibi etrafımızdaki havada dans ediyordu. Bunu ona itiraf etmemek için işkenceye bile katlanırdım ama Asher’ın duş jelinin kokusuna bayılıyordum. Ilıktı, acıydı ve bana yazı hatırlatıyordu. Belki de o, bana yazı hatırlattığı için.

Sanırım bu, *tavuk mu yumurtadan çıkar yoksa yumurta mı tavuktan?* sorusu gibi bir şeydi. Ama şu an, bana sabah banyomuzda olmayı ve duş almasının üzerinden saatler geçmesine rağmen kokunun banyonun her yerine nüfuz etmesini hatırlatıyordu. Duş aldığım sırada cildime işliyor gibi olmasını. O odada çıplak olma fikri, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. *Sen bir arabadasın, Sidney. Kesinlikle duşta değilsin. Tamamen giyiniksin. Kendine gel, Walters.*

“Eğer önümüzdeki dört saat boyunca arabada oturacaksak, ön koltuklara sıkışmamıza gerek yok diye düşündüm.” *Dört saat.* Cherry Bowl’un iki film birden gösterdiğini unutmuştum. Annemle babam, buraya geldiğimiz ilk yaz beni buraya getirmişti, o zamandan beri buraya gelmemiştim. Asher, dizlerimizin arasındaki muffin kutusunun kapağını kaldırdı. Küçük muffinlerden birini ağzına attı ve inledi. “Ayrıca, şu an babamın koltuklarına yemek bulaştırma konusunda daha az baskı var. Babam o konuda garip.”

Ah. Yani bu özel bir şey değildi, sadece pratik bir şeydi. Bunu düşünmek -bunun, Asher’in benim için yaptığı özel bir şey olmaması- tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Ama bu hissi, karnımda sıkışıp göğsüme giden enteresan bir hayal kırıklığı sancısı hızlıca takip etti. Bu his kafamı karıştırdı ve kendime bunun sadece ona yaptığım hoş şeylerden dolayı olduğunu söyledim. Son birkaç haftadır çok kez yaptığım krepler, birlikte çıktığımız koşular... Bununla birlikte, ben bunları onun için yaparken onun da benim için hoş şeyler yapmasını isterdim tabii ki.

Ama krepleri yapmak eğlenceliydi. Ve koşular kötü hissettirmiyordu. Koşuya yalnız başıma çıkmamak güzeldi. Beni motive edecek birinin olması güzeldi, ki Asher ve uzun bacakları her seferinde bunu yapıyordu. Ve yolun dışında koşmayı çok seviyordum. Bunu kendi başıma asla yapmazdım çünkü istediğim her yere koşma hakkım olsa da düşünebildiğim tek şey, ormandan birinin fırlayıp beni bir daha haberimin alınamayacağı, korkunç bir

eve sürüklemesiydi. En azından yanımda Asher varken kaçırılan kişi olma ihtimalim yüzde elliydi.

Ama Asher da benim için güzel şeyler yapmıştı. Beni partide o oyuna sürükleyerek kurtarmıştı. Ki bu dramatik bir şeydi ama aynı zamanda da yetersizdi çünkü tekrar oynamak için sabırsızlanıyordum. Her sabah, yüzüyor olsak da olmasak da beni bekleyen bir bardak kahve oluyordu. Öncesine kıyasla bunların hepsi çok enteresandı. Yani bunların hepsi sadece birbirimizi geçmekle mi ilgiliydi? Eğer öyleyse de hiçbir şeye zarar vermiyordu. Ağzıma bir muffin attım ve arkamdaki yastıklara yaslandım. Sanırım Asher evdeki tüm yedek yastıkları çalmıştı. Yatağındaki yastıklar, verandada duran, üzerine kuş işlemeli iki kare mavi yastık ve oturma odasındaki renkli kirlentlerden birkaçı buradaydı. Bir yatak için gerekli olandan çok daha fazla yastığı olan lüks otel odası yataklarında oturuyorduk sanki.

“Teşekkürler. Bu kesinlikle daha iyi.”

Ve Asher bu gece yaptıklarıyla kendini gerçekten de aşmıştı. Şimdi şekerlemeleri fark etmiştim. Yanımdaki siyah bir bölmeye sokulmuş koca bir kutu jelibon ayıcık, onun tarafında da Junior Mints¹⁰ ve Starburst¹¹ kutuları vardı. Eminim ki çok tatlı bir erkek arkadaş olurdu. Bunun düşüncesi, muffinimin boğazıma kaçmasına sebep oldu. Öksürüğümü tutmaya çalıştım ve bu, durumu daha da kötü yaptı. Koca bir öksürük kaçırdım, ardından bir tane daha. Üçüncü öksürüğümde Asher bana uzanmış, çiğnemekte ustalaşamamış bir çocukmuşum gibi sırtıma vuruyordu.

Bam. Bam. “İyi misin?”

Son bir kez öksürdüm, bir yudum su içtim ve hayatta kalacağıma karar verdim. En azından boğulmayacağıma. Bu geceyi ya da kaçık düşüncelerimi atlatamayacağım hâlâ tartışmaya açıktı. Asher’in yanı başımda olduğunu fark ettiğimde, iyi olduğumu ve

10 Junior Mints, nane dolgulı bitter çikolata markası. -ç.n.

11 Starburst, yumuşak, aromalı bir şekerleme markası. -ç.n.

üzerimde Heimlich manevrası¹² uygulamasına gerek olmayacağını açıklamak istemiştim. Bacaklarımız hâlâ muffin kutusu sayesinde ayrı duruyordu ama kalçalarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve omuzlarımız birbirine değiyordu. Elimi indirmek için bile yer yoktu. *Eller, kucakla tanışın. Bu akşam, burası sizin yeni eviniz. Burayı seveceksiniz. Burası güvenli alan ve burada başınız belaya giremez.*

“Aslında hep birine Heimlich manevrası yapmak istemişimdir.” Birden bana baktı. “Ve evet, bunun kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Yani... Kimsenin boğulmasını *istemiyorum*. Sadece diyorum ki eğer böyle bir şey olursa ve Heimlich manevrasını bilen tek kişi bensem...”

Konudan sapıyormuş gibi kafasını salladı. Çoğu yüzücü gibi Asher da ben de cankurtaranlık yapıyorduk. Belli ki kalp masajı ve acil durum eğitimi, onda gerçekten bir etki bırakmıştı. “Ama hani, bir restoranda falan. Bir yabancıya. Kesinlikle bir arkadaşına değil.” Ağzına bir muffin daha attı. “Bu çok fazla sorumluluk.”

Bir arkadaş. Bu ne zaman olmuştu? Ama olmuştu, bu yüzden yastıklarla ve favori şekerlemelerimle buradaydım ve o kadar insan arasında benim boğulmamı istemiyordu. Sırf bu yüzden Asher’la bu arabada oturuyordum.

“Kulağa korkunç geliyor.” Yeşil bir jelibon ayıcığının kafa kısmını yedim. Aramızdaki sessizliği bozmaya niyetim yoktu çünkü kalbim sıkışıyordu. “Ama bir yandan da... Ne demek istediğini kesinlikle anlıyorum.” Kucağımda, öksürdükten sonra unuttuğum muffin duruyordu. Bir ısırık aldım. *Umarım bu, Asher’in tuhaf hayalini gerçekleştirecek olan şey değildir,* diye düşündüm. “Hayat kurtaran bir süper kahraman gibi olurdun.”

12 Heimlich manevrası soluk borusuna kaçan yemeği çıkarmak için uygulanan ilk yardım tekniği. -ç.n.

Asher bacağına vurdu. Parmağı, baldırıma serçe sürttü. Fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi ya da özür dilemedi. “Aynen öyle! Bir tür süper kahraman olmaya en yaklaşabileceğim şey.”

“Asher Marin...” Film dublajlarındaki gibi derin bir ses kullandım. “*Yemek borusu tıkananlar kurtarılır...*” Yüzümü buruşturdum. “Slogana biraz çalışılabilir.”

Asher güldü. “Evet, bu kulağa pek çekici gelmiyor. Süper kahramanların çekici olması gerekir.”

“Bunu efsane bir kostümle telafi etmen gerekir.”

“Beni likralı bir kıyafetin içinde görmek istiyorsun,” diye iğneledi Asher. Gülme sırası bendeydi.

“Bu kadar anlaşılır biri miyim?” dedim dalga geçerek. Tanıdık bölgeye geri dönmüştük, onun benimle alay etmesine.

“Sadece, konu bedenime duyduğun şehvete geldiğinde.” Asher kolunu arkama attı. Bana değmiyor olsa bile orada, yastıkların üzerinde olduğunu biliyordum. “Özür dilemeliymişim gibi hissediyorum...” Bana döndü ve göz göze geldik.

“Ne için?” dedim, o kadar yumuşak konuşmuştum ki neredeyse fısıldamıştım. İkimizin de özür dileyebileceği şeylerin listesi oldukça uzundu. Film başlamadan önce bitiremezdik, belki de yaz bitmeden önce.

“Benim fazla yoğun cinsel varlığım için.” Yarım bir gülümsemeyle göz kırptı. Bana yaslı duran omuzları, tutmaya çalıştığı kahkahasıyla sarsıldı.

Ve birdenbire çok yeni bir oyun oynuyormuşuz gibi hissettim, keşke kuralları bilseydim.

Asher

Bir filme yalnız gelmek istemediğim doğrudu. Ama yine de gelirdim. Burada çok fazla insan tanıımıyordum, yani yalnız geldim diye insanlar tuhaf olduğumu düşünseydi de ölmezdim. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey yanımda birinin olmasıysa Trevor’a

sorabilirdim. Ama filmi birlikte izlemek istediğim kişi Sidney'di. Çünkü o her şeyi fark ederdi ve bu film, size verdikleri ipuçları ve ekstraları yakalamak için dört kere izlemeniz gereken kafa karıştırıcı filmlerdendi.

Sidney, dramatik bir sahnenin ortasında, "Bence kadın her şeyi gizlice anlayabiliyor," dedi.

"Ne? İmkânsız. Kadın İngilizce konuşmıyor."

"Biraz düşün... Adamın bunu düşünmesinin tek sebebi, ona bunu başkasının söylemiş olması. Ama adam o araçta buldukları cesetle alakalı bir şey dediğinde kadının ona baktığı sahneyi gördün mü?"

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Affedersin, filmin keyfini kaçırıyorum."

"Hayır, bunu fark etmemiştim bile. Başka ne kaçırdım, merak ediyorum." Gerçekten de merak ediyordum çünkü Sidney bunu söyledikten sonra daha bir sürü ipucu yakaladım. İkinci filme geçmeden önceki arayı, ikimizin de tahmin edemediği ve harika bir filmi ikimiz için de fazlasıyla mahveden bir gelişme hakkında sınırlenerek geçirdik. Sonraki filmi, tüm mantıksız kısımları belirterek geçirdik ve tuhaf öpüşme sahneleri boyunca konuştuk. Yaz kampındayken aynı çocuğa âşık olan tek yumurta ikizleri hakkında bir romantik komediydi.

Spesifik bir şekilde ateşli olan bir sahneyi, Sidney bir itirafla böldü.

"Eğer herhangi birine söylersen bunu reddederim ama hep bir fırtınaya adımın verilmesini istemişimdir."

Bunu o kadar rastgele söylemişti ki benim Heimlich itirafımdan sonra bunu bana itiraf edip edemeyeceğini ne kadar süredir düşündüğünü merak ettim. Ve itiraf etmiş olması ne anlama geliyordu, bilmiyordum. Belki de öpüşmediğin biriyle, on beş metrelik bir ekranda insanların öpüşmesini izlemenin tuhaf olduğu anlamına geliyordu. "Sen bir canavarsın."

Bacağıma vurdu ama gülüyordu. “Değil mi? Biliyorum. Biraz senin gibiyim ama... Beşinci kategori fırtınalardan biri olmasını istemem, sadece kıyıyı süpürecek...” Eliyle önünü süpürdü. “Ve çok korkutucu olacak ama birine gerçekten yaklaşımadan, sihirli bir şekilde dağılacak bir şey olmasını isterim.”

“Tropikal Sidney Fırtınası.” Bacağıma elleyerek damgalamış gibi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak ağızma bir Junior Mint daha attım. Sırf bunu tekrar yapmasını sağlamak için ona bir şaka daha yapmamamı kendime telkin ederek, “Bunu beğendim,” dedim.

Gülümsedi ve elimdeki nane şekeri kutusunu rahat bir şekilde alıp kucağına koymadan önce baldırının üzerinde elleriyle oynadı. Sidney Fırtınası bir şeyi kesinleştirmişti: Film Gecesi Operasyonu kesinlikle başarılı olmuştu.

23.

GÜN

Sidney

Caleb: Hey! Bu akşam takılmak ister misin?

Beni tekrar bir randevuya mı davet ediyordu yoksa sadece arkadaşça bir davet miydi, anlamaya çalışarak ekranımdaki mesaja dik dik baktım. *Takılmak, çıkmakla aynı şey değil, Sidney. Saat öğleden sonra üç.*

*Evet demeliydim. Evden çıkmalı ve tüm zamanını baş düşmanı ile geçirmeyen bir insan olmanın ne olduğunu kendime hatırlatmalıyım. Birlikte kahvaltı ediyor, yüzüyor, koşuyor ve her akşam bulaşıkları yıkıyorduk. Yirmi dört saatten az bir süre önce, neredeyse beş saat boyunca gönüllü olarak onunla bir bagajda oturmuştum. Beynimin Stockholm sendromu gibi bir şeye bağlanıyor olması çok olasıydı. Bir milyon yıl sonra torunlarıma bundan bahsediyor olacaktım: *Ardından, zapt edici kreplerimi yaptım. Çikolata parçacıklı çünkü bunlar onun favorisiydi. Ve onlar, Nine, senin problemin neydi?* diyeceklerdi. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Benim problemim neydi?*

Zapt edilmiş ya da değil, dün gecedен sonra Caleb'la takılmak ilgi çekici gelmiyordu. Asher dışında biriyle görüşmek istiyordum

ama bu kişi Caleb değildi. *Özür dilerim, meşgulüm* yazarak hızlıca cevap attım.

Sidney: Bu akşam işten sonra ne yapıyorsun?

Kara: Seninle mi?

Sidney: HAHA. Evet, lütfen.

Kara: Yaşasın!

Kara'yla vardiyasından sonra, saat sekizde River Deposu'nda buluştum. Yirmi dakikalık bir mesafede harika bir dondurmacı vardı ve Kara, Caleb'in orada çalışmadığına dair bana güvence verdi. Erkeksiz bir dondurma yolculuğu, şu an tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Kara, gözlerini üzerine eğildiğimiz koca dondurma kabından bana çevirerek, "Ee, partiye gelirsek," dedi. Bu onun akşam yemeği idi ama benim kendi kaşığım vardı ve bu kaptaki her kurabiye parçasının dibini kazımaya can atıyordum. Kara bunu yapmama izin veriyordu çünkü o harika biriydi.

"Gitmem için yalvarıp resmen beni ektiğin parti mi?"

"Asher'la birlikte gittiğin parti."

"Asher'la birlikte yolculuk ettiğim parti. Ben, seninle gidecektim." Kaşığı, hızlıca yok olan kurabiyeli dondurmaya geri sapladım.

Kara esnemeye çalışıyormuş gibi tahta banka tutundu ve arkasına yaslandı. Nasıl tüm gün ayakta durup da ayaklarını kesmek istemiyordu, bilmiyordum. Kafasını tekrar yukarı kaldırdı. "Peki." Ağzının bir köşesi, çok silik bir gülümseme şeklinde kıvrıldı.

"Peki, ne?"

Omuz silkti. "Peki, bu konuyu konuşmaya hazır değilsin gibi görünüyor."

"Konuşulacak hiçbir şey yok."

“Peki.”

Kaşığımı yüzüne doğrulttum. Yüzünde garip bir şey vardı, sanki gülümsemek istiyor ama bir türlü beceremiyor gibiydi. “Tavrın hoşuma gitmiyor.”

Sonunda gülümsedi. “Tavrım yok.”

Biz dondurmayı bitirip kabın yanlarını sıyrırken, uzun bir sessizlik oldu. River Deposu, geceleri iskeleler kapandığı için sessizdi. Bizim dışımızda, nehre bakan iskelede dondurma yiyen sadece birkaç aile ve arkadaş grubu vardı. Bir kat üstümüzdeki iskelede birkaç çocuk, kamp ateşinin etrafında oturuyorlardı.

Kara, pembe tırnaklı parmağıyla koluma fiske attı ve dudağını ısırdı. Kelimeler ağzından hızla çıktı. “Ama partide Asher’la arandaki işler garipti, değil mi? Hani, eğer siz ikiniz...” Kaşığını havada salladı. Kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki biraz daha zorlasa saçlarıyla kaşları birleşecekti.

“Biz ne?”

“Bilmiyorum. Siz ikinizle kim ne bilebilir.”

Bana, sanki doğru açıdan baksa çözeceği bir yapbozmuşum gibi baktı. Sanki çok fazla parçası varmış ve doğru parçayı bulursa mutlu olacakmış gibi. “Birbirinizden nefret ediyorsunuz, birbirinize takıksınız. Ve şimdi birbirinize fazlasıyla kibar mı davranıyorsunuz?”

Birlikte sinemaya gidiyoruz. Bu cümleyi aklımda, ait olduğu yerde tuttum. “Asher’la ben... Hiçbir şey değiliz.”

“Peki, sadece partide şey gibi görünüyordu...”

Kaşığımı, sanki onu her an bıçaklayacakmışım gibi doğrultarak sözünü kestim. Bu ihtimali tamamen elememiştim. “Asher’la aramda herhangi bir şey yok. Birine kibar davranmam için aramızda bir şey olması şart değil.”

“Asher’a bile mi?”

“Özellikle Asher’a.” Sesimin bu kadar yüksek ve savunmacı çıkmasından nefret ettim.

“Ve sen... Onun da aynı şekilde hissettiğinden emin misin?” Bir saniyeliğine dudağını ısırıldı. “Çünkü ben, tüm o eşek şakaları ve aptallıkların altında hep... Aslında sana biraz âşık olduğundan şüpheleniyordum.” Son sözcükleri, nehrin gürültüsünde neredeyse boğulmuştu.

Kaşığı boş kaba düşürdüm. Boğazımdan küçük, manyakça bir kahkaha çıktı. “Sana bunu ne düşündürmüş olabilir?” Eğer sekiz saatini işte geçirdiğini bilmeseydim sarhoş olduğunu düşünürdüm. Ya da belki de öyleydi. Belki de anahtarlığında küçük bir matara falan vardı. Bu kadar saçma bir şey söylemek için başka herhangi bir sebep yoktu.

Kara, kafasını salladı. “Bilmiyorum. Söylediklerimi unut. Aptalcaydı. Siz ikiniz beni aptal ediyorsunuz.”

Duyduğum belki de en aptalca şeydi.

“Yani, orada hiçbir şey olmadığına eminsin.”

“Çok eminim.” Kaşığı gergince alıp küçük, beyaz bir gölet gibi görünen dondurmama geri soktum. “Bunu bana dedirttiğine gerçekten inanamıyorum.”

“Peki.” Kara teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Ama bilgin olsun diye söylüyorum, eğer orada bir şey olsaydı...” Gözlerimiz buluştu ve kelimeler ağzından hızlıca çıktı. “Ki yok. Ama eğer olsaydı... Bu, sorun olmazdı.”

Yapabildiğim tek şey kafamı sallamaktı.

24.

GÜN

Sidney

Dün, ucuz markete gidebilmek için fazladan otuz dakikalık yol gitmiştik. Alışveriş arabası almak için bir bozuk para verdik ve çimenlere boşaltacağımız toz patates püresinin kutusuna 1,29 dolar ödedik.

Ellerimi çırpıtım ve beyaz taneciklerin uçuşmasını izledim. “Bir bagaj dolusu kurutulmuş sebzenin, beni bu kadar asi hissettirebileceğine hiç ihtimal vermezdim.”

Asher güldü. Gülüşü, Nadine’in evinden iki ev ötede olmamıza rağmen birinin bizi duyabilmesinden korkuyormuş gibi sessizdi. Saat gece üç civarıydı. Etrafta bizi duyabilecek kimse yoktu. Kara’nın büyükannesinin evinin önüne park etmiştik, garaj yolunun sonundaki yoğun ağaçların önüne. Genelde tüm saçmalıklarımızı sahile sürüklemek için kullandığımız bagajın yarısı, açık kutularla dolmuştu bile.

“Bu, yaptığın en asi şey olabilir sanki,” dedi Asher.

Toz patates püresi kutularından birini mavi, keten bir tekerlekli sepete koymadan önce yırtıp açtım. Nadine’in bahçesinde olabildiğince az zaman geçirmemiz gerekiyordu, o yüzden Asher’in her şeyi önceden hazırlama önerisine uyuyorduk. Bunu

bizim evde yapmak istemiştım ama Asher ailelerimizin evi patates püresiyle doldurmamızın nedenini merak edebileceğini belirtince Kara'yla konuştum ve gece operasyonunun planını yaptım.

“Edith'i unutma.” Asher arka koltuğa doğru kafasını sallayınca, hafifçe inledim.

“Ya. Zorunda mıyım?” Arka kapıyı açtım ve Edith'i koltuktan aldım. Onu kolumun altında arabanın arkasına getirdim. “Ona biraz bağlıyım. O, benim odamdaki fil¹³.” Esprimin anlaşılmasını bekleyerek kendi şakama güldüm.

Asher yüzünde bir gülümsemeyle sadece kafasını salladı. Elini omzuma nazıkçe koydu ve yavaşça konuştu. “Onu eve gönderme vakti geldi, Sid. Onu özgür bırakma vakti.” Onu bagajın kutularla çevrili bir ucuna sıkıştırdım, ardından geri aldım.

“Onu ben taşıyım.” Dramatik olmaya çalışmıyordum, sadece düşüp kırılmasını istemiyordum. Yalan söylemeyeceğim, Nadine'in bahçesinde, Edith'in genelde durduğu yerde bir tabela görmeyi bekliyordum. Onunla kaçarken çekilmiş siyah beyaz bir güvenlik kamerası fotoğrafının yanında “NE YAPTIĞINI BİLİYORUM” gibi bir yazı. Ama kutuyu taşıyarak evin kenarına geldiğimizde, çalıların arkasında kırmızı malçtan çıkarılmış bir yığın topraktan başka hiçbir şey yoktu. Benim küçük, tatlı filimmiş gibi Edith'in kafasını okşadım ve sarsılıp devrilmesin diye onu çevirerek malçların üzerine geri bıraktım. Bu sefer, hareket sensörlü ışığın yörüngesine girmemeye dikkat etmişim.

Arkamı dönerken ona öpücük attım, Asher da ona hafifçe selam verdi. Benimle alay ediyormuş gibi hissetmiyordum; sadece saçmalıyor, benim onunla eğlendiğim gibi o da eğleniyordu. Asher hiçbir şeyi, özellikle de kendini çok ciddiye almazdı. Benim tuhaflığıma ayak uyduracak birinin olmasını gerçekten takdir etmeye başlıyordum. Çünkü artık o kadar tuhaf hissettirmiyordu.

13 *Ing.* “Elephant in the room.” Herkesin bildiği ancak üzerine konuşmadığı bir sorun anlamında kullanılan deyim. -ç.n.

Asher, toz patates püresi dolu tekerlekli sepeti ağaçların yanındaki karanlık garaj yoluna bıraktı ve ikimiz de ellerimize birer kutu aldık. Şimdi gerçekten burada, Nadine'in bahçesinde olmak garip hissettiriyordu, nereden başlayacağımdan emin değildim. Dün kreplerimizi yerken birlikte plan yapmış ve planlamanın çok fazla baskı oluşturacağı konusunda anlaşmıştık. Sadece olduğunca fazla patatesle bahçede çalışacak ve işimizi bitirecektik.

Bahçenin karşı tarafında Asher, çimenlerin üzerinde geri geri yürüyerek patates kutularını sessizce sallıyordu. Önce bir, ardından iki kutu bitirdi. Onu sessizce bahçede hareket ederken görmek, sessiz bir şekilde film izlemek gibi hissettiriyordu. Toz, kurdan dökülürken çıkan küçük seslerden başka hiçbir ses yoktu.

Patates tozlarını çizgiler hâlinde çimenlere dökerek bahçede yürüdüm. Ağaç sırasında bir şey hareket ettiğinde odağım oraya kaydı ve patates tozu şelalesi, havada beyaz bir kavis yaparak kurdan düştü. Boş kutuları dolularıyla değiştirdim ve iki elime de birer kutu aldıktan sonra kollarımı uzatarak bahçenin ortasında döndüm. Beyaz toz havada dalgalandı. Patates tozlarını, beyaz toz kasırgasıymış gibi püskürterek, küçük daireler çizerek bahçede yürümeye başladım. Saat gece üçtü, çok yorgundum ve kafayı yemiş olma ihtimalim vardı.

Beş dakika sonra ikimiz de onar kutu boşaltmıştık fakat bahçe hâlâ yeşil görünüyordu. Çimenler, biraz uzun olduklarından, yaptığımız şeyi saklıyordu. Bu da bana, Nadine'in bahçesini canlı tutan bir sulama sistemi olduğunu hatırlattı. Parmaklarımızı çapraz yapıp yağmur yağmasını ummamıza gerek yoktu. Patatesten şaheserimiz, bu sabah kadar erken bir zamanda hazır olabilirdi. Bunun düşüncesi beni motive etti ve iki kutu daha aldım.

Gözüm, Göl Evi A'ya en yakın olan bahçenin köşesinde anlık bir hareket yakaladı ve Asher, kendini oradaki salıncaklarda ileri iterken çok kısık bir cıyıklama duydum. Eski bir salıncaktı, yeşil

boyası parçalanmış, beyaz çizgileri soyulmuştu. Eskiden salıncanın etrafını kaplayan kum, otların arasında kaybolmuştu.

Asher beni yanına çağırdı. Beni eski, yeşil canavara doğru çeken manyetik bir güç vardı sanki. O salıncaklarda çok anımız vardı. Asher'in burada olduğu ilk yaz, orada çok vakit geçirmiştik. Favori şarkılarımızı, o sene yaptığımız en havalı şeyleri, en yakın arkadaşlarımız hakkında sinirlerimizi bozan her şeyi paylaşmıştık. Ama salıncaklarda hiç sallanmamıştık. On üç yaşındaki Sidney bunun için fazla havalıydı. Asher'ı o kadar iyi tanımıyordu, hâlâ çözmeye çalıştığı bu şirin erkeğin önünde bir ezik gibi gözükmek istememişti. *Keşke o zaman, bu kadar oyun oynayan bir ahmağa dönüşeceğini bilseydim*, düşüncesi neredeyse sesli gülmeme neden oldu.

Salıncaklara geldiğimde Asher yükseklerle kadar sallanıyordu. Onun yaptığını yapıp, kendimi daha yükseğe ittim. Salıncaklarda bu şekilde en son ne zaman sallandığımı hatırlayamıyordum. Nedenini merak ettim, sallanmak harikaydı. Ve karanlıkta uykusuzluktan sarhoşken kafa karıştırıcıydı. İkimiz de yeşil kutularımızın içindekileri çimenlere ekmiştik ve zincirlerin gıcırdaması, gece havasında giderek artarken, yükseliyor da yükseliyorduk.

Asher zıpladı, sessizlikte bu güzeldi. Havada sessizce kavis oluşturması, üç metre önümde gururlu bir çömelişle çimenlere inmesi. Ayağa kalktığı anda bir kapı çarpı. Bu, Nadine'in yan kapısının tanidik, şangırdayan metaliydi. Küçük bir havlama ve patilerin taşları hafifçe çizmesinin sesi duyuldu.

Asher bana döndü ve zıplamam için eliyle işaret etti. Salıncanın zincirini bıraktım fakat elimi bir an çekemedim ve Asher'dan çok daha az gururlu bir iniş yaptım. Yana yalpalarken bileğimde keskin bir acı hissettim. Nefes sesim, terk ettiğimiz salıncakların son gıcırtısına karıştı.

"İyi misin?" Asher o kadar sessiz fısıldamıştı ki bunu sorup sormadığından neredeyse emin olamamıştım. Tutmam için bir

elini bana uzattı. İlk iki adımım beni ürkütmüştü. Yürümemiz değil, koşmamız gerekiyordu. Belki sekebilirdim. Tanrım, nasıl bir kâbus. Dikkatlice planladığımız her şeye rağmen yakalanacaktık çünkü çoğu sekiz yaşındakilerin bile ustalaştığı bir şeyi yapamıyordum. Bunun sonunu görmemek için o anda ölmek istedim.

Asher önüme geçtiğinde ne yaptığını fark etmem biraz zaman aldı. Hafifçe eğildiğinde bile hâlâ kafam karışık bir şekilde ona bakıyordum. "Atla," diye fısıldadı omzunun üzerinden. Çakıl taşlarından çıkan sesi duyunca gözlerimi tekrar Nadine'in evine çevirdim. Genelde köpeğini garaj yolundaki ağaçların içine götürürdü ama her an bizi duyup o köşeyi dönebilirdi.

Hiç düşünmeden zıplayıp Asher'in sırtına bindim, hemen bahçede koşturmaya başladık. Bacaklarımı kollarının altına sıkıştırmıştı. Bahçenin sol köşesinde, ağaçların yakınındaki karanlık yerde durduk. Göl Evi A ve ağaçların arasındaki her şeyin fazla uzun olduğu dar alandan geçerken alçak bir dal bana çarptı. Ciyaklayarak, görmediğim başka herhangi bir şeyden kendimi korumak için kafamı Asher'in boynuna gömdüm. Omzunun üzerinden bir özür mırıldandı. Evin önüne gittik ve sağa doğru sert bir dönüş yaptık. Evin altındaki kayıkhanenin kapılarının dışındaydık. Girişi, yukarıdaki iskele tarafından saklanmıştı.

Asher eski, tahta kapıyı itip arkasına yaslandı, inmemi söylerken kapı açıldı. Eğer alnıma ciddi bir darbe almak istemiyorsam içeri birlikte giremezdik. Asher kapıyı itti. Destek almak için kolunu tutarak arkasından topalladım. İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapadı.

Parmağını telefonunda gezdirdi, telefonunu küçük bir rafa koydu. Üzerimizdeki kalaslar aydınlanınca ortam loş ışığa boğuldu. Kayıkhaneye tuhaf bir yerdi, saçmalıklarla doluydu. Soldaki duvarda küfle lekelenmiş eski, turuncu cankurtaran yeleklerinin asılı olduğu uzun, tahta çiviler vardı. Arka duvarda kum oyuncakları, kürekler, katlanır sandalyeler ve Nadine'in birkaç tane bahçe

heykeli vardı. Çatlak bir kafası olan çizgi filmimsi bir kurbağa ve bir ayağı kayıp bir bahçe cücesi vardı. *Acını hissedebiliyorum, dostum.* Beş galonluk eski bir kova gördüm ve ters çevirip üzerine oturdum.

Asher yanıma çömelirken, “Kahretsin,” diye mırıldandım. Dirseklerini baldırlarına dayamıştı, şimdi benimle göz hizasındaydı. Raftan cep telefonunu alıp yere koydu. Işık, yüzünü keskin gölgelere boğuyordu. “Sanırım ayak bileğimi burktum,” dedim yumuşakça. “Birkaç saate iyi olur.” İrkildim. “Umarım.”

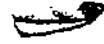
Sessizce gelip ellerini ayak bileğimin iki yanına koydu. “Burada birkaç saat kalmayacağız.” Gözlerime bakıp kaşlarını kaldırdı. Ayağıma dokunmasının sorun olmadığını anlaması için kafamı salladım. Parmakları, ayak bileğimin üzerini nazikçe okşadı. Teni, kayıkhanenin rutubetli serinliğinde alev almışım gibi hissettiriyordu. Ayak parmaklarımı kavrayıp avucunda salladı ve ayağımı önce sağa sonra sola yöneltti. Burada kendilerine bir yer altı kalesi inşa eden örümcekler hakkında endişeli olmalıydım ama düşünebildiğim tek şey, Asher’in bir elinin baldırımında, diğer elinin de ayak bileğimde oluşuydu. Ve kimsenin bana karşı hiç bu kadar nazik olmadığı. *Ayrıca, en son ne zaman pedikür yaptırmıştım? Şu anda ayaklarım onun elini zımparalıyor olabilir miydi?* Bu gece bir sürü açıdan felakete dönüşüyordu.

Ayağımı hafifçe döndürünce tısladım ve Asher’in elleri tenimde sabitlenip durdu. Ayağımı bırakırken çok içten bir özür fısıldadı. Koku geri gelmişti. Küf kokusunun karşısında bile Asher’in kokusu diğer her şeyi geçiyordu. Ayağa kalktığımda Asher kolumu tutup, “Geri otur,” dedi sessizce. Ama onu dinlemedim.

“Buradan çıkmamız lazım. Biraz yardımla iyi olurum. Geçen sefer çıktığımız yoldan çıkarız, sudan. Sonra sen geri gelip kutuyu alabilirsin.” Bunu, onu kurban etmem olarak algılayıp algılamayacağını merak edip yüzüne baktım. “Eğer bu senin için sorun

değilse. Ben yapardım ama biliyorsun...” Acıyan ayağıma baktım.

Asher kalçamın üzerinden beni kavrayarak bir kolunu belime sardı. Kolumu omzuna koyduğumda, kapıyı yumuşakça açtı. Dışarısı sessizdi. Çaktırmadan Göl Evi A’nın yanına gidip bahçede biri olup olmadığını görmek için kafalarımızı dışarı çıkardık. Nadine’i bahçede depar atarken görmeyi beklemiştim ama ortalık temizdi. Göl Evi B’den geçerek, bahçeyi komşunun evinden ayıran ağaç sırasına gittik. Yirmi dakika boyunca ağaçların arasında ilerledikten sonra arabaya geri binip SUV’nin güvenlik sınırlarına girdiğimizde ikimiz de nefes verdik.

Eve geldiğimizde ayak bileğim çok daha iyiydi ama yatağıma gidece kadar Asher yürümeme yardımcı olmakta ısrarlıydı. Huzuzlanarak kendimi yatağa atıp sarı yorganımın yumuşaklığına uzandım. Asher kapıya gidince çıkmasını bekledim ama onun yerine sessizce kapıyı kapadı.

“Bu pek beklediğim gibi gitmedi.” Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. İhtiyacımız olan son şey, ailelerimizin sabahın döründünde neden aynı odada ve uyanık olduğumuzu merak etmesiydi.

Asher yatağın yanına çömeldi. Elleriyle sağlam ayağımı tuttu ve ayakkabımı çıkarıp şifonyerimin yanına, yere koydu. Ardından diğer ayakkabımı da nazikçe tutup çıkardı. Yatakta ayaklarımı yatak minderinden sarkıtıp, Asher’in bana bu gece nasıl da yardım ettiğini veya odamda olmasının ne kadar garip olduğunu düşünmemeye çalışarak döndüm.

Film gecesindeki tüm o garip düşünceler geri gelmiş, kafamda oyalanıyor, *bir insan neden bu kadar tatlı birinden ayrılır ki?* gibi tuhaf şeyler düşünmem için beni zorluyordu. Odadaki tek ışık, yatağımın yanındaki küçük lambaydı ve bu, bizi hafif sarı bir ışığa boğuyordu. Kalçalarımı hareket ettirerek, yatağın üst kısmına

çıkmaaya çalışırken, “Özür dilerim,” dedim. Bazaya yaslanabilmek için yastıklarımı dikleştiriip arkama dayandım.

“Ne için?” Asher şimdi ayaktaydı, yatağımdaki fazla yastıklardan birini almak için üzerimden uzandı. Aldığı yastığı ayağımanın altına koydu. Aman Tanrım, tatlılığı devam ediyordu. Pijamalarımı giydiğimde bunların hepsini geri bozmam gerekecekti ama o öyle davranırken onu durdurmaya elim varmıyordu. “Eminim ayağını bilerek burkmamışsındır.”

“Bileğim yine de burkulmuş durumda.”

Asher tekrar yanıma eğildi. “Biliyorsun, eğer kötü hissediyorsan bunu telafi edebilirsin. Görevi sabote ettin.”

Ona, *tam olarak* ne istediğini bildiğimi söylemeye hazır bir şekilde kafamı çevirdim. Yarın kimseye kahvaltı hazırlamaya kalkmayacaktım. Ben kalkmadan önce, muhtemelen öğlen yemeği vakti gelirdi. Ama benim gözlerim onunkilerle buluştuğunda hiçbir şey demedim. Çünkü bana krep istiyormuş gibi bakmıyordu.

Hareket ermeliydim, vücudumdaki her mantıklı hücre hareket etmem gerektiğini söylüyordu ama bunu istemiyordum. Aramızda bir nefes daha geçmeden dudakları, benimkilerin üzerindeydi. Belki şoktaydım ya da sadece yorgunluğun ucundaydım ama Asher Marin beni öpüyordu. Yeniden. Kesinlikle sarhoş *değildi*. Ve ben sadece... Donmuştum. Dudaklarım sabitti.

Ne yapıyorduk? Bunu istiyor muydum? Son birkaç haftadır ne istediğimden emin değildim. İlk başta eşek şakalarını özlemiştim. Alayı ve ilgiyi. Ama bu, farklı türden bir ilgiyle çabucak değiştirilmişti. Yeni, heyecan verici, korkutucu. Şimdi ne istediğimden emin değildim.

Asher geri çekildiğinde, yüzünde endişeli bir ifadenin izi vardı. Dudaklarının geri çekilmesi beni kesinlikle mutlu etmemişti. *Ne* istediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Ve bunu sindiremeden ya da kendime ne kadar aptal olduğumu söyleyemeden elim ensesine kaydı. Dudaklarım tekrar dudaklarındaydı, öpüşüyorduk.

Yaptığımız her şey gibi bu öpücük de bir savaş gibi hissettiriyordu. Onunki yumuşaktı, benimki daha sertti. O dudağımı diliyle okşadı, ben de onunkini ısırdım. Hâlâ yatağın kenarındaydı. Kendini yukarı çekip bana daha yakın bir yere gelirken bir kolunu arkama attı. Diğer eli de yatak minderinin üzerine, yanıma yerleşti. Biraz kayarak ona yer açtım. Tişörtüm yukarı kaymıştı ve kolu, çıplak sırtımın üzerindeydi, parmak uçlarını tenime bastırıyordu.

Bir dizini, yatak minderinde kaydırarak yanıma getirirken öyle yüksek sesli bir gıcırta çıktı ki ailemin bunu iki oda aşağıdan duyduğuna emindim. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü ve donakaldım. Üzerimdeki Asher da donakalmıştı ama gözlerini benden ayırmadı, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Ya da ikinci tura geçecekmiş gibi.

Biz ne yapıyorduk? Yatak odamda, gece dörtte, ailelerimizden sadece birkaç kapı ötede öpüşüyorduk. *Benim yatağında*. Bu, yaptığım en Sidneylik olmayan hareketti. Ne kadar saçmaladığımı düşündüğümde yüzüm kızardı. *Doğru yer, doğru zaman*. Ben buyum işte, bitişik odada kalan bir yaz eğlencesi. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ama geri gelip durdu.

Asher, yumuşak bir gıcırtaıyla kendini yataktan itip yanıma tekrar çömeldi. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama onun yerine koca boyuyla üzerimde yükselerek ayağa kalktı. “İyi geceler, Sid.” Kendi odasına kaçış yolu olan banyo kapısına döndü. Sonunda konuşabildiğimde yolu yarılamıştı.

“Ben...” Odadaki gerginliği, ağırlığı kırmaya can atıyordum. “Ben krep isteyeceksin sanmıştım,” diye itiraf ettim. Daha güzel bir şey söylemiş olmayı diledim. Ya da ağzımı kapalı tutup gitmesine izin verebilirdim. Mutlu muydum, kafam mı karışık, yoksa sinirli miydim, karar verebilecek kafa yapısında olmayı diledim. Ama şu anda düşünebildiğim tek şey kreplerdi. Bir öpücük ve dudakları, aklımı tamamen çarpıtmıştı.

Asher'in ağzı bir gülücük hâlini aldı. "Öyle yapacaktım." Kapıya doğru geri geri yürüyor, bir saniyeliğine bile gözlerini benden ayırmıyordu. "Ama sonra sen beni öptün," derken omuz silkti.

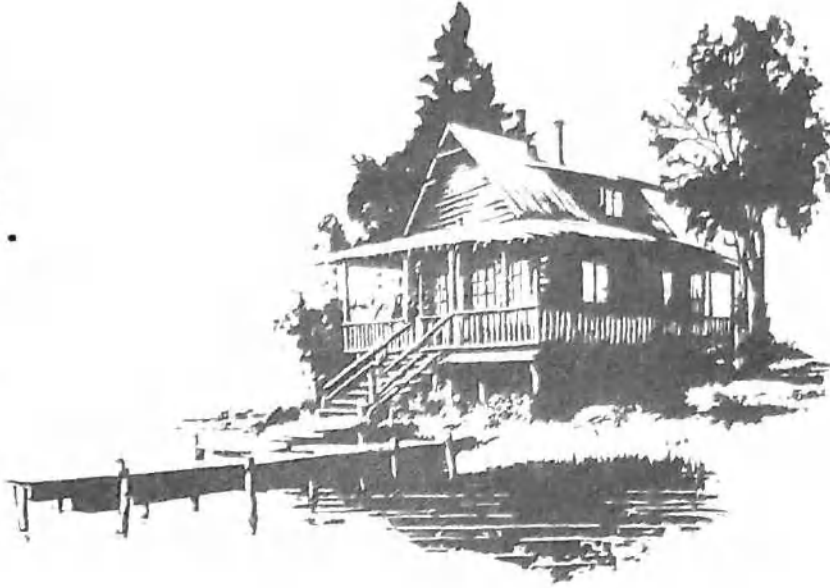
Küçük, asi bir homurtu çıkardım.

"Ama kreplere hâlâ açığım." Sırıttı.

Asher'a karşı hazırcevap olduğum son günleri hatırlayamıyordum. Ne demek istiyordum? *Beni öpmemeliydin mi? Ben seni öpmemeliydim mi? Buraya geri gel de seni tekrar öpebileyim mi?* Korkarım sonuncusu olurdu. O, banyo kapısından girip odamdan çıkmadan önce, "İyi geceler," diye fısıldarken sadece saniyeler geçmişti.

Bu gece ne halt olmuştu?

25.
GÜN

Sidney

Odamda aç kalmanın harika bir hayat seçimi olmadığına karar verdiğimde saat birdi. Bu, Asher'a bir ders verecek olsa bile. Eminim çoğu kız, Asher tarafından öpülmekten şikâyet etmiyordu; kendimi aç bırakmak yüksek seviyede bir intikam olurdu. Ama kendimi aç bırakmaya ya da Asher'la aynı evde yaşarken ondan sonsuza dek kaçınmaya kendimi adamamıştım. Onu ne zaman görüp ne zaman görmeyeceğimi kontrol etmek, yüksek ihtimalle isteyebileceğim en iyi durumdu.

Asher kıyafetlerini hep rastgele çamaşır yığınlarına sokardı, o yüzden Sylvie ve Greg'in odasıyla kendi odasının arasında hep onun bir yığın temiz kıyafeti olurdu. Belki de çamaşırlarını bile rek öyle yıkıyordu. Eğer herhangi birimiz bunun bir hata olduğunu düşünseydik o birkaç parçayı katlardık ve haftanın sonuna kadar Asher'ın tüm çamaşırları temiz olurdu. Bunu ondan beklerdim, bir nevi zekiceydi. O yüzden çamaşır odası kapılarını açtığımda onun birkaç tişörtünü gördüğüme şaşırmadım.

Sanırım Asher'la konuşmak için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Dün gece hiçbir uyarı vermeden beni öpmesi yeterli bir bahane gibiydi ama bir bahanem olmasından zarar gelmezdi. Eğer odadaki

filden bahsetmek için hiçbir niyeti yoksa tabii. Ah. Edith'i hâlâ özlüyordum. Mecbur kalırsam, çamaşırlarını ona fırlatmaktan ve gelmemin tek sebebinin bu olduğunu iddia etmekten çekinmezdim. Yatak odasına giden bir metrelik rahatsız edici yolculuğumu yaparken çamaşır yığma metoduna başvurmama gerek kalmamasını umdum. Çamaşır fırlatmak kulağa çocukça geliyordu, bizim için bile.

Asher'ın kapısını çaldım ama içeriden ses gelmedi. Çamaşırlarını çamaşır odasına geri götürmeliydim. Ama bir yanımda, kapı kolunu çevirip içeri girmeme sebep oldu. *Onları fırlat ve kaç*, diye bağırdı beynim. Ama diğer yanımda farklı fikirleri vardı çünkü içten içe çamaşırlar için orada olmadığımı biliyordum. Eğer beynim kontrolüm altında olsaydı, günün yarısı boyunca odamda kalıp, Asher'ı öpmenin beklenen bir felaket olmasının tüm nedenlerini düşünmezdim.

Sorunlardan bir tanesi, Asher'ın bir yaz eğlencesi arıyor olmasıydı. "Aralarında sadece cinsel ilişki olan arkadaşlar" durumunu kaldırabileceğimi düşündüren hiçbir şey yoktu. Bir kere, zoraki arkadaştık. Anlayabildiğim kadarıyla Asher okulda her sene bir kız arkadaştan diğerine geçerci. Her yaz biriyle yeni ayrılmış oluyordu. Bu, aylarca çıktıkları anlamına geliyordu. Yani evet, erkeklerle berbat bir geçmişim vardı ama onlarla kalplerini paramparça edecek kadar uzun süre vakit geçirmiyordum. *Aylar*, kalp kırığı bölgesiydi. Neyi yanlış yaptığını düşünerek odanda ağlama bölgesi. Sadece odasında durup, tüm bunları tekrar düşünürken bile nabzım kulaklarımda atıyordu. Asher Marin, beni öpmek isteyen herhangi bir erkek değildi sadece. *İki kez*. O, senelerdir aklıma girip benden intikam almanın yollarını bulan erkekti. Burada herhangi başka bir şey dönmüyor olma ihtimali yoktu. *Sen çok aptalsın, Sidney*.

Asher'ın odasına girip gardırobunun yanındaki sandalyeye kıyafetlerini koydum. Yatağı, içinde vahşi bir hayvan uyumuş gibi

darmadağın ve parçalanmıştı. Temiz, beyaz ve uzundu. Eşyalarıyla kaplıydı.

Burnuma götürmeye engel olamadığım küçük parfüm şişesini, cebindeki şişkinlik hissinden nefret ettiği için asla taşımadığı kah-verengi deri cüzdanını karıştırdım. En üst çekmecesini açtım; gri, siyah ve kırmızı yığınlarla doluydu. Siyah elastik kuşaklar, elimi götürmeme engel oldu. Sağda diş fırçası, siyah bir tarak, iki kutu şampuan ve bir saç kremi vardı. Duştaki kutular sahte miydi? Belli ki Asher da ateşkese yüzde yüz güvenmiyordu. *Akıllı çocuk*. Belki de duş jeline ne kadar düşkün olduğumu ve hiç el sürmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden onun sahtesi yoktu. O duş jelini hayatım pahasına korurdum.

Ne aradığıma emin değildim. Burnumu sokmaktan vazgeçmiştim ama çekmeceyi kapamadan önce küçük bir kutuyu fark ettim. Mavi kutudan geçen özenli, altın folyo çizgilerini parmaklarım ile takip ettim. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama kutuyu çıkarıp kapağını açtım. İçinde bir kolye vardı; taşlar, boncuklar ve sallanan uzun bir zinciri olan güzel bir kolye. Birdenbire bu kutuyu da bu çekmeceyi de açmamış olmayı diledim. Ya da yatak odasının kapısını. Çünkü buraya cevap aramak için gelmiştim ama şimdi daha fazla sorum vardı. Aslında sadece bir sorum vardı: Asher'in sevgilisi mi vardı? O ve Jordan ayrılmışlardı ama bu aylar önceydi, hayatına yeni bir kızın girmesi için yeterli bir zamandı. Asher'in yaptığı tüm tatlı şeyleri düşündüm. Neden kız arkadaşı olmasındı ki? Onun hakkında bilmediğim başka ne vardı? Ama daha da önemlisi, bunu neden umursuyordum? Ve beni neden öpmüştü?

Telefonum cebimde titreşti. Odadan çıkarken gardırop çekmecesini kapadım. Annem, akşam yemeğinde olmayacaklarını, Asher'la tek başımıza olacağımızı haber vermişti. Annemin mesajının altında Kara'dan bir mesaj vardı, ardından neonla yazılmış

gibi Caleb'in ismini gördüm. Yazmaya başladığımda parmaklarım beynimden hızlı çalıştı.

Sidney: Bu akşam takılmak ister misin?

Bana cevap yazmakta olduğunu belirten korkutucu üç nokta belirene kadar en az üç dakika geçti. Karnım düğümlendi. Hayır demesinden mi evet demesinden mi korkuyordum, emin değildim.

Caleb: Kesinlikle. Cherry Bowl?

Ah. Küçük bir kasabada olmanın sorunu buydu. Seçeneklerimiz sınırlıydı. Ve sanırım Caleb'a arkadaş kalmak istediğimi söylediğimden beri onunla konuşmadığım için seçici olmamalıyım. Ama arkadaşlar bunu yapardı, değil mi? Arkadaşlar takılırdı. Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunda gelirlerdi. Ve şu anda bu evden gerçekten çıkmaya ihtiyacım vardı.

Sidney: Kulağa iyi geliyor.

Caleb'a yeni adresimi yazdım. Telefonumu cebime geri sokarken hâlâ Asher'in odasında durduğumu fark ettim. O, mücevher ve belki de kız arkadaşlar biriktirirken ben neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum, bilmiyordum ama eğer bu odada bir saniye daha durursam cildim kabaracakmış gibi hissediyordum. Banyodan kendi odama geçerken aynaya bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Tezgâhta ruj vardı ama ayna boştu. Son üç hafta, hızlıca kaybolan bir rüya gibiydi.

Banyo kapısı çaldığında yatağıma kıyafet seriyordum. Kapıyı kilitlememiştim ama belki de bunu yapmam aptalcaydı. "Gir."

Asher elleri ceplerinde, yavaşça içeri girdi. Suratı neredeyse ifadesizdi, okunamazdı. *Neden beni öptün? Kız arkadaşın mı var? Bunların hepsi senin için kocaman bir şaka mı?* diye bağırmak istiyordu beynim. Ama ağzımdan çıkan tek şey, "Selam," oldu. Sesimin ne kadar normal çıktığına şaşırdım. Ellerim, sırf sabit

durmaktan kaçınmak için kıyafetleri kavriyor, oradan kaldırıyor oraya koyuyor, yatağımın üzerinde bir şeylerin yerini değiştiriyorlardı.

Gözleri önce yatağımdaki dağınık kıyafetlere, sonra duştan sonra her zaman giydiğim eski şort ve kolsuz tişört içindeki bana yöneldi. “Bir yere mi gidiyorsun?” demeden önce beni, ayak parmaklarımdan başıma kadar hızlıca süzdü.

Tuttuğum tişörtü yana fırlattım. “Cherry Bowl’a.”

“Filmler daha değişmedi, hafta boyunca aynı filmler oynuyor.”

Bunu biliyordum, bu yüzden Caleb’in orayı önermesine heveslenmemiştim. Yani, kısmen. “Biliyorum, sorun değil.”

“Gerçekten aynı filmleri bir haftada iki kez izlemek istiyor musun?”

Beni inceliyormuş gibi kafasını yana yatırdı. “Kara’ya söyle, başkasını bulsun. Benimle Trevor’ın evine gel. Oyun gecesi vakti. Bu sefer kendi oyun taşın falan olabilir.”

“Kara’yla gitmiyorum.” Uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizliği, duymayı beklediği bilgiyle doldurmam gerektiğini yüzündeki ifadeden anlıyordum ama yapamadım. Her şey fazla garip hissettiriyordu. Odamda dağılmış olan kıyafetlere bakarken, Asher’in üzerinden gözle görülür bir sinir yayılıyor, bense içimde artan suçluluk hissiyle savaşmak zorunda kalıyordum. Tamamen anlamsızdı. Üzgün olmam için hiçbir sebep yoktu.

“Caleb’la mı gidiyorsun?” Asher’in kaşları, siniri bozulmuş bir şekilde çatılmıştı ve Caleb’in adını, ayakkabısının altına yapışan bir pislikmiş gibi söylemişti. Ellerini ceplerinden çıkarıp kafasına götürdü, başı ağrıyormuş gibi ensesini kavradı. “Ne zamandan beri?”

“Bu öğleden sonradan beri?” Sert ve kırıncı olan sesim, Asher’in yüzündeki somurtmaya uyum sağlıyordu. *Bu, neden sorguya çekiliyormuşum gibi hissettiriyor?*

“Peki o zaman, iyi eğlenceler.” Kelimeleri kibar olsa da sesi hâlâ sertti ve kulağa daha çok, *umarım patlamış mısırında boğulursun,*

en büyük hayalim olsa bile üzerinde Heimlich manevrası uygulamak için orada olmayacağımdan memnunum, gibi gelmişti.

“Ne olmuş yani, kızdın mı?” Düşüncelerim, ağzımdan çıkınca kulağa bir şaka gibi gelmişti ama eğlenmiyordum. “Yani, senin bir ilişkin yok mu, Asher?” Kolsuz tişörtümün uçlarıyla oynadım ve birdenbire bunun konusunu bile açmamış olmayı diledim. En az onun kadar benim de kıskanç olmaya hakkım vardı. “Her neyse, eğer hâlâ Jordan’ı ya da Lindsay’i ya da... Herhangi birini... Unutamadıysan seni suçlayamam, belki de insanları öpmemelisin, eğer...”

“Ne?” Hak vermek gerekirse, bunu söylerken sesinde şaşkınlık var gibiydi. “Neden Lindsay’in konusunu açtın ki?”

O zaman Jordan’dı. Ateşkesi kırıp odasını karıştırdığımı itiraf etmeli miydim, karar vermem gerekiyordu. Kesinlikle bana sinirleri bozulmuştu ama bir açıklama olmadan buradan çıkacakmış gibi gözükmüyordu. Ve zaten sinir bozukluğunun en üst seviyelerindeydi. Bunu irdelesem de olurdu. “Biraz önce odana birkaç şey koyuyordum ve...”

Kollarını önünde birleştirdi ve bana bakarak gözlerini kıstı. Bu *eski* Asher’in bana atacağı bir bakıştı. “Ne şeyleri?”

“Önemli değil.” Bu zirvede ölmeye ne kadar kararlı olduğumdan birdenbire emin olamayarak durakladım. Kafasını yana yatırdı ve bana sert bir bakış attı. “Senin çamaşırların bendeydi, tamam mı?”

Asher kaşlarını kaldırıncaya yakalandığımı anladım. Farklı amaçlarım olmadan ona çamaşırlarını götüreceğimi düşünmesi için herhangi bir gerçeklik yoktu. Yine de hiçbir şey söylemedi.

“Neden orada olduğumun bir önemi yok.” Yanlış bir şey yapmış olanın ben olduğum hissini atlatabileceğimi umarak kafamı salladım. Beni, tüm zamanların en kötü eşek şakasına çekmeye çalışan oydu. “Kolyeyi gördüm.”

Gölümsedi ve sanki aptalca bir şey söylemişim gibi kafasını salladı. Bir şey olacağını haber veren türden bir gülümsemeydi. Parmak arası terliklerimin yere tutkalla yapıştırılmış olmasına ya da mayoma sahte bronzlaştırıcı sürülmüş olmasına uyanacakmışım gibi. Tehditkâr bir gülümsemeydi, bir avcının gülümsemesiydi. Eskiden yüzünde hep gördüğüm türden gülümsemelerdendi ama artık yüzünü farklı farklı hâllerde gördüğümünden, tuhaf ve yanlış hissettiriyordu.

Ben onu durduramadan, o beni elimden çekerek, “Buraya gel,” dedi. Banyodan yatak odasına doğru onu takip ettim. Gardırobuna gitti ve çekmecesinden küçük kutuyu çıkardı. Kapağı başparmağıyla çıkarıp kutuyu bana uzatınca kapak yere düştü. Bakışı hem bir emir hem de bir uyarıydı.

Delirmiş gibi kafamı salladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “İşte bu.” Ne dememi istediğinden emin değildim.

Gözlerini devirdi. “Bunu tanımadın mı?”

“Neden tanıyayım ki?” Ama kutuya tekrar baktım; kutudan sarkan taşların enteresan, morumsu mavi rengine. Asil, gümüş zincire ve en büyük taşın yanında sallanan, birbirine dolanmış iki balık şeklindeki taşına. Taşı daha önce fark etmemiştim. Işığa maruz kalınca parıldayan taşı hatırladığımda başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Evet.” Gölümsedi ama mutlu değildi. “Bunu hatırlamalısın çünkü iki yaz önce *sen* buna resmen takıktın.”

Kızgın yüz ifadesi üzgüne dönüşen Asher’a baktım.

“Annem bunu bana almamıştı. Materyalist eşyalarımızı kısıtlayıp deneyimlerimize odaklanmamız meselesine takmıştı, bense tüm paramı o hiç kullanmadığım aptal su kayağı için harcamıştım bile.” Kutuya bir elimi uzatırken sözcükler ağızımdan döküldü.

Asher kutuyu birazcık geri çekti. Ben de çekildim. “Aynen,” dedi.

“Ben...” Kafamı küçük kutuya, Asher’in onu tutarken bana bakış şekline karşı salladım. “Bu neden sende?”

“Bu bende çünkü o üzücü alışveriş yolculuğunda seninle beraberdim ve bunu ne kadar istediğini görmüştüm.” Gözlerini, solumda bir şeyin üzerine odakladı, sonra tavanı tarayıp sağ tarafımdaki bir şeylere bakarak benden kaçırdı. “O yüzden bunu satın aldım.” Bir duraksama oldu, kapıya koşmayı düşündüğüm uzunca, ölü bir hava. “Ve her sene kendime bunu sana vereceğimi söyledim.” Yutkundu ve boğazı titredi. “Ama her sene aynıydı, tüm o eşek şakaları ve... Her şeyle.”

Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda ne yapacağımı bilemedim. İlk defa karşılaşmışız gibi hissederek ona sadece dik dik baktım. Onca yılı düşmanımımış gibi nasıl geçirdiğimi merak ederek. O aptal su kayağı tahtasını almıştım çünkü bana acıyıp nasıl kullanılacağını göstereceğini ummuştum. *Aman Tanrım, biz umutsuz bir ikiliydik.*

Asher yanımdan geçti, arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Gümüş zinciri havaya kaldırıp önüme uzattı. Kolları, omuzlarıma temas ediyordu. Yerimde donakalmıştım ama tüm vücudum titriyormuş gibi hissediyordum. Asher kolyeyi bağlayıp, metalin altından saçımı çekerken parmakları enseme sürttü. Kolye, göğsümün biraz aşağısına düştü. Soğuktu, kibar ve zarif olmasına rağmen ağır hissettiriyordu. Ama kolyeyi ve Asher’in sözcüklerini boynumun etrafında, orada asılıyken hissedebiliyordum. Bana baskı yapıyor ve nefes almamı zorlaştırıyorlardı.

İkimiz de sessizce orada duruyorduk. Gövdesi, sırtıma o kadar yakındı ki hâlâ birbirimize temas edip etmediğimizden emin değildim. Nefes almak bile fazla gürültülü hissettiriyordu. Asher ellerini omzuma koydu, nefesi kulağımdaydı. “Bazen bana herhangi güzel bir şey söyleyebileceğini unutmuşsun gibi hissediyorum.”

Sesinde kızgın bir ton vardı ve kelimeleri acıtmıştı. Haklıydı; onunla uğraşıp, düşmandan başka hiçbir şey olmadığımıza

kendimi ikna ederek o kadar fazla zaman harcamıştım ki onun gerçekten kim olduğunu unutmuştum. Bir zamanlar onun kim olabileceğini umduğumu. *Bizim* ne olabileceğimizi umduğumu.

Sesi kulağımı okşarken hâlâ bir fısıltı gibiydi, sert tonlaması hâlâ yerinde duruyordu. “Burası, teşekkür ettiğin yer.” Ses tonu fazlasıyla kötüydü. Yine sertti, bu son birkaç haftadır alıştığım-dan çok farklıydı. Bu akşam, eski Asher’i tekrar duyana kadar ne denli değiştiğini fark etmemiştim. Hayır, *eski Asher*’dan çok daha sert bir şeyi.

“Teşekkür ederim.” Kelimelerim o kadar yumuşaktı ki sesli söylediğime emin bile değildim. O iki kelime, Asher’i bir tür büyüden kurtarmış gibiydi. Elleri benden uzaklaştı ama ben hareket edemiyordum. O, kapıyı kapatıp çıktığında, koridordaki ayak seslerini duyup, mutfakta sinekliğin arkasından kapandığını duyarken bile. O, pencerenin yanından geçerken ben hâlâ odasında, olduğum yerde donmuştum. Bir motorun yumuşak homurtusu ve çakılların hışırtısı duyuldu. Ben pencereye gidene kadar, araba farları ağaçların gölgesinin arasında iki aydınlık nokta olmuştu. *Gitmişti.*

Yatağa oturdum ve sırtüstü yatarak Asher’in çarşaflarının kokusunun üzerime sinmesine izin verdim. Bu, tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu kokunun, evdeki diğer kokular ve gölün kokusu kadar yazın bir parçası olmasını seviyordum. Kolye uzundu. Birbirine dolanmış iki balığın detaylarında parmaklarımı gezdirerek zinciri göğsümden yukarıda tuttum. Yanağımdan bir gözyaşı aktı, ardından bir tane daha. Dünyadaki en kötü kişi ben değil de Asher olsaydı, şu anda her şey çok daha kolay olurdu.

Asher

O akşam eve geldiğimde ev karanlık ve sessizdi. Babamın SUV’si yoktu, ailelerimiz gitmişti; ısıltılı günlerini tekrar yaşıyor olmalıydılar. Hepsi yakında evsiz kalacak olma durumumuzu *fazlasıyla* iyi karşılıyor gibi görünüyordu. Bu akşam kimsenin ihtiyacı

olmayacağından, buzdolabından bir şişe bira aldım. Sidney'in kapısı kapalıydı ve aralıktan hiç ışık gelmiyordu ama yakında randevusundan eve dönerdi muhtemelen. *Ya da dönmezdi.* Bu, ikinci randevularıydı. Ben onu öptükten sonra bir çocukla randevuya çıktığı ikinci seferdi. Resmen bana ne istediğini söylüyordu, neden dinleyemiyordum, bilmiyordum.

Sidney'in bir randevuda olması, beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Birini öpmek, size onun üzerinde bir aitlik falan vermiyordu sonuçta. Bir öpücükle gelen bağlayıcı özellik kontratı gibi bir şey yoktu. Benden hoşlandığı anlamına bile gelmiyordu. Dudaklarını dudaklarımın üzerine koyacak kadar sıkılmış, yalnız ya da kaba olduğu anlamına geliyordu. Sadece bir kez öptüğüm tüm kızları düşündüm. Sadece bir kez, beklenti olmadan. Belki de beni rahatsız eden, dün gece onun da beni *öpmesiydi.* O ikinci öpücük, tamamen onun işiydi.

Odama girerken tişörtümü çıkarıp yere fırlattım. Tüm odalar gibi benim odamda da her daim açık bıraktığım bir tane vantilatör ve etrafa dağılmış birkaç tane küçük lamba vardı. Banyo kapısına geldiğimde şortumu küçük bir tekmeye aşağı sıyırmış, ayak bileklerime indirmiştım. Işığı açıp, banyodan gelen ışık hüzmeleriyle aydınlanan bir şey gördüğümde kapıyı kapamak üzereydim. Bu Sidney'di. Benim odamda. *Benim yatağımda.*

Açık kapıdan adını fısıldadım ama hareket etmedi. Neden burada olduğunu anlamaya çalışarak kapıyı kapadım ve banyoya girdim. Dişimi fırçalarken dört muhtemel açıklama düşündüm:

1. Bu, Sidney'e benzeyen bir şeydi. Sadece bir yastık yığını, stratejik şekilde yerleştirilmiş bir manken ya da aynı seviyede ürkütücü olan başka bir şeydi.
2. Bu, Sidney'in yatağımda yatması için para ödediği, beni öldürecek bir yabancıydı.

3. Halüsinasyon görüyordum. Ya da sarhoştum. Tezgâhımda duran birayı henüz açmamıştım, o yüzden halüsinasyon seçeneği bu noktada daha olasıydı.
4. Sidney sarhoştı ve yanlış yatağa yatmıştı. Belki de üzerine biraz limonata dökmeli ve intikam skoruna eşitlik getirmeliydim.

Banyo tezgâhımda duran açılmamış bira şişesine baktım ve kafamı salladım. Gerçekten biraz sarhoş olmayı diledim çünkü her şey, Sidney Kristine Walters'ın şu anda benim yatağımda uyuyor olabileceğinden daha olasıydı. *Bile isteye.* Sırf yatak odasında kötü bir şey olmadığından emin olmak için kapısını açmak istiyordum.

Gri bir pijama altı giydim, onunla üzerimde sadece iç çamaşırım varken konuşmanın işlere yardımcı olacağını düşünmüyordum.

Yatağın tam köşesinde uyuyordu ki bu da tam olarak Sidney'in yapacağı bir şey gibi duruyordu. Nedenini bilmiyordum, sadece öyle duruyordu. Yatağın yanına çömeldim ve bir saniyeliğine ona baktım. Caleb'a, kolyeye ve benim tam bir pislik olduğumu düşünüyor olmasına olan sinirim geçmişti. Elimini omzuna koydum ve onu korkutmamaya çalışarak başparmağımla çıplak tenini sıvazladım. Bir mırlama sesi çıkardı ve haliya düşen ışık hüzmeleri, burnunun kırışmasını görünür kıldı. Gülmek istedim ama bu, onu uyandırabileceğim en kaba yöntem olabilirdi. "Hey, Sid?" Gözleri yavaşça açılırken elim hâlâ kolundaydı.

Bir saniyeliğine ürktü ama hiç ses çıkarmadı. Kafasını bir kez sallayıp gözlerini kırıştırarak bana baktı ve odada göz gezdirdi. Ardından esnemekle derin bir nefes almak arası bir şeyle ağzını açtı.

"Senin sinemada olman gerekmiyor mu?" diye fısıldadım. Önceki sinirim, sesimden tamamen sıyrılmış, onu yatağımın içinde görmemenin şokuyla kaçmıştı. Onu bugün odama getirdiğimde

üzerinde olan eski tişört ve pamuk şortu hâlâ üzerindeydi. *Onca zaman burada mıydı?*

Sidney hiçbir şey demedi, sadece kafasını salladı. Dürüst olmak gerekirse, birinin odasında belirip ardından sorularını cevaplamayı ya da konuşmayı reddetmek kaba geliyordu. Sırtının üzerine yuvarlandı, ardından bu sefer yatağın diğer tarafından olacak şekilde bana bakana kadar, az evvel yattığı boş yere doğru tekrar yuvarlandı. Ona baktım. *Şu anda fazlasıyla kafam karıştı.* O hareket etmeyince, yatağımın onunki kadar gıcırdamadığını umarak yanına yattım.

Sesi yumuşaktı. “Sinemaya gitmedim.” Gözlerim tavana odaklanmıştı, nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

“Fark ettim.”

“Neden, biliyor musun?”

Başımı ona çevirdim. “Caleb’in, benim yarattığımın yarısı kadar bile efsane bir film izleme deneyimi yaşatamayacağını bildiğin için mi?” Ona gülümsedim ve yüzlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark ettim. “Sapık gibi yatağımda saklanıp beni beklemek istediğin için mi?” Alınmış gibi burnunu kırıstırdı ama dudaklarında bir gülümseme vardı, o yüzden konuşmaya devam ettim. “Yatağımda oturup ne kadar harika olduğumu düşünüyordun ve bir narkolepsi¹⁴ krizi geçirdin. Yaklaşıyor muyum?”

“Bu kolye senelerdir sende.” Parmaklarını kolyenin üzerine, göğsüne koydu. “İki yaz önceden beri.”

“Temel matematiği bu, evet.”

“Bu işte berbatsın.” Sesi sinirli ama neşeliydi.

“Neyde?”

“Ciddi şeyler konuşmakta.”

“Evet, biraz.” Bunun, Sidney’le bu işler hakkında konuşurken gerilmemden değil, başımın döndüğü, odamın karanlık olduğu

14 Narkolepsi, uyku zamanları dışındaki uyku hâli ve ani uyku atakları. -ç.n.

ve onun, yatağımda çok az giyinik bir şekilde yattığından olduğunu düşündüm. Bunu düşünmesi bile çok fazlaydı.

“Bu işte berbat olman biraz hoşuma gidiyor.” Gülümseyip sırüstü döndü, aramıza koyduğu ekstra birkaç santim beni rahatlattı. “Yani eğer bu kolye iki senedir sendeyse...”

“Sormak istediğin bir soru mu var?” Ben hâlâ ona bakıyordum ama o, tavana bakıyordu.

“Bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?”

Gözlerimi devirip, bunu görebiliyor olmasını diledim. “Sen de bu işte berbatsın.”

“Evet. Ama bana söylemeliydin. Benden nefret ettiğini düşünüyordum ve biz... Biz daha az işlevsiz ve berbat olabilirdik.”

“Belki de bizim işlevsiz ve berbat olmamız hoşuma gidiyordu.” Bana bakınca derin bir nefes bıraktım. “Sana neyi söylemeliydim?”

Hiçbir şey demedi. Sadece yukarı, tavana baktı ve bir dakika sonra gözlerini kapadı. Uykuya geri dönüp, gün içinde yaşananların sadece kötü bir rüya olmasını mı dileyecekti acaba, merak ettim.

Derin bir nefes aldım ve kaybedecek pek bir şeyim olmadığını fark ettim. Bu, Sidney’in bile isteye kazanmama izin vermeyeceği bir korkaklık oyunuydu. “Hey, Sid...”

Kafasını bana doğru çevirdi, sesi yumuşaktı. “Evet?”

“Bana şu an senden ne kadar nefret ettiğimi sor.”

Gözlerini sadece bir saniyeliğine kapadı. “Şu an benden ne kadar nefret ediyorsun?” Her zamanki alaycı ses tonu yoktu. Sesi gergindi, neredeyse titriyordu.

“Etmiyorum.” Bu tam bir kaçıştı. Ona tüm gerçeği söylemeliydim. *Senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım.* Ama bunu, kendini kaybedip benimle tüm yaz konuşmayı kesip kesmeyeceğini bilemeden yapamazdım. O yüzden, bebek adımlarıyla ilerleyecektim.

“Ben...” Tekrar tavana bakı. “Ben de senden nefret etmiyorum.”

“Sana bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim.”

Bana bakıp gülümsedi ama biraz üzgündü. “Ben de.”

Sidney, bir yaz boyunca evimizde olan sokak kedisi gibiydi. Onu birkaç hafta beslemiştik, o nazlı nazlı mırlamış, sonsuza dek kalacak gibi davranmıştı ama birdenbire kaybolmuştu. O yüzden Sidney kaçmaya karar vermeden önce dönüp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Bana dönebilmek için hareket etti ve bir dirseğinin üzerine çıktı ki eşit seviyede olalım. Elim onun belinde duruyordu, onunki de benim sırtımı sarmıştı.

Bir kapı çarpıp eve sesler dolduğunda hâlâ birbirimize yapıştık. Dört ebeveynimiz de evdeydi. Koridordan ayak sesleri geldi ve Sidney ayağa fırladı. Kulağına, “Kapım kilitli. Sadece sessiz ol,” diye fısıldadım. Ve sırf ne yapabileceğimi görmek için kulağının arkasını öptüm.

Telaş içinde, “Benimki değil,” dedi ve yataktan fırladı. Neredeyse sıçrayarak attığı iki uzun adımla banyoya gidip, kapıyı arkasından yumuşakça kapattı. Bir musluk açıldı, kapının altındaki ışık hüzmesi karardı ve Sidney yatak odamda belirlediği kadar tuhaf bir şekilde kayboldu.

26.

GÜN

Asher

Bugün farklı hissettirmeliydi. En azından ben öyle hissettireceğini düşünmüştüm. Ama genel olarak sadece aynı hissettiriyordu. İyi bir şekilde de değil, Sid'in fazlasıyla garip eşek şakalarından birini beklerkenki gibi tüylerimi diken diken eden bir dejavu şeklinde. Dün gece yatağımdan zıplayarak kaçtığından, bu sabah kahvaltıda öpüşmeyi falan beklememiştim. Krep bile beklememiştim. Bu da biraz garip olurdu.

Ama altı buçukta mutfağa girdiğimde mutfağın boş olmasını da beklememiştim. Bu, hangi noktada bizim beraber yaptığımız bir şey hâline gelmişti, bilmiyordum ama Sidney olmadan kahvaltı etmek yanlış hissettiriyordu. Krep yerine mısır gevreği yemem gerektiğinden de değildi.

“Ash?” Yedi buçukta, annemle babamla mutfağa girdiğinde hâlâ masada oturuyor, telefonumda geziniyordum. “Erken kalkmışsın.” *Bilemezsin bile.*

Ona doğruyu söylemek yerine uyuyamadığımı söyledim: Sidney'in bu yaz işleri ağırdan almaya karar vermemesini dileyerek her sabah altı buçukta mutfağa geldiğimi. Beni yataktan sürükleyerek çıkardığı onca yıldan sonra, her sabah altıda, resmen uyanık

bir şekilde yatağında yattığımı söylesem ne derdi, merak ediyordum. Bazı sabahlar zar zor bekleyebildiğimi... Bunu düşününce uyuyamadığımı söylemenin doğru karar olduğundan emin oldum.

On beş dakika sonra Kris ve Tom geldi, Sid dün gece giydiği atlet ve şortla birkaç adım gerilerindeydi. *Benim yatağımdayken giydiği*. Saat neredeyse sekizdi, onun bu kadar geç kalktığına en son ne zaman şahit olduğumu gerçekten hatırlayamıyordum. Dün hariç. Öpücükten sonraki sabah. Beni öpmenin, tüm gün odasında kalmayı, ardından başka bir çocukla randevuya çıkmayı istemesine sebep olduğu gün. Bu yüzden, kötü bir şey olmasını endişeli bir şekilde bekliyordum. O öpücük, ben ve Sidney için *öncesi ve sonrası* olarak mı kalacaktı? Masada, annemin çırpılmış yumurtaları ve Sidney'in babasının kahvesiyle -ki ona normalde yaptığım kadar güzel olmadığını biliyordum- sessizce oturuyorduk. En azından beraberdik.

Annem, Sidney'e üniversitenin bir ay sonra açılacağından bahsedince, Sidney, anneme heyecanlı olduğunu söyledi. Babama, hangi yurttaki kalacağını çoktan öğrendiğini söyledi. McLandry House'daydı, yemek yeme alanlarından birinin tam karşısındaydı. Tabii ki yurdunu haritada aratmıştı bile. Benim yurt bilgilerimde hâlâ "BEKLEMEDE" yazıyordu ve ben *kaldırımda falan mı yatacağım* diye endişelenmeye başlamıştım.

Herkes yemek yedi, bense ağzıma pastırma ve yumurta tıktım, aç olmadığımın değil ama masadan kalkmak istemediğim için. Bu sabah yüzmek zorunda olmadığımız için mutluydum çünkü aramızda ne olduğunu bilmeden onun yüzmesini izlemek tam bir işkence olurdu. Ama içimde ne olduğunu biliyordum: Her şeyi güzelce mahvetmişim. Öpücük, kolye, yatağımdaki ikinci öpüşme. Belli ki bunların hepsi çok fazlaydı. Parti gecesindeki o ilk öpüşmeden bahsetmiyorum bile. Sarhoş ya da

değil, çimendeki o öpüşmenin her saniyesini hatırladığımı itiraf etmeden mezara gitme ihtimalim çok yüksekti.

Kendimi, paniklemediğime ikna etmeye çalışarak sabahın çoğunu odamda geçirdim. Ya da Sidney'den saklanmadığıma. Ama kesinlikle Sidney'den saklanıyordum. Ya da belki onu bekliyordum. Aynen. Belki yine yatak odamda belirirdi. Evet, ben kururulu bir aptaldım. En yakın arkadaşım Todd'a, son birkaç günün dehşet verici hikâyesini anlattığım bir mesaj attım.

Todd P: Vay canına, bunu sonunda yapmışsın.

Asher: Her neyse. Her şey mahvoldu.

Todd P: Bu, benim sevdiğim eyalet dereceli süperstar! Rekabetçi ruhunu kaybetmediğini görmek güzel, karşım!

Asher: Bazen senden nefret ediyorum.

Todd P: Etmiyorsun. Beni seviyorsun. Ben, hiç dilemediğin ama yine de sahip olduğun erkek kardeşim. Ben senin biranın limonuyum, karşım.

Asher: Bana bir daha asla böyle seslenmemeni söylemiştim. Komik değil.

Todd P: Bunu geri getireceğiz, karşım. Bu bir geri dönüş.

Asher: Nereden getiriyorsan oraya geri fırlat. Sana mesaj atmak dışında herhangi bir şey yapmam için sinirlerimi bozmaya mı çalışıyorsun?

Todd P: İşe yarıyor mu?

Todd P: Merhaba?

Todd P: Baloncucu görebiliyorum, orada olduğunu biliyorum.

Asher: Onu bulmaya gideceğim. Sağ ol, karşım.

Todd P: Bunu geri getiriyoruzzzzzzz!

Sidney, şambrelinin üzerine gerinmiş, sırtı geri bükülmüş bir şekilde suda yatıyor, saçları suda salınıyordu. Sanki Sidney bizim kendi şamandıramızmış gibi, *lastik salını* bizim koyumuzda tutan

bir ip vardı. Eğer üzerinde bir uyarı olsaydı, “YÜZME BÖLGESİ” yerine “UZAK DUR” yazardı diye düşündüm.

Onu orada görmek, tanıştığımız ilk yazı hatırlattı bana. O anlarda vahim olan hiçbir şey yoktu. *O yazın kendi çapında bir son olması haricinde.* Hiç başlamamış bir şeyin nasıl o kadar aniden silinebileceğini asla açıklayamayacak olsam da. İskelenin sonuna yürüyebilirdim ama yürümedim. Çünkü Sidney muhtemelen orada uyuyakalmıştı ve onun ödünü patlatmak hiçbir fayda sağlamazdı. Ya da belki de korkak olduğum içindi. Eğer bu yine bir başlangıç değil de bir son olacaksa, oraya varmak için acele edecek değildim.

Akşam yemeğinde Sidney sessizdi. Annem onun tüm koşullarına yorum yaptığında ya da onun gelecekteki oda arkadaşını sorduğunda, sessizliğini bozdu. Oda arkadaşı, eyaletin öbür ucundaki Ellie adında bir kızdı. Ama sonunda takım görüşmelerimizin arttığını ve ilk üç görüşmemizden ikisinin evde olacağını söylediğimde, bir tavuk göğsüne çatalını batırarak iki kelimelik bir cevap verdi: *Heyecan verici.* Acaba ailelerimiz aramızdaki sessizliği fark ediyor muydu, yoksa sadece ben mi fark ediyordum?

Muhtemelen sadece ben fark ediyordum.

Sidney

Gün boyunca Asher'dan kaçmamıştım ama onun yakınında olmak için çaba da göstermiyordum. Bu da bana bir süredir ondan kaçındığımı fark ettirmişti. Bu yüzden onun yolunda yürüyor, onun olduğu yerde olmak için bahaneler üreriyordum. Bugüne kadar zamanımızın ne kadarını birlikte geçirdiğimizi fark etmemiştim. Bu... Yanlış hissettiriyordu. Ve bu farkındalık, bana yanlış geliyordu. Asher, kendisi hakkında bugüne kadar düşündüğüm şeylere uymayan, yanlış biçimlendirilmiş bir yapboz parçası gibiydi. Ama ondan sonsuza dek kaçamazdım ve eğer konuşacaksak da baş başa konuşmayı tercih ederdim. O yüzden herkes yatmaya

gittikten sonra onun koltukta oturup, odasında bir televizyon olmasına rağmen salonda televizyon izlediğini gördüğümde, benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Küçük koltukta oturuyor, dirseğiyle koltuğun koluna yaslanıyordu. Ailelerimiz yatmaya gideli bir saatten uzun bir süre geçmişti. Sanırım fazla geç olmuştu. Asher'ın karşısındaki tekli koltuğa oturup, bağdaş kurup yanıma bir yastık sıkıştırdım. Onun yaptığı gibi koltuğun koluna yaslandım. Televizyonun sesi odayı doldursa da bir kulağımdan girip öbüründen çıkıyordu ve bu sırada sessizlik içinde oturduk. Benden nefret etmediğini söylediğinden beri ilk kez Asher'la aynı odada, karanlıkta baş başa olduğum gerçeğinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Onun yatağında birlikte yattığımızdan beri. Bunu düşününce yanaklarım kızardı. Üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti henüz ama şimdiden uzun zaman önce yaşanmış bir anıymış gibi hissetmeye başlıyordum. Ya da bir rüya. Ben uyuyordum, belki de *gerçekten* bir rüyaydı.

“Oturabilirsin. Biliyorsun, değil mi?” Asher bana gülümsedi ve bana bu kadar kolayca gülümsemesi beni biraz gerdi.

“Oturuyorum.” Sandalyemi kanıt olarak işaret ettim.

“Benim yanımda oturabilirsin.”

Hareket etmedim. Asher gülerek, “Oradan televizyonu göremiyorsun. Göremediğini biliyorum,” dedi.

Aslında televizyonu iyi bir açıdan görebiliyordum. İzlediğimden değildi, ekrandan neyin geçtiğini kavrayabilmek için bile fazlasıyla meşguldüm. Ama belki de Asher neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bir bahaneye. Sandalyemden onun koltuğuna üç metre yürümek için bir sebep.

Kalktım ve koltuğa, onun yanına yerleştim. Tekrar öpüleceğini düşünen biri gibi çok yakına da değil onun bulaşıcı bir hastalığı olduğunu düşünüyormuşum gibi gözükecek kadar uzağa da değil. Fazlasıyla normal, düşmanca olmayan bir mesafe. *Onun, beni*

tekrar öpmesini istiyor muyum? Tüm gün kafamdan geçen düşünce buydu. Kısa cevap, evetti. Bir milyon kez evet. Kimse Asher'ın öptüğü gibi beni öpmemiş ya da dokunuşuyla elektrik akımına kapılmışım gibi hissettirmemişti. Ama Asher'ı öpmek o kadar kolay değildi. Asher'ı öpmek, tek kelimeyle karmaşıktı.

Asher koltuktan kalktı. Duraksayıp, "Ben içecek bir şey alacağım, sen bir şey ister misin?" diye sordu.

"Sana bunun için güvenebilir miyim?"

Asher, saçmalıyormuşum gibi bana baktı. Sanki geçen sene Sprite'ımı tuzla doldurup akşam yemeğinden önce neşeli bir şekilde onu bana takdim etmemiş gibi, sırf ben tükürüp öğürürken bana şok içinde bakmak için.

"İstemiyorum." Boğazımda yükselen paniği geri yuttum. *Bazen bana herhangi güzel bir şey söyleyebileceğini unutmuşsun gibi hissediyorum.* "Teşekkürler."

Oda karanlıktı ve sanki evdeki en büyük odada değilmiştik de küçük, boğucu, minik bir kutuda kapana kısılmışız gibi hissediyordum. Şimdi o gittiği için yanımdaki boş yer, Asher için yeterince büyük görünmüyordu, daha çok küçük bir çocuğa uygun gibiydi. Mutfaktan döndüğünde üzerinde olacağım küçük bir çocuk. *Ah, Tanrım.*

Asher geri geldi ve şişesini ahşap sehpaye koyup koltuğa oturdu. Koltuğa sığırdı ama aramızdaki mesafe iyice kısaldı.

"Bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum." Sözcüklerim neredeyse bir fısıltıdan ibaretti ama Asher, söylediklerimi olduğu gibi duyuyor muydu, merak ettim: Bir yardım çağlığı.

Kaşları gergin bir şekilde bana baktı. "Neyi?"

"Bunu," diyerek parmaklarımı ikimiz arasında telaş içinde salladım. "*Bizi.*" Sözcüğü biraz ağır söylemiştim, fazla pis ve doğal olmayan bir şeymiş gibi. Öyle olmadığından hâlâ emin değildim.

"Bunu fazla düşünüyorsun, Sid." Asher kolunu koltuğun arkasına koydu ve bu hareketini anlamam biraz vaktimi aldı. Orada,

kolunun altında yatan daveti. Aramızdaki mesafeyi kapamak sadece birkaç santimimizi alırdı ama yine de devasa bir olaymış gibi hissettiriyordu.

Başımı döndürmesine rağmen gözlerinin tam içine bakarak, “Ben her şeyi fazla düşünürüm,” dedim. “Böyle biriyim.”

Gülümsedi. “Biliyorum. Bu yüzden bana işkence çekertmek konusunda çok iyisin. Eminim listelerin falan vardır.”

Güldüm ama daha çok homurdanıyormuşum gibiydi. Bu küçük, kalabalık koltuğun tam üzerinde, şu anda ölmeye hazırdım. *Beni şimdi öldürün.*

Televizyona döndüm, ardından yanına sokulup omzuna yaslanmadan önce Asher’a baktım. Sanırım nefes almıyordum. Başımı ona dayamalı mıyım diye düşünürken boynum tutulmuş gibi hissediyordum. Bu fazlaymış gibi hissettiriyordu ama artık içindeydin ve filmin, dizinin ya da burada oturup izleyeceğimiz şeyin geri kalanı boyunca başımı bir yere yaslamadan oturamazdım. Ya da oturabilir miydim? Belki de boyun kaslarım düşündüğümünden daha güçlüydü.

Başımı ona yaslayıverdim. Bitmişti, artık geri dönüş yoktu. *Asher Marin’e sokuluyordum.* Ve hedefine fazla yaklaşan bir gizli ajan şeklinde değil; fazlasıyla tatlı, rahatlatıcı, *normal* bir şekilde. Her yaz birbirine işkence ederek sekiz hafta geçirmemiş normal insanlar gibi. Birbirinden *hoşlanan* insanlar gibi. Biz artık bu muyduk? Yoksa bu, Asher’ın berbat davranmadığı insanlara davranış şekli miydi? Yaz tatilinde ikimizin de iki ay boyunca yaşadığı bu küçük kasaba harici, Asher’ı tanıımıyordum. Her kız arkadaşına sarılan erkeklerden olabilirdi.

“Bunu düşünmeyi bırak,” dedi yumuşakça, sesi alaycı ama tatlıydı.

Asher elini koluma koydu. TV’de şu anda oynayan filmi ve bir sonrakini izlerken parmakları tenimde boş, rastgele bir yol izledi. Nefes alamıyordum.

Ve bundan nefret etmiyordum.

Asher

Saat neredeyse gece ikiydi ve Sidney hâlâ benim üzerimde yatıyordu. Elim uyuşmuştu ama eğer bu pozisyondan hareket eden ilk ben olursam bir daha bu pozisyonda olmama ihtimalimiz ke-sindi. Tüm gece bir şey konuşmamıştık ama Sidney biraz gergindi. Konuşmamız lazımdı ki bugünkü gibi benden kaçtığı bir gün daha yaşamayalım. "Birle on arasında puanlaman gerekirse şu anda ne kadar panik içindesin?"

Sidney'in derin bir nefes aldığı sırada, kaburgalarımın bastır-dığı omzu yükselip alçaldı. "On iki falan." Söylediğine gülümse-dim çünkü sesi gergin olsa da hiç on ikiymiş gibi çıkmıyordu. Ve henüz üzerimden çekilmemişti.

"Bence bir yere gitmeliyiz." Kalkıp oturdum.

Sidney, kafası göğsümde birkaç santim aşağı kaydıldıktan sonra pozisyonunu düzeltti. "Şimdi mi?"

Ayağa kalkıp onu da kaldırarak, "Ya şimdi ya hiç," dedim. Sidney'e birlikteyken çok daha iyi olabileceğimizi göstermem gerekiyordu.

Burada en son durduğumuzdan beri kırk sekiz saat geçtiğine inanması zordu. Her günün teknik olarak yirmi dört saat oldu-ğunu biliyordum ama sanki bazı günler hayatımızda çok daha fazla alan kaplıyordu. O salıncaktan atladığımız gün, bir ömür önce gibi geliyordu. Ve şimdi ağaçların karanlığında, Nadine'in bahçesi tam önümüzde dururken Sidney'in yanında sessizlik içinde geçen dakikalar da bir o kadar uzunmuş gibi hissettiriyordu.

"Biz iyi bir ekibiz." Sözcüklerim bir fısıltıdan daha fazlası de-ğildi. İkimiz yan yana durup Nadine'in bahçesindeki beyaz fela-kete hayretle bakarken sessizlik uzadı. Hayal ettiğim kabarık pata-tes dağları yoktu ama biraz iğrenç görünüyordu. Beyaz, vıcık vıcık bir karmaşaydı. Bahçede Nadine'in adım izlerini gösteren karan-lık noktalar vardı. "Paniğini anlıyorum. Yemin ederim ki anlıyo-rum," dedim.

“Ama?”

Kolumu onun koluna vurdum. “Gördün mü, beni anlıyorsun.”

Sidney gülümseyince bu panik festivalini başka bir şeye dönüştürme şansım varmış gibi hissettim. Bizi hep olduğumuz şeye geri itmeyecek bir şeye. Çünkü emindim ki Sidney tüm bunların felaketle sonuçlanacağına çoktan karar vermişti. Birbirimizi incitmekten kaçınmamızın tek yolunun, birbirimizden hoşlanmaktan kaçınmak olduğuna kendini ikna etmişti bile. Acaba Taylor, David ve Evan’ın kaderi de böyle mi oldu? Sidney’in karanlıkta durup bunu düşünmek için çok fazla zamanı vardı. Paniklemek için çok zamanı... “Bana sadece üç randevu ver.”

“7 Mart, 12 Haziran ve 23 Ekim,” derken direkt karşısına baktı.

“Çokbilmiş.” Şakacı bir şekilde beline dokundum, rikli insanlar gibi yerinden sıçradı.

“Suçluyum,” dedi ama sesi suçlu gibi değil, kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi. Tekrar gevşemeye başlıyormuş gibi. Açık hava sinemasındaki Sidney gibi. Çikolatalı krep Sidney gibi. O ilk sabah nasıl da una bulanmıştı ve gözlerinden ilk defa iyimserlik akıyordu.

“Üç randevu,” diye devam ettim. Hâlâ ona dokunduğum o koltukta olmayı ve aramızda santimlerle burada dikilmiyor olmayı diledim. “Ardından sen karar ver.”

“Ve sen?” diye fısıldadı, kafası hâlâ bahçeye dönüktü. “Sen ne zaman karar vereceksin?”

Birdenbire bana döndüğünde cevap vermek üzereydim. “Dört randevu,” dedi. “Senin için de benim için de iki tane.” Gülümsedi ve yine bana bakmayı bıraktı ama sesi daha hafifti. “Oturup seni ve randevularını beklemeyeceğim,” dedi.

Gölüp, “Bu... Adil gibi,” dedim, bu teklife benim kadar ilgili görünüyor olmasından hiç üzüntü duymuyordum. *Onun, benimle* çıkmak istemesine.

“Tamam öyleyse, bunun tamamen bir felaket olduğuna karar vermemiz için dört randevu.” Sesinin tonuna bakılırsa her şeyin tamamen biteceğini düşünüyordu.

“Ya da olmadığına karar vermemiz için dört randevu.”

“O zaman bu ilk randevumuz mu?” Sesinde umut mu vardı yoksa hayal kırıklığı mı, anlayamıyordum.

“Birlikte yaşıyoruz.” Kolumu omuzlarına doladım ve onu arabaya doğru döndürdüm. “Dönüp dolaşıp aynı yere gelişimiz randevudan sayılmaz. Eğer bunu senin randevularından biri olarak kullanmak istemiyorsan tabii.”

“Kesinlikle hayır.” Muzip bir bakışla bana baktı. “Benim randevum harika olacak.”

Arkamıza baktım; beyaz çimenler, ay ışığında hâlâ görünüyordu. “Daha azını beklemiyorum.”

27.
GÜN

Sidney

Bugün son birkaç haftadan pek farklı değildi ama aynı zamanda da çok farklıydı. Çok abartılı bir farklılık değil tabii. Biraz konu değişikliği gibiydi. Asher'ın yaptığı her şeyi farklı bir ışıktaki görmüşüm gibi. Bu sabah bana krep yapmıştı. Teknik olarak hepimize krep yapmıştı ama aslında benim için olduklarını biliyordum. Sadece benim önümde çikolata parçacıklı krep olduğu için değil. Sanki dediği her şey bana yönlendirilmiş gibiydi, sanki ailelerimizle çevriliyken bile özel bir konuşma yapıyormuşuz gibiydi.

Asher, hepimiz masanın etrafında oturup kreplerimizi keserken, “Dün gece herkes eğlendi mi?” dedi. Kendi krepleri de benimkiler kadar iyiymen, krep yapmam için bana neden yalvardığından emin değildim. Ailelerimiz, akşam yemeğinden sonra gittikleri şarap tatma odasından ve hepsinin erken yatmasına sebep olan şaraplı tatlıdan bahsettiler bize.

Acaba bu sabah Asher ile aramızda neredeyse hiçbir sorun olmadığını fark eden olmuş muydu? Onun dizinin masanın altından benimkine değiyor olduğunu. Bu ilk kez mi oluyordu, bilmiyordum ama kesinlikle öyle *hissettiriyordu*.

Asher'a, *ailelerimize bizden bahsetmeli miyiz?* diye sorduğumda, *hayır* dedi ve ben de aynı fikirdeydim. Felaketten dört gün uzaklıktayken onları umutlandırmaya gerek yoktu. Ama Asher bana, onunla Trevor'ın evine gitmemi teklif edince *evet* dedim. Belki biraz hızlı bir şekilde.

Asher

Trevor'la birkaç yaz önce, annesinin evindeki bir partide tanışmıştım. Ablasının partisiydi ve Trevor'ı yemek odalarında, evde bir parti olmasına rağmen, detaylı bir oyun kurarken bulmuştum.

Trev'in uzun, beyaz evi şehir merkezinin dışında, taşra yolu üzerindeydi. Garaj yoluna geldiğimizde Sidney gergin görünüyordu. Elleriyle oynuyor, saç tutamlarını çekiştiriyordu. Arabaya bindiğimizden beri sonsuz bir döngüde kımıldayıp duruyordu. Ellerini kucağına indiriyor, tekrar kaldırıp saçlarıyla oynuyor, sonra tekrar kucağına indiriyordu.

"Trevor'a gittiğimiz için mi gerginsin, yoksa yanında ben olduğum için mi?"

"Evet," dedi ve buna ikimiz de güldük. Kapısını açıp, onu sürüklemekle tehdit etmeme gerek kalmadan dışarı çıktı, ki bu da bir olasılık gibi görünüyordu. Ön kapıya giderken yan yana duruyorduk. Sidney kapıda duraklayıp bana baktı. "Bu aynı ev."

Kafamı salladım.

Tişıörtüme bakıp güldü. "Sen duygusal falan mısın?"

Omuz silktim. "Olabilir."

Kafasını çevirdi ama kapının kulpunu çevirip onu belinden tutarak içeri ittiğim sırada yanakları kıpkırmızıydı. Tişıörtüm haklıydı, yüzücüler *kesinlikle* işi daha iyi yapıyorlardı.

Bodrumun köşesindeydik ama şimdi burası insanlarla dolu değildi ve sessizdi. Herkes aynı sandalyedeydi ama kutu oyunu tamamen farklıydı. Temizdi, oynanmaya hazır yepyeni bir oyundu.

“Yine aynı oyunu mu oynayacağız?” diye sordu Sidney.

“Evet ama tam olarak aynı olmayacak. Tek bir karar değişikliğiyle oyun bayağı bir farklı olacak. Bu oyunu tekrar tekrar oynasan da her seferinde farklı olur.”

Oyun başlayalı bir saat olmuştu ve Sidney çok iyiydi. Birlikte oynamamız yasaktı ama sandalyesi yine de benimkine yakındı. Yine sandalyesine çıkmış, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Ne zaman bölgelerden birine girsem bacağıma yumruk atıyordu. Ama bunu yaptıktan sonra eli orada kalıyordu. Avucunu bacağıma basıyordu. İlk başta bunu yaptığını hissetmemiştim. Sabit duruyormuş gibi gelmişti bana ama daha sonra oyun tahtasına bakmak için uzanırken dengesini sağlamak için bacağımdan destek aldı. Eli gevşedi, parmakları bacağıma vurmaya ve bacağıma okşamaya başladı. Yemin ederim ki bir ara bacağıma mesaj yazıyordu. Mesajı anlamaya çalışıp durdum ama elde ettiğim tek şey, dalgınlıkla sıramın geldiğini fark edemediğim için Trevor’ın benimle dalga geçmesi oldu.

“El kontrolü yapmamız mı gerekiyor?” diye alay etti Trevor. Sid ellerini kaldırdı ve kucığına geri indirmesini bekledim ama sol elini, bacağımdaki yerine geri koydu. Sidney’i tanıyordum, eli muhtemelen Trevor’ı sinir etmek için oradaydı. Elini çekmesini bekleyip durdum ama *belki de bu akşam, oyunu tek eliyle oynamaya kararlıdır*, diye düşündüm. Ve bu tamamen desteklediğim bir kararlılıktı.

Sidney

Lindsay’le en son kutu oyunu oynadığımda sarhoş olmuştum. Ayık olmak gibi değildi. Sessiz kalmıştım, en azından ona karşı. Ne konuşacağımı bilmiyordum. Trevor ve Hannah’nın aksine, Lindsay beni tanıyordu. Asher’ı ve beni tanıyor, bunca yıldır aramızın nasıl olduğunu biliyordu. Beni gevşetecek alkol yokken, ona garip kaçmayacak ne söyleyebilirim diye çok fazla

düşünüyordum. Şükürler olsun ki Trevor ve Hannah'yı izlemek dikkatimi dağıtmıştı.

"Bu ikisi," Trevor'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Hannah'yla muhtemelen oyunla ilgili olmayan bir şey hakkında konuşuyordu. İkisine doğru bir parmağımı rahatça salladım. Hannah, bir gözünü kapatan kalın kâküllerini kulağının arkasına attı. "Birlikte mi?" Son sözcükleri sanki ayıp bir şeymiş gibi fısıldadım.

Trevor, "Evet. Neden, benimle mi ilgileniyorsun?" derken, Asher kafasını kulağıma doğru çeviriyordu. İfadesi ciddiydi; Hannah, Trevor'a vurabilecekmiş gibi bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ama ardından, önce Trevor sonra Hannah güldü. Asher, olgun ve sarhoş Trevor'ın normal hâlinin bu olmadığı konusunda arabada beni uyarmıştı ve sanırım haklıydı. Trevor tam bir şakacıya benziyordu.

"Sanırım onda travma yarattın." Hannah, Trevor'ın kolunu dirseğiyle dürttü. "Özür dile."

"Travma yarattığım için özür dilerim." Trevor, sanki dirsekle değil de sıcak bir süngüyle dürtülmüş gibi kolundaki bölgeyi ovaladı. "Asher bunu seneler önce yapmıştır diye düşünüyordum."

Buna güldüm. Trevor komikti. Ve belli ki Asher'la aramdaki şeyler hakkında bilgisiz değildi. İkisinin ne kadar yakın olduğunu merak ederek, "Bunun, bizim ilk randevumuz olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. Sadece Trevor'ın değil, herkesin yüzündeki şaşkınlığı gördüm. "Beni senin bodrumuna getirdi."

Kızlar, kişisel olarak hakarete uğramış gibi görünüyordu ve Trevor, hakkında çok fazla şey duyduğu *Sidney and Asher Show*'u canlı canlı görebilecekmiş gibi sadece kafasını sallıyordu. Asher ellerini havaya kaldırdığında, Hannah, "Ah, hadi ama Ash," diye mırıldandı. Lindsay şaşırmış gibiydi ama bunun hakkında ne düşünmeliydim, emin değildim.

“Hadi ama.” Asher’in sesi eğlence doluydu, kızgın değildi. “Sidney’i bir bodrumda randevuya çıkarmadım.” Yüzümdeki şaşkınlık onunkinden de yansımış gibiydi. “Öyle mi düşündün?”

Nerede olduğumuza bak. Bir bodrumdayız. Bir randevudayız. Bu bir bodrum randevusu... dercesine gözlerimle odayı taradım. Ama konuşmadım çünkü sadece şaka yapıyordum ve Asher’in beni buraya getirmesiyle bir sorunum yoktu. Arkadaşlarıyla ilk defa ayıkken konuşuyor olmak beni biraz geriyordu. Asher’a bu laşmak benim stres atma yolumdu.

Asher dizime elini koydu. Bu, kucığına yavru bir kedinin atlayıvermesi gibi bir şeydi. Onunla oynayacağın için çok heyecanlısındır ama aynı zamanda da her an sana saplanmaya hazır minik, iğnemsiz tırnakları olduğunu bildiğin için tamamen rahat olamazsın. İçimdeki her şey gerildi. Ben ona aynısını yaptığımda böyle mi hissetmişti? Bana, “Bu bir randevu değil, Sid. Seni randevuya çıkardığımda, bunu bileceksin,” derken kafasını bana doğru uzattı. Trevor’a baktı. “Ve bu inek kesinlikle orada olmayacak.”

Bu bir randevu değil. Asher’la sadece alay ediyordum, arkadaşlarıyla dolu bir masada durumumuzun detaylarına inmeyi gerçekten istemiyordum. O yüzden ona sadece gülümseyip, “Madem öyle diyorsun,” dedim.

Bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Öyle diyorum.”

Lindsay boğazını temizlediğinde Asher ve ben hâlâ birbirimize bakıyorduk. “Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.” Söyledikleri kaba değildi ama hemen bir oyun taşı aldı. Küçük sohbetimiz bitmişti. Lindsay de gecenin çoğunluğunda sessizdi ama gözleri bana kilitlenmişti. Lindsay oyuna başladığımızda ekip olmamakta ısrar etmişti. *Herhangi birinin ekip olmasıyla mı yoksa benim Asher’la ekip olmamda mı bir problemi var?* diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Partide bana bakma şeklini düşündüm. Çakırkeyifken bile kıskançlığını

anlayabilmiştim. Ya da belki bu sadece şaşkınlıktı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Elim tutmasına sinir mi olmuştu yoksa sadece şaşırmış mıydı? O zaman birlikte bile değildik. *Şu anda da birlikte değiliz*, dedi beynim. Ama elimi Asher'in bacağından çekip tam görebileceği yere, omzuna koyduğumda beynim kontrol sahibi değildi.

Saatlerdir oynuyorduk ve biraz sonra buradan Lindsay'e herhangi bir kelime etmeden ayrılacak olmam tuhaf hissettiriyordu. Muhtemelen başka kimse fark etmemişti ama rahatsız hissetmeme izin vermeyecektim. Sonunda hep merak ettiğim bir şeyi ona sormak için cesaretimi topladım. "Bahçe heykellerinizin olayı ne?" Gergin enerjimi kontrol etmeye çalışarak elimdeki kartı tekrar ve tekrar çevirdim.

Lindsay omuz silkti. "Annem o şeylere deli oluyor. Hepsini nereye koyduğunu çok iyi biliyor." Edith'in odamda geçirdiği zamanı düşündüm ve Nadine'in, gerçekten onun kayb olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. "Eve ilk kez gelen insanları bahçeye götürerek tura çıkarır." Gözlerini devirdi. "O heykeller, onun evlatlık çocukları gibiler."

Bu bir abartı gibiydi ve yüzüm de aynısını söylüyor olmalıydı çünkü Lindsay bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Cidden. Küçükken eski evimizde bir tanesini kırdım diye delirmişti. Bir hafta boyunca cezalandırılmışım. Tamamen bir kazaydı."

"Sidney o tarz şeylere karşı hep biraz takıntılı olmuştur," dedi Asher, sesi alaylıydı.

"Daha doğrusu, bu kadar çoğalmış olmaları çok hoşuma gidiyor. Bir bahçe heykeli ordusu gibiler. Benim aşırı hoşuma giden şey, sayıları." Kaburgalarına dirseğimi geçirdim.

"Biz çocukken bahçe cücelerinin canlandığı bir dizi yok muydu?" dedi Trevor.

Asher güldü. "Hayal edebiliyor musun?"

“Gidebilseler giderlerdi diye düşünüyorum. Daha az huysuz bir sahibi hak ediyorlar.” Özür dolu bir şekilde Lindsay’e baktım. “Üzerine alınma.”

Lindsay omuz silkti. “Çok kolay biri değil.” Asher’a baktı. “Evden atılmak konusunda falan olanlar için üzgünüm. Siz gidece kadar bu konu hakkında hiçbir şey duymadım bile.” Asher’a baktı. “Beni aramalıydın, onu yatıştıırdım.”

Asher kafasını salladı. “Her şey çok hızlı oldu, bunu düşünmedim bile.” Dizime bir elini koydu. Bana her şeyin yolunda olduğunu hatırlatmaya çalışmış gibi dizimi sıktı. Lindsay, Asher’ın onu araması hakkında çok rahattı. Ama dizimdeki el, bunu düşünmemem için neredeyse yeterliydi. Ona numarasını vermemiştı, demek ki onda zaten vardı.

Aklımı, karanlık bir yola sapmasın diye farklı bir yola yönelttim. “Bahçe heykellerinin pek sadık olduğunu düşünmüyorum. Eminim bir gün kaçacaklardır. Belki şamandıranın üstüne dizilip yeni evimize gelirler.”

Asher kafasını geriye atarak güldü. “O orduyu yönetebilecek biri varsa o da sensin, Sid.” Sesinin hafıflığı, aklımdaki diğer tüm düşünceleri savuşturmaya yeterliydi. Bodrum randevusu olsun ya da olmasın, bu harika bir geceydi. *Lindsay olsun ya da olmasın.*

Asher’ın banyo kapısını tıklattım. Elim değer değmez kapı açıldı. Kilitli olmayı bırakın, kapalı bile değildi. Asher yatağının yanında durmuş, tişörtünü çıkarıyordu. Bu, *SWIMMERS DO IT BETTER* tişörtüydü. Trevor’ın evine ilk gittiğimizde ona değiştirttiğim tişört. Onu bu gece giymiş olması beni gülümsetti. Yatağından gri bir tişört alıp giydi. Göğsünü örtüp manzaramı kapattığı için üzgündüm.

Birdenbire meraklanarak, “O gece sırf beni sinir etmek için mi onu giydin?” diye sordum.

Asher gülümsedi. “Bu soruyu pas geçiyorum.”

"Peki ya o pembe gömleği? Beni sinir etmek için giydin, değil mi?"

"Onu neden giydiğimi sana söyledim."

"Hımm."

Beklentiyle bana bakınca odasına neden geldiğimi bir saniyelğine unuttum.

"Bu akşam eğlendim."

Gülümsedi ve pijama altını bağlamak için tişörtü karnına doğru çekti. "Ben de."

Asher'ı pijamaları içinde bir milyon kez görmüştüm ama odasında yalnızken değil. Onlar sadece kıyafetti. Ben normal kıyafetlerimleydim çünkü buraya yırtık pırtık tişörtümle girmeye cesaret edememiştim. Bu, aramıza yeterli bir bariyer koymuyordu.

Gözlerimi Asher'ın belinden aldım ve buraya neden geldiğime odaklandım. Ki bu, Asher'a sapıklık yapmak için değildi. Kesinlikle değildi. "Biliyorsun, er ya da geç birini kullanman gerekecek." Boş bir şekilde bana bakınca gülümsedim. "Randevulardan birini. Dört randevu dedik."

Gülümsedi. Gülümsemesi, kendini beğenmiş ve ukalaydı, bir eşek şakası yaptıktan sonra ya da yapmadan önce nadiren gördüğüm gülümsemedendi.

"Bu ifadeyi beğenmedim."

Masum rolü yaptı. "Ne?"

Kafamı yana yatırdım ve hiçbir şey söylemedim.

"Bana, seni randevuya çıkarmam için yalvarıyor olman hoşuma gidiyor."

Ağzım açıldı ve birden kapandı. "Ben... Şey... Ben sadece..." Kafamı salladım. "Çok sinir bozucusun." Gülümsemesi genişleyip daha da içtenleşti, sanki onu gerçekten mutlu etmişim gibi.

"Öyle miyim gerçekten?" Gözünde yaramazlık vardı.

Gözlerini benimkilere kilitleyerek bana doğru adım attı. Sanki dansçıymışız gibi ben de geriye doğru adım attım, uzuvlarımız

birbirini tamamlıyordu. Bir adım daha attığımızda bacaklarım yatağa çarptı. Onun uyuduğu, sadece günler önce yattığım yerle temas edince nefesim boğazımda kaldı. Aramızdaki mesafeyi kapattı, saçımın bir tutamını iki parmağının arasına aldıktan sonra elini omzumun arkasına attı. Omzumda sıcak parmaklar vardı, ardından enseme gittiler ama o bana hiç yaklaşmıyordu. Asher'in bana dokunmasıyla alakalı her şey özgüvenliydi, sanki bir kıza ilk defa böyle dokunmuyormuş gibiydi. Ama *bana* da ilk defa böyle dokunmuyor gibiydi. Her dokunuşu bana bir *ilk* gibi gelmesine rağmen.

Bir şey yapmalıydım. Konuşmalı, göz kırpmalı ya da nefes almalıydım. Beni öpmüyordu ama öpmek istiyordu; bunu, parmaklarının boynumu yumuşakça okşayışında hissedebiliyor, kolunun gerginliğinde görebiliyordum. Bir yılan gibiydi, sarmalanmış ve hazırды. Bunu, sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceleyiş şeklinde görebiliyordum. Ama sözcükleri bulamadım, o yüzden hareket ettim. İleri doğru çok küçük bir adım attım. Tekrar dansçılar, en yetenekli partnerler gibiydik. Ben parmak ucumda yükselirken onun ağzı da benimkiyle buluşmak için eğildi.

Çimenlerdeki ilk öpüşmemiz tamamen onun işiydi. *Bu öpüşmemizse* tamamen benim işimdi. Artık üçüncü ya da belki de dördüncü öpüşmemiz olmasına rağmen, Asher başlangıçta sakardı. Bunun nedeni, dinamiğimizin değişmiş olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi? Biz artık *çıkıyorduk*. Doğru açıyı bulmaya çalıştık, ellerimiz ve kafalarımız sürekli hareket ediyordu. Ellerini saçlarımdan geçirmeye çalıştı. Parmağı, saçlarımdan dolaşmış bir noktasına takılınca ikimiz de güldük. Tuhaftı ama rahatsız edici değildi. Belki de birbirimizin önünde çok saçmaladığımız içindi. Tuhaflaşmış, çocukça davranmış ve sıkça utanmıştık. Birbirimizin en kötü yanlarını görmüştük ve şimdi yapacağımız hiçbir şey bunun yakınına bile yaklaşamazdı.

Dakikalar geçtikçe birbirimizin dudaklarında ritmimizi tekrar bulduk. İkimiz de mükemmeliyetçiydik, pes etmiyorduk. Ben onun kollarında sarılıydim, vücutlarımız birbirine bastırılmış, ellerimiz birbirimizin beline dolanmıştı. Parmaklarımız çıplak tenimizde geziniyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve o, atletimle şortumun buluştuğu çizgiyi takip etti. Tenimde, temas ettiği her yerde tüylerim diken diken oluyordu.

Öpüşmeyi hiç bırakmayabilirdik. Kendimi yukarı kaldırdığım birkaç santim yüzünden ayak parmaklarım ağrıyordu ama ilk geri çekilen ben olmayacaktım. Tutulan ayak parmaklarımı esnetmeye çalışarak daha yükseğe çıktım, ardından tamamen aşağı indim. Asher'ın dudakları, ben yükselip alçalırken beni takip etti. Dudaklarım dudaklarının arasındayken gülümsedim. O da güldü ama hiç zaman kaybetmeden dudakları tekrar benimkilerin üzerine kapandı. Kollarını belimin etrafında sıkıca birleştirdi ve bana dünyanın en sıkı sarılmasını veriyormuş gibi beni yukarı kaldırdı. Beni etrafında döndürüp yatağa doğru götürken, ayak parmaklarımın yorulduğunu fark ettiğini düşündüm.

Yatak minderinin üzerine sakarca düştük. Vücutlarımız hâlâ birbirine temas ediyordu; onun vücudu benimkinin üzerine yerleşirken, içinde bir panik dalgası yükseldi. Birkaç hafta önce, Asher dünya üzerinde ezeli düşmanım diyeceğim tek kişiydi. *Ve şimdi benim üzerimdeydi, onun yatağındaydık.* Yataklar, vücutlar ve koridorun ilerisindeki ailelerimiz. Nefesim tutuldu ama ben durumumuzun tüm potansiyelinin boğucu bir dalga olarak üzerimden geçmesine izin veremeden, Asher sırtüstü döndü ve kafasını bana bakmak için yanına eğdi.

Gülümsedi. "Yani, bir randevu, öyle mi?" Gözlerim onun şu anki hâlini aklıma kazıdı. Öpülmekten kızarmış dudaklarını, pembe yanaklarını, parmaklarımın arasındaki küçük saç tutamlarını...

“Bir randevu.” Sözcükler, öpüşmekten şişmiş dudaklarımdan zar zor çıkmıştı.

Tavana doğru gülümsedi. “Sidney, yarın akşam benimle randevuya çıkar mısın?”

“Bunu düşünürüm,” dedim. O anda dirseği belimi dürtünce, tikli insanlar gibi ciyaktı. Yüzümü ona doğru çevirdim, sesim gergin olduğu kadar ciddiye de. “Bundan nefret etmem.”

28.

GÜN

Sidney

Anne ve babalarımız atışmamıza bir şey demiyorlar, bununla birlikte koşuya çıkmamıza, günü iskelede geçirmemize ya da bir yerlere gitmemize de ses çıkarmıyorlardı. Evden çıkarken annem el salladı, Asher'ın babasıysa kafasıyla ilgisiz bir şekilde selam verdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Greg'in arabasının yan koltuğunda.

“Bu bir sürpriz.”

“Vay canına, gözlerimi bağlamak falan yok mu? Anlamamı istiyorsan büyük bir risk alıyorsun.”

“Gözlerini bağlamamı istiyor musun?” Bana bakıp gülümsedi. “Yoksa bana karşı çıkman sadece içgüdüsel mi?”

“İkincisi.” Yanındaki pencereden, kavrulmuş buğday tarlalarının geçişini izleyerek ona gülümsedim. “Affedersin.” Omuz silk-tim. “Sana karşı çıkmak benim doğal hâlim. Varlığımın her teline işli.” *Bunu neden yaptığımı bilmiyorum bile*, demek istedim. Ama demedim çünkü o zaman bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu düşünmem gerekecekti. Asher'a olan güvensizliğimin ne zaman başladığını düşünmek istemiyordum. Yanında oturup, ilk randevumuza can atarken düşünemezdim. Bizim *ilk* randevumuz.

Tüylerim yine diken diken oldu, ne zaman bana dokunduğunu düşünsem olduğu gibi. Randevumuzda kesinlikle temas olacaktı, sonrasında da. Tüm vücudumu diken diken eden sonrasında.

Biraz somurtmasını ya da berbat davranmayı kesmem gerektiğini söylemesini bekledim ama o sadece yola baktı ve gülümsedi. Asher çok sakindi, bunu hep biliyordum ama kendime hiç bunu deneyimleme ya da takdir etme şansı vermemiştim. Asher önceden hep bir dolaplar çeviriyor ve plan yapıyordu. Hep defansta ya da ofanstaydı. Ama şu an, o sadece *oydu*. Kahve getiren ve sabah erken saatte teknede benimle sohbet eden Asher. Ben yüzerken bana hikâyeler anlatıyordu. Ben onun hakkında, onun benim hakkımda bildiğinden çok daha fazla şey biliyordum. Onun da benim gibi bu dengesizliği fark edip etmediğini merak ettim.

Öğleden sonraları yanıma, iskeleye yatıyor ya da ben taş boyarken masada oturuyordu. Sylvie ve Greg, ona çıkıp bir şey almasını söylediğinde, çoğu zaman yanında olan kitabını bölmelelerinden şikâyet edip sızlanmıyordu. Hiçbir şey onun moralini bozmuyor gibiydi. Ben hariç.

Ben de ona farklı görünüyor muyum, yoksa eski, çılgın Sidney gibi mi görünüyorum, diye merak ettim. Ama eğer öyleysen ben neden hoşlanıyordu ki? Bu soruyu kafamdan çıkarmaya çalıştım ama çıkacak gibi değildi, düşüncelerimin tam köşesindeydi. Çünkü ben hiç farklı hissetmiyordum. Hâlâ ben gibi hissediyordum, sadece artık bir düşmanım yoktu. Ve sanırım ben de defansta ya da ofansta değildim. Eğer bu ânı, bu randevuyu katmazsak, beş adım önden düşünmeye çalışmıyordum.

Randevu. Ah, Tanrım... Bu kelime, başkasının vücudunda yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Şu anda Asher'la birlikte olmak istemediğimden değildi, kesinlikle istiyordum. Randevuları düşününce sonrasında olanlar aklıma geliyordu. Ardından aklım her şeyi beş adım önden düşünmeye çalışıyordu ve kendimi durduramadan çok ilerisini düşünüyordum. *Hayır.* Kendime hayalî bir

tokat attım. Daha çift bile değildik. Çıkıyorduk. Neredeyse çıkıyorduk. İlk randevumuzdaydık. Bu küçük deneyin işe yarayıp yaramamasına dair paniklemenin zamanı değildi. Düşünceleri geldikleri gibi geri ittim.

Sessizlik içinde yeterince paniğe kapıldığıma karar verdim. Gözlerim, arabanın dışındaki dünyaya tekrar odaklandığında, nerede olduğumuzu anlamadım. Belli ki beynim Asher'in görevlerini üstlendiğinden gözlerimin bağlanmasına gerek yoktu.

Mini golfü, bir insanın sevmesi gerektiğinden çok daha fazla seviyordum. Bu yüzden koruya girdiğimizde bir nevi ciyakladım. Gördüğüm en tuhaf mini golf sahasıydı. Annemle babam buraya geldiğimiz ilk yaz beni buraya getirdiğinden beri resmen bir daha gelmek için yanıp tutuşuyordum. Deliklerdeki tüm tuhaf tuzaklar yüzünden babamın kesinlikle sinirleri bozulmuştu. Annem minyatür golften prensip olarak nefret ediyordu, o yüzden bir daha buraya gelmemiştik. Ayrıca ertesi sene Sylvie, Greg ve Asher bize katıldıklarından, kendimizi eğlendirmek için bir sürü yol bulmamıza gerek kalmamıştı. Herkesin vakit geçirebileceği birileri vardı.

“Bir defterin mi var?”

Otoparktan yürürken Asher'in kafası karışmış gibiydi. Gözlerim, bükülmüş dallarla şekil verilmiş koca yel değirmenine takılmıştı. Üstünden yosun ve sarmaşık geçiyordu. “Hani, bu şeyleri not ettiğin; mısır yeme alışkanlıklarımı, yanıp tutuştuğum kolyeleri. Bu mekânla resmen kafayı bozmuş olmamı...”

“Bir defterim yok.” Asher sanki defteri üstünde arayacakmışım gibi ellerini havaya kaldırdı. “Sadece bir şeyleri hatırlıyorum.”

“O zaman sanırım beynini seviyorum.”

“Ah. Teşekkürler?” Yürürken elini uzattı. Bunu göze çarpmayacak bir şekilde yaptı. Fark etmemiş gibi davranabileceğim kadar rahattı. Belki de öyle yapmalıydım ama yapmadım. Badanalı binaya girmek üzere olan Asher'a yetiştim ve elimi onun avucuna yerleştirdim.

Koruda normal şelaleler ve korsan gemileri yoktu. Tarım temalı bir yerdi. Golf deliklerinden birinde, topunuz imitasyon bir kiraz ağacından fırlıyordu. Bu, babamın asla geri gelmeyeceğine karar verdiği andı. Neredeyse kendi golf topu tarafından dövüldüğü an. O, mini golfün zorluğunu benim gibi takdir etmiyordu. Eski ahşap tezgâhtan golf sopalarımızı aldığımızda resmen heyecanla parladığımı bilmem için bir aynaya ihtiyacım yoktu. Asher atasla tutuşturulmuş bir skor kâğıdı ve küçük, sarı kalemlerden iki tane aldı.

Kırmızı toplardan birine Asher’la aynı anda uzandım. “Ah, hayır.” Bir top aldım ve diğerlerinin durduğu sıraya işaret ettim. “İlk randevu hakkımı kullanıyorum.”

Asher da sarı bir top alıp gülümsedi. “İlk randevu hakkın, öyle mi?”

Eğlenen resepsiyonisti geride bıraktık ve tahta kapıdan kaldırıma geçtik. “Beni bir randevuya çağırdın. Golf topu renkleri gibi şeyleri benim seçme hakkım var. Ve veto hakkım. Ayrıca senin tatlından bir ısırık isteme hakkım da var. Kuralları ben koymuyorum.”

Asher bir şaka yapmışım gibi homurdandı. “Teknik olarak, seni randevuya çıkarmamı sen istedin.”

“Teknik şeylerin ilk randevularda hiçbir yararı yoktur. Öğrenecek çok kuralın var. Daha önce bir ilk randevuya çıktın, değil mi?”

“Birçok kez.”

İlk deliğin olduğu sahte çimenliğe çıktık. “İlk randevular berbattır.” Topumu çimenlere bıraktım. “Ama sen güçlü başladın, Marin.”

Asher’ın bir kolu, kaldırımın yanındaki küçük podyumdaki minyatür panodaydı.

“Trevor, ilk randevumuz için seni şık bir yere götürmem gerektiğine beni ikna etmeye çalıştı. Onun bodrumuna yaptığı yorum belli ki kafasına bayağı takılmış.” Sesi, kumaş mendillerle dolu bir restoranda, bir elbise içinde olmayı yeğlemeyeceğime onay arıyor gibiydi. Bu, Caleb’in istediğimi düşündüğü şeydi. “Ama belli ki bu harika bir seçimdi. Seni memleketine geri getirmişim gibi hissediyorum.” Ayaklarımızın altındaki yeşil çizgiye sopasını vurup gülümsedi. “Buraya gelmek için ne kadar heyecanlandığını görmek, sen güneşlenirken sırtına bozuk paralar koyup güneş sistemi şekli çıkardığım zaman kadar ödüllendirici, neredeyse.”

Keskin bir kahkaha patlattım. “Eşek şakalarını biraz özlüyorum.” Kelimeler beni ürküttü. “Bunu itiraf etmek psikopatça bir şey mi?” Asher’a kaçamak bir bakış attım. Ağzı başka bir gülümsemenin sözünü verircesine yukarı bükülmüştü ama hiçbir şey demedi. Ayaklarımı sürttüm ve vuruşumu hizalamaya çalıştım. Deliğin uzak ucunda, bir dizi sahte mısır sapı, onların aralarında da kemerli bir tünel vardı. Sağdaki kocaman kile sepetinin dibindeki koyu daireye bakarak topumun oraya gideceğini tahmin ediyordum.

“Haberin olsun, ilk randevu kurallarımız oyunda geçerli değil.” Gözlerimi hedefime döndürmeden önce ona ciddi bir bakış attım. “Eğer kazanmama izin verirsen seni uykunda boğarım.”

“Kazanmayı umursamıyor musun?”

“Ah, hayır, kesinlikle umursuyorum. Ama harika olduğum için kazanmak istiyorum. Ya da sen berbat olduğun için. Beni yenersen seninle öpüşmeyeceğimden korktuğun için değil.”

“Benimle öpüşecek misin?” Sesindeki sırtıtmayı duyabiliyordum.

Gözlerimi topumda tuttum. Şu an istesem bile ona bakamazdım. Midem çok kötü bir şekilde düğümlendi. Asher’ı öpmenin konusunu açmamış olmayı diledim çünkü şimdi düşünebildiğim tek şey buydu. Onu, o kocaman yel değirmeninin arkasına çekip oyunu boş vermeyi birden fazla kez düşündüğümü bilmesine

ihtiyacım yoktu. Egosunun bu pohpohlamaya ihtiyacı yoktu. Ama Asher'ı öpmek harika bir şeyi ilk defa yemek gibiydi. Onu ne kadar çok seveceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi düşündüğüm tek şey oydu. Onu *tüm* öğünlerimde istiyordum. O bunu bilmemeliydi, o yüzden sadece omuz silktim. "Göreceğiz," diye ciyakladım, sesim istediğim kadar soğuk çıkmamıştı. "Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak da kışını tekmeleyebileyim." Vuruşumu hizaladım.

Asher, "Ve bunu öpüşerek kutlayalım mı?" derken sopam topa değdi.

Asher

Sid'in topu, sağa doğru savruldu ve dev sepetin kenarından sekip, başladığı yere geri dönmeden önce hedeflemediği bir açıyla duvara çarptı. Bir hırlama olarak tarif edebileceğim bir ses çıkardı. *Burası öleceğim yer, bir mini golf sahasında sopalanacağım.* Gözlerini bana çevirince gülmeme engel olamadım. Ağzı, sinirli bir çizgiyle büzülmüş; gözleri, deliklere bakarken kısılmıştı. Ama ben daha önce Sidney'i kızgın görmüştüm ve şu anda kızgın olmak yerine fazla şirin görünüyordu. Bir gün daha yaşayacaktım. Ona, onun dikkatini dağıtmaya çalışmadığımı söylemekle uğraşmadım çünkü bana inanmayacağını biliyordum. Ben kendime inanır mıydım, emin değildim.

Ellerimi alaycı bir teslimiyetle kaldırdım. "Mulligan?"

Sidney kollarını açtı ve tüm vücudu gevşedi. Biraz dikleşti, yüzünde hafif bir şaşkınlık vardı. İnatçılık edeceğimi düşünmüştü. Topunun yerini golf sopasının ucuyla değiştirerek topa tekrar vurmak için hazırlandı. Ve sopası topa değmeden hemen önce kafası yavaşça bana doğru döndü. Sessizce, "Teşekkür ederim." dedi.

30.

GÜN

Kara: Selam, doğum günü kıızı. Kris'le Tom seni bu akşam dışarı çıkarıyor mu, yoksa seni kapabilir miyim?

Parmaklarım tuşların üzerinde duraksadı, doğum günümü Asher'la geçireceğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımızı bile bilmediğimi ama delicesine heyecanlı olduğumu. Asher, bunun kesinlikle bir randevu olmadığını söylemiş, bunun haricinde hiçbir şey söylememişti. Doğum günü kutlamaları, sayılmazdı. Kara'ya her şeyi söylemeliydim ama bunu erteledikçe yapması zorlaşıyordu. O yüzden ona doğruyu söylemek yerine sadece *evet* yazdım. Sırf onu ne kadar sevdiğimi ona göstermek için mesajın sonuna üzgün surat ifadesi koydum, ardından gardırobumda Asher'ın doğum günü kutlamam hakkında bana şu âna kadar verdiği tek ipucuna uyan kıyafetler aramaya başladım. *Siyah bir şey giy.*

Akşam yemeğinden sonra Asher ve ben bulaşıkları yıkadık. Bir süreliğine gitmesi gerektiğini ama odamda bir ipucu daha olduğunu söyledi. Resmen oraya uçtum. Yatak odamda her şey normal görünüyordu ama banyo aynasında kırmızıyla karalanmış bir not vardı.

Trevor seni akşam 10.00'da alacak.

Trevor mı? Saat onda mı? Asher'dan detaylı bir şey beklemiştim ama bu iş garipleşmeye başlıyordu. Annemle kart oynayarak

bir saat geçirdim, ardından akşamı arkadaşlarımla geçireceğimi söyleyerek hazırlandım. Saat onda, Trevor'ın arabasının kapısını açtığımda, yüzündeki ifade kıyafet seçimim hakkında bana özgüven vermedi. Teknik olarak bu bir randevu değildi ama ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk. Otururken elbisem yukarı sıyrıldı. Gölün yanından geçen sokaklardan giderken içimde yükselen gerginliği atmaya çalıştım.

“Gözlerimi bağlamana gerek var mı?”

Trevor o kadar çok güldü ki gözyaşları yüzünden yolu göremeyecek diye korktum. “Asher bunu diyeceğini söylemişti.” Kafasını salladı. “Gerçekten. Kelimesi kelimesine. Siz en tuhaf ikilisiniz.” Bunun bir hakaret gibi gelmesi gerekiyordu ama Trevor'ın söyleyiş şekliyle çok cana yakın geldi, o yüzden hiçbir şey söylemedim.

Simli, siyah parmak arası terliklerimle kalın ve ince dalların üzerinden geçerken, “İpucunda çok önemli bir kelime eksikti,” dedim,

Asher önümdeydi. Eli, elimi kavırıyordu. “Ne?”

“*Gündelik.*” Sesimin sinirli çıkmasını istemiştım ama o kadar meraklıydım ki Nadine'in bahçesinin dışındaki ağaçlardan gizlice geçerken bacaklarımda oluşan küçük çiziklere sinirlenemiyordum bile. “Belki *buna uygun ayakkabı* giy?”

Asher hiç de sessiz olmayan bir şekilde güldü. Bu, buraya geldiğimiz ilk iki sefer gibi hissettirmiyordu. Beni birkaç metre ötede durdurdu ve bir parmağını havada çevirerek arkamı dönmemi işaret etti. Elinde bir parça çizgili kumaş vardı. Annemin bulaşık bezlerinden biri olduğuna emindim.

“Şimdi mi gözlerimi bağlayacaksın?” diye ciyakladım. “Nerede olduğumuzu biliyorum.”

Hiçbir şey demedi, sadece gülümseyerek parmağını tekrar çevirdi ve ben de istediğini yapıp sırtımı döndüm. Bezle gözlerimi

kapadı, ardından elimi tuttu. Kulağımda sıcak bir nefes vardı. Sadece, “Yavaşça,” dedi.

Asher’in beni yönlendirmesine izin vererek dikkatlice adım attım. Birkaç metre sonra belime bir kolunu sararak yanında daha rahat hareket etmemi sağladı. Ardından durduk, kumaşı gözlerimden indirmeden önce beni sadece biraz sağa doğru itti.

Ben on üç yaşındayken, annemle babam, beni ve okuldaki tüm arkadaşlarımı alıp birkaç saat uzaklıktaki muhteşem bir konsere götürmesi için bir limuzin ayarlamıştı. Bunun en iyi doğum günü hediyesi olduğuna emindim, bundan daha iyisinin olmayacağına... Ta ki Asher gidip hayalimi Nadine’in bahçesinde hayata geçirene dek. Gerçekten, söylediğim tüm tuhaf şeylerin çetelesini tuttuğu defterini nerede saklıyordu?

“Bunu ne zaman yaptın?” Saat belki on buçuktu, neredeyse alacakaranlıktı. Nadine’in evine baktım, tüm camları karanlıktı.

“Akşam yemeğinden sonra. Bazı şeyleri taşımada yardım aldım. Ve Nadine’i evden çıkarmada.”

Lindsay. Doğum günümde onu düşünmem gerekmesi sinir bozucuydu ama *bunun* için düşünecektim. Bunun için onun adını en ufak bir sinir bozukluğu olmadan düşünecektim. Çünkü bahçeye dağılmış olan şey Nadine’in koleksiyonuydu, büyük kaçışlarını yapmak için yerlerini almışlardı. Edith’i, normal saklanma yerinden birkaç metre ötede, yeşil bir kurbağanın arkasından yürürken gördüm. Önde, iki yetişkin ve iki çocuktan oluşan bir sıra bahçe cücesi vardı. Beraber bir yere gidiyormuş gibi yan yana yürüyorlardı. Bahçede hayvanlar ve değişik yaratıklar vardı, hepsi aynı yere yol alıyordu: göle. Tarlalardan küçük heykel sıraları çıkıyordu ve hepsi karınca sürüleri gibi Göl Evi A ve B’nin ortasındaki bahçenin merkezine gidiyordu. Asher elimi tutup beni bahçenin daha da ilerisine götürdü. Kocaman brontozorun yanında durduk. Tepede sıraya dizilmiş tüm hayvanları buradan görebiliyordum. İki bahçe cücesinin Nadine’in bej duba teknesinin yanında,

turuncu can yelekleriyle durduğu iskeleye kadar gidiyorlardı. Teknenin direksiyonunun arkasında büyük bir penguen oturuyordu, onun üstünde de can yeleği vardı. Oturma yerleri, kurbağa ve kaplumbağalarla kaplıydı. Yırtık pırtık kıyafetleriyle şimdi gözlükleri de olan kazlar ve arkada gözetlemeyi üstlenen, açık kapıdan kafası dışarı çıkan acımasız görünümlü bir aslan vardı. Arkamıza, Nadine'in evini basan hayvan sürüsüne bakıp güldüm.

Ve güldüm.

Asher'ın yüzü, bu şekilde gülümsemekten çatlayabilirdi.

Nefessiz bir şekilde, "Şimdiye. Kadarki. En. İyi. Doğum. Günüm..." dedim.

"Tavan yıldızlarından daha mı iyi?"

Kafamı salladım.

Asher heykellerden birinin üzerinde uçan kırmızı bir balonu işaret etti. "Bu, senin asıl hediyen."

Ona doğru bir adım attım. "Edith mi?"

Asher fili aldı ve aramızda tuttu. Yakından bakınca renginin Edith'ten biraz daha farklı olduğunu görebiliyordum, daha koyu ve canlıydı. "Bu, Edith'in küçük kuzeni, Ellen." Gülümsedi.

Tüm tuhaf yaratıklara baktım. Hepsi mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, bazıları tek bir insanın hareket ettirmesi için fazla büyüktü. "Bu... Çok fazla."

Asher omuz silkti. "Sorun değil."

Ama bu tam olarak da öyle hissettiriyordu. Ve bu beni heyecanlandırmalı mıydı yoksa korkutmalı mıydı, bilmiyordum ama ikisini de yaptı. *Şimdiye kadarki en iyi doğum günüm*, derken yalan söylemiyordum.

32.

GÜN

Sidney

Broşür, gölün bu kanadına inmenin iki saat sürdüğünü söylüyordu ama Asher’la birbirimize bakarken bunun ne kadar uzun hissettireceğini düşünmemiştim. Asher’ın seçtiğim kocaman, gökkuşağı renkli bir tek boynuzlu kuğu şeklindeki salla gölde gitmesini izlemenin çok komik olacağını düşünmüştüm. Daha önce gölde salla yolculuk yapmamıştım. Sıkıcı bir restoranda oturmaman aksine eğlenceli ve farklı bir şey olur gibi gelmişti. Ama keke benzeyen salın üzerindeyken aslında ne yapacağımızı düşünmemiştim. Çünkü yapabildiğimiz tek şey konuşmaktı. Konuş, yüz; yüz, konuş... Öpüşmeyi düşün. Öpüşme çünkü bu gölde başka insanlar da var...

“Bana Taylor, David ve Evan’dan bahset...”

Sırtüstü yatıyorduk; kollarımız arkamızdaydı, bacaklarımız suya sarkıyordu. Bikinimi giymiştim ama Speedolarımdan birini giyiyor olmayı diledim çünkü dürüst olmak gerekirse bunun üstünden inip biraz yüzmeye hazırdım. Özellikle de Asher zamanımızı eski sevgililerimizden bahsederek geçirmek istiyorsa.

Asher’a *hiç sanmıyorum* diyen bir bakış attım. “Bana Jordan’dan bahset.”

Asher, kendini beğenmiş bir suratla “Ne bilmek istersin?” dedi. Gülümsedim. “Neden ayrıldınız?”

“Bazı sebeplerden.”

“Hâlâ arkadaş mısınız?”

Asher omuz silkti. “Takıldığımız falan yok ama evet, sanırım.”

Asher’ın eski sevgilileriyle anlaşılan tipten biri olması beni şaşırtmamıştı, asıl öyle olmasaydı şaşırdırdım. Herkes Asher’ı seviyordu ve Asher da bunu seviyordu.

Basit bir cevap, peşimi bırakmasını sağlar diye umarak, “Onlar hakkında denecek pek bir şey yok,” dedim. “Çok uzun çıkmadık ve sadece işler yürümedi.”

“Hâlâ arkadaş mısınız?”

Acaba Asher gerçekten umursuyor muydu, yoksa ben sordüğüm için mi soruyordu? Onun yaptığı gibi rahat bir şekilde omuzumu silktim. “Evet, sanırım. Eskiden olduğumuz kadar.”

Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Haftaya Nadine’e tekrar saldırmalı mıyız? Planlı bir şey yapabiliriz. Kullanacak yeni bir sebze mi bulmalıyız? Belki bahçesinde bir yerlere dondurulmuş balık gömüp köpeğini iyice delirtebiliriz. Ama dürüst olmak gerekirse, bahçe heykellerini hiçbir şeyin geçebileceğini düşünmüyorum.” Gülümsedim çünkü bahçe cücelerini, can yelekleriyle düşünmek bile beni güldürüyordu. “En iyi doğum günü hediyesiydi.”

Asher güldü... Beni anladığını anladım. Ama umurumda değildi. Eğer bu koca kuğuda oturup içimi dökmem gerekmiyorsa berbat şeyler düşünecektim.

Asher

Sid, kuğumuzun boynuna dolanmış plastik poşetin içindeki telefonuna bakıyordu. Benimle bu şeyleti konuşmaktan ne kadar nefret ettiğine gülmek istiyordum ama en azından bir şey söylemişti.

“Bu kadar yavaş gidiyor olmamız sence normal mi?” diye sordu.

“Buraya *tembel göl* dediklerini biliyorsun, değil mi?”

“Daha çok beleşçi bir göl gibi,” diye mırıldandı Sidney, beni güldürdü. “Nasıl bu kadar yavaş hareket ettiğimizi anlamıyorum. Plaja asla zamanında gidemeyeceğiz.” Sidney bu yolculuğun sonunda ne olduğunu söylememişti ama gün batımını izleyeceğimizi tahmin ediyordum.

“Broşürün tam olarak süreceğini söylediği kadar sürüyor.”

“Hımm.” Şu an bu kadar sinirli olması çok tatlıydı.

Gergin olduğu için onu suçlamıyordum, suya bu kadar yakın olup da içinde olmamak zordu.

Oyun gecesi ve randevumuzdan beri birkaç sabah antrenmanını kaçırmıştık. *Randevumuz*. Kimsenin duyamayacağı bir yer olan kafamın içinde bile sözcükler kulağa çılgınca geliyordu. Ama Sidney eğer *bunu yapacaksak* antrenman yapmada yumuşayamayacağımızı söylüyordu. Bu kız, lazer gibi odaklanabiliyordu. Bundan vazgeçmek için herhangi bir bahanesi olmasını istemiyordum, o yüzden artık sabah antrenmanlarımızda ekstra efor sarf ediyordum. *Ekstra efor*, bir sebepten dolayı zorlanıyormuşum gibi geliyordu kulağa ama Sidney’i yüzerken izlemeyi acı verici yapan hiçbir şey yoktu. Sadece onun *formuna* odaklanırken formuna odaklandığımdan emin olmam gerekiyordu. Ki şu an benden sadece birkaç santim uzaklıkta, sabah yüzüşlerimizdekenden çok daha az giyinik bir şekilde duruyordu. Bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı. “Arkadan sarkıp ayak çırpmalısın.” Gülümsememeye çalışıyordum ama bu hiç işe yaramıyordu, şimdiden gülüyordum bile. “Bu iyi bir kondisyon olurdu.”

Sidney öne eğildi ve omzumu itti. Çok sert değildi ama tüm dengemizi şaşırtıp kuğunun benden tarafını suya batıracak kadar sertti. Kendimi durdurmak için onu tuttum ama kafa üstü suya düştük. Sağa sola sallanan kollar ve bacaklarla suya girdik.

Yakınıımızdan geçen bir kayıktan gelen kıkırdamalarla yüzeye çıktık, yaşlı adam küreğini bize doğrultuyordu. “İyi misiniz?”

Sidney yüzünü örten saçlarını eliyle geri attı. "Sorun yok, biz yüzücüyüz. Bu yüzden suyun içinde bu kadar asiliz."

Adam, Sidney'in ciddi olup olmadığını anlamamış gibiydi, kürek çekerek uzaklaştı. Ayağımın üzerinde durmaya çalıştım ama ayağım yere değmedi. O yüzden bizim ağırlığımız olmadan kolayca sürüklenen salımızı yakalamak için akıntıya karşı yüzdüm. Sidney salı benimle aynı anda tutunca benimle gizlice yarışıp yarışmadığını merak ettim. Yüksek ihtimalle yarışmıştı.

Suda salımızın yanında yüzerken, üzerine nasıl çıkacağımızı düşündük. Köşesinden tutup çektiğimde, sal ters döndü. Sidney'i bir elimle yukarı kaldırmaya çalıştım ama ağırlığını köşeye verdiğinde sal dönüyordu. Sal ters dönmeden aynı tarafından sarkamıyorduk bile. O yüzden o bir taraftan, ben öbür taraftan sala tutunmuş, kollarımızı salın üzerinde birleştirmiş bir şekilde sallanıyorduk.

"Bu sabah yüzüşünde bir şey fark ettim." Sesim kısıldı, bunun konusunu açacağım için gergindim. Bir randevudayken onu eleştirmek kaba mı olurdu? Teknik olarak suyun *içindeydik*.

Sidney, kafasını ellerine koydu. "Dinliyorum."

Ona dönüşünden ve bunu nasıl düzeltebileceğinden bahsettim. Dinledi ve kafasını salladı. Bana sinirlenmiş gibi görünmüyordu.

"İyisin," dedi.

"Seni izlemekte mi?"

Saçmalıyormuşum gibi gözlerini kısıp kafasını salladı. "Koçlukta." Gülümsedi. "Bu da beni izlemeni gerektiriyor," derken gözlerini devirdi. "Ki bunda da iyisin."

"Teşekkürler."

"Yapacak mısınız?"

"Seni izlemeyi mi?" Sırıtmama engel olamadım. "Muhtemelen." Salın üzerinden su fişkırtınca elimi ıslak yüzümde gezdirdim.

“Yeter. Koçluk yapacak mısın?”

Bunu onunla ne kadar paylaşmak istediğimden emin olamayarak birkaç saniye düşündüm. “Bu tüm tükenmiş yüzücülerin eninde sonunda yaptığı şey, değil mi?”

Güldü ve bana yargılayıcı bir bakış attı. “İnsanlar koçluk yapıyor. Profesyonel olarak. Bu duyulmamış bir şey değil.”

Omuz silktim ve hâlâ notlarımda duran o aptal mektubu düşündüm. Onu yollamasam ne olurdu? Bay Ockler başkasını bulsa ve benim dört yıllık büyük planım rayından çıksa? Babam o pozisyonu benim için çoktan güvence altına almış mıydı? Mektup sadece bir formalite miydi, bunu kendim elde ettiğimi düşünmem için bir şey miydi? Sidney, düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Bilmem, senin yaptığını hayal edebildiğim tek şey bu.” Omuz silkti. “On sene sonraki hâlini gözümün önüne getirince seni bir havuz kenarında düşünüyorum.”

“Beni çok mu düşünüyorsun?”

Kafasını koluna gömdü ve mırıldandı. “Her neyse.”

“Hep mayomla mıyım?”

Sidney gülünce salda oluşan titreşimi hissedebildim. Kafasını yine çıkardı. “Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama koçlar iskelede Speedolarıyla yürümezler.”

“Eminim ben yürüyorumdur, fantezilerinde.”

“Nadine’e gelecek olursak.” Uzağa bakıyor, rahat görünmeye çalışıyordu. “Balığın üzerinde kâğıt yerine streç film kullanmaya ne dersin?”

Sadece konuyu değiştirmeye çalışıyordu, o yüzden bunu onun için yaptım. “Babam bana üniversite boyu cıracılık eğitimi ayarladı.” Sözcükler ağzımdan istemsiz çıkmış gibi hissettim. Ama sanki bunu uzun zaman önce söylemeliymişim gibi doğru hissettirdi.

“Ve sen...” Sid bir elini önüne uzattı. Orada, doldurulmayı bekleyen görünmez çizgiyi neredeyse görebiliyordum.

“Kayıtsız mıyım?” Omuz silktim. “Sinirli miyim?”

Kafasını salladı ve bir şey arıyormuş gibi arkamdaki göl kıyısına baktı. “Küçükken ne olmak istiyordun? Hani, insanlar sana büyüyünce ne olmak istediğini sorduklarında? Onların seni yarılatacağı yaşa gelmeden önce.”

“Bir yüzücü. Michael Phelps gibi.”

“Küçükken bile mi?”

“Kendimi bildim bileli.”

Hiçbir şey demedi, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi omzumun üzerindeki o yere tekrar baktı.

“Ama bu pek kullanışlı bir kariyer değil.” Kendi sesimde neredeyse babamınkini duyabiliyordum. “Ek iş olarak yaptığın tarzda bir şey. Geceleri ve hafta sonları bir lisede ya da kulüp takımında yapılabilecek bir şey.”

“Yani mezun olduğunda tek opsiyonun olabilecek gerçek bir üniversite bölümü değil. Sadece nihai bir hedef. Diplomanı başka bir alanda alıyorsun.” Omuz silkti. “Belki eğitimle alabilirsin? Harika bir öğretmen olursun... Ya da iş yönetimi var... Spor yönetimi. Lise ekibime yardımcı olan yüksek lisans öğrencisi, spor psikolojisi okuyordu.”

“Rehberlik danışmanı olmak istemediğine emin misin?” diye alay ettim.

“Kesinlikle.” Sidney gülümsüyordu, bu yeni normalimizdi. Her şey onu gülümsetiyor gibiydi. Bu, gülümsemesini her yaz benden saklamak için ne kadar çok uğraştığını merak etmeme sebep oldu.

Ayaklarımız sonunda tekrar yere değince sala geri çıktık. Ayaklarımız uçtan sallanıyordu. Sidney’in kafası omzumdaydı, vücutlarımız birbirine temas ediyordu.

Salla yüzerken öpüşüp öpüşemeyeceğimizi düşündüğüm esnada yanımdan bir grup kano geçti. Burada yalnızmışız gibi hissediyordum ama kesinlikle değildik. O yüzden bunun yerine Sidney'in yanımda bikiniyle yatmasını değil, ölü yavru köpekleri ve yatağımın altında çürüyen balığı düşündüm. Saatler sonra odama gelince yatağıma yattım. İçinde babamın istemediği şeyler olan bir kariyer listesi ekranımı kaplarken telefonuma baktım. Sadece bakmaktan zarar gelmezdi.

Sidney

Asher'a üç saat boyunca çok yakın olduktan sonra bir oda uzaklıkta olmak tuhaf hissettiriyordu. Diğer tarafında onun olduğunu hayal ederek banyo kapısına baktım, ardından yatak odamın kapısına bakıp diğer tarafında ne olduğunu merak ettim. Benim de gelmemi umarak oturma odasına gitmiş olabilir miydi? Benim onu görmek için heyecanlı olduğum kadar onun da heyecanlı olması zor işti ama yine de yatağımdan pijamalarımınla çıkıp şansımı denedim. Belki ailelerimiz hâlâ uyanıktır diye kapımı sessizce açmaya ve koridordan geçerken çok hevesli görünmemeye dikkat ettim. Ama oturma odası boş, sessiz ve karanlıktı. Koridora baktım, tüm kapı eşikleri karanlıktı.

Odamdaki banyo kapısını açtığımda Asher'ın kapısının sonuna kadar açık olduğunu gördüm. *İlginç*. Derin bir nefes aldım ve yatak odamın kapısındaki kilide basmak için yürüdüm. Oturma odasına yürürkenki özgüvenim, Asher'ın odasına olan mesafeyi yürüyüp, rahat görünmeye çalışarak kapı çerçevesine yaslanınca yok oldu. *Ah, selam. Gece yarısı olduğunda pijamalarımınla erkeklerin odalarına dalarım*. Asher odasında yatıyordu, yüzü telefonunun yumuşak parlaklığıyla aydınlanıyordu.

"Selam," dedi yumuşakça.

“Film izlemek ister misin?” Yüz ifademi okuyup okuyamadığını merak ettim. Ya da ona tekrar temas etmek isteyen ve o yatağa tırmanmak için her bahaneyi kabul edecek tarafımı.

Telefonunu şifonyere koydu ve orada duran küçük, siyah kumandayı aldı. Yatağı pencerenin altındaki duvara yaslıydı, o yüzden iki seçeneğim vardı: yatağa ya ucundan çıkacaktım ya da Asher’ın üzerinden. İlkinizi seçtim. Asher arkama bir yastık koydu. Yanına yerleştirdim, bacaklarımız ve kollarımız birbirine temas ediyordu.

Elini çıplak dizime koydu. Gözlerimi kapatmamam için tüm otokontrolümü kullanmam gerekti. Onunla karanlıkta yalnız olmak bir rüya gibiydi. Ona doğru dönüp göğsümü koluna sarınca, elini baldırımımın içine yöneltti; parmakları oradaki hassas tenime sürtüyordu.

Kumandayı televizyona doğrulttu. Sanırım bu yalana devam ediyorduk, karanlıkta onun yatağında televizyon izlediğimiz yalanına. “Ne izlemek istersin?” Yanağım koluna yaslıydı. Sözcüklerin, ağzından titreyerek çıktığını hissettim.

“Fark etmez.”

Asher çıkan ilk filmde durdu. Birkaç sene önce ailemle izlediğim üzücü bir savaş filmiydi. Aklım tamamen Asher’ın elinin baldırımında durduğu yere odaklanırken sesleri bastırdım, başparmağı yaptığığın farkında olduğuna emin olamayacağım kadar hafifçe bacağımı yukarı ve aşağı doğru okşuyordu. Belki de bu filmi sadece ben izlemiyordum. Ya da parmaklarıyla o noktayı okşamaya devam ederse vücudumu terk edip onu bir kertenkele gibi geride bırakacağımın farkında değildi. Çünkü eğer yakında buradan çıkmayacaksam, kalan tek seçeneğim daha da yakınlaşmaktı.

Beni duyabiliyormuş gibi başparmağı geniş eğriler hâlinde tenimi okşamaya başladı. Parmakları kıvrılıp geri açılıyordu ve çıplak tenimi her okşamasında, vücudum kendimi ona daha da yakınlaştırmamı rica ediyor gibiydi. Elini çekip yanına geri koyunca,

devasa bir kayba uğramış gibi hissettim; bir doğum günü hediyesinin ya da çok sevdiğim bir tatlının elimden alınması gibi. Ama ardından bana döndü, göğüs göğüseydik. Ardından da dudak dudağa.

Asher'ın eli tekrar bacağımdaydı; öncekinden daha yüksekte, şortumun ucunda, on günlük erkek arkadaşlarımın hiçbirinin temas etmediği noktaya çok yakındı. Ağzını hafifçe geri çekti, mesafe o kadar azdı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Bu iyi mi?" Parmakları şortumun ucunun altına kaydı. Hayır demeliymişim gibi hissettim ama onu öperek kafamı salladım. Aramızdaki ince kumaş parçaları kenara çekilirken eli tenimde biraz acemice hareket etti. Çok geçmeden birbirimize sarıldık; öpüşen dudaklar, aranan eller ve birbirine sürtünmeye çalışan bacaklardan oluşan bir karmaşa gibiydik.

Sonunda uyuyakalmıştık. Güneş ışığında yatmak, yaz mevsimine sarılı olmak gibiydi.

33.

GÜN

Sidney

Kahvaltı... Garipti. Beş dakika ya da belki de beş saat boyunca düşünebildiğim tek şey önceki gece ne yaptığımızdı. Ama sonra Asher şakağımı öperek tabağımdaki toslardan birini çaldı. Sabah yüzüşümüz için mutfaktan çıkarken işler normale geri dönmüştü. En azından ikimizin olabildiği kadar normale.

Ama geri döndüğümüzde Sylvie ve Greg, Sylvie'nin çok sevdiği küçük balık kasabasına yapacakları bir yolculuk için arabalarını hazırlıyorlardı. Sylvie, Asher'a bunun bir aile yolculuğu olduğunu, sadece üçünün olacağını söylediğinde, Asher somurtmaya başladı. Gülmemek ya da azıcık bile ilgili gözükmemek için tüm gücümü kullandım.

Ailelerimize bizden bahsetmek işleri kolaylaştırır mıydı yoksa zorlaştırır mıydı, merak ettim. *Birlikte zaman geçirmemize izin vermek konusunda daha mı anlayışlı olurlardı yoksa aramızda mesafe olduğundan emin olmak için çaba mı sarf ederlerdi?* diye düşündüm. Annemle babam muhtemelen odalarını Asher'inkiyle değiştirir ve yeni oda arkadaşlarım olurlardı. Tabii onlar bu kadar eğlenceli olmazdı.

Ama Asher'in gitmesi, Kara'yla biraz zaman geçirmek için iyi bir bahaneydi. Tüm gün gölde vakit geçirdiğim için yanmıştım. İskelede, gölgeli bir yerde oturuyorduk.

"Hâlâ haber yok mu?" Kara'nın sesi sabit ve neredeyse ilgisizdi.
"Ne hakkında?"

Gözlerini kaldırdı ve sanki Asher evimizin gözcüsüymüş de hep orada duruyormuş gibi eve doğru baktı.

Kafamı salladım ama sözcükler beni dolduruyor, fazla şişmiş bir balon gibi içimden çıkmaya çalışıyordu. Beni ne durduruyordu bilmiyordum ama yapabildiğim tek şey kafamı sallamak oldu.

Kara'yla taş boyadık ve üniversiteden konuştuk. Dört saat yerine sadece bir saat uzaklıkta olacaktık. Öğlen yemeğine doğru annem yanıma gelip bizimle oturdu.

"Bu öğleden sonra göle gitmek ister misin?" Annem taşlarımdan birini alıp bir diğerinin yanına koydu. Bir büyük, üç tane de küçük menekşe yığını. Sarmaşıklarla kaplı bir taş daha aldı ve yanlarına bıraktı.

"Bu sabah yüzdüm ama belki yarın olur." Annem bu sabah yüzdüğümü biliyordu, o yüzden beni göle götürmeyi teklif etmesi tuhaftı.

Kafasını salladı ve taşlarımı tuttuğum kutuyu karıştırdı, birkaç tanesini daha çıkararak kendi çiçek, yaprak ve kuş derlemesini yaptı. "Bardağımı alıp geri geleceğim," dedikten sonra masadan kalkıp evin içinde kayboldu.

Beş dakika sonra, masada küçük bir örüntü oluşturmuştu ve üzerine de renkli cam parçaları yığılmıştı. Kara ve ben boya yaptık. Annem de elim kadar bir kuşa benzeyene kadar parçalarla oynadı.

"İşler sen ve Asher'la iyi gidiyor gibi görünüyor."

Annemin sözcükleri yüreğimi ağzıma getirdi. Ne biliyordu? Ne görmüştü? Dün gece Asher'in yatağında ne olduğunu biliyor

muydu? Ya da gölde? Aman Tanrım, bir çeşit *casus drone*'u mu vardı? Etrafımdaki her şey bir panik girdabına dönüşmüştü.

Kara gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Anlaşabilmenize sevindim," dedi annem.

Anlaşabilmenize. "Öpüşmenize" ya da "birbirinizin odasına kaçıp kaçıp bir dolaplar çevirmenize" değil... *Anlaşabilmenize.*

"Aynen." Annemin bir şekilde en pis sırlarımı bildiğini düşünmemin sonucu olarak söyleyebildiğim tek şey buydu. Hayalî karıncalar üzerimden geçti ve yere dağıldı.

"Greg'in onu ikna edebilmesine sevindim."

"Nasıl yani?"

"Balık hakkında suçlu hissettiğini biliyorum." Annem, açık kırmızı bir cam parçasını bir köşeye itti. "Evden çıkarılmamızın senin suçun olduğunu düşünüyorsun. Beni yanlış anlama ama suçsuz da değilsin. Bunun yakınından bile geçemezsin." Haftalar olmuştu ama sadece bu konuda konuşurken bile sinirleri bozuluyormuş gibiydi. "Ama eşek şakası yapmak sana göre değildi." Bir parça camı aldı ve kenara koydu. "Ve balık olayından önceki o gece bir şey yaşandığını biliyorum." Kara'nın gözleri kendi boyadıklarından benimkilere gitti. Annem, bir gece önce ne olduğunu biliyordu. Caleb'la randevum.

"Odanda ne dolaplar çevirdiğini duyabiliyordum..." Annem bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Mayonez." Ellerimi meşgul tutmak için taşlarımdan birini kutuma geri fırlattım. "Bilmen gereken tek şey bu."

"İyy." Annem kafasını salladı. "Neyse, balık olayından sonra Greg'e, Asher'la konuşmasını ve seninle arasını düzeltmesini söyledim. Çabalamasına sevindim."

Annem, sorunu çözdüğünü düşündüğü için kendisiyle gururlanarak gülümsüyordu. Bense kusabilirmişim gibi hissediyordum. Ve bu, yüzümden anlaşılıyor olmalıydı çünkü annem bir

içki daha almak için kalkınca, Kara, “Şimdi bana anlatmak istediğin bir şey var mı?” dediğinde, iki saniye bile geçmemişti.

Anlattım. Ona her şeyi anlattım. Ve sözcükler ağızımdan çıkarırken tüm anılarımız aklımda yapboz parçaları gibi birleşti.

Asher

Balık kasabasından döndüğümüzde Sidney evde, iskelede ya da koyda değildi. Onu bulmamı sağlayan tek şey, onu aramam ve telefonunun rahatsız edici zil sesini duymamdı. Telefonunun sesi kısıktı ve sadece bir kez çaldı ama buralarda bir yerlerde olduğundan haberdar olmam için yeterliydi.

Evin önüne yürüdüm ve suyun uzak tarafında, küçük ağaç yığınının tam yanında biraz hareketlilik gördüm.

“Şimdi beni görmezden mi geliyorsun?” Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama o cevap vermedi, sadece çömeldi ve bir taş alıp birkaç metre ötedeki kırmızı kovaya fırlattı. “Bana kızgın mısın?” Bunu söylerken sesim eğleniyor gibi çıkmıştı çünkü bana gerçekten kızgın olabileceği bir şey yoktu. Sadece ayak parmaklarına bakıp sudan taş çıkarıp duruyordu, sanki beni görmezden gelirse kaybolurmuşum gibi. “Kızgın olamazsın, tüm gün burada değildim bile.”

Sidney ayak parmaklarından yukarı baktı ve benimle göz göze geldi. “Baban sana benimle aranı düzeltmeni mi söyledi?” Havada tırnak işareti yaptı. Gördüğüm en kızgın parmaklara sahipti.

Kahretsin. “Öyle olmadı.”

“Nasıl olmadı?” Ayağa kalktı ve ellerini beline vurdu. “Birdenbire bana karşı kibarlaşmışsın gibi mi? Aniden benimle ilgileniyormuşsun gibi mi?”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bunun tam olarak nasıl gözüküğünün farkındaydım ve öyle ya da böyle Sidney’i korkutmayacak bir şekilde bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ama aynı zamanda da bunu tamamen abartıyordu. “Hayır, öyle olmadı.”

"Ailelerimize neden söylemek istemediğini şimdi anlıyorum. Eminim annen bu yaz sırf benimle barışmak için yaptığın öpüşme planına katılmazdı."

"Ben bir jigolo falan değilim. Babam bana eşek şakalarını bırakmamı söyledi. Bunun için yatak odamın kapısını açık bırakmamı söylemedi." Sırf bana kızgın olmak istediği ve tüm bu şeyin bitmesi gerektiğini kendine söyleyebilecek bir yol bulmak için babamla aramdaki bu meseleyi kötü niyetli bir şeye çevirmeye çalışıyordu.

"Bunu görevin tamamlanmış olarak kabul et. Daha fazla eşek şakası olmayacağını garantisini verebilirim. Randevuya gerek yok."

Kendini kapatıyor, beni dışarıda bırakıyordu. Kafasının üstünde eski Sidney'in hayaletini görebiliyor gibiydim, ağzından çıkan her kelimeyle bedenine geri yerleşmeye hazırlanıyordu. Daha benimle konuşmadan önce suçlu olduğuma karar vermişti. Ve sıradaki randevumuz bir sürpriz olacaktı ama artık onu bu sürprizle şaşırtma şansım yoktu. Ona para versem bile arabama binmezmiş gibi bana bakarken, şansım hiç yoktu.

"Benim hakkımda berbat bir şey aradığının farkındayım ama..." Ağzını açtı ama lafını kestim. "Benim için sadece bir şey yap. Benimle yap. Ardından yazın geri kalanı boyunca ben yokmuşum gibi davranabilirsin, eğer istediğin buysa. Bana işkence etmeye geri dönebilirsin. Ön bahçede tüm kıyafetlerimi ateşe verebilirsin."

"Bunu yapmam." Sesi neredeyse bir fısıltıydı. Bunu söyleyerek, yazın başından beri ilişkimizin nasıl yüz seksen derece döndüğünü ona hatırlatmak zekice bir hareket değildi.

"Biliyorum, Sid, ben sadece..." Onu kızgın olduğu için suçlamıyordum, sadece bunu düzeltmek istiyordum. Bunu düzeltmem *gerekiyordu*. "Dört randevu dedik. Bu hafta sonu, Todd'un mezuniyet partisine benimle gel." Tartışmak için ağzını açtı ama ben

devam ettim: “Evime gel. Senenin diğer on ayında nerede yaşadığını gör. En yakın arkadaşım ile tanış. Sonra, eğer bunların hepsinin birdenbire yaşandığını, babamın bir şekilde beni buna ikna ettiğini hâlâ düşünüyor olursan çılgılık atarak kaçabilirsin.” Ellerimi ceplerime soktum. “Seni durdurmam.”

“Nerede yaşadığını görmek bana bir şeyleri nasıl kanıtlayacak, emin değilim.”

“Kanıtlayacak. Sadece bana güven.” Ama bunu derken bile problemin bu olduğunu biliyordum. Bana güvenmiyordu. Hiç güvenecek miydi?

“Belki nerede yaşadığını görür ve düşündüğümünden daha inek olduğuna karar veririm. Belki en yakın arkadaşın, senin düşündüğün kadar harika değildir, belki partide yemek berbat olur ve bunların hepsi geri teper...” Sudaki çıplak ayaklarına baktı, ben de oraya baktım.

“Şansımı deneyeceğim.”

“Tamam.” Sidney önce suya, ardından bana baktı. “Ama bu senin son randevun.”

Son. İkinci değil, sonraki değil. *Son.* Sidney’in partiden önce ikinci randevusunu bir şekilde araya sıkıştıracağını hayal ettim, böylece benimle işi bitecek ve diğer erkekler gibi beni de serbest bırakacaktı. “Tamam,” dedim.

“Aileme o hafta sonu eve gitmek istediğimi ve senin beni yakın bir yerde bırakacağını söylerim.”

Bunu bir seçenekmiş gibi söylememişti ama ben yine de şansımı denedim. “Ya da onlara benimle geldiğini söyleyebiliriz. Annenle baban hafta sonu için birlikte bir yere gitmemizi umursamayacaktır.” Bir teoriyi test ediyordum.

Sid dudağını ısırды. Bu, bana gereken tek cevaptı. “Bunu bir çadırda oturup, kırmızı plastik bardaklarda gizli gizli fıçı bira içmeye çalışırken, arkadaşının tüm hayat hikâyemizi bilmek isteyen altmış yaşındaki teyzeleriyle konuşuyor olmayacakmışız da

romantik bir hafta sonu seyahatine çıkacakmışız gibi söylüyorsunuz.”

Şimdiden ürettiği detaylı senaryoya kafamı sallamama engel olmadım. “Ben onlara söylemediğim için kızgınsın sanıyordum.”

“Onlara söylememenin sebebi yüzünden kızgıyım. Biz yalan söylemiyoruz, sadece özel hayatlarımız hakkında bilgi vermiyoruz. Bu bilmeleri gereken bir bilgi değil. Hayatlarımız tehlikede değil. Ve duyuracak hiçbir şeyimiz yok. Beni bir mezuniyet partisine ‘son çare randevusuna’ çıkarıyorsun...” Sesindeki iğneleyici tonu bir süredir duymuyordum... Benimle aptal bir şezlong için yarışırken kıyafet seçimlerimi eleştiren alaycı kız gibi çıkıyordu yine.

“Yanlış bir şey yapmayan biri için çok fazla açıklama...”

“Dört randevuda anlaşmıştık.” Bunu sertçe söyledi, sesinde yine aynı keskinlik vardı. Bu ses tonunu duymayalı haftalar olmuştu ve yakın gelecekte duymamayı umuyordum.

“İyi.” Asla böyle hissetmiyordum. Bu, belki de müthiş bir zaman kaybıymış gibi hissediyordum. Asla kazanamayacağım bir oyun oynuyormuş gibi, çünkü kazanan -ya da daha doğrusu kaybeden- yarış daha başlamadan önce seçilmiş gibi hissediyordum. Ama Sidney’i gerçekten bu işin içinde olduğuma ikna edeceksem, o zaman bu benim en iyi şansımdı. Belki de son şansımdı. “İyi yönünden bakarsak, odamı karıştırabilir ve meraklı sapıklığını takılabilirsin.”

“Senin odanı mı?”

“Evet. Bir mahzende falan mı uyuduğumu düşünüyordun?”

“Merak etmiştim.” Küçük bir gülümseme, dudaklarının köşelerini titretiyordu. Birbirimizle uğraşmak bizi mutlu ediyordu. “Ama eğer bir mezuniyet partisine gidiyorsak neden odanda olalım?”

“Bir yerde uyumamız gerekiyor?”

“Ah.”

“Bu... Bir sorun mu? Yani sanırım erken ayrılabiliriz. Parti sonrasına ve kamp ateşine falan katılmam gerekmez. Ama bu en iyi kısmı. Yani sıkıcı aile toplantısına gidiyorum çünkü eğer gitmezsem Todd’un annesi beni öldürür ve...”

Sidney lafımı kesti. “Sorun değil. Kalabiliriz.”

“Bir misafir odamız var,” diye ona garanti ettim.

“O zaman planı yaptık.”

“Teknik olarak, randevuyu.” Somurtmasını bekledim ama o gülümsedi. Zayıf ve belli belirsizdi ama gülümsemişti. Neredeyse.

35.

GÜN

Sidney

Artık pek kızgın değildim ama yolculuk yine de sessiz ve tuhaftı. Aramızda ne olduğunu bile bilmezken ne hakkında konuşmamız gerekiyordu? Asher'in benimle işleri doğru sebeplerden başlatmamış olabileceği ihtimaliyle on adım geriye gitmiştik. Ve araba yolculuğu bize yardımcı olmuyordu. Çünkü son birkaç gündür tekrar beliren berbat düşünceleri düşünmek için üç saatim vardı. *Asher neden benimle çıkmak isterdi ki? Hoşlanmadığından emin olmak için o kadar sene uğraşmamdan sonra neden benden hoşlanırdı? Ve benden hoşlanmıyorsa, neden bunların hepsini yapıyordu? Ona âşık olmamı sağlamanın sonucu neydi?* Biz otoyoldan çıkıp Asher'in yaşadığı küçük kasabaya gelene kadar düşünceler harmanlandı, büyüdü ve yaşayan çirkin şeylere dönüştü.

Giderken gördüğümüz her şeyi işaret ediyordu, sanki bir turdaymışız gibi. İlgilenmek istemiyordum, ilgilenmemek için çok çabalıyordum. Ama tüm bu yerleri görmek için can atıyordum. Asher'in her sabah kahve aldığı küçük, garip dükkânı, lise üçüncü ve dördüncü sınıftayken okuldan sonra çalıştığı garip, küçük antikacıyı... Lisesini geçtik ve spor merkezinin bulunduğu otoparka

doğru döndük. Asher bir yere park edip motoru kapadı, ben tepki bile vermeden kapısını açtı. Onu görmek için boynumu dışarıya uzattım. “Ne yapıyorsun?”

“Havuzumu görmeden en sevdiğim yerleri turlayamazsın.”

“Senin havuzunu mu?”

“Sadece arabadan çık, Sid. Çıkacağını biliyorsun. Klor seni çağırıyor.”

Haklıydı. Buradaki tüm yerler arasında Asher’ı genel olarak hayal ettiğim yer havuzdu. Onu internette aratmaya karar verdiğim zayıf bir ânımda bir fotoğrafını görmüştüm. Bir trampenin üstünde duruyordu; kolları öne uzanmış, bacakları gergindi. O fotoğraf aklıma kazınmıştı, tıpkı Asher’ı havuzda hızlıca yüzerken görme ihtiyacım gibi.

Arabadan indiğimde elimi kavradı ve beni kahverengi tuğla binaya giden kaldırıma yönlendirdi. Havuz binalarında bana ev kokusunu çağrıştıran bir şey vardı. Her havuz farklıydı ama hepsi aynı kokuyordu. Koku, beni karşılamış gibi buraya ait olduğumu söyleyerek burnuma yerleşti.

Genelde bir havuza soyunma odalarından geçerdiniz, o yüzden şimdi bir koridorda keskin bir dönüş yapıp ofise benzeyen bir yere girene kadar, Asher beni erkeklerin soyunma odasına mı sürüklüyor diye merak ettim. Duvarın çoğunluğunu kaplayan bir cam pencereyle bağlanan iki küçük oda vardı. O büyük pencere ve kapının ardı da havuz bölgesine açılıyordu. Beyaz polo tişörtlü ve hâkî şortlu, kısa, toparlak bir adam uzaktaki masada oturuyordu. Çocukların yüzme dersi olduğunu ele veren ciyaklamaları kapının ardından duyabiliyordum.

“Koç!” diye bağırdı Ash küçük odaya girerken. Bir adım geride durdum ve adam masasından başını kaldırdığında, beni yanına iten bir çekişle karşılaştım.

“Ash!” Adamın gözleri parlıyordu. Tahmin edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde ayağa kalktı. “Daha başlamadan seni

Oakwood'dan attılar mı? Eğer arıyorsan bir cankurtaran boşluğum var." Göz kırptı ve Ash'in omzunu sıktı, ardından gözleri bana kaydı.

"Bu Sidney, sana bahsettiğim Eastwoodlu yüzücü."

Gözlerim Asher'a gitti ama o, elini bana uzatan koça bakıyordu. "Memnun oldum, Sidney. Hakkında çok güzel şeyler duydum. Orada harika bir koçunuz var. Sen ve Ash Oakwood'un programı için büyük bir kazançsınız."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden bir teşekkür mırıldanıp elini sıktım.

"Onu, havuzunu göstermek için içeri mi götürüyorsun?" dedi koç gülümseyerek.

"Sorun olur mu? Çocuklara travma yaşatmayacağıma söz veriyorum."

Koçu güldü ve kapıya doğru bir kolunu uzattı. Asher önden ilerleyince onu havuz bölgesinin nemli havasına doğru takip ettim. Fayansa bastığım anda Asher kafasını tekrar içeri uzattı. "Birkaç antrenman aleti ödünç alsak sorun olur mu? Okul başlamadan geri getiririm."

Koç, Asher'ın sormasına gerek bile yokmuş gibi, "Tabii, ne ihtiyacınız varsa alın," dedi. "Tatilinizi çalışmak için mi değerlendiriyorsunuz?"

"Sidney'in kırması gereken bir rekor var." Asher sırttı.

Koç aramızdaki küçük mesafeyi kapadı ve Asher'ın omzunu bir eliyle sertçe sıktı. "Daha iyi bir yaz koçu isteyemezdi," dedi. Asher bu övgüyle neşelenmişe benziyordu.

Asher, koça bir kez daha sarıldı ve beni kapıdan uzaklaştırdı. Solumuzdaki duvarda, büyük alanın genişliğine uygun bir şekilde inşa edilmiş fayanstan bir oturma alanı vardı. Asher oturdu ve ona katılmam için işaret etti. Önümüzde altı kulvar uzanıyor ve bir dizi dalış tahtası yükseliyordu. O fotoğrafı düşünmeme engel olamadım.

En soldaki kulvara doğru kolunu uzattı. "Lise ikide, yüz elli metrede kelebek stili okul rekorunu kırdığım yer burası." Orta kulvarı işaret etti. "Burası da eyalet rekorunu kırdığım yer."

Tüm vücudum bu açıklamanın şokuyla ona döndü. "Ciddi misin? Eyalet rekoru mu kırdın?"

"Ah." Ben havuza geri dönerken Asher sahte bir acıyla ellerini göğsüne koydu. "Ah, Sid."

Dirseğimle kaburgalarını dürttüm. "Ah, dur bir dakika. Ne kastettiğimi sen de biliyorsun. Bunu nasıl bilmem? Annem bana senin hakkındaki en aptalca şeyleri bile söyler ama bunu söylemedi mi?"

"Anneme, söylememesi için söz verdim."

"Bilmemi istemedin mi?" Sesimdeki incinmeyi duymamak için sağır olması gerekirdi.

"Ben..." Bacaklarını havuza uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine attı. "Sanırım sana kendim söylemek istedim." Bacaklarını tekrar büktü ve dirseklerini dizlerine dayadı. Yarışmalar sırasında da böyle görünüyordu, takım arkadaşlarını izleyip sırasını beklerken. Daha az kıyafetle. "Ki bu kulağa hayalperest geliyor çünkü konuşmuyorduk bile ve sen benden nefret ediyordun. Ama sana ben söylemek istedim." Döndü ve bana gülümsedi ama ifadesinde yeni bir şey vardı. Görmeye alışık olmadığım bir özgüvensizlik vardı.

"Senden nefret etmiyordum."

Kesin etmiyordun, diyen bir homurtu çıkardı.

Kaburgalarına bir dirsek daha atınca sustu. "O zaman bana her şeyi anlat. Her şeyi duymak istiyorum."

Asher bana yarışlardan bahsetti. Yarışmanın ne kadar yakın olduğundan, akciğerlerinin nasıl yandığından ve önde gidip gitmediğinden bile haberi olmadığından. Kazanmanın, düşündüğü kadar dramatik olmadığından, filmlerdeki gibi sağır edici olacağını düşündüğünden ama küçük bir okulda yüzme yarışlarının o

kadar da popüler olmadığından. Ama ardından takım arkadaşları onu kaldırıp havuzun dibine fırlatmıştı ve herkes kutlama yapmak için dışarı çıkmıştı. Ardından beni aramıştı.

O cevapsız arama. Yanlışlıkla aradığından fazlasıyla emin olduğum o arama. Asher'in hayatındaki en büyük gündü ve o beni aramıştı. Aklım almıyordu. Daha önce hiç görmediğim bu yerin, üzerimizde bu kadar etkisi olabileceğini düşünmek zordu. İkimizin kim olduğunu düşünmek... Dünyanın en küçük düşünen insanı olmasaydım uzun zaman önce olabileceğimiz şey hakkında düşünmek...

"Partiye gitmeden önce bize uğrasak senin için sorun olur mu?" Asher binadan çıktığımız sırada bunu sorarken biraz gergin görünüyordu. "Todd'un hediyesini almam ve sana bir şey göstermem gerek."

Asher

Kapıyı açtım ve *lütfen etrafta garip bir şey bırakmamış olayım*, diye dua ederek odama girmesine izin verdim. Bir yere tıkıştırılmış eski bir iç çamaşırı varsa, şansım muhtemelen yok olurdu. Annem evden çıkmadan önce bize evi iyice temizlettiği için şükrettim. *Kimse pis bir eve geri gelmek istemez...* Bu, onun özlü sözüydü. Üniversiteye başlayacağım için evden ayrılmaya hazırlanıyordum. İhtiyacım olmayan şeylerden arınıyor ve annem eşyalarımın yarısını garaj satışında elden çıkarsın diye küçük kutulara koyuyordum. Odam aslında normalden biraz daha düzenli görünüyordu. Benimkinden çok Sidney'in odasına benziyordu.

"Aslında bu hafta sonu benimle gelmeni bu yüzden istedim." Bir elimi uzattım ve Sidney'i odama girmesi için yönlendirdim. "Yani, kısmen."

"Beni odanla etkilemek için mi?" Küstah tonu beni umutlandırdı. Havuzdan çıktığımızdan beri zaten havamız değişmişti ama hâlâ telafi etmem gereken şeyler vardı.

“Pek sayılmaz.”

Sidney, sanki zemin her an yarılabilirmiş gibi odanın içine iki adım daha attı. Ona engel olmamak için kapının eşiğinde kaldım. Sidney’in odamı karıştırmasına izin vermek tüm içgüdülerime aykırıydı ama onun güvenini kazanmanın bir parçası da buydu, biliyordum. Gerçek beni, senenin on ayında göremediği beni görmesine izin vermek. Neredeyse tanıştığımız ilk yazdan beri ona âşık olduğunu saklamayan beni.

Kaşları kalktı, dudaklarında oluşan bir gülümsemeyle bana baktı. Eşyalarımı doğru kafamı sallayıp, “Keyfine bak,” dedim. “İstedığın kadar bakın.” Ne olup biteceği hakkında panikle miyormuşum gibi sesimi sakın tutmaya çalıştım. Ondan bu kadar uzun süredir hoşlandığım için tamamen delirmiş olduğuma karar verme ihtimali vardı. Tam olarak öyle olmadığımdan emin değildim.

Aşırı duygusal bir şekilde ciyakladı ve nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi odayı incelemeye başladı: sol duvardaki büyük gardırop, tam önümüzdeki yatakla şifonyer ya da sağımızdaki elbise odası. Şifonyere döndü ve o an boğazıma kadar tırmanan panığı geri yuttum. Birine tüm eşyalarını karıştırması için izin vermek bir şey -onlar için düzenlemediğin özel şeyleri dahi-, bunun olmasını izlemekse başka bir şeydi.

Şifonyere yönelmesini izlemek tam olarak bir işkenceydi. Yatak odamdaki şifonyer, göl evindeki şifonyerime aşırı benziyordu ama bu daha alçak ve genişti. Ve göl evindeki gibi, banyoda tutmam gereken çoğu şeyi onun üzerinde tutuyordum. Saç jelim, deodorantım, neredeyse hiç takmadığım gözlüklerim. Her eşyaya hafifçe dokunuyordu, bir şeyleri alıyor ve ellerinde çeviriyordu. Deodorantımı kokladı, gözlüklerimi denedi ve şifonyerimin ucuna doğru baktı.

Şifonyerimin üstündeki eşyalar, günlük ihtiyaçlardan en değerli eşyalarımı doğru sıralanıyordu. En sevdiğim şeylerin hepsi

öbür uçta toplanmıştı. Onun üzerindeki duvara iliştirilmiş olanlarsa en sevdiğim fotoğraflarımdı. Todd ve benim lise üçte ponpon kız olduğumuz fotoğraf, Florida'ya gittiğimiz bahar tatilinde sahilde çektiirdiğim fotoğrafım, konserler ve beyzbol oyunlarından sakladığım bilet koçanları, babam bir iş gezisinde tesadüfen havaalanında Michael Phelps'i gördüğünde benim için imzalattığı mendil vardı.

Sid, kafası birdenbire durana kadar bir pinpon topu gibi fotoğraftan fotoğrafa sekti. Göldeki bir fotoğrafa baktığını biliyordum. Ben ve Sid, koyda oturuyorduk ve bacaklarımız, birbirimizi birkaç haftadır değil de hep tanıyormuşuz gibi birbirine dolanmıştı. Annem bu fotoğrafı sahilden çekmişti ve ikimiz bundan bihaberdik; sohbete dalmıştık, kafalarımız birbirine doğru eğilmişti. Sid, gerçek olduğundan emin değilmiş gibi fotoğrafı ellemek için parmağını uzattı. Ben bile gerçek olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kavgalı geçen bir sürü yazdan sonra, o ilk yaz tatili, kıyıları aydınlatmaya başlamıştı. Ardından parmağı aşağı, şifonyerime, tüm tuhaf incik boncuklarımın olduğu yere gitti.

Annem, harika bir istifçi olduğumu söylerdi çünkü benim için mutlu bir anısı olan her şeye tutunurdum, bunu küçüklüğümünden beri yapıyordum. Dokuz yaşındayken konserlerde, lunaparklarda ve turnuvalarda aldığım bileklikleri çıkarmayı reddettiğim bir dönem olmuştu. Annem eğer onları çıkarmazsam gece ben uyurken kesip çıkaracağını söyleyene kadar, yıpranmış ve soluk bir şekilde kolumda durmuşlardı. Adımın geçtiği her gazete makalesini, her yüzme yarışı isim listesini, hayatımdaki her iyi ânı sakladığım bir çekmecem vardı. Ama en iyileri ya şifonyerimde duruyordu ya da duvarıma iliştirilmişti.

"Bunu sakladın mı?" Sesi yumuşaktı. Yüzü bana dönük olmadığından bana öyle gelmiş olabileceğini düşündüm ama bence bundan fazlasıydı.

Neye baktığını biliyordum ama yine de arkasına geçtim. Sidney, yumuşak taşı sanki onun bir dileğini gerçekleştirebilecek bir tür sihirli kristalmiş gibi okşuyordu.

“Bana bunu ilk tatilimizde vermiştin.”

“Hatırlıyorum.”

“Hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ya da bir şekilde tüm yazı hafızandan silip silmediğini.”

“Güzel bir tatildi... Genel olarak.”

“Harika bir yazdı, Sid.”

Sidney’in tam arkasındaydım, o yavaşça arkasını dönünce birbirimize temas ettik. “Todd’un hediyesini alman gerek sanıyordum. Yoksa bu sadece anılarına ve gizli fotoğraflarına karşı ne kadar tatlı ve hassas olduğunu fark etmem için bir tuzak mıydı?” Elini göğsüme koydu. “Benden daha hassas ve romantik olduğunu zaten biliyordum.” Bir parmağıyla köprücük kemiğimin tam altına vurdu. Tüm bu dokunuşlar, büyük bir rahatlamaya yol açıyordu. Neredeyse eski biz gibi hissediyorduk yeniden. Yani, *yeni* eski biz. “Burada marşmelov kreması haricinde hiçbir şey yok, Marin.”

“Seni buraya getirmemin bir sebebi olduğunu söylemiştim.”

“Ve o sebep neydi?”

Kanıt. “Herhangi bir şeyi yapmamın sebebiyle aynı. Sana ne kadar harika olduğumu kanıtlamak.” Alnına bir parmağımla dokunarak bir bukleyi kenara ittim. “Bunu hâlâ anlamadın mı?”

“Yoğurt kabıma ekşi krema koyup, yapıştırıcıyla tekrar kapadığında bile mi?”

“O zaman bile.”

“Ve tek boynuzlu at şezlongunu kapmak için bana çelme tak-tığında?”

Sırıttım. “Özellikle o zaman.”

“Hımm. Sanırım bazen geriden geliyorum.”

“Öyle görünüyor.”

Sidney, göğsüme bir eliyle vurdu ve bana somurttu. Ama bu sevdiğim somurtmasıydı, iyi anlamda sinirli olduğunu, eğlendiğini söyleyen. Ve Sidney'i eğlendirmekten daha çok hoşuma giden bir şey yoktu. O yüzden alçalarak dudaklarımızı birbirine bastırdım ve o somurtmayı tamamen sildim.

Sidney

Burada olmak hakkında çok garip bir şey vardı. Hikâyelerinden çıkıp gerçek dünyaya geçen kitap karakterleriymişiz gibi hissettiriyordu. Sanki sulu boyaymışız da etrafımızdaki normal, abartılı bir şekilde renklendirilmiş insanlara karşı sert bir zıtlıkla yürüyor-muşuz gibi. Asher, arabasının önünde buluştuğumuzda elimi kavradı ve... Pekâlâ. Belli ki bu gerçek bir andı. Yani, yaptığımız şey tamamen gerçektir. Arkadaşlarının tepkilerinin ne olacağını merak ettim. Ya düşman topraklarına girip kendi isteğiyle esir düştüğü için deli olduğunu düşünürlerse ne olacaktı?

Garaj yolundan bahçeye doğru yürürken Todd'un kim olduğunu anlamak kolaydı. Etrafındaki küçük akraba gruplarıyla partinin merkez noktası gibiydi. Yaklaşırken bana hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi baktı. Gerçek hayatta gördüğüne inanmadığı, fazlasıyla egzotik bir hayvan gibi. Kafamı sevmeye çalışmasını falan bekledim. O kadar fazla gülümsüyordu ki yüzü ikiye ayrılabilirdi. Asher ise gülümsememeye çalışıyor ama başarısız oluyordu.

"Sid!" Todd beni öyle bir kucakladı ki heyecandan ayaklarımı neredeyse yerden kesecekti. Asher'in eli hâlâ elimi kavırıyordu. Sadece yanlarında olmak bile Todd ve Asher'in en yakın arkadaş olduklarını anlamaya yeterdi, aralarındaki enerji neredeyse gözle görünürdü.

"Tamam, tamam." Asher'in sesi yüzde bir sinirli ve yüzde doksan dokuz alaycıydı. "Bırak benim..."

Todd beni kucaklarken omzumun üzerinden konuştu. “Senin neyini?”

Bu cümlemin nasıl biteceğini duymak istemiyordum desem yalan söylemiş olurdum.

Asher iç çekti ve elimi azıcık çekti. “Benim Sid’imi.”

Todd beni son bir kez sıktı ve kulağıma fısıldadı. “Geldiğin için teşekkürler. En yakın arkadaşımın mezuniyet partimi ekmesi çok kötü olurdu.”

Mezuniyet partisini ekmesi mi? Asher’in benim yüzümden gelmeyeceğini mi düşünüyordu?

Todd, Asher’a baktı. “Olayı biliyorsun, gerçek parti bu gece başlıyor.” Kafasıyla arkasını işaret etti ama görebildiğim tek şey ağaçlarla çevrili açık bir araziydi. “Sid, annemin yaptığı videoyu izlemeyi unutma.” Sırıltması geri dönmüştü, yüzünü kaplıyordu. Asher’a döndü. “Rica ederim, karşım.”

Asher alçak bir sesle inleyerek kafasını salladı. “Gerçekten. Yeter.”

Kendime engel olamayarak güldüm. Asher ve Todd sürekli atışan ama birbirlerine olan aşklarıyla aşırı tatlı olan o yaşlı çiftler gibiydiler. Ve bir şekilde, Todd’la tanışmak Asher’ı bir o kadar daha fazla sevmemi sağladı.

Yaşlı bir çift bize yaklaşıyordu, Todd daha fazla ziyaretçisini karşılayıp pantolonuna bir zarf daha sıkıştırırken biz de yiyecek çadırına gittik.

Asher beni bir masaya götürüp Todd’un annesi Missy’le tanıştırdı. Missy oturduğu yerden bana gülümserken Asher’ın kolu sırtıma sarılı, eli belimdeydi. *Bu, Sidney. Ailelerimiz birlikte tatil yapar*, gibi uzun bir tanıtma yoktu. Sadece... “Bu, Sidney.” Tanıştığım tüm arkadaşlarıyla böyleydi. Kim olduğumu biliyorlardı.

“Arkadaşlarınlayken benimle bu kadar rahat olman biraz garip.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Büyük çadırdan, sebilleri ve küçük bir barı olan daha küçük bir çadıra geçerken tişörtümün ucundaki görünmez bir toprak parçasını aldım. “Sanırım bunun garip olmasını bekledim. Ya da şu an benden hoşlanıyor olmanı tuhaf bulmalarını.”

“Ben senden hep hoşlanıyordum.” Belimi sıkınca tüm vücudum elektriklendi.

Hep. Kendime o kelimeye odaklanmamamı, insanların onu kastederek kullanmadığını söyledim. Mesela birine, “Ben tako yemeyi hep sevmişimdir,” derken doğduğumdan beri demek istemiyordumdur. Dokuz yaşından beri falan demek istiyordumdur. Bu da hayatımın yarısını hiç düşünmeden tamamen sildiğim anlamına geliyordu.

“Senden bir milyon senedir hoşlanmıyormuşum gibi davranmak çok daha garip.” Şakağımı öptü ve gülümsedi. “Ama beni tanıyan herkes, senden hep hoşlandığımı bilir. Eğer seninle ilgilenmeseydim, sorunumun ne olduğunu merak ederlerdi.”

Sanki yeterince uzun süre gözlerine bakarsam beyninin içini görebilecekmişim gibi dik dik ona baktım. *Lanet olsun, orada ne oluyordu?*

Diyebildiğim tek şey, “Hımm,” oldu. Bunu demek bile istememiştım, sanki dudaklarımın kendi aklı varmış gibi bir anda ağızımdan çıkmıştı.

“Hımm?”

Ona omzumla vurdum. “Beni rahat bırak.”

“Bırakamam.” Omzuma kolunu attı. “Kaçabilirsin.”

Güldüm ve ona yaslandım. *Bu pek olası değildi.*

Gün geçtikçe, havuzdayken hissettiğim gergin, özgüvensiz enerjiyi daha az hissediyordum. Benim ne kadar rahat olduğumla Asher’in ne kadar gevşediği arasında doğrudan bir ilişki var gibiydi.

Todd’ın mülkünün arka tarafına uzanan bir arazinin ortasındaydık. Uzaktan beyaz çadırın parlamasını görebiliyordum.

Bakımlı arka bahçelerini bu vahşi, geniş alandan ayıran ince bir çam ağacı dizisi vardı. Etrafımız tamamen açık alandı, her tarafta halka hâlinde ağaçlar vardı. Gökyüzü karanlıktı ama kafalarımızın üzerinde alevler titreyiyor, bizi sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Ateş dans ederek çatırdıyordu ve ağaç dizisinin içinde, görünmeyen bir yere sıkıştırılmış hoparlörlerde hareketli bir müzik çalıyordu.

Müziğin ritmi hızlandıkça insanlar zıplamaya ve sallanmaya başlıyordu. Sarhoş bedenler. Asher elimi tuttu ve gülümseyerek bana baktı. Elinde kırmızı bir bardak vardı ama gerçekten bir şey içiyor muydu, emin değildim. Yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleşmişti ama başka bir şey kontrolden çıkmış gibi durmuyordu. Normal, her zamanki Asher'a benziyordu ama vat gücü artırılmıştı. Beni yavaşça çektiği yeri fark edene kadar ona gülümsedim. Kalabalığın içine. Yerimde durdum ve beni çekmeye çalışmasını bekledim ama bunun yerine kavrayışını gevşetti ve bana doğru bir adım attı. Parmaklarımız aramızda gevşek bir şekilde dolanıyordu. Bana o kadar yakındı ki ona bakmaktan başka çarem yoktu. Yüzü ciddileşti. "Sana çok önemli bir şey sormam gerek."

"Ne!? Burada mı? Şimdi mi?"

Gülümsedi. "Burada. Şimdi."

"Sarhoş musun?"

Kafasını salladı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Elim sıkıldı. "Soruyu benim soruyor olmam gerek."

Huysuzca homurdandım. "Ah. Tamam."

Beklentiyle ona baktım. O, bundan ne kadar nefret ettiğime gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şeyler konuşmakta berbat olmasıyla alay etmişim ama bu konuda gerçekten en berbat olan bendim.

"Sidney..."

Uzun bir sessizlik oldu. Direkt söyleyemeyeceği kadar berbat olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Bu her ne ise, keşke şimdi konuşmamız gerekmeseydi. Bu gece, bu karanlıkta değil. *Bugünden* sonra değil. Tek istediğim, yıldızların altında onunla olmaktı. Bedenlerimiz birbirine bastırılmışken ateşin önündeki bankta oturmak... Birlikte olduğumuzu herkesin bilmesini istiyormuş gibi kolunu bana dolamasını istiyordum. *Birlikte*. Birkaç hafta önce, terlediğimi görmesine izin vermeyi reddederek burada sonsuza dek sessizlik içinde durabilirdim. Pes etmeyi reddederek... Ama şimdi, meraklılığım ve sabırsızlığım kazanıyordu. "Evet, Asher?"

Kafasını eğip, dudaklarını kulağıma götürürken kaşları birleşti. "Benimle dans eder misin?"

Ben boştaki elimle göğsüne vururken o kahkaha attı. "Sen çok kötüsün!" diye bağırdım ama rahatlamıştım ve gülümsüyordum. Kolunu belime dolayıp beni yakınına çekti. "Benden şu an ne kadar nefret ediyorsun?"

"Dokuz nokta beş," dedim ama gülümsememi durduramıyordum.

"Yine de benimle dans eder misin?" Kırmızı bardağını yere koydu. O, beni hareket eden bedenler kalabalığına doğru çekerken zorlanmadım. Kollarımı havaya kaldırdım ve ne kadar saçma göründüğümü umursamadım çünkü Asher bana Noel sabahındaki bir hediyeymişim gibi gülümsüyordu. Parti ateşlendikçe biz de coştuk. Zıpladık, döndük ve şarkı yavaşladığında biz de yavaşladık. Gece, sabahın erken saatlerine doğru kaybolurken, birbirine dolanmış kaslar, sıcak dudaklar, yavaş eller ve sallanan kalçalardan ibarettik. Benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını anlamak zordu ama zaten anlamak istemiyordum.

36.

GÜN

Sidney

Asher, beni omzumda öpücüklerle ve sırtımda gezen parmaklarla uyandırdı. Tur atıyor, dönüyor, yırtık pırtık tişörtümü yarıyor ve bilerek yapıyormuş gibi hissettiriyorlardı. “Orada ne yapıyorsun?” Uykudan yeni uyandığım için sesim kalındı.

“Sesin, uyandığında farklı.”

“Sanırım öyle.” Birkaç kez yatağında yatmışım ama geceyi orada geçirmemişim. Hep alarm kurar ve birkaç saat sonra kendi yatağıma dönerdim. Kapılarımız kilitli olsa bile ailelerimiz koridorun tam ilerisindeyken aynı yatakta birlikte uyumak için yeterince rahat olamıyordum.

“Bunu bilmem hoşuma gidiyor.”

Hiçbir şey demedim çünkü *bilmen benim de hoşuma gidiyor* demek, çok fazla geldi. Bu yüzden onun yerine, “Çünkü benim hakkımda rastgele bilgiler toplamayı seviyorsun,” diye fısıldadım.

“Gizli mesajlar yazıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Hadi, tahmin etmeye çalış.” Parmağını tenime batırarak hareket ettirdi. Yazdığı şeyi aklımda canlandırmaya çalıştım ama bulduğum sözcük muhtemelen doğru değildi.

Asher'in parmağı durdu. Yanlış olduğunu biliyordum ama yine de söyledim. "Patates mi?"

"Evet, yatakta seninle yatıyor ve sırtına patates yazıyorum." Çenesi omzumdaydı ve nefesini ensemdede hissedebiliyordum. "Bir sorum daha var."

Bu sefer paniklemedim. "Dans etmek için çok yorgunum."

Asher kafasını salladı. "Buna neden bu kadar direniyorsun?"

"Şu an senin yatağında yatıyorum. Buna pek de direnmek demem." Ona şirin bir şekilde gülümsedim ve dudaklarına uzanmadığım için alnını öptüm. Dudağını kapamak çok daha etkili olurdu. "Beni korkutuyorsun."

"Sen beni daha çok korkutuyorsun."

"Evet ama ben seni korkutuyorum çünkü ceset saklayabileceğini düşündüğün kişi benim. Sen, beni korkutuyorsun çünkü yaşamayı bekleyen büyük bir kalp kırıklığı gibisin. Sen benim tüm ilişki korkularımın güzel bir pakete sarılmış hâlisin."

"Güzel olduğumu düşünüyorsun."

Şu an bir şaka yaptığı için onu öpebilirdim. "Sen güzel olduğunu düşünüyorsun."

Asher, gözleri kızgınlıkla kısılmış bir şekilde, "Neden hep ben senin kalbini kırıyorum, emin değilim," dedi. "Tam tersi, burada çok daha olası gözüküyor. Eğer ben olmasaydım, işler üç gün önce bitmiş olurdu. Ve eğer benimle gece yarısı buluşmanı istemeseydim, sen hâlâ bana işkence ediyor olurdun." Parmağımla belini dürtünce yerinden sıçradı ve elimi tuttu. "Gördün mü, hâlâ peşimdesin."

Yan tarafına döndü ve bir kolunu bana sarıp sırtımdaki eliyle beni kendine çevirdi. Şimdi bir battaniye kozası ve vücut sıcaklığı içinde yüz yüzeydik. "Hadi, en kötü senaryoyu konuşalım," dedi sonunda. "Tüm bu şey kızgın, ateşli bir kalp kırıklığıyla bitsin."

Kafamı salladım. Ses tonu, şu anda hayal gücünü kullanması gerektiğini ima ediyordu ama bu, benim şu anda görebildiğim tek

senaryoydu. On sekiz yaşındaydık, daha üniversitede bile değildik. Bunun bir, iki ya da üç sene sürmesinin ihtimali neydi? Evlenmemizin ihtimali neydi? Çünkü tüm bunların, ailelerimiz için bir felaket olmamasının tek yolu buydu. Ve olasılıklar neydi?

“O zaman başladığımız yere geri döneriz,” dedi.

Kafamı salladım ama aynı şeyin yakınından bile geçebileceğini düşünmüyordum. Asher’ı her gün gördüğümü, ondan gerçekten nefret ettiğimi düşündüm. Son beş yılın sahte nefreti değil; gerçek, içgüdüsel, kalbi kırık bir nefret. *İkimizden birinin, işin sonunda böyle hissetmeme ihtimali var mıydı?* Ve bundan ötesi, onu sevdikten sonra onu başkasıyla görürsem ne olacaktı? Gerçekten sevdikten sonra?

Kendimi kesinlikle Asher’a âşık olurken görebiliyordum. Bir nefes daha alacağımı bildiğim gibi bunun da yaklaştığını biliyordum. Asher Marin’i sevmek, kaçınılmaz bir çaresizlikmiş gibi hissediyordum. Ve onu başkasıyla görmeyi düşünmek? Bunun düşüncesinden bile nefret ediyordum. Bunu gerçekten *haftalarca* kaldırıabilir miydim? Bana davrandığı gibi bir başkasına davranmasını? Buna şahit olmayı? Aynadaki notlar ve şakak öpücükleri; sanki bu, onun için bir refleksmiş gibi bana hep dokunması. Mutfak masasında, ona bakan tek kişi olduğumdan emin olduğunda bana göz kırpması. Bunu kesinlikle kaldıramazdım, bu da ondan kaçınacağım anlamına gelirdi. Peki, onu bir daha hiç görmemenin düşüncesi? Şu an bile hayal etmesi zordu.

“Berbat şeyler düşünüyorsun, değil mi?” Sesi yumuşak ve endişeliydi. Bir dirseğine dayandı ve düşüncelerimi okuyabiliyor-muş gibi saç çizgimdeki yumuşak tenimi öptü.

Onun dudakları tenimi gıdıklarken ben en kötü senaryoların en iyisini düşünmeye çalıştım. Artık Five Pines’taki evlerimiz yoktu. Bu seneki ev geçiciydi. Ve tabii, belki ailelerimiz gelecekte beraber bir şey kiralarlardı ama eğer her şey Asher ve benim için kötü giderse, evleri ayıramayacaklarını kim söylüyordu ki? Ailem

böyle bir durumda eski sevgilimle aynı evi paylaşmam için beni zorlamazdı. Ve eğer beraber olmaya zorlanmazsak belki önünde sonunda normal bir şeye dönerdik. Yedek planımın olmasıyla ilgili bir şey, içimdeki en sıkı korku düğümlerini gevşetti.

Asher, “Orada ne oluyor?” derken sıcak bir parmak, şakağıma vurdu.

Ona gerçeği söyleyemezdim: *Gelecekteki feragatimizin tüm olası sonuçlarını düşünüyorum. Ama iyi haber! Beni ürpertmeyen en azından bir tane kötü senaryo var!*

Bunun yerine, “Bence ailelerimiz birlikte olduğumuzu bilse-lerdi çok kızarlardı,” dedim.

Birlikte. Sözcük havada asılı kaldı, ikimiz de ona dokunmak istemiyorduk. Bunu, ortamı rahatlatmak için söylemiştim ama tam tersi olmuştu. Gerginlik, aramızda titreşiyordu, bunu hissedebiliyordum. Sırtımda boş bir şekilde daireler çizen parmaklar durmuştu.

“Biz...” Dün havuzdan çıktığımızdan beri ilk defa gerçekten gergin görünüyordu. “Birlikte miyiz?”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Böyle söylerken onu yemlemiyordum. Enine boyuna düşünmedim, kelimeleri önceden tartmadım ve her zaman yaptığım gibi üç gün boyunca değerlendirmedim. Bu, o donuk balığı ani bir şekilde odasında saklamamın sözel hâliydi. Yatağında olmak bana bir şey yapıyordu. Ya da belki de beni sonunda neşelendirebilmişti. *Bunun sana ne yaptığına bak.*

“Sanırım olabiliriz,” dedi Asher. “Olmalıyız,” diye kendini düzeltti.

“Öyle mi?” Karnımda kelekler uçuştı. Kelekler, bunu yapmam gerektiğini mi söylüyorlardı bana, yoksa bunun dünyanın en kötü fikri olduğuna dair uyarı mı yapıyorlardı, emin değildim. Şu an her şey eşit derecede korkutucu geliyordu.

“Bunu bana söyletecek misin... Resmî olarak falan?” Bunu işkence ediliyormuş gibi söylemişti ama bunu yapacağını söyleyen bir sıcaklık vardı gözlerinde. Bu fikrin onu hiç korkutmadığını söyleyen bir sıcaklık. Benden çok daha cesurdu. Asher Marin’in beni geçtiği şeylerin uzun listesine bunu da ekledim.

“Bir balo daveti gibi mi?” Asher’ın bana kız arkadaşı olmamı sorması için detaylı bir plan ayarlaması ne kadar komik olurdu diye düşünüp gülümsedim. Seneler boyunca yaptığımız eşek şakalarının tam tersi gibi olurdu. “Onlardan birini hiç yaptın mı?”

“Kesinlikle hayır.”

Sahte bir tiksintiyle burnumu buruşturdum. “Balo. Iyy.” Ama biraz şaşırmıştım. Asher, bir kız için özenli ve tatlı bir şeyler yapacak bir erkek gibiydi. Tekrar tavanımdaki yıldızları düşündüm.

Asher gülümsedi. “Ama eğer yapmamı istersen yaparım.”

Bu yolculuğun dönüştüğü hâl, benim için ne kadar baş döndürücüydü... Bunu belli edecek gülümsememi tutmak için dudaklarımı ısırdım. “Bence hâlâ aynı evde yaşıyorken daha fazla dikkat çekmemize gerek yok.”

“Anlaştık,” dedi ama hâlâ emin değilmiş gibi bir hâli vardı.

Asher tuvalete gidene kadar bir saat daha yatakta yattık. Bu-
raya baskı altında gelirken nasıl olmuştu da erkek arkadaşım ile ay-
rılmayı planlamıştım, bunu düşündüm. Asher önce duş almam
için ısrar etti ve koridorun sonunda, ben hâlsiz bir şekilde muslu-
ğun önünde dururken, aynanın üzerine *bizim* rengimiz hâline ge-
len renkle *Kız arkadaşım olur musun?* cümlesini yazdı. *Kırmızıyla.*
Aşk mektuplarının, vişneli Kool-Aid’in ve kanamanın, kırık kalp-
lerin rengiyle. Ruj hâlâ tezgâhta duruyordu, normalde kullandı-
ğımız rujdan çok daha pahalı bir rujdu, belli ki annesinden çal-
mıştı. *Affedersin, Sylvie.*

Duşa girmeden önce rujun kapağını açtım ve bir kelime, dört harf yazdım. Aramızdaki bu şeyin ne kadar kötü bitebileceğini düşünmeme şimdilik izin vermeyecektim.

41. GÜN

Asher

Sidney'in gözlerimi bağlayıp beni bir yere götürmesinin, yolun sonu olacağını düşünürdüm. Sonunda onu çıldırtmıştım ve ölmem için beni yaban hayatın ortasına bırakıyordu. Gözlerimin bağlanması için heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim. Bu senaryoda, beni bir randevuya çıkarıyor olacağını düşünmemiştim tabii. Ya da bizim dördüncü, onunsa ikinci randevusuna.

"Birden ona kadar puanlarsan, sence ne kadar garibim?" Sesi alaycıydı ama bu bir test gibiydi. Eğer yanlış cevap verirsem neyi kaçıracığımı düşünmeme engel olamadım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "Tabii eğer sekizden yüksek değilse. Sekizin üstünde herhangi bir şeyse o zaman bana kesinlikle yalan söylemelisin." Gülmesi beni biraz rahatlattı. Belki de bu düşündüğüm kadar ciddi bir şey değildi.

"Altı." Sesimi ciddi tuttum. "Ama ben sarhoş ve savunmasızken yatağımı limonatayla kaplamak ne kadar uzun sürdüyse, onun için ağır bir dokuz." Ben tam gülümserken o da omzumu sertçe itti. Sidney yanımdayken kendimi kontrol etmek artık o kadar kolay değildi. Bu günlerde düşündüğüm her şey, yüzümden

anlaşılmalıymış gibi hissediyordum. “Ve eğer dürüst oluyorsak, yatağımın altına ölü balık parçaları sakladığında tam bir on ikiydin.”

“Sana bunu göstermemin tek nedeni, ne kadar tuhaf bir inek olduğunu artık biliyor olmam. Bay Bodrumda Kutu Oyunları.” Keşke şu an yüzünü görebilseydim. Sidney yüzüyle konuşur, aslında düşündüğü her şeyi ele verirdi. Bu sayede, benden aslında hiç nefret etmediğini anlamıştım. Ya da en azından tüm bunların altında nefret olmayan bir şeyin yattığını.

Neşeli bir şekilde koluma vurdu. Sanırım testi geçmiştim. Bir gün daha yaşayacaktım.

“Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

“Hayır.”

“Gözümü bağlamak biraz fazlaydı sanırım.”

“Hoşuna gider diye düşünmüştüm.” Sesinde alay vardı. Bu, benim ona söyleyeceğim bir şey gibiydi.

“Nefret ettiğimi söylemedim.” Gözlerimdeki kumaşı çekiştirdim. “Ama kumaş çiçeklerle kaplı olmasaydı güzel olurdu.” Yumuşak kumaşı elledim. “Biraz daha erkeksi bir şey olsaydı.”

“Affedersin, göz bağı koleksiyonum şaşırtıcı bir şekilde sınırlı. Annemin eşarplarından birini taşıyabilecek özgüvenin olduğunu düşünmüştüm.”

Beş dakika daha girtik. Döndüğümüz yerleri zihnimde canlandırmaya çalıştım. Etrafımızdaki ağaçlar, geçtiğimiz köprüler... Aklımda, kasabanın neresinde olduğumuzun bir haritası vardı. Araba durduğunda, Sidney kumaşı çektiğinde... Yaklaşmamıştım bile. Bir tarafında ağaçlar, diğer tarafında da küçük bir park olan bir otoparktaydık. Sidney tek kelime etmeden arabadan indi ve ben de birkaç adım arkasından onu takip ederek parka girdim.

“Beni pikniğe mi götürüyorsun?”

“Hava bunun için fazla soğuk.”

“Frizbi golfü?”

"Aşırı soğuk." Önümde yürümeye devam ederken sanki hayatında duyduğu en saçma şey frizbi golfüymüş gibi bana kafasını salladı.

"Söyleyecek misin?"

"Söyleyecektim ama bu biraz eğlenceli. Tahmin etmeye devam et."

Ona yetişmek için birkaç adım koştum ve elini tuttum. Bizi küçük parkın ortasında, su fışkırtan üç gıcık kurbağanın olduğu bir fiskiyeinin yanında durdurdu. Sidney elimi çekiştirip kendisini de beni de döndürdü, su sesli bir şekilde sırtımıza damlıyordu.

"Taşlarla ne yaptığımı sormuştun. Ve bazen nereye kaçtığımı."

Vaktini parklarda oturarak geçirdiğini mi söyleyecek diye merak ederek sessizlik içinde bekledim. Bunun, onca sene boyunca benim yanımda olmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmesi hakkında nasıl hissederdim acaba? "Ve cevabın bu mu?"

"Biraz." Yanımda tedirgince hareket etti. İtirafının ortasında bile itirafta bulunmak istediğinden emin değil gibiydi. "Bu aptalca."

"Eminim değildir."

"Bana çok fazla şey anlatıyorsun." Bu o kadar garip bir konu değişikliği idi ki ona bakmamı sağladı. Ama haklıydı, son birkaç haftadır Sidney'e içimi döküyordum. Hakkımdaki en aptalca şeyleri bile bilmesini istemem neredeyse utanç vericiydi. "Ve ben çoğu zaman bu işte berbatım. O yüzden..." Tişörtünün ucuyla oynadı ve kendine moral veriyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Her neyse, taşlarımla bunu yapıyorum. Onları buraya ya da başka parklara saklıyorum ki insanlar onları bulabilsin. Genelde anneler ve çocuklar buluyor."

Bir keresinde boyadığı kafatası taşını hatırladım ve taşın altı yaşındaki bir çocuğun şifonyerinde durduğunu hayal ettim.

“Bu parkta taşlarımdan bulabildiğin kadar bulmak için on dakikan var.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve az önceki endişeli ifadeyi eritip götürdü.

“Taş bulmamı istiyorsun.” Etrafıma, çimenlere, banklara ve çalılara baktım. Ormanla iç içe olan küçük bahçelere. “Dışarıda...” Ama ben Sidney’i tanıyordum, bu bir yarışmaydı ve ben en az bir tane bulmaya kararlıydım. Tereddütlü bir adım attım ama elimi tekrar çekti.

“Bulduğun her taş için bir soru cevaplayacağım.”

Olduğum yerde durdum ama elimi bıraktığında koşarak uzaklaştım. Çünkü bir taş kesinlikle yeterli değildi.

Sidney

Asher hayatı buna bağlıymış, sanki ona çalıların arasında yüz dolarlık banknotların saklı olduğunu söylemişim gibi parkta koşturdu. Vaktin bittiğini söylemek için seslendiğimde cepleri sarıyordu. Benden ne isteyecekti acaba? Ne soracaktı? Keşke beş dakikalık süre koysaydım. Asher’in canımı sıkmak için gayret sarf edeceğini sanmıyordum. Hayır, yapmazdı. Bunu düşünmek bile bana hainlikmiş gibi geldi. Kendimi yine o eski düşünce biçimine sokuyordum. Artık o benim *erkek arkadaşımdı*. Onun hakkında hâlâ böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim? Benim neyim vardı?

Aramızdaki mesafeyi kapatırken şimdiye dek hiç görmediğim kadar kocaman sırtıyordu. Onu bana böyle bakarken görmek, kapıldığım paniğe rağmen beni gülümsetiyordu. Gözleri keyifle ve zafer sevinciyle parlıyordu. Tam önümde durdu. Az evvel büyük bir yarış kazanmış birine benziyordu. Yarın sabahki gazetelerde fotoğrafı çıkacak birine.

Şu an ne kadar gergin olduğumu anlamaması için gözlerimi devirdim ve dramatik bir şekilde iç çektim. “Tamam, görelim bakalım.” Ceplerini parmağımla dürttüm. Hepsini ters yüz etti ve taşlar birbirine çarpa çarpa yere düştü. *Dokuz*. Belli ki bunu

yüksek sesle söylemiştim çünkü elindeki iki taşı daha yere atmadan önce güldü.

“On bir.” Gerginliğimi hissetmiş olacaktı ki benimle dalga geçmedi, sadece gülümseyip yerdeki taşları toplamaya başladı. “Bunları geri koyayım mı?” Kaşlarını kaldırdı. “Yoksa her bir soruya doğru cevap vermem için tutmamı mı istersin?”

“Her soru için bir taş mı dedim? Çünkü aslında benim demek istediğim şey...” Asher elimi tutarak sözümü kesti. Bunu yaparken taşlardan birini cebine attığını gördüm. Hangisi olduğunu merak ettim.

Parkı tekrar dolaşıp aldığımız her taşı yerine koyduk. İşimiz bittince Asher elimi tuttu ve arabaya doğru giderken yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Bir dahakine hatırlat da sana asla meydan okumayayım.”

Güldü. “Beynini açıp bakmayı ne kadar çok istediğimi sakın hafife alma, Sidney Walters.”

Randevumuzun ikinci kısmı, Cherry Pit'te yemek yemektir çünkü vişne temalı bu sevimli lokanta her ne kadar buraların en turistik yeri olsa da Asher bir keresinde bana oraya hiç gitmediğini söylemişti. Köşe koltuklara oturup vişne sularımızı yudumladık.

“Belki bu gece Nadine'nin bahçesine ne koyacağımıza karar veririz?” Haftalardır ona şaka yapmamıştık. En azından birlikte. Doğum günümdeki bahçe gösterisinin şaka değil de hediye olduğunu düşünmek daha çok hoşuma gidiyordu. Gerçi Nadine'nin bu şekilde düşündüğünden kuşkuluydum ama yine de elimde değildi.

“Annem, hepimizin orta parmağımızı kaldırıp hareket çektiği bir fotoğrafımızı çekmek istedi.” Asher gülümsedi. “Şehirden ayrılırken fotoğrafı posta kutusuna bırakacaktı.”

“Gerçekten mi?” Bu hiç de Sylvie'ye göre bir davranış değildi.

“Ah, evet. Annem çok kincidir.”

Tatlı Sylvie mi? Bu kimin aklına gelirdi ki? “Benim hoşuma gider. Ama bu, internete düşüp bir gün düzgün bir iş bulmamızı engelleyecek bir şeye benziyor.”

Asher başını öne doğru salladı fakat bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim.

Kafamda olduğu için mi yoksa önünde sonunda bana soracağı soruların üzerime çöken korkusundan mı, bilmiyorum ama aramızda bir sessizlik vardı. Buna bir saniye daha katlanamazdım, bandı çekip almalıydım. “Tamam, elinden gelenin en kötüsünü yap.” Ellerimi masada duran vişne şeklindeki dev menünün üzerine koydum. “Şu işi bitirelim.”

Asher gülümsedi ve içeceğinden bir yudum daha aldı. Koltuğunda hafifçe kıpırdandı ve avucunun içindeki taşı çıkardı. “Bunu boyaman ne kadar sürdü?” Asher avucunu açtığı anda elinde soluk gri bir taş vardı. Küçük, uzun ve inceydi. Daha kolay bir şeyle başlayacağını sanmıştım ama hayır, doğrudan ölümcül hamleye geçecekti.

“Bana gölün şeklini hatırlattığı için o taşı aldım.” Bu doğruydü, kafamdan uydurmadığımdan emin olmak için boomerang şeklindeki bu narin taş göl evindeki eski posterin önüne tutup kaldırdığımı hatırlıyordum. “Şurasında küçük bir çim parçası bile var,” dedim ve Asher’in masaya koyduğu taşın üzerine parmağımı uzattım. “Burası, koyumuzun olduğu yer.” *Bizim* koyumuz. Bu sözcük sanki bir çan çalmışım gibi aramızda çınladı. Savunmaya geçtiğimin belli olmamasını umarak, “Evimizin olduğu koy,” diye toparladım.

Hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını, *harika fakat bu topoğrafik açıdan son derece doğru olan taşı ne zaman boyadın?* der gibi kaşlarını kaldırdı. Asher aptal değildi, bu taş diğerlerinden daha donuktu. Parlak yüzeyi yaşlanmış gibiydi ve çok yıpranmış duruyordu. Tıpkı uzun süre hava koşullarına maruz kalmış boya gibi...

“Altı sene önce.” Olduğumdan daha özgüvenli konuşmaya çalışarak vişne suyundan bir yudum aldım. “İlk yaz tatilimizde.” Ama şu an hiçbir şey bana kendimi özgüvenli hissettiremezdi. Asher’a o taşı bulması için meydan okumuştum çünkü ona açılmam için bir şeyin beni zorlamasına ihtiyacım vardı. Aslında bunu yapabilmem gerekirdi ama yapamadım. Asher’dan bana soru sormasını istemek de gözüme aptalca göründü.

Ama şu an onu buna zorluyordum. Ondan en utanç verici anlarım hakkında bana sorular sormasını beklerdim. Şüpheli randevu geçmişim ve öpüştüğüm ilk kişinin kim olduğu gibi utanç verici sorular sormasını. Altı sene evvel, aşk acısı çeken bir psikopat gibi isimlerimizin baş harflerini bir taşın üzerine boyamamla ilgili bir soru soracağını hiç tahmin etmemiştim. O taşı tamamen unutmuştum, bir çocuğun yıllar önce onu almış olması gerekirdi.

“O zaman on üç yaşında olduğumu unutma lütfen.” Yanaklarım kızardı ve biraz midem bulandı ama Asher göğsüme bakarak dikkatimi dağıttı. Bariz bir şekilde bakıyordu. Ki bu, hiç ona göre bir davranış değildi. Tam ona domuz deyip yüzümün nerede olduğunu hatırlatacakken aslında neye baktığını fark ettim. Kolyeme. Onun kolyesine. O zaman yine eşitmişiz gibi hissettim. Benim aşk taşım onda, onun kolyesi bende idi. A harfinin kafamdan uçup gittiği gerçeğini bir kez daha derin derin düşünmek üzereyken, garson elinde yiyeceklerimizle geldi. Asher masada duran taşı kaldırdı ve cebine tekrar soktu.

Tekrar baş başa kaldığımızda koca bir çatal vişneli tavuk salatası yedim ve ona, “Tamam, vurmaya devam et,” dedim.

Vişneli cheeseburgerinden bir ısırık alan Asher, ağzı dolu bir vaziyette, “Bu kadar kolay kurtulamazsın,” dedi.

“Sence bu kolay mıydı?”

“Hepsini bu gece kullanmayacağım, Sid. Rahatlamamı istemiyorum.” İçeceğinden bir yudum alıp gülümsedi fakat gergin görünüyordu. “Bu gece için bir tane daha var.”

“Çok küçükken ağızma bir sürü yemek tıkardım. Hatta o kadar çok doldururdum ki sonunda panikleyip hepsini tükürürdüm.”

Son derecede şaşkın gözlerle bana bakıp başını iki yana salladı. “Ne?”

“Sincap. Babam bu aptal takma adı kullanarak benimle dalga geçerdi. Bir keresinde bu takma adın nereden çıktığını sormuştun.”

“O değil,” dedi Asher.

Omuz silktim. “Tamam ama bu soruyu bir şekilde soracaktın çünkü merak ediyordun.”

“Tüm bunların neden başladığını bilmek istiyorum.”

Ona boş gözlerle baktım ve ne demek istediğinden yüzde doksan dokuz emin olduğum şeyi kastetmiyor olmasını umdum.

“Tüm bu şakaların, benden nefret etmenin...” İçeceğinden bir yudum aldı. “Dökül bakalım.”

İLK YAZ TATİLİ

Sidney

Annem ve Sylvie, haftada en az bir defa bizi arabaya doldurup yakınlardaki kasabalara gezmeye götürmeyi severdi. Turistik dükkânların sıralandığı küçük caddeleri, *antika*, *şirin* ve *sıcak* kelimeleriyle tarif ederlerdi. Vitrinleri giysi ve sanat eserleriyle dolu olan bu dükkânların tabelalarında “EV, GÖLÜN OLDUĞU YERDİR” gibi yazlık bir eve asacağınız cümleler olurdu. Genelde çok kötü sayılmazdı... Ailelerimiz, Asher ile tek başımıza dolaşmamızı sorun etmezdi. Son yolculuğumuzda, kaldırıma metal masaların konduğu küçük bir lokantada yemek yemiştik, her şey yakındaki nehirden avlanmış balıklar gibi kokuyordu. Asher ikimizin de hesabını ödemiş ve ben kendi kendime bunun bir randevu olmadığını söylemiştim ama yine de öyle gibi gelmişti.

Ama bu seferki yolculuk biraz kötüydü çünkü annem ne Sylvie ve sığdırılacak ne Greg'i ne de Asher'ı davet etmemişti. Sadece ikimizdik ve bir o dükkâna bir bu dükkâna girip çıkıyorduk. Annem belli ki yaz tatilinin son haftasını güzel bir alışveriş yaparak değerlendirmek istemişti. Kasabanın küçük kitapçısından kendime bir kitap aldım. Annem, göle dönerken önünden geçtiğimiz büyük dükkânın el işi bölümünde resimlerimi bitirmeme

izin vermişti. Eve döndüğümüzde eşyalarımı mutfak masasına bıraktım ve saçlarımı biraz süslemek için odama gittim. Sonra da Asher'ı bulmaya çıktım.

Asher vaktinin çoğunu... Şey, benimle geçirirdi. Genelde beni bulmaya o gelirdi. Bunu fark edince göğsümde bir sıcaklık hissetmiştim. Tatilimizin bitmesine sadece dört gün kalmıştı ama bu, Asher'ı bir daha görmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ailelerimiz genelde her iki ayda bir buluşurdu ve her ne kadar bizi buna dâhil etmeseler de birlikte takılmamızı eminim sorun etmezlerdi. Belki birlikte daha çok vakit geçirirlerdi. Eğer Asher ve ben... Ne yani, çıksak mı? Sekizinci sınıftakiler uzak mesafe ilişkisi yaşar mıydı? İkimizden birinin ehliyet almasına sadece birkaç yıl kalmıştı ve ailelerimiz çok yakın dostlar olduğu için bu çok da normal bir durum sayılmazdı. Annemle babamın beni onun yüzme yarışlarına, Sylvie ve Greg'in de onu benimkilere getireceklerine bahse girerdim. Hem birbirimize mesaj atıp görüntülü görüşme de yapabiliydik.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir hâlde Göl Evi A'nın köşesini döndüğümde Asher'ı salıncakta buldum. Salıncakta çok fazla vakit geçirirdik, Göl Evi A'nın arkasındaki uzun çalıların hemen yanına kurulmuşlardı. Gün içinde ya da geceleyin ailelerimizden kaçmak için güzel bir yerdii.

Geçen hafta, Asher'ın beni salıncaktayken öpeceğinden çok emin olduğum bir an olmuştu. Telefonunda kızlar ve arabalarla ilgili ağır bir gitar baladı çalıyordu. Asher, kolunu salıncağımın zincirine dolamıştı. Birbirimize çok yakındık. Ama olmadı ve bunun sebebi ben miydim yoksa o muydu, bilmiyordum. Belki ikimiz de beklediğimiz içindi. Ama neyi? Bilmiyordum.

Fakat şu an Asher salıncakta beni beklemiyordu. Hatta yalnız bile değildi. Benim salıncağımda Lindsay oturuyor ve Asher'la öpüşürken tatlı tatlı sallanıyordu. İzlememem gerekirdi ama izledim çünkü Asher'ın geri çekilmesini umdum. "*Hayır, ben*

salıncaktaki öpücüğümü Sidney'e saklıyorum," diye bağırmasını ve sonra da kızı çamura itmesini... Ama *benim* çarpık beynim böyle çalışıyordu, onunki değil. Zira ne geri çekildi ne de kızı itti. O an tek yapabildiğim şey içimden bir çığlık atmak oldu.

O gece ateşin başına gitmedim. Anneme kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ki bu doğruydı, iç organlarım yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Herkes marşmelov kızartıp onları bisküvilerin arasına bastırarak yerken, ben Asher'in şampuan şişesini mayonezle doldurmakla, diş macunu tüpüne acı biber koymakla meşguldüm.

Tam yirmi dört saat boyunca Asher'dan uzak durmayı başardım ama ertesi gün parmak arası terliklerim kapımızın önündeki merdivenlere tutkalla yapıştırıldığı için yüzüstü yere kapaklandım. Asher hem Lindsay'i öpüp *hem de* beni devirebileceğini mi sanıyordu? İçimi bir öfke kapladı. Eğer savaş istiyorsa, ona bunu verecektim.

49.

GÜN

Sidney

“İkiniz evi sevdiniz mi?” Annem, Sylvie ve Greg’e bakıyordu ama aslında ben ve Asher’la konuştuğu açıkça ortadaydı. “Evi ve banyoyu paylaşmak konusunda şüpheleriniz olduğunun farkındayım.” Şu an bana bakıyordu. “Ama işe yaramışa benziyor.” Evet. Tüm bu engellere rağmen işe yaramıştı.

Bu an, *o an* gibi geldi. Hep beklediğim, sabah kahvaltılarımızın ayağımıza geleceği ve geceleri kanepede birbirimize sokulacağımız o an. Asher’ın evinde geçirdiğimiz gecenin ardından biraz daha cesaretlenmiştik. Ben sık sık, hatta bazen bütün gece onun yatağında uyuyordum. Zira Asher ile aynı yerde olmak, beni çok rahatlatıyordu. Her ne kadar kapılar kilitli ve ailelerimiz uykuda olsa da çoğu gece, ailesinin odasıyla onun odası arasındaki küçük odada bir çamaşır stratejisi başlatmıştık. Bazen o odada nefes alan iki kişinin varlığını biliyor olduklarını hissediyor, bu hissi üzerimden atamıyordum. Bizi duyan biyonik aileler ya da o tarz bir şey gibi.

Ben içimden paniklerken Asher son derece sakin bir şekilde, “Sidney tahmin ettiğim kadar kötü bir ev arkadaşı değilmiş,” dedi.

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Aynen," derken rol yapmama bile gerek kalmadı.

Annem burgerinden bir ısırık alıp tabağına geri koyarken, bir şeyin gelmek üzere olduğunu hissettim. Ama ses çıkmadı. Sadece babamla bakıştılar. Sylvie kaşlarını kaldırdı, Greg de başını öne doğru salladı.

İlk konuşan Sylvie oldu. Omuzlarını hafifçe kaldırarak, "Evi alıyoruz," dedi.

Greg, belki bu akşam Asher'la ben biraz yavaş anlıyoruzdur diye, "Bu evi," dedi. Ama o an beynim kesinlikle yavaş çalışmıyordu. Büyük bir adrenalın patlaması hissederek evin içine neredeyse hoplaya zıplaya koşturmak istedim. *Bu evi satın alıyorlardı. Bu evi çok seviyordum.*

Herkes aynı anda konuşuyordu. Babam, evi çok iyi bir fiyata aldıklarını söylüyor; Sylvie, *çocuklar* eskisi gibi tüm yaz boyunca burada takılmak istemediği için evi birkaç haftalığına kiraya vermeyi öneriyordu. Annem bana yumuşacık gülümseyerek, "Belki onlara biraz rüşvet verirsek olur," dedi. "Bütün yaz bedava yemek," dedi Sylvie, Asher'a bakarak. Greg çamaşır odasını, bir yatak odasına dönüştürmek istiyordu.

Asher hiçbir şey söylemeden burgerini yemeye ve bana gizli gizli bakmaya devam etti. Sanki içini görüyor gibiydim. Niha-yet zihnimde somut bir yer edinen tüm korkuları. Ne olacaksa bu odalarda olacaktı... Her şey bittiğinde, Asher'la benim yeniden var olmaya zorlanacağımız yer burasıydı. Birbirimizin evlerinde birlikte yenilen yemekler değil, tüm bunlar olacaktı. Düşman bölgesinden kaçmak için işaretlediğimiz kanepeler, Asher'ın beni öptüğü yatak, ona krep yaptığım mutfak. Bir gün onu sadece görmek zorunda kalmayacak, tüm bu anıların içine dâhil olacaktım. Kim bilir o zamana kadar daha kaç anı daha birikecekti. Asher bana gülümseyince tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Masayı çevreleyen mutlu yüzlere baktım ve ben de aralarına katıldım.

Asher

Sidney'i nasıl okuyacağımı bilmeseydem son beş yılı biraz zor geçirirdim. Bunun düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de Sidney bu gece hiçbir şey belli etmiyordu. Yemek masasından kalkarken eriyeceğimi zannettim. Ailelerimizin bu evi alacaklarını söylemesi, Sidney'in paniğini daha da çoğaltmış gibi geldi. Ama yemek bitti, bulaşıklar yıkandı ve ben tek bir şey alamadım. Sessizlik akşam boyunca uzarken bunun çıldırmaktan daha kötü olup olmadığını merak etmeden duramadım. Belki de bu sessizliğin anlamı, hayal edebileceğimden çok daha kötü senaryolar düşünüyor olmasıydı. Dikkatimizin dağılması gerekiyordu. Bu yeni, muhteşem ve bir o kadar da korkunç gelişmeyi düşünmememizi sağlayacak bir şey.

"Haydi, bu gece Nadine'e gidelim."

Sidney yüzünü koluma dayamıştı, bunu duyunca doğruldu. Dün gece yatağımdaydık ama bu gece kanepeye geri dönmüştük. "Bu gece mi?"

"Zaten her şeyi getirdik. Hem çöp gününe daha iki gün var ve babam donmuş balık bağırsaklarını buzluğa koydu." Burnunu buruşturunca onun da benim gibi balıktan nefret ettiğini düşündüm. "Haydi yapalım." Bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim ve aklıma gelen tek şey buydu. Bizi bir araya getiren şey, Nadine'e karşı açtığımız savaştı. Belki uzaklaşmamızı da önlerdi.

Sid biraz hâlsiz görünüyordu, belki de yanımda uyumak istiyordu. Tüm akşam boyunca benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. "Tamam." Gözlerini ovuşturdu ve saçlarını düzelterek doğruldu. "Her şeyimiz tamam mı?"

Sidney

Bir saat sonra, yaklaşık iki civarı Nadine'in evinden birkaç ev aşağıya, Kara'nın büyükannesinin evinin önüne park ettik. Buraya

park etmemize izin verildiğini düşünmek isterdim ama gece çok geç bir saatti ve Kara'yı arayıp büyükannesine haber vermesini isteyemezdim. Ama zaten bu kadar geç saatte o da geldiğimizi fark edemezdi. Tabii eğer gürültü yapmazsak. Ve birazdan bunun tam tersini yapacaktık.

Bagajı açtım ve içleri plastik çarallarla dolu beyaz karton kutuları yırtmaya başladım. Beş kutu yırttıktan sonra parçaların hepsini kahverengi bir kese kâğıdına attım ve sonraki beş kutu için işe koyuldum. Asher en az yirmi kutu bitirmemiz gerektiğini düşünüyordu. Bu geceki şaka, son şakamızdı. Son direnişimiz. Ben bahçeyi çatalla kaplarken Asher da Nadine'in arabasını kâğıtlarla kaplayacaktı. Daha sonra hepsini tek rek çıkarması saatler sürecekti. Her kâğıt katmanının arasına da babalarımızın balık tutma seyahatlerinden kalan donmuş balık bağırsaklarını yerleştirecekti. Nadine kâğıtları açmaya çalışırken, bağırsakların buzu çoktan çözülmüş olacaktı. Keşke buraya bir kamera koysaydık diye bir kez daha düşünmeden edemedim, böylece tepkilerini görebilirdik. Ama bu seferki şakanın ödülünü sadece hayal etmekle yetinecektik.

Her bir elimize birer kese kâğıdı alıp Nadine ile aramızdaki iki bahçeyi geçtik.

"Arabayı saracağım kâğıdı unuttum," dedi Asher ve olduğu yerde durup arabamıza baktı. "Sen başla, ben hemen geliyorum."

Gereksiz yere konuşmak istemiyordum, başımı salladım ve kese kâğıtlarını yere bırakarak, içlerinden bir avuç çatal alıp çimenlere koydum. Turuncu spreyci boyaya tüpünü çalkaladım. Bu, çimenleri işaretlemek için kullanılan özel bir boyaydı. Spreyi yere doğru tutup hem yürüdüm hem de sıkmaya başladım. Neyse ki eski ayakkabılarımı giymeyi akıl etmiştim çünkü karanlıkta göremiyor olsam bile sağ ayağımın turuncuya boyandığından eminim.

Çatalları bahçeye getirdim ve önce turuncu boya hattından başlayıp yüzlerce çatalı bahçeye saçmaya başladım. Zaman algımı yitirmiştim. Çatalları müthiş bir hızla toprağa saplıyordum ama yine de hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Evde bir deneme yapmamız ve zaman tutmamız gerekirdi, böylece işi ne kadar sürede tamamlayacağımızı görmüş olurduk.

Dördüncü çatal kesem de neredeyse boşalmak üzereydi, arabada birkaç tane daha vardı ama daha elin üst kısmına ve orta parmağa başlamamıştım bile. Bu işi patateslerle yapmaya teşebbüs etmediğimize sevindim. O zaman her yerimiz berbat olurdu.

Tam orta parmağın alt kısmını doldururken metalin tıkırtısını ve bir köpeğin havladığını duydum. Nadine'in küçük teriyeri, ben daha tepki bile veremeden ayağımın dibinde bitti ve havlayarak dizlerime atlamaya çalıştı. Elimdeki kese kâğıdını yere bırakıp eve doğru döndüm. Hiçbir şey yoktu. Ne bir kapı sesi ne de başka bir şey... Ama kendimi riske atamazdım. Ayrıca geldiğim yoldan dönme riskine de giremezdim çünkü yan kapı o tarafa açılıyordu. O yüzden göle doğru koştum.

Bahçenin yarısını geçtiğim ve Göl Evi A ile aramda sadece birkaç metre mesafe kaldığı esnada Nadine'nin sesini duydum. "Eğer kaçarsan polisi evine yollarım," diye bağırdı. İki büyük adım daha atıp durdum. Kara'nın büyükannesinin evine park ettiğimiz arabamızın durması gereken yere baktım. Ama orada değildi çünkü Asher arabayı almıştı. *Asher arabayı almıştı*. Neredeyse bir saatir ortalıkta yoktu. Oysa evimize gidip geri dönmesi on beş dakikadan daha az sürerdi. Nadine zaten beni tanımıştı, o hâlde kaçmanın ne anlamı vardı? Arkamı döndüğümde cep telefonunu kulağına yapıştırmış olduğunu gördüm. Bir şey yapmam gerektiğini bilerek ağaçların arasında bekledim ama bir santim bile kıpırdıyamıyordum. Daha önce korkudan hiç böyle taş kesilmiştım. Karanlık bahçeye nihayet geri dönerken elimdeki çatallar

avucuma batıyordu. Nadine'nin saçma sapan ve eksantrik evinin önüne bir polis aracı yanaştı. Tek başına.

Aslında memurun beni tutuklamak *istediğini* hiç düşünmedim. Belki korkudan kusmak üzere olduğum içindi. Belki Nadine'in, patatesleri, ortadan kaybolan bahçe heykellerini ve kovulmamıza yol açan o korkunç balık kazasını anlatışını izlediğim için. Ya da belki polis aracının kapısını kendi kendime açıp içine kendi iradesiyle giren ilk kişi olduğum için.

Memur Jennings iyi biriydi. Gençti, muhtemelen yirmilerin ortasıydı. Ben arabada otururken o da Nadine'e yarın *resmî* şikâyetle bulunmak için karakola gelmesini söylüyordu. Bunu yapana kadar beni içeriye atmayacaktı.

Beni evimin önüne getirdi ve kapımı açmaya geldi. Neden? Çünkü ben kapı kolu olmayan arka koltukta oturan bir suçluydum da ondan. Her ne kadar hiçbir anne ya da babanın sabahın dördünde ayakta olma ihtimalinin yüzde ikiden fazla olmadığını bilsem de kendimi riske atamazdım. Hele de hakkımda suç duyurusunda bulunulacağı ihtimalini onlara anlatmak üzereysem. Bunu düşününce midem yine bulandı.

İçimden bir ses Nadine'nin benden şikâyetçi olacağını söylüyordu. Polisi aramıştı. Eğer Jennings durumu onun için kolaylaştırsaydı, oracıkta şikâyetçi olurdu. Gözlerindeki bakıştan, benim kelepçelenmemi ve bu vaziyette hücreye götürülmemi istediğini anlamıştım.

Ona kızmak istiyordum ama kendime daha çok kızırıyordum. *Ne* düşünüyordum ki? Gece geç saatte etrafta dolanıp bir eve zarar vermek de neyin nesiydi? Bu ben değildim. Eğer bir suç kaydım olursa yüzme takımından atılırdım. Aman Tanrım. Bu düşünce, beynimde bir şimşek gibi çaktı ve gözyaşlarım yağmur gibi inmeye başladı.

Marinlerin arabasının olması gerektiği yerden geçip, eve vardığımda ağlamaktan bütün yüzüm ıslanmıştı. Çok aptaldım.

Dokuz yaşından beri uğruna çalıştığım her şeyi riske atmıştım, hem de ne için? Böyle aptalca bir şeyi yapmam için içime ne girmiş olabilirdi?

Asher.

Yeteneklerimi başka birine –Nadine’e– yöneltmem için beni ikna eden Asher. Beni, bunların hepsinin eğlenceli olduğu fikrine çeken Asher... Bunun, bu yaz birbirimize işkence etmekten çok daha iyi bir fikir olduğunu söyleyen Asher. Beni umursadığını zannetmemi sağlayan Asher. Bu gece orada olmayan Asher. Tam ona ihtiyacım olduğu anda beni tek başıma bırakan Asher. *Tam ona ihtiyacım olduğu anda.*

Odamın kapısını sessizce açıp ıslak yüzümü elimle silerken, sonunda korktuğum her şeyin gerçek olabileceğini anladım. Asher Marin en büyük şakasını yapmıştı. Asla benim arkadaşım ya da erkek arkadaşım olmamıştı. O benim düşmanımdı ve hep de öyle olmuştu.

Asher

Sidney’e sekiz mesaj yollamıştım ve o hiçbirine cevap vermemişti. Ama hepsini okumuştı. Belki de telefonunun şarjı bitmişti veya telefonunda bir arıza vardı. Sonunda eve geri döndüğümde Nadine’in bahçesi boştu. Babam gece üçte mutfak masasında oturuyordu, onunla karşılaşmayı beklemiyordum. O kadar geç bir saatte sırf elimde koca bir paket kâğıtla geri çıkmak için neden eve geldiğimi açıklamak zor olacaktı. Bunun yerine eve geliyormuş gibi davrandım ve onun yatmasını bekleyip yatak odamın penceresinden dışarı çıktım.

Dürüst olmam gerekirse, pencerelerden bu yaz bu kadar yararlanacağım hiç aklıma gelmezdi. Nadine’in evine geri dönene kadar bir saatten fazla süre geçmişti ve Sidney’in orta parmağı havada, kocaman bir elden oluşan çatal eserimizi neredeyse bitirmiş olmasını beklemiştim. Ama bunun yerine etrafa dağılmış

çatallardan başka bir şey bulmadım. Tekrar telefonuma ve mesajlar dizisine baktım.

Asher: Şimdi geri dönüyorum

Asher: Döndüm. Neredesin?

Asher: İyi misin?

Asher: Beni ara

Asher: Eve gidiyorum, eğer orada değilsen ailenle konuşacağım.

Onun kapısından geçerken gece lambası gibi hafif bir ışık hüzmesi gördüm, o yüzden bir mesaj daha attım.

Asher: İyi misin?

Sidney: Evet.

Asher: Mesajlarımın hiçbirine cevap vermedin.

Sidney: Hayır

Asher: Ne oldu? Nadine seni öldürdü falan sandım.

Sidney: O kadar şanslı değilim.

Asher: Pekâlâ, dördüncü sorumu kullanıyorum.

Sidney: Bu bir soru değil.

Asher: Ne oldu, Sidney? <----Soru

Sidney: Hiçbir şey.

Asher: Seni tanıyorsam, bu "hiçbir şey" değil. Ne oldu?

Sidney: Belki de beni tanıımıyorsun. Belki de tüm yaz bir yabancıyla öpüşüyordun.

Bu, tam da Sidney'den beklediğim bir cevaptı ama bir şey hâlâ yanlış gibiydi. Sarkastik mi konuşuyordu yoksa iğneleyici mi, anlamak için gerçekten konuşuyor olmamızı diledim. Arada önemli bir fark vardı.

Asher: Senin hakkında birçok şey biliyorum.

Sidney: Bu kişisel bir mücadele değil.

Asher: Öyle mi? Elimde seninle her zaman bir mücadeleye açık olduğumu KANITLAYAN on bir tane taş var.

İğneleyici bir cevap gelmeyince bir sorun olduğunu hissettim.

Asher: On iki yaşındayken en sevdiğin içeceğin vişneli Kool-Aid olduğunu ve örümceklerden korktuğunu biliyorum.

Asher: Baban artık altı yaşında olmadığını unutunca sana Sincap diyor ve sen bunu içten içe seviyorsun. Bunu ben söyleyince sevmiyorsun.

Asher: Muhtemelen benimle öpüşmek istemenle bir alakası var.

Asher: En sevdiğin yemek, annenin yaptığı o tuhaf karnabahar kaplı tavuk. Mor mayonu giyince kendini şanslı hissediyorsun. (Bunu biliyorum çünkü tamamen eskimiş ama sen hâlâ onu giymekte ısrar ediyorsun. Ve onu başka bir mayonun üzerine giymen gerekiyor ki göle gidenlere bir şov yapmayasın. Ama haberin olsun, ben o şovu görmek isterim.)

Asher: Şampuanın çilek ve nane kokuyor. En sevdiğin pijamanın üzerinde yıldızlar var. Evdeki arkadaşlarından hiç bahsetmiyorsun, o yüzden berbat olduklarını tahmin ediyorum. Eğer değilse onlardan bahsetmeni çok isterim.

Asher: Aşırı iyi çikolata parçacıklı krep yaptığını biliyorum ama eğer anneme bu düşüncemi söylersen bunu reddederim. Neredeyse hiç içmiyorsun ama içtiğinde partilerin seni ne kadar gerdiğini tamamen unutuyorsun. Bir oda arkadaşıyla kalmak konusunda gergin olduğunu biliyorum. Ve o "kendi waffle'ını kendin yap" bölümleri olan restoranlarda, onların işini onlar için yaptığından indirim kodun olman gerektiğini düşündüğünü de biliyorum.

Asher: Takımyıldızları bulmakta berbat olduğunu ve tanımadığın kalabalık insan gruplarından nefret ettiğini biliyorum. Kahveye bayılıyorsun ve çayın tadının balçık gibi olduğunu düşünüyorsun. Çok yorulduğunda ölüyormuş gibi davranıyorsun.

Asher: Uyurken bacaklarının 4 şeklini aldığını ve elini poponun altına sıkıştırdığını biliyorum. Ve uyandığında sesinin kalın çıktığını.

Ne başarmaya çalıştığımdan emin olamıyordum bile ama bir şeyleri düzeltiyormuşum gibi hissederek ona ardı ardına mesaj yolladım.

Sidney: Peki, bence kendini kanıtladın.

Asher: Kanıtladım mı?

Asher: Seni tanıyorum, Sid. Ve bir sorun var.

Sidney: Bu gece neredeyse tutuklanıyordum. Yarın muhtemelen tutuklanacağım.

Asher: Ne? Buraya gel hadi, konuşalım.

Sidney: Bunu konuşmak bizi düzeltmeyecek.

Bizi düzeltmeyecek miydi? Banyonun içinden kapısını önce sesli bir şekilde, ardından gecenin bir yarısı olduğunu ve uyanık olmamamız gerektiğini hatırlayarak sessizce çaldım.

Asher: Kapıyı aç da konuşalım.

Sidney: Konuşmak, bu yazın kocaman bir felaket olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.

Asher: Ben bu yaz olanlara bir felaket demem.

Sidney: Ben derim. Ve eğer zekiysek kayıplarımıza bir son veririz.

Asher: Benden, bana yan odadan mesaj atarak ayrılamazsın. 15 dakikaya iskele gel.

İskeleeye geldiğimde o çoktan oradaydı, beni bekliyordu. Merdivenlerin yanındaki lambanın ışığı altındaydı ama onun haricinde burası karanlıktı. Ve sessizdi. Böyle kalmasını diledim çünkü konuşmak üzere olduğumuz şeylerin güzel olmayacağını biliyordum, iskeleeye çıkarken bana nasıl baktığını hissedebiliyordum.

Hiçbir şey demedi, sadece orada durdu ve sanki benden bir şey bekliyormuş gibi bana baktı.

“Ne oldu?”

Kimse Sidney gibi gözlerini deviremezdi. Ve bu yüz puanlık bir devirişti, sanki tüm kafası da beraberinde devrilmiş gibiydi. “Sanki sana söylememe gerek varmış gibi.”

“Var çünkü ben orada değildim. Ve akıl okuyamıyorum.”

Tekrar gözlerini devirdi. “Bunu nasıl başardın? Lindsay yardım mı etti? Bu zamana kadar o da mı işin içindeydi?”

Lindsay? “Pardon? Hangi işin?”

Bu sefer gözlerini devirmedi, kafasını tamamen arkaya atarak komple kafasını devirdi. “Bir kez olsun yaptıklarımızın arkasında

duralım, tamam mı? Bu Kool-Aid, mayonezle değiştirilmiş şampuan ya da çürük balık bile değil. Bu legal bir suç.” Son üç sözcüğü resmen bağırarak söylemişti. “O yüzden sen kazandın. Tüm yazı sen kazandın. Son altı seneyi. Her şeyi kazandın.”

Şu an beni suçladığı şeyi anlamakta güçlük çekiyordum. Bu gece ona tuzak kurmakla, onun tutuklanmasına sebep olmakla suçluyordu beni. “Gerçekten tüm yazı sırf seni tutuklatmak için seni kazanmaya çalışarak geçirdiğimi mi düşünüyorsun? Bu benim büyük finalim mi?”

“Ne düşünmem gerek? Sen bu gece son anda beni sattın. Senin işine yarar bir şekilde bir şey unutup gitmen gerekti. Sen, bizim bu yaz yaptığımız her şeyin sonucuna benim katlanmam gerektiğinde orada değildin.”

“Ve sen başından beri bu ilişkinin yürümemesi için bir bahane arıyorsun. Yürümesinden de korkuyorsun yürümemesinden de korkuyorsun. Sen sadece... Her şeyden korkuyorsun.”

Sidney gözlerini kıstı ve sanki bana daha iyi bakmaya çalışıyormuş gibi kafasını sağa eğdi. “Çok cesur olduğunu düşünüyorsun ama o mektup nasıl gidiyor? O lanet olası geleceğini etkileyen bir karar hakkında bile babanla konuşamıyorken bana korkmaktan bahsetme.”

“Sid, her şeyi mahvetmeden önce buna sadece iki saniyeliğine mantıklı bakmanı istiyorum.” Ve mahvediyordu. Bu yaz kırdığım tüm duvarların, Sidney’in etrafında tekrar örüldüğünü hissedebiliyordum.

“Eğer ben çok mantıksızsam, çok korkaksam, çok kötüysem, neden benimle birlikte olmak isteyeceğinden emin değilim.”

Saçlarımı tutup yolmak istedim. Tüm bunların absürtlüğüne güldüm. “Belki de sene içinde bana yedirdiğin tüm tehlikeli yemekler beynimi yok etmiştir.”

Sid kollarını göğsünde birleştirdi. Ben bu bakışı biliyordum. Fazla iyi biliyordum. Bu, onun savaş bakışıydı. Ben düşmandım ve o kazanana kadar pes etmeyecekti. “Ve belki de tüm yaz bana

şüpheli bir şekilde söylediğin tüm kibar şeyler, gerçekten kibar olduğuna beni ikna etmeye başlamıştı.”

“Şimdi de çok mu kibarım?” Gülünce sesim kendi sesim gibi çıkmadı, biraz delirmişim gibi çıktı. “Kazanamıyorum. Biliyor musun, belki yarın kalkıp bunun tamamen berbat bir fikir olduğuna karar verirsin ama benim umurumda bile değil. Sanırım bunca zamandır haklıydın. Bu, sadece bir şekilde bitebilir. Belli ki güzel bir şekilde bitmesine izin vermeyeceksin. O yüzden bunu unutalım gitsin, tamam mı? Çünkü haklısın; bu, eğer ciddi değilsek içine girmememiz gereken bir iş. Bir yaz hevesi için ailelerimizi mahvetmemize gerek yok.”

“Bu senin için öyle miydi?”

Sesindeki ikna olmuşluktan nefret ettim, sanki buna inanıyormuş ya da en azından inanmak istiyormuş gibi. “Bu söylediklerim, hissettiklerimin tam tersi ama sen başından beri bunun yürümeyeceğine ikna olmuşsun ve ben, seni yanıldığına ikna etmeye çalışmaktan yoruldum.”

“O zaman aynı fikirdeyiz.”

“Hayır. Değiliz.” Onu parmağımla dürttüm. “Sen bunun yürümeyeceğini düşünüyorsun, çünkü... Yani, pek de bir sebebi yok. Sadece yürümeyeceğine karar verdin.” Göle bakıp tekrar ona döndüm. “Ben bunun yürümeyeceğini düşünüyorum çünkü birkaç haftadır birlikteyiz ve sen hâlâ bana güvenmiyorsun. İlişkimizi baltalamaya çalışıp duruyorsun. Olmayan yerlerde problem arıyorsun ve hatta bir ayağını dışarıda tutuyorsun.” Tişörtümün ucunu çekiştirdim, sinirli bir enerjiyle kaynıyordum sanki. “Bu ilişki bitti çünkü seni bundan vazgeçirebilsem bile altı ay sonra aynısını yapmayacağına nasıl güvenebilirim, bilmiyorum. Ya da iki sene sonra.” Geriye bir adım attım. “O yüzden,” Sidney bana silah dayamış gibi ellerimi havaya kaldırdım, ki öyleymiş gibi hissediyordum. “Pes ediyorum. Sen kazandın, Sidney. Bitti. Tıpkı tahmin ettiğin gibi. Planın her zamanki gibi işe yaradı.”

50.
GÜN

Sidney

Arabayı alıp kasabaya gitmek için saat dörde kadar bekledim. Mazaretim olsun diye dükkânda durup yolculuk için biraz abur cubur alacaktım. *Bir başka mazeret.* Dış cephesi tamamen tuğladan olan Riverton Polis Karakolu hem belediye binasına, hem itfaiyeye, hem de toplum salonuna ev sahipliği yapan uzun, alçak bir binanın içindeydi. Bina boş ve sessizdi. Yaşlı bir kadın, cam bir panelin arkasındaki masada oturuyordu. Belki de insanların, üzerine doğru hapşırmalarından korkuyordu. Ah, tabii ya. Kadın buraya gelen suçlulardan korkuyordu. Benim gibi. Yanına yaklaştığımda beni karşılamak için minik pencereyi açtı.

Gülümsedim. “Memur Jennings’i görebilir miyim, lütfen?”

Başını kaldırdı ama gözleri bilgisayarındaydı. “Ne için?”

“Onunla dün gece tanıştım.” Gözlerini üzerime dikti. Memurla bir partide tanışan ve şimdi de işyerine kadar onu takip eden bir ucube olduğumu düşündü sanırım. Gözüme bir hareketlilik takıldı ve kadının arkasında rahatsız bir şekilde dikilen üniformalı adamları fark ettim. “Ah, hayır. Onunla öyle tanışmadım. Beni tutukladı sadece. Şey, yani tutuklamadı...” Elimizi tezgâhın önündeki minik pencerenin kenarına koydum. “Birinin

bahçesini kirletiyordum. Aslında kirletmek de denemez, sadece çatal koyuyordum. Bilirsiniz işte, toprağa plastik çatallar saplıyordum.” Kadına gülümsedim ama o bana aynı şekilde karşılık vermedi. “Gerçekten zararsızdı.” Sesim gergin bir şekilde yükseldi. “Ve evet, kaba bir şekil çizecektim ama bitiremediğim için sadece birkaç çatal serpiştirmişim gibi göründü.” Yaka kartına göre adı *Gayle* olan kadın, arkasında biriken bir grup adama baktı. “Her neyse, o da polis çağırdı. Memur da o çağrılan polisti. Jennings yani.” *Neden bir türlü susmuyordum acaba?* “Yani onunla böyle tanıştım. Beni eve götürdü.” *Yoo, hayır.* “Kendi evime!”

Gayle’in asık suratında eğlenceli bir ifade belirdi ve tekerlekli koltuğunu itip, masadan uzaklaşarak yandaki kapıya doğru yürüdü. Sonra da arkasını dönüp bana, “Burada bekle,” dedi.

Sağdaki arka kapının önünde bekleyen iki polisin yanına üçüncü bir adam daha katıldı. Üçü de bana bakmamaya çalışıyordu ama ben kendimi hayvanat bahçesinde, camekânın arka tarafında duran bir hayvan gibi hissettim. Jennings koridordan yanımıza doğru gelirken onlar da kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar. Jennings, yanlarından geçerken, aralarındaki en yaşlı adamın koluna bir yumruk attı. Hâkî renk bir pantolon ve yakalı bir gömlek giymişti. Üzerinde üniforma yokken çok genç görünüyordu. Gayle’in koltuğunun olduğu noktada durdu. Kadın geri gelmemişi. Muhtemelen travma geçiriyor olmalıydı.

“Bayan Walters.” Başıyla beni hafifçe selamladı.

“Memur Jennings.” Arkasındaki adamlara bakarak sesimi ciddi ve kararlı bir tonda tutmaya çalıştım ama buraya neden geldiğimi ya da resmî bir talepte nasıl bulunacağımı hiç bilmiyordum.

Jennings kaşlarını kaldırdı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben... Tutuklandım mı diye kontrol etmek istedim.”

“Kontrol etmek mi?”

Parmaklarımla tezgâha vurdum. “Evet. Ne yapmam gerektiğini görmek için.”

Sinirlerim tamamen bozulmuştu. Oracığa kusabilirdim. Kapalı tutulan cam bariyer için son derece iyi bir bahane olurdu bence. Fakat Jennings beklemediğim bir şey yaptı. Güldü. Uzun uzun, yüksek sesle ve patlayıncaya kadar güldü. Arkasındaki adamlar da sanki içinde bulunduğum çıkmaz çok komikmiş gibi gülümsediler.

Ne kadar pis bir adamdı bu.

Yüzümdeki ifadeden böyle düşündüğümü anlamış olmalıydı ki bir anda durdu ve özür diler gibi baktı. “Üzgünüm ama daha önce tutuklanmak için bu kadar sabırsızlanan birini hiç görmemiştim.”

“Sabırsızlanmak mı?” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Evime kadar gelmenizi istemedim de ondan. Eğer bazı işlemler yapmam gerekiyorsa bunu yapmak isterim. Ailemin sürekli arkamı toplamasını istemiyorum. Eğer sabıka kaydım beni takımdan attıracaksa, daha başlamadan bu işi halletmek istediğim için buraya geldim.”

“Takım derken?”

“Yüzme takımı,” diye netleştirdim. “Eğer hapse girmezsem bu yıl Oakwood’da yüzeceğim.”

Başını öne doğru salladı. “İyi haber şu ki koçunuzu aramanıza gerek yok.”

Homurdandım. “Aman Tanrım, ona bir şey mi gönderdiniz? Yoksa üniversitelerin bu tip şeylerden otomatikman haberi mi oluyor? İşler daha da sarpa sarıyor. Yani, ben...”

Jennings sözümü kesti. “Sidney.” Bana adımla hitap ettiğini duyunca nedense rahatladım. Kendimi daha az suçlu gibi hissetmişim. “Hakkında şikâyetle bulunulmadı.”

“Henüz gelmedi mi? Oysa gelir ve şikâyetle bulunur sanmıştım.” İçimde minik bir umut ışığı yandı. “Zaman sınırı gibi bir şey var mı? Mesela belirli bir tarihe kadar gelmezse artık çok mu

geç olur?” Nadine’in beni normal bir vatandaşla resmî olarak bir suçlu ikileminde bırakmamak için ne kadar zamanı vardı?

“Bu öğleden sonra aradı. Sizden şikâyetçi olmayacak. Ben de sizi arayacaktım ama...” Yüzünde yine eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. “Bu kadar endişeleneceğinizi tahmin etmemiştim.”

“Beni tanıımıyorsunuz da ondan.”

“Bence şaka yapmayı bırakmalısınız, Bayan Walters.” Memur Jennings bana gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Zira suçlu olarak geçirilecek bir hayat için biçilmiş kaftan olduğunuzu hiç sanmıyorum.”

Onu başımla onayladım. “Benim için hiç sorun olmaz.”

Nadine’in araç yoluna park ederken, *annem olsa ne yapardı?* diye düşünüyordum. Umarım ona yaklaşmak zorunda kalacağım durumlardan biri olmazdı. Bir yanım, onunla olan tüm bağımlı kesmemi, onu bir daha görmememi ve günü *annem olsa ne yapardı?* diyerek bitirmemi söylüyordu. O olsa özür dilerdi. Dürüst olmak gerekirse ben de aynısını yapmadan uyuyamazdım. Yaptığım şeyi bilmenin yarattığı suçluluk duygusu ve Nadine’nin de bunu *bilmesi* içimi kemiriyordu.

Nadine’nin ön verandası yola bakıyordu ve o verandaya hiç çıkmamıştım. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda -ki bu son derece nadir olurdu- evlerimize en yakın olan arka kapıya giderdik. Kapıyı iki kez çalıp bekledim. Kapının ortasındaki dar, cam panelden Nadine’nin asık suratını görünce, zamana karşı yüzüyordum gibi hissettim. Kapıyı azıcık araladı. Sanki evine dalıp ateşe verecekmişim gibi.

“Sidney.” Arkasına baktı, sonra tekrar bana döndü. “Burada yeterince şey yapmadın mı?”

“Sadece özür dilemek istedim.”

Sesi bıkkın ve sinirliydi. “Özrün kabul edildi.” Elimi kulpa koyduğumda kapıyı neredeyse kapatmıştı. Önce elime, sonra yüzüme baktı.

“Hakkımda şikâyetle bulunmadığın için teşekkür de etmek istedim. Bunu yapabiliirdin, biliyorum ve ben...” Elimi çekince kapıyı biraz daha kapattı. “Sana teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmen gereken kişi ben değilim...” Başıyla içeriği gösterdi. Kapı aralığından bakınca Lindsay’in mutfakta olduğunu gördüm. “Ama madem geldin, o zaman tüm bunları nasıl düzelteceğini de konuşabiliriz belki. Bilirsin, o çatallar bahçeden kendi kendilerine çıkmayacak. Üstelik sulama sistemi kapandığında bahçem hâlâ çürük patates kokuyor...” Bir ses duydum ve Lindsay’in eliyle ağzını kapattığını gördüm.

“Anne, boş ver.” Lindsay annesinin yanından geçip dirseğimi tuttu. “Haydi, gidip biraz çatal toplayalım, olur mu?” Annesinin omzunu sıvazlayıp kapıyı kapattı ve beni evin yan tarafına doğru çekti.

Eli hâlâ dirseğimde, arka bahçeye doğru sessizce yürürken ona, “Neden evdesin? Hafta içi okulda olursun sanıyordum,” dedim.

“Bu sabah Asher aradı.”

Vay canına. Yanaklarım yanmaya başladı. Bu çok... Hızlı olmuştu. Dirseğimi elinden hafifçe çektim. “Bakıyorum da hiç vakit kaybetmiyor.”

“Benden geri dönmemi istemedi, annemle konuşmamı istedi. Şey hakkında...” Hâlâ beyaz plastiklerle dolu bahçelerini gösterdi. “Dün gece olanlar hakkında.” Başını iki yana salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Annemle bir şeyleri yüz yüze konuşmak daha kolaydır. Seni tehdit ettiği için üzgünüm. Çatallar ve patates ezmeleri için biraz fazla abartmış.” Eğilip çimenlerin arasından beyaz bir çatal çekti.

Çatallar yüzünden suçlu ilan edilmememin tek sebebi *Lindsay*'di. Ve Asher. Dün gece söylediğim her şeye rağmen, Asher bu olayı halletmişti.

Eğildim ve yerden bir çatal çektim, sonra bir tane daha. "Sağ ol. Bunu yapmak zorunda değildin. Yani, yaptığın için gerçekten minnettarım. Gerçekten."

"Önemli değil." Topladığı çatalları küçük bir yığın hâlinde biriktirdi, ben de üzerine yenilerini ekledim.

"Sana hiç iyi davranmadım."

Gülümseyip omuz silkti. "Ama kötü biri değilsin."

Güldüm.

"Ne var?"

"Hiç. Bu yaz bir sürü iltifat aldım da ondan." Yığına birkaç çatal daha attım. "Çok üzgünüm."

"Ben de."

"Ne için?"

"Biliyorsun." Bana yan yan baktı. "Asher'la ikimizi gördüğünü biliyorum."

Hiçbir şey söylemeden yerdeki çatalları çekmeye devam ettim. "Bu, mazide kaldı."

"Evet ama bunun için kendimi hep tuhaf hissettim." Bir çatal daha çekerken kısa bir sessizlik oldu. "O yaz erkek arkadaşım benden ayrılmıştı. Beş kilo almama neden olan ilaçlar kullanıyordum ve bence bu bir tesadüf değildi. Her neyse, Asher bana karşı çok iyiydi ve..." Omuz silkti. "Senden hoşlandığını biliyordum. Bunu yapmamın korkunç bir şey olduğunu da biliyordum. Ta ki..."

"Onu zorlamadığını fark edene kadar."

Lindsay güldü. "On dört yaşındaki hangi çocuk bir kızın kendisini öpmesini engeller ki?"

Asher. Asher'in bunu yapacağını sanmıştım. Ama Lindsay haklıydı, bu ne kadar da aptalca bir fikirdi. Hem biz Asher'la birlikte bile değildik.

Lindsay'i suçlamak zordu. Asher'ı öptüğü için kendini kötü hissediyordu çünkü ondan hoşlandığını biliyordu. Hem onu öpen ben olsaydım kendimi hiç de kötü hissetmezdim. Sadece bunu yapmak için Lindsay gibi cesaretim yoktu. Belki de onca yıldır ona bunun için kızıyordum: Benim yapamadığım bir şeyi yapma cesareti olduğu için. "Sorun değil."

"Annem sizi evden çıkardığı için özür dilerim. Bazen deli gibi davranabiliyor, farkındayım..." Lindsay, Nadine'in pencerelerden birinde olup olmadığını kontrol eder gibi eve baktı. "Çok zor birkaç yıl geçirdik. Annemle babam ayrıldı, annem evde tek başına kaldı ve zaten buralarda hiç kiracı istemezdi. Babamsa evleri kiraya vermek isterdi." Ayak parmağını çimenlere geçirdi. "Sanırım sizi evden çıkararak babama küfrü basmış oldu." Kederli bir şekilde gülümsedi. "Bu işin ortasında kaldığınız için çok özür dilerim."

"Ailen için üzgünüm."

Eve tekrar baktı. "Aslında daha üzgün olmam gerekirdi ancak dürüst olmak gerekirse... Bazı insanlar, birlikte olmak için yaratılmamışlardır."

Lindsay'le birlikte bir saat daha bahçedeki çatalları topladık, üniversitedeki ilk yılımız hakkında biraz sohbet ettik. Fakat beni çok etkileyip aklıma kazınan cümle şu olmuştu: *Bazı insanlar, birlikte olmak için yaratılmamışlardır.* Asher ve benim gibi insanlar. Onunla beni almaya gelmediği için değil, dün gece haklı olduğu için ayrılmıştık. Yolun sonunda, bu işi bir şekilde mahvetmişim. En azından işler fazla ilerlemeden, ailelerimizi ve birbirimizi daha fazla incitmeden bitmişti. Ancak eğer bu doğru bir kararsa, o zaman neden hâlâ canım bu kadar çok yanıyordu?

52.
GÜN

Asher

Muhtemelen babamla konuşmak için uygun bir ruh hâlinde değildim. Daha çok *boş versene, zaten kaybedecek ne kaldı ki* modundaydım, o yüzden bir an evvel halletmeye karar vermiştim. Arka bahçedeki piknik masasına gazeteleri yaymış, bu sabah Tom’la birlikte yakaladığı balıkları temizliyordu. Sidney’in *balık şakası*nın ardından annem, babamı bu yaz elinde balıkla mutfağa yaklaştırmamıştı.

Soğutucusunu yerden alıp gri bankın üzerine koydu. Ben de gidip karşısına dikildim.

“Yardıma mı geldin?”

“Yapamam. Travma geçiriyorum.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bir daha asla balık yiyemeyebilirim. Kesip biçmeye başlamadan evvel biraz konuşuruz diyordum.” Uzun, gri banka oturdum.

Babam da soğutucusunun yanına oturdu. Bana bakınca tüm yüzü değişti. Sanki aniden büyük bir telaş ve korku yaşamaya başlamıştı. “Ah, Tanrım.” Önce eve sonra da bana baktı. “Değilsin. Yani, Sidney değil. Hamile falan değil, öyle değil mi?”

“Ne değil mi?” Yüzüme bir tokat gibi çarpan şaşkınlıktan kurtulmak için başımı iki yana salladım. “Sen neden söz ediyorsun?”

Babam gözle görülür derecede rahatladı. “Özür dilerim, ben sadece... Bana öyle bir baktın ki. Çok büyük bir olay var sandım. Kötü bir olay.”

“Ve aklına ilk gelen şey Sidney’i hamile bıraktığım mı oldu?”

Babam irkildi. “Şu an en iyi ebeveynlik tavrımı sergilediğimi söyleyemem.”

“Birlikte olduğumuzu biliyordun öyleyse? Kazara hamile kalmak gibi bir birliktelikten söz etmiyorum, çıktığımızı biliyordun yani,” diyerek durumu netleştirdim.

“Biliyorum. Biliyoruz.” Babam eve tekrar baktı. “Annen bilmediğimizi sanmanızın harika bir şey olduğunu düşünüyor. Ona az evvelki çıkışımdan söz etmesen daha iyi olur, tamam mı? Tabii eğer evde kapılar açık duracak kuralı uygulansın istemiyorsan.”

“Dün gece ayrıldık, o yüzden sorun değil.”

Babam bir şeyden gerçekten ama gerçekten rahatsız olduğunda çok farklı bakardı. Kaşları dik dağlar gibi havaya kalkar ve ağzı yukarıya doğru kıvrılırdı. Başını üç kez iki yana sallardı. Ne daha az ne daha çok. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu yıl her şeyin düzeleceğini sanmıştım oysa.”

“Ben de.”

“Konuşmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Şimdi değil. Belki başka zaman.” Ona yan yan baktım. “Bira içerken?”

Babam gülümsedi. “Elbette.”

“Her neyse, zaten konuşmak istediğim şey bu değildi. Bu sonbaharda Bay Ockler’ın yanındaki çıraklık eğitimi hakkında konuşmak istemiştim.”

Babam yine o neşeli hâline geri döndü. “Sonunda hallettin mi?”

“Yapmak istemiyorum.” Sözümü kesmesine izin vermeden onu durdurdum. Kendimi kaybedip ona her şeyi anlatmadan önce. “Sadece çıraklığı değil, hiçbir şeyi istemiyorum. Finans

okumak istemiyorum ve hiç kimsenin emeklilik fonunu yönetmek de istemiyorum. Yapmak istediğim şey bu değil.”

“Ne zamandan beri?”

“Ezelden beri?” Elimi saçlarımda gezdirdim. “Bunun kolay para kazanmak olduğunu da biliyorum, mezun olduğumda beni bekleyen bir işin olduğunu da. Ama sonrasında pişman olacağımı da biliyorum. Ben yüzücü koçu olmak istiyorum. Hep koçluk yapmak istedim. Ve evet, uzun bir yolum olduğunu anlıyorum ama...” Tanrım, şu an tıpkı Sidney gibi saçmalıyordum. “Asla önemsemeyeceğim bir işi yapmaktansa istediğim şeyi deneyip başarısız olmayı tercih ederim.”

Babam bir daha eve bakınca nihayet ne aradığını anladım: an-nemi. Diğer yarısını, bu sorunla birlikte yüzleşeceği kişiyi. Ben de bu sorunla Sidney’le birlikte yüzleşeceğimi sanmıştım. Sonunda babama her şeyi anlatabileceğimi, Sidney’e de anlatacağımı ve bunu birlikte kutlayacağımızı. Hatta krep bile yapar diye hayal etmiştim. Ya da geç saatte öpüşme seansı. Belki ikisi birden.

Ama en azından bana bir şey bırakıp gitmişti. “Spor psikolojisi okumak istiyorum. Bir planım var.” Sidney’le mutfakta karşılaşmaktan korktuğum için bu sabah odamda yazdığım listeyi çıkartıp masaya koydum. “Dinlemek ister misin?”

56.

GÜN

Asher

Bu fotoğrafı, arabalarımız hazırlanıp eve geri dönmeye hazır olduğumuzda çekerdik. İki aile de iskelenin sonunda olurdu. Ve eğer biri tripod getirmeyi unutmazsa, *iki aile birlikte* iskelenin sonunda olurdu. Son olarak da Sidney ve benim iskelenin sonunda fotoğrafımı çekerlerdi. *Çocuklar*. Eğer fotoğrafların ünlü eserler gibi isimleri olsaydı, ailelerimiz o fotoğraflara bu ismi takarlardı. Genelde komik bir şey yapardık. Sidney beni boğuyor gibi yapardı. Ya da beni iskeleden itmeye çalışıyormuş gibi poz verirdik. Ama önceden, birbirimizden gerçekten nefret etmediğimizi biliyordum çünkü o fotoğraflar eğlenceliydi. Şimdi onun yanında nasıl durmam gerektiğini bilemiyordum. O yüzden iskelede yürüdüm ve arkasında durdum.

Ona iki sene önce aldığım kolyeyi hâlâ takıyordu. Muhtemelen ona asla vermemiş olmam gereken kolyeyi. Belki de hep haklıydı, belki de bizim sonumuz başından belliydi ve ben, bizi o sona götürmeye çalışarak her şeyi mahvetmiştim. Önümüzdeki tüm yazları. Ama boynunun etrafında o gümüş zinciri görmekle alakalı bir şey, kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Kolyeyi istiyor ama beni istemiyor olması. Bu, adaletsiz ve berbat

hissettiriyordu. İnsanların nişan yüzüklerini neden geri istediklerini anladım. Tabii, bu onun kolyesiydi ama neden beni istemezken bunu *istiyordu ki?*

Sadece orada durup gülümsedim ama düşmanca bir şey yapmak daha uygun geldi. Önceki yazları geri getiren bir şey. Ama onu boğuyormuş ya da göle atıyormuş gibi yapmadım. Onun gerçekten sinirlerini bozacak bir şey yaptım. Omuzlarına kollarımı doladım ve gülümsedim. Şimdi fotoğraflarımız diğer hepsi gibiydi... Koca bir yalandı.

14 GÜN SONRA

Sidney

Bu sabah yurt odamdaki masada küçük bir zarf buldum, içinde fotoğraflar vardı. Zarf, dünyanın en garip yaz sonu fotoğrafının üzerinden tam iki hafta geçtikten sonra gelmişti. Ve Asher'ı son görüşümün... Üzerinde, çevrim içi bir baskı şirketinden geldiği yazıyordu ama annemin gönderdiğini biliyordum. Annem ve Sylvie'nin ortak fotoğraf çabaları. Yaz tatilimiz, anılarımızla dolu karton bir kutuya aktarılmıştı. Ama *benim* aklıma kazınmış olan anılar kimsenin telefonundan fotoğraflanmamıştı. Herhangi birinin bu zarfta olabileceğine inanmak güçtü ama zarfı hâlâ açamıyordum. İçindekilere bakmaktan korkuyordum.

Tatilin son haftası, berbattan başka bir şey değildi. Ev hiç bu kadar küçük hissettirmemişti, ben de hiç bu kadar yolumu kaybetmiş hissetmemiştim. Yapacak eşek şakaları ve planlayacak randevular olmadan bir şey eksikti. Ve bunu her ne kadar düşünmek istemesem de bu şey, Asher'dı. Asher *yaz tatiliydi*. O benim en sevdiğim gölüm ve senemin en iyi iki ayıydı. Ona kızgın olmak ve öyle kalmak istiyordum ama o haklıydı. Birkaç gün geçtikten ve tutuklanmamın şokunu neredeyse atlattıktan sonra işler çok da korkunç gözükmemişti. Sırf beni yenmek için sihirli anlarla dolu

bir yaz yaratmış olması çok da olası görünmüyordu. Ama aynı zamanda da onunla aramda bozulan şeyleri düzeltmek ve o gecenin bana hatırlattığı her şeyi unutmak için artık çok geç olduğunu biliyordum. İlişkimizin, yaşanmayı bekleyen bir felaketten ibaret olduğunu ve önünde sonunda ailelerimizin ortamını mahvedeceğini. *Bizi* mahvedeceğini.

O son hafta, bana onu hatırlatmayan herhangi bir şey boyamamaya çalışarak tüm yaz boyadığımdan çok daha fazla taş boyamıştım. Akşam yemekleri, birbirimizi görmezden gelmeye bir hatırlatma aracıydı. Ailelerimiz bizi sorularla dürtüp, boğup, sohbet etmemizi sağlamaya çalışırken yüzlerindeki endişeli ifadeleri görmemek zordu. Haftanın sonunda görünmez hissediyordum. Asher'in bana söylediği şeylerin çoğu zorlamaydı. Ailelerimizin yakınındaysak *merhaba* ve *iyi geceler* derdi. Ona akşam yemeğinde normal bir soru sorduysam, sırf normal gözükmeye çalışmak için cevap verirdi. Ama hiçbirinde alışık olduğum ışıktan eser yoktu.

Odamı boşalttığımda hangisi daha kötüydü, bilmiyordum: Asher'in bana kızgın olması mı, yoksa beni görmezden gelmesi mi? Özel biri değilmişim gibi muamele görmek mi? Ki öyle değildim. Bunu biliyordum, her şeyi mahvedenin *ben* olduğumu biliyordum. Ama işleri düzeltmek için hâlâ zamanımız olduğundan emindim. Kontrollü bir yangının fitilini ateşlemiştim. Küçük, başa çıkılabilir ve erken bir şey. Bunun üstesinden er ya da geç gelirdik. Umarım. Ama şu an hâlâ o zarfı açamıyordum. Zarfı, masamın üzerindeki kitap dolu bir rafa tıktım ve odamdan koşarak çıktım.

Takım arkadaşlarımdan biriyle oda arkadaşıydım. Söylenene göre, tüm yüzücülerin birbiriyle kalması birinci sınıf geleneği idi. Oda arkadaşım Ellie ve ben takımdan başka kızlarla buluşmak için her sabah ana yemekhaneye yürüyorduk. Yurdumuz, okulun üç yemekhanesinden birinin tam karşısındaydı ve belirlenmiş, ortak

bir şey paylaşan arkadaş grubumun olması tuhaf ama aynı zamanda da rahatlatıcıydı. Yedi yirmi dört oturup yüzmekten bahsettiğimizden değildi ama hepimizi bağlayan garip bir tanıdıklık dizisiydi. Biri hariç, her dersimde gidebileceğim en az bir sınıf arkadaşım vardı.

Salı ve perşembe günleri kahvaltıdan sonra güçlendirme antrenmanı yapar ve ağırlık çalışırdık. Her ne kadar bunlar sezon öncesi kaptanın liderliğinde yaptığımız *teknik olarak* zorunlu çalışmalar olmasa da tek bir antrenmanı bile kaçırmamanın sonuçlarının ne olacağını iyi biliyorduk. Ben henüz kaçırmamıştım ama yataktan sürünerek çıkmak, yaz mevsiminde olduğundan çok daha zor geliyordu. Bunun nedenini düşünmekten hoşlanmıyordum. Ancak bugün üniversitenin spor salonunda dolanırken elimde olmadan Asher'ın da orada olduğunu fark ettim.

Konu takım aktivitesi olduğunda, gözlerimde Asher'la ikimizin aynı yerde olup olmadığımızı belirleyen özel bir sayım sistemi devreye giriyordu sanki. Şu anda aynı yerde değildik. Ben antrenmanımı bitirip bir makineye geçmiştim. Ellie ağırlık çalışırken birbirimizi gördük. Sonunda soyunma odasına gitmek için terlemiş ve sıcaklamış ama bir şekilde geldiğimizden daha enerjik bir hâlde çıkarken, Asher içeri girdi.

Mükemmel zamanlama.

24 GÜN SONRA

Sidney

Derslere yoğunlaştığımız iki haftanın ardından, Asher’la ağırlık odasında neredeyse hiç birlikte vakit geçirmemiştik. Mükemmel bir karşılaşmama planımız vardı. Ama bugün hiç görünmedi ve bu beni rahatsız etti. Benimle aynı yerde *beş dakika* geçiremiyor muydu? Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yine de Asher’ın oda arkadaşı Ryan’ın yanında durdum.

“Asher nerede?”

Ryan ağırlığını kaldırarak bana gülümsedi. “Odada.”

“Bugün geliyor mu?”

“Pek sayılmaz.”

Homurdandım, Ryan da güldü. “Sakin ol. Kendisi hasta.”

Bir anda kollarım karıncalandı. “Ne kadar hasta?”

“Odaya geri dönmeyi kesinlikle düşünmeyeceğim kadar hasta.”

Hâlâ kapı eşiğinde duran Ellie’ye el salladım.

“Geç kalacaksın,” dedi. Birlikte aldığımız tek ders, otuz dakika içinde başlayacaktı ve Ellie haklıydı. Duş almaya vaktimiz kalma-yabilirdi.

“Benim için not alır mısın?” Ellie beni hafifçe selamlayıp gitti. “Sidney notu olsun, Ellie notu değil!” diye bağırdım arkasından.

Daha derslerin ikinci haftasıydı ve ben şimdiden dersi ekecek miydim?

Ryan'a elimi uzattım. "Oda anahtarı, lütfen."

"Sidney, ciddi." Bana ciddi bir bakış attı. "Şu an onun canını sıkma." Bunu söyleyiş şeklinden Asher'la hakkımızda bir iki şey bildiğini anladım. "Oraya gitmek istemezsin."

"Anahtar, lütfen." Parmaklarımı oynattım. "Kendin de söyledin, anahtara ihtiyacın yok."

Çantasından büyük ve altın sarısı bir anahtarlık çıkarıp avucuma koydu. "Sakın seni uyarmadığımı söyleme."

Asher

Ölmek istiyordum. Belki de kapımı çalan Azrail'di. Beni başımın dönmediği, birinin midemi krakere dönüştürmek için burup, sıkıştırarak bulandırmadığı bir yere götürmeye gelmişti.

"Asher?"

Homurdandım. Sesim, ölüyormuşum gibi çıktı. Zira kapıdaki kişi ölümünden de Azrail'den de daha kötüydü. Sidney gelmişti. Neden şimdi? Neden? İçimden çılgılık attım ama bir şey söylemedim. Belki de burada değilmişim gibi yaparsam giderdi. Gitmek zorundaydı.

"İçeriye giriyorum."

Bir dakika, ne? Bowling topu gibi hissettiğim kafamı hafifçe kaldırıp kapıya baktım ve sonra yastığa geri koydum. Burası göl evi değildi, odama öylece dalamaz ya da kapıyı açmak için tel tokasını kullanamazdı. Ama sonra kilide giren bir anahtarın, kıvrılan bir metalin sesini duydum ve odam Sidneysiz bir yer olmaktan çıktı. Antrenmandan dolayı yüzü hâlâ kıpkırmızı, üstü ter içinde kapıda dikiliyordu.

Odamda olduğu gerçeğini hazmetmeye çalışarak onu tepeden urnağa süzdüm.

O da kendine baktı, sonra gözlerini bana çevirdi. “Pardon, az evvel spordan çıktım. Öğrencim.”

Başımı öne doğru salladım. Gözlerimi kırıştırdım. Sonra da kustum.

“Vay canına.” Sidney kapıyı kapatıp yatağıma yaklaştı. “Tamam, bunu hiç beklemiyordum.” Yatağımın biraz ilerisindeki masadan plastik bir torba aldı ve sırt çantasını yere koydu. Ryan ile odamızın her iki bölümünü tıpatıp benzer şekilde kurmuştuk. Ortadan ikiye kesseniz mükemmel bir ayna yansıması olurdu. Her iki uzun duvarın dibine dayanmış birer yatak, biraz ilerisinde birer çalışma masası, öbür duvardaki pencerelerin yanında birer dolap duruyordu. Ryan’ın yatağının üzerinde yarı çıplak bir kızın posterı asılıydı ama ben duvarlara bir şey asmamıştım. Bununla birlikte dolabım bambaşka bir hikâyeydi.

“Nedir o?” Gövdem, yataktan aşağıya, az evvel içine kustuğum plastik çöp kutusuna doğru sarkıyordu. Sidney’in önünde kustuğum için endişelenemeyecek kadar kendimi berbat hissediyordum.

“Sana kafeteryadan tavuk çorbası getirdim, biraz da kraker. Ryan bana senin...” Çöp kutusunu gösterdi. “Çorbayı yeme lütfen.” Odaya şöyle bir baktı, sonra yine bana döndü. “Fincanın var mı?”

Cevap vermemi beklemeden soldaki küçük kapıya yöneldi ve banyoda gözden kayboldu. Keşke onunla paylaştığımız banyo gibi, bu banyonun da iki kapısı olsaydı. O zaman diğer kapıdan çıkıp kaybolmasını umut edebilirdim. Ama hayır, geri geldi. İçine dış fırçalarını koyduğum mavi fincanı tutuyordu. Yatağıma yaklaştı.

“İç biraz.” Suyu bana uzattı. “Birkaç yudum al.” Fincanı aldım ve içmek için hafifçe doğruldum. “Şu an iyi misin?” Başını sallayarak çöp kutusunu gösterdi, ben de ona başımı salladım.

Tek kelime etmeden çöp kutusunu aldı -içine bakınca irkildi- ve yine banyoda gözden kayboldu. Banyoya dökülen sıvının sesini ve duş başlığının açıldığını duydum. Birkaç foşurdama ve patırtı daha duyuldu. Bunlar, göl evindeki banyoda adım adım hazırlanırken onu dinlediğim anları hatırlattı bana.

“Bulaşık deterjanın var mı?” Sid’in sesi banyoda yankılanıyordu. “Dezenfektan ya da onun gibi bir şey?”

“Odamda neden bulaşık deterjanı olsun ki?”

Başını banyo kapısından dışarıya uzattı. “Bir şeyi *temizlemen* gerekirse diye?” Başını iki yana salladı. “Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Herhalde Ryan’la ikiniz birkaç hafta içinde pisliğinizi boğulmayı planlıyordunuz.”

“Şu an benden ne kadar nefret ediyorsun?” Kendimi tutamayıp güldüm ama midem bulandı.

Sidney cevap vermedi. Bir dakika sonra çöp kutusuyla ve kalın bir kare hâline getirerek katladığı tuvalet kâğıdıyla geri döndü. Kuruyu yatağımın yanındaki yerine bırakıp bana döndü. Sonra elini kibarca alnıma koydu. “Sanırım termometren de yoktur?”

“Bulaşık deterjanımla aynı kutuda olması lazım.”

Gülümsedi, elini çekmedi. “Çok komik.”

Sonunda elini çekince rahatladım. “Eee, Doktor Hanım? Ateşim var mı?”

“Bilemiyorum. Spordan döndüğüm için hâlâ sıcağım, o yüzden ölçümümün doğru olacağını sanmıyorum.” Omuz silkti. “Annem bunu hep kendinden emin bir şekilde yapardı ama evet, bilmiyorum işte.”

Karşımdaki yatağa oturdu ve cebinden telefonunu çıkarıp suratına tuttu.

“Ben kusarken sen benim odamda selfie mi çekiyorsun?”

Sidney gözlerini devirirken telefonun çaldığını duydum ve odama annemin sesi doldu.

“Sidney.” Sidney, annem onu aradığı için mutlu olmuşa benziyordu. Onu görmüyordum ama gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Selam, Sylvie.” Hafifçe iç çekti. “Seni endişelendirmek istemem ama Asher hasta ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Senin bu konuda uzman olduğunu düşündüm.”

Annem sempatik bir *ayyyyyy* sesi çıkardı ve “Selam, tatlım,” dedi. O kadar yüksek sesle konuştu ki telefondan iki metre uzakta olmama rağmen onu duydum. “Ateşi var mı?”

“Termometresi yok. Elimle baktım ama ben de antrenmandan yeni çıktığım için terliyim. Anlayamadım. Ama galiba var. Her yeri ter içinde ve iğrenç görünüyor.”

“Aynen,” diye mırıldandım annemin beni duymamış olmasını umarak. Sid gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

“Gerçi hâlâ her zamanki gibi küstah, o yüzden ölümün eşğinde falan olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman,” dedi annem, “Ibuprofen’i var mı?”

Sidney bana baktı ve ben de başımı iki yana salladım.

“Benim odamda var,” dedi Sidney.

“Üç tane ver. Dört saatte bir ama.”

Sid sanki bir dersteymiş de not alıyormuş gibi başını sallayarak dinledi.

“Susuz kalmasın. Portakallı Gatorade’ye bayılır. Ama kavunlu değil, portakallı.” Annem sanki kavunlusunun benim sonum olacağını ima edermiş gibi son derece ciddi bir sesle konuştu.

Sid de aynı ciddiyetle başını salladı. “Anlaşıldı.”

“Yanında kalacak mısınız?” Annemin sesi şu an gergin çıkıyordu.

“Evet, elbette.”

Ben, “Mecbur değilsin,” derken, annem de aynı anda, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Şimdilik bu kadarı yeterli. Eğer yarına kadar iyi olmazsa kampüsün kliniğine gitmesini sağla.”

“Anlaşıldı.” Sid ekrana doğru tuttuğu başparmağını havaya kaldırdı. “Sağ ol, Sylvie.”

“Sen de, tatlım.”

Sidney telefonu tekrar cebine soktu. “İlacı almak için odama gidiyorum. Sana biraz da Gatorade getiririm, sanırım yemekhanedeki markette olacaktı.”

Gözlerim kapalı bir vaziyette sırtüstü yatıyordum ama kendimi zorlayarak dirseğimin üzerine doğruldum. “Buna gerek yok, Sid. Ben iyiyim.”

“Annene söz verdim.” Sırt çantasını almadan kapıya yöneldi. “Birazdan dönerim.”

Günümün çoğu uyumak ve kusmakla geçti. Bunların aralarında Sidney tuvalete gidiyordu. (Ibuprofen ve Gatorade’le birlikte getirdiği sabunu kullanıyordu.) Her uyandığımda, Ryan’ın yatağında, kucığındaki kitabın sayfalarını çevirip dizindeki deftere not karalıyor oluyordu.

“Dersin yok mu?”

“Sadece bir tane var. Ve Ellie bana notları getirecek.”

“Ortak bir dersiniz mi var?”

“Evet. Havalı, öyle değil mi?” Kalemimi defterine vurdu. Gözleri önce kitabına, sonra bana, ardından tekrar kitabına döndü. Bir sayfaya bakıyordu ama bir şey demek istediğinin farkındaydım. Demeyince rahatlardım.

Öğleden sonra sessizlik içinde oturduk. Saat beş olunca, çalışma masamdaki telefonumu bana atmasını istedim. Bir numara tuşladım ve hasta olduğum için bu akşam antrenmana katılamayacağımı haber veren bir sesli mesaj bıraktım.

“Ne antrenmanın var?”

“Haftada bir kere yerli bir kulüp ekibine vuruş dersi veriyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Tekrar sırtüstü döndüm ve tavana baktım. Şu an pek paylaşma havamda değildim ama daha fazlasını bilmek istiyormuş gibi bakıyordu ve biriyle bu kadar küçük bir yerde sıkışıp kalmışken konuşmayı reddetmek tuhaf olurdu. “Spor psikolojisi okuyorum. Bu benim uzun vadeli *koçluk yapma* planımın bir parçası.” O soru sormaya başlayamadan devam ettim: “Önümüzdeki birkaç sene kulüp ekipleriyle çalışacağım, ardından umarım ki yüksek lisans yaparken bir yerde asistan olarak işe girebilirim.” Omuz silktim.

“Bu harika.” Sidney’in sesi yumuşak, biraz da üzgündü. “Demek babana onun minik kopyası olmak istemediğini söyledin, ha?”

“Evet.” Ona detayları anlatmak ve benimle ayrılmasının üzerimde yarattığı etkiyle hayatta dilediğim diğer şeyleri kaybetmek istemediğimin farkına vardığımı söylemek istemedim.

Oğlanlar yemeğe gelip gittiği için koridordan çarpan kapıların sesleri geldi. “Gitmelisin,” dedim. Sidney bütün gün burada oturmuş ve bana getirdiği krakerleri yemişti. Açlıktan ölüyor olmalıydı. “Kendimi daha iyi hissediyorum, bugün yanımda kaldığın için sağ ol.”

Başını sallayıp eşyalarını sırt çantasına doldurdu. İlacı uzanabileceğim şekilde masaya bıraktı ve çorbamı içip birkaç saat kusmamaya çalışmamı söyledi.

Elini kapı kolunu koyup, “Üzgünüm. Her şey için,” dedi.

Bir şey söylemedim çünkü sanırım neden bahsettiğini biliyordum ama kendimi riske atmak istemedim.

“Nadine konusunu senin hallettiğini biliyorum.” Sesi yumuşaktı. “Seni, bana tuzak kurmakla suçladığım için üzgünüm. Ben... Aşırı tepki verdim. Eğer Lindsay ile konuşmasam bunları bilmeyecektim. Yani böyle bir şey yapmayacağını *biliyorum* ama seni bununla asla suçlamamalıydım. Ben... Üzgünüm.”

“Tamam.” Aklıma gelen tek şey bu oldu.

“Tamam mı?”

Başımı salladım ve Sidney kapıyı çekip arkasından kapattı.

34 GÜN SONRA

Sidney

Asher her sabah koşarak yurdumun önünden geçiyordu. Onu ilk görüşüm, Ellie ile birlikte kahvaltıda kızlarla buluşmak için yurt binasının karşısındaki kafeye giderken, kazara olmuştu. Koşması tuhaf, hatta kasten değildi... Yurt binası kampüsün üç yemek noktasına açılan ve diğer binalardan gelen yolların buluştuğu büyük bir kesişme noktasındaydı.

Her zaman *kusma günü* diye hatırlayacağım o günden birkaç gün sonra, onu ikinci kez gördüm ve el salladım. Bir aptal gibi. Kolumu kaldırmam biraz zaman aldı ve o an bunu bilmiyordum ama sanırım hayatımın sonuna kadar, bunu yaptığım için pişman olacaktım. Bir gün ölüm döşeğinde yatarken hiç dağa tırmandığıma ya da insanlık için daha iyi şeyler yapmadığıma ve üniversitedeki ilk yılımın Eylül ayındaki soğuk bir sabahta Asher Marin'e el salladığıma pişman olacaktım. Çünkü Asher bana el sallamadı ama kafeden çıkan tanımadığım bir çocuk salladı. Ben de kendimi kurtarmak için eski erkek arkadaşıma değil de güya onu biyoloji dersinden tanıdığım için kendisine el sallıyormuşum gibi yaptım. *Bana bakın, gittiğim her yerde arkadaş ediniyorum.* Takım kahvaltılarıyla bu durumun arasında, resmî anlamda "sosyal

kelebek" statüsüne erişmiştim. Herhalde sertifikam posta kutusunda kaybolmuştu.

Korkunç bir şey yaptığımı anlamış ve ondan *özür dilemiş-tim*. Aradan neredeyse bir aydan fazla zaman geçmişti -haftalarca onu rahat bırakıp, benden kaçtığını izlemiştim- ve sonsuza dek böyle kalamazdık. Asher'ı tamamen kaybetmek istemiyordum.

Beni gördü mü görmedi mi bilmiyordum ama el sallamamıştı. Asher normalde koşarken dikkati dağılmış bir köpek gibi etrafında olan biten her şeye bakardı ama yurdumun önünden geçerken lazer bakışları tek bir şeye odaklanıyordu: beni görmemeye.

Onu dört kez daha gördüm ve her seferinde el salladım. Beşincisinde proaktif davranmaya karar verdim. Yürüyüş yolunun üzerindeki banka, beni görebileceği bir yere oturdum. Yine de hiçbir şey olmadı.

Artık dersler başlayalı üç hafta olmuş ve benim canıma tak etmişti. Koşu ayakkabılarımı giydim. Genelde pistte koşardım ama bugün bir istisna yapacaktım. Asher geçerken, ben yurdun önünde bekliyordum. Görür görmez onun peşine düştüm. Emin olamadım ama galiba hızlandı, ben de hızla önce bir, sonra iki adım arkasından devam ettim. Asher'a kıyasla daha kısa olan bacaklarım yüzünden ona yetişmem zor oluyordu. Sözcükler ağzımdan patlar gibi döküldü. "Benden kaçıyorsun."

Asher arkasını dönmek için sesini yükseltti. Dümdüz bir sesle, "Kaçmıyorum," dedi.

"Kaçıyorsun."

"Tamam..." O kadar ani durdu ki ona çarptım. Bana dönünce yüreğim ağzıma geldi çünkü uzun zamandır hiç bu kadar yaklaşmamıştık, yurt odasındaki o gün bile. İçimden ona dokunmak gibi saçma bir istek geldi. "Senden kaçıyorum." Tişörtünün yakasını kaldırıp yüzündeki teri silerken, karnının bir kısmı açıldı. *Sakin bakma, Sidney*. "Sen benim eski kız arkadaşımsın. İnsanlar böyle yapar."

Bana tüm dikkatini vermişken bunu yapmak daha zordu... Keşke koşturmayaya devam etseydik. “Bu bir gereklilik değil, öyle değil mi?” İnsanların böyle yaptığını ben de biliyordum, sadece Asher’in o insanlardan biri olmasını beklemiyordum. “Hiçbir eski kız arkadaşınla arkadaş değil misin? Arkadaşsın, ne var? En az dört tanesiyle hem de, değil mi?” *Vay canına, tamam, Sid. Hiç de dostane olmayan bir yola giriyorsun.* “Yani ben... Özür dilerim. Ben, sadece... Eski sevgililerin hiçbirisiyle arkadaş değil misin? Mesela Jordan’la hâlâ arkadaş olduğunuzu söylemiştin. Hem Lindsay’i de aradın, yoksa sana yardım etmezdi yani eğer sen onunla...”

“Lindsay ile hiç birlikte olmadık.” Ellerini ceplerine soktu ve sanırım bunu bana sarılmamak için yaptı çünkü anladığım kadarıyla sarılmak istiyordu. “Jordan da farklı. Aynı şey değil.”

“Benden daha iyi biri diye mi? Yıllarca sana berbat davranmadı diye mi?” Ellerimi belime koydum. “Seni kusarken izledim, ben dünyanın *en kötü* insanı değilim.”

Asher şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu. “Ne? Hayır, tabii ki değilsin. Ayrıca korkunç olduğunu da hiç düşünmedim.” Başını iki yana salladı, bu sözlerin beni hafifletmemesi gerekirdi. Korkunç biri olmadığımı düşündüğünü söylemesi beni bu kadar sevindirdiğine göre, beklentilerim kim bilir ne kadar düşmüştü? “Ama benle Jordan öyle değildik... Yani... Daha farklıydı işte.”

Başımı salladım ama ikisinin ne kadar farklı olduğunu anlayamadım. Ben eski sevgililerimden birine hiç kaba davranmamıştım. Belki ayrılığın o ilk tuhaf günlerinde onları görmezden gelmiştim ama sonra onlara tekrar insan gibi davranmıştım. Bir sürü eski sevgilinin birbirine berbat davrandığını ya da birbirinden kaçındığını falan biliyordum ama Asher’in onlardan biri olacağını düşünmemiştim. Ona bunun eşek şakalarından ve iğnelemelerden ne kadar daha kötü olduğunu söylemek istiyordum ama ders

otuz dakika sonra başlayacaktı ve yol, yemeğe ve akademik binalara koşturan insanlarla dolmaya başlamıştı.

“Peki.” Daralan boğazım ve yanan gözlerim daha fazlasını söylememe izin vermedi.

Bileğimi tutup beni durdurduğunda üç adım uzaklaşmıştım. Gözyaşlarım aktığı için arkamı dönmedim. Ve belki Asher bunu anlamıştı, belki gözyaşlarının kokusunu alabiliyordu -ki bu da erkekler hakkındaki bir teorimdi- çünkü arkamda durdu. “Özür dilerim, Sid. Deneyeceğim, tamam mı?”

Kafamı salladım. Bileğim serbest bırakıldı ve bakmadım ama Asher’ın gittiğini biliyordum.

49 GÜN SONRA

Asher

Derslerin başlamasından beş hafta sonra, sonunda bir koç tarafından yönetilen ilk antrenmanlarımız başlamıştı. Ve bugün ilk vuruş dersimiz vardı. İki koçumuz ve üç mezun asistanımız da hazırды, her biri bir kulvarın sonunda duruyordu. Biz havuz boyunca yüzerken, onlar formumuzu inceleyip, düzeltmemiz gereken şeyler için bağırarak sesleniyorlardı. Her yüzüş türünü herkes doğru yapana kadar yüzüyorduk. Bu, kulüp ekibim için yaptığımın tam olarak aynısıydı ama benim daha kibar olmam gerekiyordu çünkü onlar on iki yaşındaydı.

İki kulvar ötemde, Sidney üçüncü turunu yüzüyor, dönüşlerini düzeltmekte zorlanıyordu. David (mezun asistanlarımızdan biri), Sidney'in önünde eğilip omzuna vurarak ona neyi düzeltmesi gerektiğini söylerken, Sidney sinirli görünüyordu. Suyu daldı ve bir itmeyle tekrar başladı ama David memnun görünmüyordu. Tüm antrenman David'in bağırması, Sidney'in dinlemesi ve omuzlara vurulması harici bir şey değil gibiydi. *Pat pat pat*. Antrenmanın sonunda kime sinirliydim, bilmiyordum ama öyleydim.

Sidney arkadaş olmak istiyordu. Kafamda bunun neye benzediğini hayal etmeye çalışırken zorlanıyordum, o yüzden genel olarak ondan hâlâ kaçınıyordum. Ama belki Sidney'le arkadaş olmak

takım arkadaşı olmaya fazlasıyla benzerdi. Ve eğer bugün zorlanan Ryan olsaydı, ne yapardım, biliyordum. Antrenmandan sonra soyunma odamın kapısında Sidney'in gelmesini bekledim. Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre sonra bukleleri kafasının üstünde nemli bir yığın hâlinde kıvrılmış şekilde belirdi. Orada olduğu süreyi göz önünde bulundurarak, sanki şimdi havuzdan çıkmış gibi belirmesini beklememiştim. Beni görünce elini saçlarından geçirerek iç çekti.

"Kolunun sorunu ne?" dedim, o geçerken adımlarına ayak uydurarak.

"Duymadın mı?" Sinirli bir şekilde bana kaşlarını kaldırdı. "Kontrolüm dışında hareket ediyor sanki."

"Bu daha önce senin için hiç problem olmamıştı. Kolun senin en güçlü darben."

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Bir yerden alınıp yeni bir yere bırakılmışım gibi hissediyorum." Ona yan yan baktım ve sanki ben aptalmışım gibi kafasını salladı. "Yeni bir okul, yeni takım arkadaşları, yeni bir havuz. Bilmiyorum, şu an havuzda sadece bir gerginlik topuyum."

Hiçbir şey söylemedim çünkü ona ne demem gerektiğini bilmiyordum. Bu beni dünyanın en kötü *müstakbel* spor psikoloğu mu yapıyordu? Daha bir ders bile almamıştım, psikolojik tavsiye vermem gerektiğinden şüpheliydim. Ama yine de... Babama, pes ettiğimin ve özgüvenimi kırdığı için Sidney'in suçu olduğunu söylediğimin düşüncesiyle gülümsedim. Çift kapılardan kaldırıma birlikte yürüdük, hâlâ sessizlik içindeydik. O sola ve ben de sağa dönünce bana hafifçe el salladı, o kadar hızlı gitti ki resmen koşuyordu.

Belki de onunla nasıl arkadaş olacağımı gerçekten de *bilmiyordum*.

59 GÜN SONRA

Sidney

Havuzda geçirdiğim zamandan mutsuz olmaya başlamıştım. Kamfamdaki her neyse, üstesinden gelemiyor gibiydim. Cam gibi suya bakmak başarısızlığıma bakmak gibiydi. Ve gelecek başarısızlığıma. Bugün sezonun resmî olarak ilk günüydü -ilk müsabakalarımızın- ve bu yaz yaptığım tüm çalışmalara, spor salonunda sarf ettiğim tüm eforlara bakarak, gelişmem gerektiği kadar geliştiğimi düşünmüyordum. Çantamı dolabıma tıktım ve mayomun askılarını düzelttim.

“Biri Sidney’i gönderebilir mi?” Soyunma odasında bir erkek sesi yankılandı. Birçok kız, sesin havuza açılan kapı yolundan geldiğini anlamadan önce ya sesini kesti ya da yerinden sıçradı.

Ben sıçramadım, donakaldım. Çünkü bu herhangi birinin sesi değildi, Asher’in sesiydi. Birkaç kız bana baktı ama bunlar *o senin için içeri gelmeden sen dışarı çık* bakışları oldukları kadar meraklı ya da şüpheli bakışlar değillerdi. Herkes bizim geçmişimizi biliyor olmalı diye hissediyordum ama neden bilsinlerdi ki? Antrenmanlarda neredeyse hiç konuşmamıştık. Kimsenin bizim çalkantılı bir geçmişimiz olduğundan şüphelenmesi için bir sebebi yoktu. Bunun böyle olması hoşuma gidiyor muydu yoksa gitmiyor muydu, emin değildim.

Dolabımı çarparak kapadım ve bonemi alırken bileğime bir toka geçirdim. Duşları es geçtim çünkü Asher her ne istiyorsa kesinlikle uzun sürmezdi. Havuza girmeden önce geri dönerdim. Asher'ın beni görmesi için pek fazla sebep olmadığını fark edince bir panik dalgası bana vurdu. *Ya aileme bir şey olduysa, bana ulaşamamışlar da o yüzden Asher'a ulaşmışlarsa?* Telefonum yanımda mıydı? Telefonumu çantamdan almak için geri dönmeyi düşündüm ama onu kapının ötesinde, fayans duvarın yanında dururken görebiliyordum.

Mayosunu giymişti, beli duvara dayalı, kolları birleşikti. Çok fazla ten. Bu şartlar altında Asher'a karşı asla bağışıklığım olmazdı. Gölü neredeyse koklayabiliyor, dalgaları kulaklarımda duyabiliyordum.

“Sorun ne?”

Kafası karışmış bir ifadeyle bana döndü. “Sorun mu?”

“Ben, sadece... Ne istediğinden emin olamadım. Belki aileme bir şey olmuştur sandım ya da...”

Yüzü asıldı. “Hayır, kötü bir şey olmadı. Sadece...” Dudağını ısırdı, omuzlarını dikleştirdi. Altı ay boyunca Asher'ı incelemiş olmam, bana onun gergin olduğunu söyledi. “Benimle gel, sana göstereyim.” Elinde bir şey tutuyordu, parmaklarının arasından ince mavi bir çizgi görünüyordu. Havuz neredeyse boştu. Birkaç kişi oyalanıyordu ama genel olarak herkes hâlâ soyunma odalarında. Dalış tahtalarına doğru giderken takımdan başka bir çocuğun yanından geçtik ve Asher selam vermek için kafasını salladı.

Asher havuzun kenarına oturdu ve yanındaki fayansa elini vurdu. Oturmalıydım ama şoktaydım. Asher, birlikte koştuğumuz o günden sonra benimle sadece bir kez konuşmuştu. Ve o zaman bile sadece yüzmek hakkında birkaç cümle söylemişti. Sabırsız bir şekilde bana baktı ve eğer oturmazsam gideceğini biliyordum. Bana sınırlı zamanı vardı. Yüksek ihtimalle de sınırlı sabrı. Aramızda on beş santim bırakarak yanına çömeldim.

Dokunmaya güvenilmeyecek kişi o muydu ben miydim, bilmiyordum ama iki türlü de bunu riske atmayacaktım.

“Gergin misin?” Bunu normal bir şekilde söyledi, sanki *biz* değilmiştik de iki normal insanmışız gibi. Ve o bir şey demeden, müsabakadan bahsettiğini anladım, *bizden değil*.

“Sence?” Gergin bir şekilde ayaklarımı suda salladım. “Küçük bir bomba gibi hissediyorum, sanki suya girince patlayacakmışım gibi. Belki iyi anlamda belki de değil.”

Gülümsedi. “Öyle tahmin etmiştim.” Elini açtı, avucunda küçük cam bir şişe vardı. Tatlıydı, annesinin raflarında bir yerde durduğunu görebileceğim türden bir şeydi ve küçük siyah bir tıpası vardı. Şişeyi havada salladı.

“İçinde ne olduğunu sormaya bir tık korkuyorum.”

“Havuzu kutsuyoruz. Senin mutlu yerin yapıyoruz.” Küçük şişenin tıpasını kaldırdı ve şişeyi önümde tuttu.

“Bu...” Boğazımda oluşan yumruyu geri yuttum ve şişeyi aldım. “Bu neden sende?”

Omuz silkti. “Duygusal bir eşya biriktiriciyim, hatırladın mı?”

Biri bizi izliyor mu diye hızlıca havuzun etrafına baktım ve göl suyu dolu küçük şişeyi dizlerimin önünde tuttum. Yavaşça, içindeki suyu havuza döktüm. “Söylememiz gereken sihirli kelimeler var mı?”

Asher güldü. Sesi, göğsümde oluştuğunu bile bilmediğim bir şeyi açtı. “Bu benim ilk havuz kutsamam ama teknede yanında olduğumu hayal et. Gölde hep canavar gibi yüzerdin.”

“Çünkü beni kovalıyordun. Bana tekneyle vuracağına emin dim.”

“Hımm.”

Suyun altındaki ayak parmaklarıma baktım, dün gece sürdüğüm koyu pembe oje. “Bu çok güzel.” Bunu hak etmiyordum. Onu hiç hak etmemiştim -tatlı, mükemmel, umut dolu Asher’ı- ve şu an kesinlikle hak etmiyordum.

“Bu sadece başkasının ölmesini istemeyen iyi bir insan olmak.”
Bu tam olarak o sarhoşken gölde ona dediğim şeyin aynısıydı.

“Nasıl öleceğim?”

“Yani, boğulabilirsin.” Sesi duygusuz, yüzü ciddiydi. “O kadar da iyi bir yüzücü değilsin.” Gülümsedi ve ben de belini dirseğimle dürttüm. Yüzyıllar gibi hissettiren bir süre boyunca ona bu kadar yakın olmamıştım. O eski his geri dönmüştü; onun bana yakın olmasının verdiği titretici gerginlik, bana her an temas edebilecek olması. Ama bana her an dokunmayacağını kendime hatırlattım. Bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Çünkü ondan bunu istemiştim.

“Bir canavarım sanıyordum.”

“O kadar geriliyorsun ki dalışında açığı tamamen yanlış ayarlayıp kafanı yarabilirsin.”

Keskin bir kahkaha attım. “Vay canına... Gerginliğime yardımcı olman gerektiğini sanıyordum.”

Saçmalıyormuşum gibi kafasını salladı. “Havuzun dibinde kafanı yarmaktan korkmuyorsun.”

Tabi ki korkmuyordum. *Şu an* düşünebildiğim tek şey, Asher’la benim burada oturup tıpkı eskisi gibi konuşuyor ve alay ediyor oluşumuzdu. Temastan sadece santimlerce uzakta olduğumuzdu. Bu birkaç dakikalığına -ilk defa- bu süreci incinmeden atlabilecekmişiz gibi hissediyor olmamdı. O da yakınlığımızı fark etmiş olmalıydı çünkü yumuşak bir hareketle kolunu göğsünde birleştirdi. Benden havuza doğru geri döndü.

“O gece neden o kadar sarhoş oldun? Beni neden öptün?” Kelimeler şimdi havuzda olan göl suyu gibi benden akıp çıktı. Bunu hep bilmek istemiştim ama sormaya çok korkmuştum. Şimdi ne değişmişti, bilmiyordum. Sanırım kaybedecek başka bir şeyim yoktu. Bu yarış hariç. Ve onunla bu an.

“Sid... Bunu yapmayacağım.”

Asher gergin bir şekilde etrafımıza baktı, takım arkadaşlarımızla çevrili olduğumuzu hatırladım. İkimizin de düşünecek

yarışları vardı. Tabii ki bununla uğraşmak istemiyordu. “Haklısın. Özür dilerim.”

“Su bendeydi. Gergin olacağını biliyordum. Sadece... Ben bir şeyi yapmaya karar verince, buna uyarım.” Kendini yukarı kaldırdı ve tepemde durdu. “İyi şanslar.” Bunu bana herhangi bir takım arkadaşına söyleyeceği gibi söyledi. Öğleden sonra bitmeden önce on kişiye daha söyleyeceği gibi.

Ben neredeyse fısıldayarak, “Sana da,” dediğimde, aramızda çoktan bir metre vardı.

60 GÜN SONRA

Asher

Çarşambaları sekizi on beş geçeden ikiye kadar durmadan dersim vardı, o yüzden odama geri geldiğimde Dünya Tarihi kitabımı yemeye hazırdım ve antrenman için havuzda olmam için kırk beş dakikam vardı. Antrenman çantam ve alabileceğim kadar protein barı almak için odama kısaca uğradım. Ryan genelde benimle yürürdü ama kapıyı açtığımda oda arkadaşımı bulmadım.

Tam olarak neye baktığıma emin değildim. İlk gördüğüm şey dengesizce duvardan duvara çapraz giden ip ağıydı. Ardından duvara sabitlenmiş küçük kancaları gördüm, soy ve yapıştır türündekilerden. Ve bunun Ryan olduğunu düşünebileceğimi dilerken, olmadığını biliyordum. Şansıma, antrenman çantam gardırobunda, tam kapının yanındaydı. Ama protein barlarımsa odanın tam karşısında çalışma masamın çekmecesindeydi. Onlara ulaşmak bu ağı çözmek demekti ve bu işi, bunun olmasına izin veren kişiye bırakacaktım.

Soyunma odasına geldiğimde Ryan oturma yerinin yanında duruyordu ve beni beklediği belliydi. Beni görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Eee? Ne olduğunu anlat.”

“Odaya gidince görebilirsin.” Çantamı oturma yerine koydum ve tişörtümü kafamdan çıkardım. “Hepsini sen temizleyeceksin.”

Yüzü sadece bir saniyeliğine düştü. “O kadar da kötü olamaz.”
 “Öyle. Ve onu odamıza almamalıydın.”

Ryan bana kafasını salladı. “Ateşli bir kızın odana girmek istemesi bana iyi bir teklif gibi geldi. Senin sadece açlığın başına vurmuş.” Omzuma yumruk attı.

“Bu herhangi ateşli bir kız değil, bu Sidney. Ve bunun anlamı senin sandığın anlam değil.” Bunu onunla kalabalık soyunma odasında konuşmak istemiyordum. Sidney, bana eşek şakası yaparak sadece tüm sinirini boşaltıyordu. Benim içinse eşek şakaları, o ilk yazdan sonra kendini kapayınca onunla iletişime geçmemin tek yoluydu. Birlikteyken birbirimize gerçekten eşek şakası yapmıyorduk ve o şakalara geri dönemezdim. Belki eşek şakalarının bu sefer aynı şekilde sonuçlanmayacağını kendime itiraf edemiyordum. “Sadece, onu tekrar içeri alma, tamam mı?”

Ryan beni anlamadı ama yine de kafasını salladı. Sidney’i antrenmanlarda ve yemekhanede görmem gerekiyordu ve kampüste. Ama odam bu yeni gerçeklikten korunabildiğim tek yerdi.

67 GÜN SONRA

Sidney

Yurt odama her girdiğimde ürküyordum. Ve bu kötü bir şey olmalıydı ama aslında tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Eski bir çift pijama giymek gibiydi. Çirkin ve eskimiş olan rüküş ama insanı nostaljik hissettiren türden. Duşta vişneli Kool-Aid'e bulanmayı diledim ve bunun için dua ettim. Terliklerimin gizemli bir şekilde tapyoka pudingiyle doldurulmuş ya da yere yapıştırılmış olmasını. Ama odamdaki şeyler olaysızdı. Asher'ın öç almayacağını fark ettiğimde bir hafta olmuştu ve tüm bunlara yanlışı yaklaştığımı kabul ettiğimde de iki hafta.

Asher'la aramdaki ilişkiyi geriletemezdim. Bizimle geçmişte tekrar yaratmak yoktu. Birbirimizin iç çamaşırını dondururken, şampuanını sabote ederken olduğumuz insanlar değildik artık. Şu an kontrol edebildiğim tek şey yüzmeydi, o yüzden Ellie derslerinden odaya dönünce, akşam yemeğinden önce bir koşuya çıktık. Akşam yemeğinden sonra yüzümüzü dondurmaya gömdük ve ona tüm yazlarımdan ve Asher'dan bahsettim. Bunu göğsümden atmak iyi hissettirdi. Havuza bir daha girdiğimde daha hafif ve çok daha kendim gibi hissediyordum.

72 GÜN SONRA

Sidney

Üçüncü müsabakamız ekim ayının ortasında, bir cuma günüydü. İlk müsabakada fena değildim, ikinci müsabaka daha iyi geçmişti ama hâlâ olmak istediğim yerde değildim. Ama başlangıç tahtasının yanına eğilip mayomu ıslatırken, su birkaç hafta önce gözüktüğü kadar tehditkâr gözükmeydi. Bu havuz -ve etrafında duran herkes- evimde gibi hissettirmeye *başlıyordu*. Bacaklarımı sallayıp, arkamda ve önümde salladığım kollarımı esnetip omuzlarımı rahatlattım. Düdük çalınca tahtadaki yerimi aldım, ayaklarımın altındaki sertlik bir şekilde rahatlatıcıydı. Ve başlangıç sireni çalınca, etrafımdaki her şey eriyip gitti.

Oakwood'a geldiğimden beri çok düşünüyordum. Vücudumun yaptığı her şeyi düşünüyor, kendimi delirtiyordum. Ama bu akşam suyu yarıp girerken yüzeyini yırtarken, kafamı her şeye kapadım. Düşündüğüm tek şey su ve içinde giderken nasıl hissettiğimdi. Kollarım yanınca, gölü ve hafif dalgaya karşı yüzmenin ne kadar daha zor olduğunu düşündüm. Bu havuzdaki *benim* gölümün minik payını düşündüm. Tur üstüne tur yüzdüm, su ve nasıl içinde olmam gerektiği harici hiçbir şey düşünmeden.

Ellerim dokunma tahtasına çarpınca skor tahtasına direkt bakmadım. Anneme ve babama, tribünlerde olduklarını bildiğim yere bakrım. İkisi de ayaktaydılar. Etraflarındaki herkes oturuyordu ama annemle babam tıpkı deliler gibi ayakta duruyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Annem uzaktaki köşeye, sürelerimizin ışıklarla aydınlatıldığı yere işaret ediyordu. Onun rekor süresini üç saniye geçmiş olduğum yere. Ellie ellerini bana uzatıp beni kaldırmaya yardım etti ve bana sarıldı. *Başarmıştım.*

Annem ve babam bunu kutlamak için beni akşam yemeğine çıkardı. Şehirdeki bir İtalyan restoranının yemek yeme kabinine oturduk, önümüzde tabaklarca makarna vardı. Yüzmek beni çılgınca acıktırıyordu ve makarnayı ağzıma resmen tıkıyordum. Annemle babam şu âna kadarki okul senem hakkında sohbet ediyorlardı, Ellie'nin nasıl biri olduğu, derslerimin nasıl olduğu hakkında. Haftada en az bir kez konuşmamıza rağmen.

Babam peçetesini aldı ve ardından kucağına geri koydu. "Sylvie ve Greg tebriklerini iletmemizi istediler. Onları davet etmeyi düşündük, ama..." Babam gözlerini benden çekip anneme baktı. "...biliyorsun." Sylvie ve Greg'i tribünlerde ailemle ayakta görmüştüm. Hepsini birlikte görmek bir tık tuhaftı. Bir zamanlar her şeyin nasıl olacağını hayal ettiğim gibiydi: Ailelerimiz birlikte yüzmemizi izleyecek, ardından hep birlikte akşam yemeğine gidecektik.

Burada olmadıkları için neredeyse özür dileyecektim ama şu an düşünebildiğim tek şey bunun olmasının tüm sebebinin babam ve Greg olmasıydı. Greg'in Asher'ı benimle işleri düzeltmeye itmesi, babamın artık benimle sabah yüzüşlerini yapmak istemediğine karar vermesi.

"Bu *senin* suçun," dedim, sakince. "Eğer bunu bastırıp sadece beni gölün öbür tarafından izlemiş olsaydın..." Ona çatalımı salladım. "Tüm bu karmaşayı başlatan şey *senin* sıkılman."

Babamın gülmesini bekledim ama gülmedi. Bunun yerine, “Özür dilerim, Sincap,” derken sesi üzgün ve yumuşaktı.

Suçluluk, göğsümde birikiverdi. “Sadece şaka yapıyorum. Bu benim suçum, senin değil.”

“Bu... Biraz da benim suçum.” Annem onu bir alışveriş poşetinden kuru et araklarken gördüğünde yaptığı gibi kafasında elini gezdirdi. Neredeyse ıslığa benzeyen uzun bir iç çekti. “Haklısın.”

“Ne hakkında?”

“Seni izlemekten aslında sıkılmamıştım. Seni izlemeyi seviyorum, ben...”

“Bir dakika, ne?”

“Sadece... Senin ve Asher’in aranızdaki bu şey çok uzun süredir devam ediyordu ve hepimiz düşündük ki eğer ikinizi suda bir araya getirebilirsek, belki...”

“Belki ne?” Sesim kızgındı, kastettiğimden daha sertti. “Belki âşık olur ve günbatımına mı yüzerdik?”

Babamın yüzü yumuşadı, sesi yumuşak ve kontrollüydü. “İkinizin sonunda işleri halledeceğinizi düşündük. Her ne oluyordu ise, aranızdaki sorun her neydi ise, ikinizin bunu tartışmaya vaktiniz olacağını. İkinizin âşık olması aklımdaki en son şeydi.” Babam tavana baktı ve elini yine kafasında gezdirdi. “Ama annen ve Sylvie’nin bunun ihtimalini düşünmediklerini söyleyemem.”

“En azından onlar bizi birbirimize itmeye çalışmadı,” diye mırıldandım. “Sen ve Greg’in aksine.” Bunun ortaklaşa bir efor olup olmadığını merak ettim, babamın sabah yüzüşlerinden çıkışının ve Greg’in Asher’a aramızdaki problemi çözmemiz gerektiğini söylemesinin.

“Üzgünüm, Sincap.”

Kızgın kalmak istiyordum ama babam bana berbat hissediyormuş gibi bakarken bu tamamen imkânsızdı. Gerçekten tam olarak neyi yanlış yapmıştı? Gölde olanlardan onun yüzünden pişman değildim. Ve her ne kadar bunu istesem de sebep olduğu

şeylerin yaşanmamış olmasını dileyemezdim. Sanırım istemiyordum da.

Odama geldiğimde Ellie'nin dizüstü bilgisayarında müzik çalıyordu ve çalışma masasında birkaç bardak ve şişe vardı.

"Ah, bunu nereden aldın?" Turuncu şişeyi alıp kokladım. Bir şeyin hem tatlı kokup hem de burun deliklerinizi yakabileceğini kim bilebilirdi?

"Corrie benim için aldı. Bir saate herkesle kutlamak için buluşacağız." Gardırobuma işaret etti ve bana bir bardak uzattı. "Hazırlan."

Üçüncü sınıflar -Corrie gibi- ve son sınıflar harici, takımdaki kimse reşit değildi. Üst sınıfların hiçbiri, reşit olmayanlara alkol verdikleri için tutuklanmayı -ve takımdan atılmayı- riske atmaya-caklardı. Ve kampüs güvenliği, yurtlarda olanları görmezden geliyordu. Ama herhangi birinin odasına sığmak için çok kalabalıktık. O yüzden bunun yerine hepimiz içiyor ve giyiniyorduk. Şimdiyse bir Oakwood sporcusu olarak geçiş törenim için kampüsün ortasında bir araya geliyoruz. Önümdeki gümüş makineye ve altındaki koca kum çukuruna baktım, büyük anlar burada kutlanıyordu.

Bunu daha önce duymuştum -annemin bunu yaparkenki fotoğrafını görmüştüm- ama onu rekorunu kırmakla tehdit ettiğimde bile bunun gerçekleşeceğine inanmamıştım çünkü bunun için yüzde yüz hazırlıksızdım.

"Bu bir gelenek," dedi Ellie, beni kum çukuruna doğru iterek. "Hadi artık üstüne geç." Popoma vurdu, yerimden sıçradım.

Korktuğumdan değildi. Aklım, korkmak için biraz fazla bulanıktı. Sadece, bu şeye nasıl binmem gerektiğinden tam emin değildim. Önümde kocaman gümüş bir top sarkıyordu. Birkaç metre ötemdeydi ve koca bir kum çukurunun üzerinde bir sarkaç gibi sallanıyordu. Hareket ederken, altındaki sivri uç, kum üzerinde şekiller oluşturunuyordu. Miley'in şarkısı burayı öğrenciler

için popüler bir yer yapmış olabilirdi ama Miley gülleleri havalı yapmadan çok önce, Oakwood spor takımı bunu bir gelenek hâline getirmişti zaten.

“Bir levha var,” dedim, dikdörtgen şeklindeki kum çukuruna her doksan santimde bir yerleştirilmiş olan levhalara kafamı sallayarak.

“Bunlar bizim için geçerli değil,” diye bağırdı biri arkamdan. “Biz kutlamak için buradayız.” Yumuşak ve yavaşça başlayıp sesleri artarken, sarhoş takım arkadaşlarımdan ağızlarından adım bir ses uyumuyla çıkıyordu. *Sid-ney. Sid-ney. Sid-ney.*

Topun yanında durup ellerimi uzattım, kendimi yukarı çekmek için yukarı zar zor uzanabiliyordum.

Ryan öne adım atıp çıkabilmem için parmaklarını önünde birleştirdi. Omuzlarına bir elimi koyarak kendimi kaldırıp, Ryan ayağımı yukarı itmeye devam ederken ipe tutundum. Ayağa kalkınca, top altımda sallandı. Bir bacağımı kendimi dengede tutmak için ipe sardım ve olacağını bildiğim şeye kendimi hazırladım.

İki çocuk daha Ryan’a katıldı, gümüş topu kumda ileri ittiler. Onlar yoldan çekilirken ben hafifçe ciyakladım, havada uçuyordum. Birinin telefonundan müzik çaldı ve tezahüratlar yükseldi. Tabelaları artık umursamıyordum. Bu gece mükemmel olmaya *çok* yakındı -bir insan uzaklıktaydı, aslında- ve sonsuza dek burada kalabilirdim.

Topu ayakta ve oturarak sürdürdüm ve bir noktada Ellie başını döndürdüğü için inmeden önce yanıma atladı. Havaya bir ses karıştığında bir ayağım bir balerin gibi havada, kocaman gümüş topun üzerinde duruyordum. “Bunun için tutuklanabilirsin, biliyorsun, değil mi?” Bunun kimin sesi olduğunu fark edince ayağım biraz sendeledi. “Ya da düşüp bir şeyi kırabilirsin.” Takımımın toplanmış olduğu yere baktım. Ellerini ceplerine sokmuştu. “Belki bileğini burkabilirsin.”

“Belki bu sefer atlamamalıyım,” dedim.

Asher çitin üzerinden atladı, topun otuz santim uzağındaydı.

“Atla.”

Kollarını benim için uzatmışken ona dik dik baktım.

“Bana güveniyor musun?”

Hiçbir şey demedim, sadece ayaklarım kuma zar zor değip güvenli bir şekilde kollarında olana dek kocaman gümüş toptan kendimi bıraktım.

Bana az evvel on katlı bir binadan düşmüşüm gibi baktı.

“Geldin.”

“Sezonun ilk rekoru.” Gülümsedi ve bir şey planlamış gibi bana baktı. “Tabii ki geldim.”

Belki bu Ellie’nin içkisinin tenimi uyuşturduğu ya da kafamın omuzlarımdan bir balon gibi kopuşuydu ama yapmam gerektiğini bildiğim gibi çekilmek yerine kollarımı Asher’a doladım. Vücudu kaskatı kesildi ve bir saniyeliğine kıpırdamadı ama ardından elleri sırtımdaydı ve beni sıkıyordu. Birdenbire, bu gece, tamamlanmış hissettirdi. Ama bu korkutucuydu çünkü şu anda hayatımda kesinliğini bilemediğim tek şey Asher Marin’di.

73 GÜN SONRA

Asher

Kafeterya yemekleri bazen sorgulanabilir oluyordu. Mesela şimdi “kızarmış sebze” yemiştim. Sanki dünyada milyonlarca sebze varken hangisini kızarttıklarını belirtmekle uğraşamamışlar gibiydi. Açıklıyorum: turşuydu. Neredeyse kafeteryanın ortasına kusmuşum ve Ryan’ın benimle bir daha buraya gelmemesi ihtimal dâhilindeydi. Turşu bir sebze miydi yani? Yemekleri belirsiz bir şekilde öyle adlandırmak legal miydi ki?

Masada telefonum titreşti ve ekranın ortasında annemin yüzü belirdi.

“Selam, tatlım. Bana bir iyilik yapabilir misin?”

Bana partilere gitmememi söylemesini ya da kimse çalmasın diye kıyafetlerimi çamaşır makinesinden almamı hatırlatmasını bekledim ama, “Göl evine gidebilir misin?” deyince şaşırdım. İç çekti. “Dün gece büyük bir fırtına oldu. Baban dallardan birinin düşmüş olabileceğinden korkuyor. Evin oradaki ağaçlar kötü durumda. O dalların hepsini mevsim sonu kestirmeliydik.” Bu yaz ağaçların durumu hakkında hiçbir şey fark etmemiştim ama pek de dikkat etmiyordum. Aklımda başka şeyler vardı. “Kris ve Tom şehir dışında ve sen bize daha yakınsın.”

“Tabii, sorun değil.”

“Bu akşam gidebilir misin?”

“Bu akşam mı?” Saat zaten sekizdi. “Planlarım vardı.”

“Lütfen?” Yalvarıyordu. “Sadece birkaç saat sürer. Dışarı çıkmak için vaktinde dönersin. Zaten gece ikiye kadar uyanıksın, değil mi?” Güldü ama bu eğlenceli bir gülüşten daha çok endişeli bir gülüş gibiydi. “Sadece, tavanın su akıtmadığına emin olmak için odalara hızlıca göz at, ardından serbestsin. Sana bir benzin kartı maili atarım.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

“Peki. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Yurt odamdan çıktığımda saat neredeyse dokuz buçuktu. Çantama, geceyi geçirmem gerekirse diye yedek kıyafet, bir protein barı ve bir şişe su tıktım. Göl evinin ne kadar yakın olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki bir hafta sonu için oraya arkadaşlarımı götürebilirdim. Belki takımdan birkaç arkadaşımı. Sidney’i davet eder miydim? Etmem gerekir miydi? Takım arkadaşlarının, o yokken onun evinde -*bizim* evimizde- takıldığını bilmenin onun için ne kadar garip olacağını düşündüm.

Bir şey paylaşıyor olmamız garipti. Sanki boşanmış bir çifttik ve ev de çocuğumuzdu. Bu konuda haklıydı, eğer işler yürümezse eve gitmenin ne kadar garip olacağı konusunda. Bu durumun varlığını kendisi zorlamış olması bir yana...

Sonbaharın ortasında göle gitmek tuhaf hissettiriyordu. Çimen, parlaklığını kaybetmişti ve ağaçların hepsi koyu sarı ve turuncuydu, bazılarının yaprakları çoktan dökülmüştü. Tamamen farklı bir yere gitmek gibiydi. Genelde kaldırımları festivaller ve panayır duyurularıyla kaplayan tabelaların hiçbirisi yoktu. Şehirde, dükkânların yarısı mevsimlik olarak kapalıydı, şarap deneme odası ve yoğurt dükkânı karanlıktı. Burayı böyle görmeyi sevmiş

miydim, emin değildim. Bir dahaki yaz Sidney olmadan ne kadar farklı hissettireceğini merak ettim.

Garaj yoluna geldiğimde fark ettiğim ilk şey hiçbir şeyin değişmediği oldu. Düşmüş dalları bırak, yerde hiç yaprak bile yoktu. Şimdi düşününce, buraya gelirken bir fırtınaya dair hiçbir iz görmemiştim. Anneme mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Asher: Hiç fırtına izi yok. Bence yanlış haber almışsın.

Annem: Gerçekten mi? Hazır oradayken, içeri girip mutfaktan benim için birkaç şey alır mısın? Bazı güzel pişirme aletlerimi orada bıraktım.

Almam gereken dört farklı tabak çanak ve mutfak aletini listeyip arabamdan indim. Bu göl hakkında bir şey manyetik bir çekim gibiydi. Hep görmem gereken ilk şeydi. Göl Evi B'ye girmeden önce ya da Sidney'in nerede olduğunu kontrol ederken hep iskeleye giderdim. Ve bugün de farklı değildi. Hava serindi ve göl dümdüzdü. Tüm kumsalda koylar boştu, şamandıralar ve balıkçı tekneleri kış için kaldırılmıştı.

İskelenin aşağısında solmuş gri tahtalara karşı bir renk cümbüşü gözüme takıldı. Dört metre uzakta üç taş yığını vardı. Boyanmışlardı; zirveye ulaşmış mavi dalgalar, yeşil sarmaşık yığınları ve küçük mor çiçeklerle, Sidney'in yaptığı taşlar gibi. Onları burada mı bırakmıştı? Onları almamayı düşündüm fakat aldım ve eve götürdüm. Dışarıda, karda iyi dayanmazlardı. Onları içerideki mutfak masasına koydum, bırakacak mıydım yoksa yanıma mı alacaktım, emin değildim. Yurt odasına rastgele üç taşla gitmek onu görmek için kocaman bir bahane gibi görünebilirdi. Ve bu bana sorun olmazken, aynı zamanda da Sidney'le tamamen bir arkadaşlığa kafa üstü atlamaya hazır mıydım, emin değildim. Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Ve belki zamanla, onu farklı görebilirdim. Ama bana gümüş gülledeki bakışından sonra, kalbim bunu kaldırabilir miydi, emin değildim. Onu önünde sonunda partilerde ya da başka erkeklerle görmem gerekecek olması

yeterince kötüydü. Daha iyi bir insan olmayı diledim, onun mutluluğu için mutlu olabilen bir insan. Belki bir gün olacaktım ama henüz o noktada değildim.

Bir renk cümbüşü daha fark ettiğimde dolaptan annemin kırmızı pişirme aletini çıkarıyordum. Mutfağın kenarında, küçük beyaz çiçek yığınlarıyla boyanmış bir taş ve birkaç santim sağında bir tane taş daha vardı, koridora gidiyorlardı. Onları aldım ve koridorda, çamaşır odasının tam dışında bir yol ayrımı daha gördüm. Ve Sidney'in yatak odasının tam önünde bir tane daha vardı. Kapı açıktı ve içeride üçgen şeklinde üç taş daha vardı. Eğer bunlar ekmek kırıntısı olsaydı -ki öyle hissettiriyorlardı- beni banyoya götürüyor olurlardı. O kapı kapalıydı ama kilitli değildi ve ayak parmağımla açtığımda bir şeyin üzerime atlamasını bekledim. Ya da bana vurmasını. En azından bir şeyin her yerimi spreylemesini bekledim. Ama kapı zararsızca açıldı ve oda boştu. Yeri kaplayan tıraş köpüğü yoktu. Tehdit edici herhangi bir şey yoktu. Ama aynada, kırmızı çizgilerle üç sözcük vardı:

GECE YARISI BULUŞALIM

Bu limonataya bulanmışken banyonun arılarla dolu olduğunu görmekten daha iyi mi yoksa daha mı kötüydü, karar veremedim. İki farklı işkence türü... O yüzden taş yığını Sidney'in yatağında bırakarak arabama bindim ve okula geri döndüm.

Sidney

Bu berbat bir fikirdi. Belki en kötü fikirlerimdendi. Çünkü geçmişteki eşek şakalarımın aksine, bunu kontrol edemezdim. Asker'in gelmemeye karar vermesi, bittiği anlamına gelirdi. Beni görmezden gelmesi için yedek bir plan yoktu. Ve yaraya tuz basmak gibi, bunun yaşanması için Sylvie'yi de işin içine sokmam gerekmişti. En azından bir kısmını duyduğunu bilmeme rağmen

Asher'i buraya getirmeye ikna etmek için tüm üzgün hikâyeyi anlatmam gerekmişti. Ve ne için?

Şimdi herkes her şeyi nasıl mahvettiğimin tüm detaylarını biliyordu. Annemin yüksek ihtimalle beni hayatımın sonuna dek rahatsız edecek olması yeterince kötüydü, en azından önümüzdeki beş sene boyunca. Yüksek ihtimalle, eve bir erkek getirdiğim zamanlarda. *Eve erkek getirecek miydim?* Buna belki şansım olmadığını düşündüm. On günlük ilişkilere dönmek kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Bir yılda üç yüz altmış beş gün vardı, ona bölünce... Ama yüksek ihtimalle aralarına üç haftalık bir ara eklemek lazımdı... İskelede yankılanan ayak seslerini duyduğumda kaç erkeğin sarkastik ağzına ilgili olması gerektiğini düşünüyordum.

"Ne oldu, Sidney?" Burada olması bana umut vermeliydi ama Asher'in sesinin şu an ne kadar pes etmiş çıktığından nefret ediyordum.

"Geri dönmeden önce ne kadar gittin?" Gecikmişti. Bu da gelmeyeceği ama gelmiş olduğu anlamına geliyordu. Ve derinlerde biliyordum ki bunun sebebi, bir kızı gece yarısı iskelede yalnız başına otururken bırakmak için fazla kibar olmasıydı. Ve bu planlarımı suya düşürmeliydi ama düşürmedi. Bu, ne kadar iyi bir insan olduğuna dair bir hatırlatma dahaydı. Ve benim onunla zaman geçirmeye başlamaya bile layık olmam için ne kadar daha iyi olmam gerektiğine.

"Yurtlara geri döndüm." İskelede yanıma oturup benim gibi dizlerini göğsüne çekti. Suyu girmek için hava fazla soğuktu. "Buraya geri gelmek için neredeyse yeterli zamanım yoktu. Tekrar sapıklık mı yapıyorsun? Arabamı mı takip ediyorsun?"

"Hayır, sadece seni tanıyorum." Bunu bana bir kez söylemiş, beni tanıdığı her noktayı anlatmıştı. Keşke o mesajlardan sonra her şey farklı gitmiş olsaydı.

"Hımm."

“Biliyor musun, okulda olduğumdan beri düşünecek çok zamanım oldu.” Sesim yumuşaktı, istediğim kadar özgüvenli değildi. Sesim korkuyor gibiydi. *Korkuyordum*. “Hâlâ takımdaki kızlara alışmaya çalışıyorum, yurdumda ve sınıflarımda insanlarla tanışıyorum. Gittiğin her yerde arkadaş ediniyorum ama...”

“Ama yalnız hissediyorsun ve şimdi benimle konuşmak mı istiyorsun?”

Kafamı salladım. “Hayır, öyle değil. Yani, evet, seninle konuşmak istiyorum.” Tanrım, konuşma şimdiden kötü gidiyordu. Ve o kadar gergindim ki sadece geveliyordum. “Sadece diyorum ki... Son ayı falan düşünmek için çok zamanım oldu.” Dizlerimi bıraktım ve iskelede bağdaş kurarak oturup Asher’a bakmak için döndüm. “İlişkimizin yürümeyeceğini bilme nedenlerim hakkında düşünecek çok zamanım oldu ve...”

Asher çenesini ellerine koydu. “Ve beni gecenin bir yarısı buraya çağırdın... *Donarak*... Ki bana tüm bu sebepleri hatırlatabilesin diye mi? Sidney, bu...”

Elimi elinin üstüne koydum, sanki ona elektroşok vermişim gibi kafasını kaldırdı. “Sadece bitirmeme izin verir misin?” Sesimi yumuşak tuttum ve elimi hareket ettirmedim. “Sana işkence etmek için burada değilim. Yemin ederim.”

Asher dudağını ısırp kafasını salladı.

Elimi hareket ettirmek istemiyordum ama ettirdim. Çünkü ona dokunurken düzgün düşünebileceğimden emin değildim; gözleri hâlâ uzun zamandır görmediğim bir şeyle tutuşurken emin olamazdım. “Benden bayağıdır hoşlanıyordun... Bunu bana gösterdin.” Boğazımda yükselip beni boğmakla tehdit eden gerginliği yuttum. “Bana taşları ve fotoğrafı gösterdin ve bana her şeyi anlattın. Bu yüzden...” Yanıma sıkıştırdığım küçük kutuyu aldım. “Kimseyle on günden fazla çıkmadım. Kimseden bundan fazla bir süre hoşlanmadım. Ve sebebi hep bendim, onlar değildi. En aptalca sebepler yüzünden sıkılan ya da sinirlenen ben. Her

seferinde işleri mahvediyorum. Hep birçok şeyde iyi oldum ama bunda iyi değilim. Güvenmediğim kişinin sen olduğunu sandın ama olay hiç bu değil. Bizi mahvedecek kişi *benim*.”

“Bunu yaptın da zaten.” Sesi sertti ama kaba hissettirmiyordu. Belki de çok sessiz olduğu ve neredeyse bir fısıltı olarak çıktığı içindi.

“Biliyorum.” Ellerimi kucağımdaki kutuya koydum ve suya baktım. “Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Ve seninle denemek hep daha güvenli gelmişti. Ya benden benim senden hoşlandığım gibi hoşlanmasaydın? Ya her şeyi mahvetseydim? Ya on gün sonra beni istemediğini fark etseydin?” Önce gökyüzüne ardından da ona baktım. “Bence bizim sonumuz hep belliydi.”

Sinirli bir şekilde kafasını salladı ve ben öne atladım, sesim panik içindeydi. “Çünkü ben hiç tamamen işin içinde değildim.” Sesim bir şeyin peşinden koşuyormuşum gibi fazla heyecanlıydı. Sanırım koşuyordum da. “Yaptığım her şeye %110’umu katıyorum ve seninle, sadece pes ettim.” Asher yüzünü bana çevirdi, devam etmek zordu ama ettim. “Sen, Asher Marin, kocaman bir yıkım güllesinin üstünde sallanmaktan daha korkutucusun, ya da bir havuzun dibinde kafamı yarmaktan. Ve seni kaybetmekten o kadar korkuyordum ki seni yine de kaybettim.” Gözleri benimkilere kilitliydi ve ne dediğimi hatırlayamadım. Kafamı boşaltmak için göle geri baktım.

“Kutuda ne var?”

Kucağımdaki, ellerimin arasındaki kutuyu unutmuştum. Kapak bir vakum sesiyle çıktı ve kutuyu iskelede ortamıza yerleştirdim. “Bana benden ne kadar hoşlandığını gösterdin.” Sadece bir saniyeliğine ona bakmak için döndüm. “Ve şimdi de ben sana göstereceğim.”

Kutudan bir plastik parçası çıkardım ve iki parmağımın arasında havaya kaldırdım. Karanlıkta parlıyordu. “İlk yaz, tavanımdaydı.”

“Yengecin.”

Kafamı salladım ve Asher elini uzattı. Parlayan yüzeyde başparmağını gezdirdi.

“Senin *gece yarısı iskelede buluşalım* notun.” Kutudan parlak beyaz kâğıdı çıkardım ve havada salladım. “Ve bu kaçak fotoğrafımız.” Onu kutudan çıkarıp Asher’a uzattım. “Bunu bana annen gönderdi.”

“Hımm.” Asher memnun bir şekilde homurdandı. Duvarına ilıstırdığı fotoğrafın aynısıydı.

“Benimki dolabımdaydı,” dedim, sesim biraz utangaç gibiydi.

Asher’ın birkaç yaz önceki en sevdiği, eskimiş karton kapaklı kitabı çıkardım. “Bunu dört kere okudum.”

Asher kitabı elimden aldı. “Sevdin mi?”

“Nefret ettim. Ama sen seviyordun -buna takıktın- ve nede-nini bilmek istedim.” Kitabı Asher’ın ellerinden aldım ve kutuya geri koydum.

Kutudan bir konser bileti çıkardım. “Geçen sonbahar bir Greta Van Fleet konserine gitmiştim.” Asher’ın elleri iskelenin iki yanına da tutunuyordu, o yüzden bunu ona uzatmadım, kutuya geri koydum. “O aptal şarkıyı çok fazla çaldığından beynimi mahvettiği için gittiğimi söylemişim kendime ama belki de orada olmanı ummuştum. Seni dünyada, normal hâlinle görebileceğimi. Benimle olduğun gibi değil, arkadaşlarınla olduğun gibi.”

Kutuda başka şeyler de vardı ama başka bir şey çıkarmaya daha bünyem el vermedi. Asher yanımda sessiz ve hareketsizdi, yüzü hâlâ sertti. Ve *Asher kutum*’la başarabildiğim tek şeyin biraz psikopatça görünmek olduğunu düşündüm.

“Tüm bunlar nedir tam olarak?” Asher’ın sesi, sonunda soğuk sessizliği kırdığında dikkatliydi.

“Bunlar...” *Bunu ona nasıl açıklayacaktım?* “Bunlar kanıt. Kendime, bir noktada umudum olduğuna dair kanıt. İkinci ya da üçüncü ya da dördüncü yaz bir şey yapmaya sonunda cesaretimi

toplamak için umudumun olduğunun kanıtı.” O yumru, boğazıma geri dönmüştü. “On dört yaşındayken daha cesurdum, sanırım.”

Asher bana baktı, yüzü anlaşılmazdı. “Sen de beni korkutuyorsun.”

“Ben hâlâ korkuyorum ama şimdi en kötü senaryoyu gördüm ve... %110’umu katmaya hazırım. Sabah yüzüşleri ve günde iki kez antrenman yapmaya ve ilişkiyi yürütmek için her ne liste ve hesap tablosu ve hedef planlayıcı gerekecekse hazırım.”

“Hesap tablosu, öyle mi?” Asher’in sesinde keyif vardı. Romantik işlerde gerçekten de kötüydüm.

“Metaforik hesap tablosu,” diye netleştirdim. “Sana söyledim, romantik marşmelov olan sensin.” Ona kaşlarımı kaldırdım ve gergin bir şekilde gülümsedim.

Elleri hâlâ dizlerinin üstündeydi ve bir elimi onun elinin üstüne koydum. “Seninle olduğum kişiyi seviyorum. *Birlikte* olduğumuz kişileri seviyorum. Ve artık korkmuyorum çünkü bundan daha kötü bir şey yok.”

Asher

“Bunu ne kadardır planlıyordun?” Ona gülümsediğimde, yüzündeki gerginliğin süzüldüğünü görebildim. “Taşlar ve beni buraya getirmek için annemi dolandırmak... Bu en büyük ters eşek şakası. Bu sana kaç tane kontrol listesine mal oldu?”

Bana somurttu ama bu iyi bir somurtmaydı. Bana hâlâ komik olduğumu düşündüğünü söyleyen türdendi. “Bir.”

Sessizlik içinde oturduk, hava buz gibiydi ama kıpırdamaya korkuyordum. Eğer bunların hepsi bir tür rüyaysa, o zaman bitmesine hazır değildim.

“Hey, Sidney?”

“Evet?”

“Senden gerçekten ama *gerçekten* nefret etmiyorum.”

“Öyle mi?” Bana yaklaştı, dudaklarını benimkilere bastırdı ve hızlıca uzaklaştı. “Bu güzel, çünkü ben sana âşık olduğuma eminim.”

Sidney

Ben bunu söyledikten sonra en az beş saniyelik bir sessizlik oldu ve Asher bana kafasını çevirdiğinde kendimi buz gibi suya atıp bilincimi kaybetmeyi beklemeye yarı hazırdım.

“Sonunda.” Bana gülümsemesi, savaşları bitirebilecek gibiydi. Belki de bitirmişti. “Eşek şakalarım bitmek üzereydi. Ateşkesi ilan etmemin gerçek sebebi buydu.”

“Artık eşek şakası yok.” Bunu derken bile doğru olduğundan emin değildim. “Yani, sadece iyi olanlar olsun.”

“Kool-Aid duşları yok mu?”

“Daha fazla *limonatalı* çarşaf da yok.” En sevdiğim eşek şakalarımından birini hatırlayarak gülümsedim.

“Bu sana gerçekten kızdığım birkaç zamandan biriydi. Şaka yapmaya çalışmıyorum. Ama o şaka gerçekten ekşiydi.”

Gülümsedim. “Evet ama benim ekşi olmamı seviyorsun.”

“Bence *seni* seviyorum ama sen ekşisin.”

Elimi iskelede aramızdaki yere koydum. “Ateşkes?”

Asher parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana döndü, yüzü benimkine o kadar yakındı ki beni öpeceğini biliyordum. O kadar yakındı ki, “Ateşkes,” dediğinde sıcak nefesini yanağımda hissedebildim.

Epilog

Sidney

“Benden şu an ne kadar nefret ediyorsun?”

Asher battaniyeye doğru kafasını salladı ve sinirlendiğini görmek için yüzünü görmeme gerek yoktu. Ona bunu sormamdan nefret ediyordu, birbirimize karşı ne kadar berbat olduğumuz hakkında onunla alay etmemden. Dirseğimle belini dürttüm ve ona bakabilmek için dirseğimden destek aldım. Üzerinde bir “OAKWOOD SWIMMING” tişörtü ve pijama altı vardı. Yazın ortasında bile gece dörtte hava hafif serindi, o yüzden altımızdaki battaniye aynı zamanda bacaklarımıza da sarılıydı. Üstümüzde, göktaşları küçük ışık hüzmeleri hâlinde yağıyordu. Gördüğümüz en yoğun göktaşı yağmuruydu, dışarıda olduğumuz en geç saatti. Son saydığımız göktaşı, yüz dördüncüydü. Aynı anda aynı meteoru mu görüyorduk, asla bilemezdik tabii. O yüzden sayılarımızı NASA’ya falan bildirmeyecektik.

“Tamam, benden şu an ne kadar hoşlanıyorsun?”

Bana kaşlarını kaldırdı, ne istediğini biliyordum.

Gülümsedim, kulağına eğildim ve bunu yaptığımda yüzümü oraya dayadım. “Beni şu an ne kadar *seviyorsun*?” Bunu fısıldamak istememiştim ama dışarıda karanlıkta başka seçeneğim yoktu.

Bana baktı ve gülümsedi. “Ölçmesi zor.”

“Dene.”

Yüzünü gökyüzünden bana çevirdi. “Tüm yıldızlardan daha çok...” Dudakları benimkilere değdi, yumuşakça ve hızlıca; bu bizim ilk ya da yüzüncü öpüşmemiz değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı.

Teşekkür

Bu kitabı yazmam, Kuzey Michigan'da bir gölde geçirdiğim yirmi bilmem kaç yıl olmadan mümkün olmazdı. Ve bunun için aileme kalpten bir teşekkür borçluyum, bana bu hikâyeyi çıkarabilecek bir sürü harika yaz anıları verdikleri için.

Sadece bu kitabı değil, son iki kitabımı da destekleyen yayınevi ekibime kocaman bir teşekkür etmek istiyorum: harika menajerim Michelle Wolfson'a, harika editörüm Melissa Frain'e, kapak tasarımcım Daniela Medina'ya, Saraciea Fennell'a ve aynı zamanda da Tor Teen'deki tüm ekibe.

Love Songs & Other Lies'ı ya da *When Summer Ends* kitaplarını okuyup daha fazlası için geri gelen okurlarım, teşekkür ederim! Destğiniz bana çok anlam ifade ediyor. Bana kitap raflarınızda yer verdiğiniz, etkinliklerde selam verdiğiniz ve başkalarına kitaplarımı tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim. Okurlardan haber almayı çok seviyorum, o yüzden lütfen sosyal medyadan veya jesspennington.com'dan bana ulaşmaktan çekinmeyin.

Son ama kesinlikle de çok önemli olarak *Love Songs & Other Lies* ve *When Summer Ends*'in haberini yaymama yardım edip *Meet Me at Midnight*'la beni desteklemeye devam eden tüm bloggerlara, bookstagramlara ve kitap kurtlarına teşekkür etmek isterim. Yazı yazmak çoğu zaman kasvetli bir iş ve bir kitabın reklamını yapmak size kendinizi tek kişilik bir kadın ordusu gibi

hissettirebiliyor ama arkamda mükemmel bir grup destekçinin olması tüm bu deneyimi kesinlikle harika kıldı. Hepinize tutkunuzu (ve boş vaktinizi!) benimkiler de dâhil olmak üzere kitap reklamları yapmaya ayırdığınız için teşekkür ederim. Hepinizi asla sıralayamam ama eğer kitaplarımdan biri hakkında herhangi bir blog gönderisi, Instagram'da şahane bir fotoğraf paylaştıysanız, kitabı kütüphanenizdeki birine önerdiyseniz, bir arkadaşınıza anlattıysanız ya da bir kitap hakkında tweet attıysanız, size TEŞEKKÜR EDERİM! Ve sokak ekibimdeki herkese fazlasıyla özel bir çağrı ve sanal bir sarılma:

Belle's Archive'dan Belle Ellrich'e, ManKichi's Not-So-Secret Books'tan JoAnne Willis'e, Kayla Reads and Reviews'dan Kayla'ya, Bookishly Slytherclaw'dan Felicia Mathews'a, Melandherbooks'tan Melissa Gums'a, The Mind of a Book Dragon'dan Sophie'ye, The Candid Cover'dan Olivia Whetstone'a, Andi's ABCs'den Andi'ye, Linda Harr'a, @meltotheany Melanie Parker'a, The Clever Reader'dan Sarah Longhurs'e, Confessions of a YA Reader'dan Kristi Housman'a, BookCrushin'den Christy Jane ve Kelly'e, Smada's Book Smack'ten Katherine Paschal'a, Lala's Book Reviews'dan Lauren Bodiford'a, What She Will Read'den Auburn'e ve Boundless Bookaholic'ten Nicole Hoefs'a.

The Heart of a Book Blogger'dan Jordan Bishop'a, TBR and Beyond'dan Melanie'ye, Theresa Snyder'a, Fiction Fare'dan Jaime Arkin'e, Book Lover's Book Reviews'dan Astrid Pizarro'ya, Latte Nights Review'dan Victoria'ya, @reading_past_bedtime Venessa'ya, Radiant Lit'ten Jill Hart'a, Buried In A Bookshelf'ten Courtney Kurhayez'e, My Fangirl Chronicles'dan Mina'ya, TBR and Beyond'dan Mir'e, A Court of Coffee and Books'tan Justin Turczak'e, Liv's Wonderful Escape'ten Liv'e, Heather Currie'ye, @bookloaner Hallie'ye, Tale Out Loud'dan Karlita'ya, librarianlaura.com'dan Laura'ya ve Travel, Books, and More'dan Kathleen P.'ye...AMAN Tanrım! Hepiniz harikasınız!